

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINE FEEHAN

"I love everything [Feehan] does."

—J. R. WARD

RED ON THE RIVER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CHRISTINE FEEHAN'IN YAZDIĞI BAŐLIKLAR

HAYALET GEZĐİN ROMANLARI

HAYALET OYUNU
LIGHTNINGOYUNU
ÖLÜMCÜL O Y U N
TOKSIKO Y U N
GİZLİ OYUNGÜÇ
O Y U N U SPİDER
O Y U N U VIPER
OYUNU
S A M U R A Y
O Y U N U
ACIMASIZ O Y U N
S O K A K OYUNU
C İ N A Y E T
O Y U N U
Y İ R T İ C İ OYUN
Ö L Ü M C Ü L
OYUN K O M P L O
O Y U N U NIGHT
OYUNU
MİND GAME
GÖLGE OYUNU

DRAKE KARDEŞLER ROMANLARI

HIDDEN
A K İ N T İ L A R
ÇALKANTILID E N İ Z
GÜVENLİLİMAN
TEHLİKELİ ZAMANLAR
FIRE OKYANUSLARI

LEOPAR ROMANLARI

LEOPARIN ÖFKESİ
LEOPARIN GAZABI
LEOPARIN KOŞUSU
LEOPARIN KANI
LEOPARIN ÖFKESİ
YAŞLI KEDİ
KEDİNİN LAİRİ
LEOPARIN A V I
VAHŞİ D O Ğ A
BİLİR F İ R E
YAKAR BİLİR RAİN

DENİZ CENNETİ / KALBİN KARDEŞLERİ ROMANLARI

BİRBİRİNE BAĞLI
FİREBAĞLI
TOPRAĞABAĞLI
AİRBAGLI
SPIRİTBAGLISU
BAĞLI

GÖLGE BİNİCİLERİ ROMANLARI

SHADOW F İ R E
SHADOWS T O R M
SHADOW
F L İ G H T
SHADOW
W A R R I O R
SHADOW K E E P E R
SHADOW
R E A P E R
SHADOW RIDER

TORPİDO MÜREKKEP ROMANLARI

VAHŞİ YOL
ANNIHILATION Y O L U
PERVASİZ Y O L
DESOLATION YOLU
VENDETTA YOLU
İNTİKAM Y O L U
YARGI Y O L U

KARPAT ROMANLARI

DARK TAROT
DARK SONG DARK
I L L U S I O N
DARK
S E N T I N E L
DARK L E G A C Y
DARK
C A R O U S E L
DARK
P R O M I S E S
DARK G H O S T
DARK BLOOD
DARK W O L F
DARK L Y C A N
DARK STORM
DARK
P R E D A T O R
DARK PERIL DARK
SLAYER DARK
CURSE DARK
HUNGER
KARANLIK ELE
G E Ç İ R M E
KARANLIK
K U T L A M A
KARANLIK İBLİS
KARANLIK SIR
KARANLIK
D E S T İ N Y
KARANLIK
M E L O D İ
KARANLIK
S E N F O N İ
KARANLIK
G U A R D İ A N
KARANLIK EFSANE
KARANLIK FIRE
KARANLIK MEYDAN OKUMA
KARANLIK
M A G İ C
KARANLIK
A L T İ N
KARANLIK
D E S İ R E
KARANLIK
PRINCE

ANTHOLOGIES

KARANLIĞIN KENARI

(Maggie Shayne ve Lori Herter ile birlikte)

ŞAFAKTA EN KARANLIK

(Dark Hunger ve Dark Secret'i içerir)

DENİZ FIRTINASI

(Rüzgarda Büyü ve Ateş Okyanuslarını içerir)

ATEŞ

(Uyanış ve Vahşi Yağmur dahil)

FANTAZİ

(Emma Holly, Sabrina Jeffries ve Elda Minger ile birlikte)

AŞIKLAR DIKKAT

(Fiona Brand, Katherine Sutcliffe ve Eileen Wilks ile birlikte)

SICAK KANLI

(Maggie Shayne, Emma Holly ve Angela Knight ile)

ÖZEL ÜRÜNLER

KARANLIK
C R İ M E
U Y A N M A K T
A O L A N
KARANLIK AÇLIK
MAGIC IN THE WIND

GÜNDOĞUMUNDA CİNAYET
RIVER'DE KIRMIZI GÖL

RED OH THERIYER

CHRISTIHEFEEHAH

BERKtEY
NewYorE

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2022 n Christine Feehan

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Feehan, Christine, yazar.

Başlık: Nehirdeki Kırmızı / Christine Feehan.

Açıklama: New York : Berkley, [2022]

Tanımlayıcılar: LCCN 2022007030 (basılı) | LCCN 2022007031 (e-kitap) |

ISBN 9780593439135 (ciltli) | ISBN 9780593439142 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3606.E36 R44 2022 (baskı) | LCC PS3606.E36 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23 LC
kaydı <https://lcn.loc.gov/2022007030> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022007031> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Judith Lagerman'a ait

Kapak görseli© Cavan Images/Offset/Shutterstock

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140348893_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Kapak

Christine Feehan'ın

Başlıkları Başlık Sayfası

Telif Hakkı İthafı

Okuvucularım İçin Teşekkür

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Onördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Sozlukler

Yazar Hakkında

Deborah Wold Wallace için, maceraperest arkadaşım

OKUYUCULARIM İÇİN

Özel kitap duyuru listeme kaydolmak ve birçok harika tatlının tarifini içeren *Dark Desserts*'ın ücretsiz e-kitabını indirmek içinchristinefeehan.com/members/ adresine gitmeyi unutmayın! Topluluğuma katılın ve ilk elden haberler alın, kitap tartışmalarına katılın, sorularınızı sorun ve benimle sohbet edin. Lütfen bana Christine@christinefeehan.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak isterim.

TEŞEKKÜRLER

Her kitapta olduğu gibi, teşekkür edilmesi gereken pek çok kişi var. Bu kitap özellikle zordu çünkü kumar, tırmanma, kano ve yürüyüşle ilgili ayrıntıları doğru bir şekilde aktarmak gerekiyordu. Tüm hatalar bana aittir, bana defalarca yardım etme nezaketini gösteren birincil kaynaklarımın değil. Yardımlarını esirgemeyen, araştırma gezilerine çıkan ve benimle birlikte sahnelerin üzerinden geçerek saatler geçiren Denise Tucker'a teşekkür etmeliyim. Tiffani Canevari, Denise ile birlikte Red Rock'a araştırma ve tırmanma gezisine ve Colorado Nehri'nde kano gezisine katıldığınız için teşekkür ederim. İkiniz de çok değerli bilgiler sağladınız. Jimmy Bussey, kumar dünyası hakkında bana bu kadar çok bilgi sağladığınız için teşekkür ederim. Chris Walker'a çalışmamı iki kez kontrol ettiği için teşekkürler. Sarah Hafer, elinizden geldiğince düzeltme yaptığınız için teşekkür ederim. Diane Trudeau, on birinci saatte gelip günlerce ve gecelerce benimle birlikte çalışmamı düzenlediğin için teşekkür ederim! Bu bir sevgi işiydi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Vienna Mortenson kendisini süitinin bulunduğu kata çıkaracak olan özel asansöre parlak anahtarını soktu. Para onu hiçbir zaman etkilememişti. Hiçbir zaman. Ne kadar lüks olurlarsa olsunlar, açık havada kamp yapmayı otellere tercih ederdi ve kumarhaneler de ona göre değildi. Hemşire olduğu ve sigaranın insanlara neler yapabileceğini defalarca gördüğü için sigaranın kokusundan nefret ederdi. Bir kumarhane katında yürümek bile, sigara içen tüm o insanlara kaçınılmaz olarak başlarına gelecekleri söylemek istemesine neden oluyordu. Yine de buradaydı ve bu özel otelden etkilenmişti.

Northern Lights Otel ve Kumarhanesi milyarder Daniel

J. Wallin. Viyana ortakları olduğunun farkındaydı ama oteli Wallin kurmuştu; konsept onundu ve hisselerin çoğunluğu da ona aitti. Tek bir otelin onunki gibi iş yapması nadir görülen bir durumdu. Popülerdi, her zaman ağzına kadar doluydu. Yılda iki kez düzenlenen kumar turnuvaları en büyük isimleri çeker ve en büyük getirilerden bazılarını sağlardı; bizzat orada olmasını gerektirmesine rağmen katılmaya karar vermesinin nedenlerinden biri de buydu.

Normalde Vienna internet üzerinden yarışırdı. *Luckypersiancat* kullanıcı adıyla ün kazanmıştı. Annesinin kanser tedavisinin masraflarını karşılamayı başarmıştı. Annesi hâlâ ortağıyla birlikte Vegas'ta yaşıyordu ve Vienna kumar parasıyla kirasını ödüyordu. Hemşirelik okulunu bitirmişti. Knightly'de, İran kedisi Princess ile birlikte yaşadığı güzel bir evi vardı. Emeklilik için bir miktar para ayırmış ve kazancının geri kalanının çoğunu yatırıma dönüştürmüştü. Paranın büyük bir kısmını yerel hastaneye bağışlamış ve ayrıca yaşadığı ilçe için arama ve kurtarma ekipmanlarına yatırım yapmıştı. Çocuklu bekâr anneler için bir burs programı oluşturmuştu. Kumar radarının altında kalmaya özen göstermiş, Knightly'de yaşamış ve yerel hastanede çalışmıştır. Aynı zamanda ilçenin Arama ve Kurtarma şefiydi.

"Tatlım, asansörü tut," diye seslendi bir ses.

Vienna döndü. Tanımadığı insanlar tarafından kendisine "tatlım" diye hitap edilmesinden pek hoşlanmazdı ama ona seslenen beyefendi daha yaşlıydı. Yetmiş yaşlarında görünüyordu, gür gri saçları ve soluk mavi gözleri vardı. Bastonla yürümesine rağmen formda görünüyordu. Yarasının ne olabileceğini görmek için hızlı ve değerlendirci bir bakış attı. Bir yarası varmış gibi görünmüyordu. Aslında topallamıyor ya da bastonuna çok fazla yaslanmıyordu. Bastonla doğru düzgün yürümüyordu bile. Elinde asansörün anahtarı vardı, bu yüzden kadın kapıyı tuttu.

Onun arkasındaki adama baktı ve nefesi ciğerlerinde sıkıştı. İçindeki her şey durdu. Neredeyse kapıyı bırakacaktı. Zale Vizzini. Onu gördüğü an, tadını alabiliyordu. Öpüşme şeklini. Onu içinde hissetti. Hareket edişini. Onu nasıl doldurduğunu. Hiç kimse onun gibi değildi. Bir daha hiç kimse olamayacaktı. Gözleri onunkilerle buluştu ve başını hafifçe sallayışını yakaladı. Neredeyse fark edilmiyordu. Elini göğsüne götürdü ve en küçük bir hareketle onu tekrar uğurladı.

Vienna asansöre yaklaşmakta olan yaşlı beyefendiye parlak bir gülümseme fırlattı. "Biliyorsun, eğer güvenlik izliyorsa, muhtemelen beni ziyaret edeceklerdir."

"Ve haklı olarak," dedi adam neşeyle. Sedir kokulu asansörün içine adım attı ve bunu yaparken bastonunu koluna astı. "Ben Wayne Forsyne. Aslında fotoğrafınızdakinden çok daha güzelsiniz ve ben bunun olağanüstü olduğunu düşündüm." Zale'in arkasından asansöre binip duvara yaslanmasını tamamen görmezden geldi.

Kapılar sessizce kapandı ve asansör yükselmeye başladı. Vienna, vücudundaki tüm sinir uçları Zale'den haberdar olmasına rağmen bakışlarını sabit bir şekilde yaşlı adamdan ayırmadı. Adam tamamen karşısındayken vücut ısını hissedebilmesinin yanı sıra tüm vücudunun onun varlığına tepki verdiğini hissetmesi utanç verici ve oldukça küçük düşürücüydü. Diğer erkeklerin yanında böyle bir şey *hiç olmamıştı*.

Kasıtlı olarak iç çekti. "Sanırım otelin diğer turnuva oyuncularıyla birlikte otelin dışında, lobide ve tekrar kumarhanede dolaşırken çektiirdiği o iğrenç fotoğraftan bahsediyorsun?"

"Çok güzel görünüyorsunuz, hatta şahsen daha da güzelsiniz."

"Bence bizi her yerde görmek biraz abartılı, kilometrelerce yüksekte görüldüğünden bahsetmiyorum bile, ama sanırım otel ve kumarhane için iyi bir reklam."

Asansör yumuşak bir şekilde durdu ve kapılar süzülerek açıldı. Forsyne ona önden gitmesi için el salladı ve o da tereddüt etmeden bunu yaptı. Zale'e bu kadar yakın olmasına gerek yoktu. Onun kokusunu nerede olsa tanırdı. Asansördeki sedir ağacı, teninin Yüksek Sierralar'daki ilk kar ve taze yağmurun ipuçlarını verişini örtbas edemezdi.

Süitinin kapısına doğru koşmak istedi ama bunun yerine sakince dönüp Forsyne'e gülümsedi. "Sizinle tanışmak çok güzeldi."

"Eğer güvenlik yaşlı bir adama yardım ettiğin için seni görevden alırsa, beni çağır. Ben yan odadayım."

Tüm katta sadece dört süit vardı ve Forsyne'in süiti onunkinin tam karşısındaydı. Asansörü Forsyne ile paylaşıyordu. Diğer iki süitin katın diğer tarafında kendilerine ait asansörleri vardı.

"Ben yaparım." Altın anahtarını kilide sokarken ve kapı onun için açılırken Zale'e bakmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu. İçeri adımını attı ve kapıyı kapattı, neredeyse yere düşüyordu, bacakları lastiğe dönmüştü.

Zale Vizzini'yi bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti. Asla ve onu görmek de istemiyordu. Bir erkek için kendini aptal yerine koyacak bir kadın değildi. Arkasına bile bakmadan çekip gitmişti. Bu canını yakmıştı. Gerçekten incitmişti. Erkeklerle güvenmemesi gerektiğini iyi biliyordu ama onun için önemli olduğunu düşünmek istemişti. Ama olmamıştı. Yani, tamam. O da diğer milyonlarca kadın gibi kalbini kırmıştı. Dayanıklı biriydi. Bunu kaldırabilirdi. Bu sürecin tekrarlanmasını istemiyordu ve onu görüp anında verdiği tepkiyi hissetmek, ona karşı hassas olduğunu gösteriyordu.

Vienna kapıdan aşağı kayarak yere oturdu. Etrafta onun bu zayıf anını görececek kimse yoktu. O anları geldiğinde değerlendirmeyi öğrenmişti. Kural olarak kararlıydı. Bekâr bir anne tarafından büyütülmüştü ve ilk başta olmasa da maddi olarak zorlanmışlardı. Paraları varmış gibi görünüyordu ve güzel bir mahallede, güzel bir evde yaşıyorlardı. Ama okula gitme zamanı geldiğinde, bu durum uzun sürmemişti.

Başkalarının fikirlerinin onu rahatsız etmesine izin vermemeyi erken yaşta öğrenmek zorunda kalmıştı. Kıyafetleri yeterince iyi değildi. Annesinin kullandığı araba güzel değildi. Sonunda, özel okul masraflarını karşılayabilmek için köhne bir apartman dairesinde yaşamaya başladılar. Kısa süre sonra bunun için paraları kalmadı. Vienna, paraları olmadığı ve kızların ona iyi davranmadığı o okuldan ayrılabilirdi için minnettardı. Tuhaf işlerde çalışıyordu.

Yardım ediyor, paraya katkıda bulunuyor ve dünyaya karşı annesi ve kendisi, ikisi varmış gibi hissediyordu. Çok yakındılar ve o bunu seviyordu.

Vienna derin bir nefes aldı ve tek kişi için fazla büyük olan süite baktı. Mermer zeminler ve kuyruklu piyanodan, geniş manzaraya ve son teknoloji oyun odasına, derin küvete, jakuziye, balkondaki özel jakuziye, mermer duşa ve şömineli, manzaralı, fazlasıyla konforlu devasa yatağa kadar her şey muhteşemdi. Aklına gelebilecek hiçbir şey atlanmamıştı. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa, sadece telefonu açması yeterliydi ve kendi kişisel konsiyerjleri bunu hemen sağlayacaktı. Hepsinden iyisi, ücretsizdi. Neden mi? Çünkü onların turnuvasında oynamak için davet edilmişti. Sonunda büyük bir ödül olan turnuvaya. Milyonlar kazanma şansı için anonimliğinin arkasından çıkmaya nasıl karşı koyabilirdi ki, özellikle de zaten Vegas'ta olacakken?

Bir haftadan uzun bir süredir oradaydı ve yarı finallere katılmaya çalışan binden fazla aday ile birlikte oynuyordu. Sonunda gıpta edilen koltuklardan birine oturmayı başarana kadar her seferinde bir oyun olmak üzere istikrarlı bir şekilde ilerlemişti.

Telefonu çaldı ve yere baktı. Stella Harrison. Gelin. En iyi arkadaşlarından biri. "Buradayım, ama şu anda sizinle konuştuğumdan emin değilim," diye selamladı.

"Uh-oh. Ne oldu? Diğer oyuncular kötü mü davranıyor?"

"Turnuvadaki oyuncularla başa çıkabilirim," dedi Vienna. Ayağa kalktı ve parmağını güzel masanın üzerinde ileri geri gezdirdi. Tek bir toz zerresi bile yoktu. Tek bir toz zerresi bile. Şimdi de üzerine parmak izlerini bırakıyordu. Bunun için biraz suçluluk hissetti. "Sam'in, katil bizi tehdit ettiğinde en güvenli yerin orası olduğunu düşündüğü için bazı arkadaşlarının bizi Shabina'nın evine götürdüğü zamanı hatırlıyor musun?" Katilin adını söylemekten kendini alamadı. Bunca ay sonra bile hâlâ canı yanıyordu.

"Özellikle seni, Vienna'yı ve beni tehdit etti," dedi Stella. "Ama evet, hatırlıyorum."

"Tanımadığım bir adam tarafından işten ayrılmaya zorlandığım için pek mutlu değildim. Bana fazla seçenek bırakmadı. Ve fazla konuşmadı da. Durumu açıkladığı da söylenemez."

"Hatırladığım kadarıyla, Sam'in arkadaşlarından hiçbiri konuşmayı pek sevmezdi, ama Sam de öyle," diye onayladı Stella. "Sam'i tanıdığımız yıllar boyunca ona alıştık."

Vienna, Stella'nın onu acele ettirmeden söyleyeceklerine geçmesine izin vermesini takdir ediyordu. Vienna durumu nasıl açıklayacağından emin değildi. "Beni alması için gönderdiği adamın adı Zale'di. Onu hayatımda tanıdığım en sinir bozucu ve çekici adam olarak buldum. Çok zekiydi ve istediği zaman çok çeşitli konular hakkında konuşabiliyordu."

Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı. Vienna neredeyse Stella'nın aldığı nefesleri sayabiliyordu. "Onunla ne zaman sohbet ettin? Kesinlikle Shabina'nın evinde değil. Hepimiz birlikteydik. Onunla konuştuğunu bilirdim. Ve daha sonra, Denver'ın öldüğünü öğrendiğimizde, hepimiz çok şaşırdık ve yıkıldık, sadece bir süre birlikte kaldık ve bazı şeyleri konuştuk."

"Biliyorum. Ama sonra tek başıma sırt çantamla dağlara çıktım. Peşime düşen bir seri katilden korkmak istemedim. Korkmadan her türlü yere gidebilmeliyim. Sadece gitmem gerektiğine karar verdim, bu işi bitirmek için. Bir ton tatil biriktirmiştim ve altı hafta izin aldım, toparlandım ve yürüyüşe çıktım. Zale de beni takip etti."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Sonunda bir kapı kapanma sesi duyuldu. "Üzgünüm, biri geldi. Anladığım kadarıyla onu göndermemişsiniz."

"Hayır, altı hafta boyunca benimle kaldı. İnanılmaz bir adamdı. Çok zekiydi ve zekanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilirsin. Beni güldürebilirdi. Ve açık havada harikaydı. Bunun da ötesinde, yatakta dinamit gibiydi. Geceyi aydınlatabilirdi. Seksin böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Benim ev hayatım ya da onunki hakkında konuşmazdık, çünkü dünya kadar vaktimiz olduğunu düşünürdüm. Saçma bir nedenden dolayı, benim ondan hoşlandığım kadar onun da benden hoşlandığına inanıyordum. Yani o söylemiyordu, ben de söylemiyordum ama bana dokunduğunda bunu hissediyordum. Bir kadın olarak sezgilerim buraya kadarmış."

Vienna sesindeki acılığı sakladığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Acı bile hissetmiyordu. İncinmişti ama kırgın değildi. Zale ona yalan vaatlerde bulunmamıştı. Eğer aralarında bir ilişki kurmuşsa, bu tamamen onun zihnindeydi. Gelmişti, konuşmuşlardı. Onu baştan çıkardığını bile söyleyemezdi. Aralarındaki çekim karşılıklıydı. Adam saygılıydı. Yosemite'nin ortasında yalnız oldukları için ona dikkat etmişti. Ondak uzakta bir çadır kuracağını söylemişti. Onunla kalmasına izin verme kararını veren kişi oydu.

"Ne oldu?"

"Bir gün toparlandı ve tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Yani, uyandım, eşyalarını topluyordu, eğildi ve bana veda öpücüğü verdi ve gitti. Ondan bir daha haber alamadım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Stella'nın sesi öfkeli çıkıyordu.

"Hayır. O gerçekten Denver'in her zaman sözünü ettiği hayaletlerden biri. Her halükârda, burada bir işte çalıştığı açık. Bana onu tanıdığımı kabul etmemi istemediğinin işaretini verdi. Belki de evlidir ve karısı da onunla birlikte. Bunu hiç düşünmemiştim bile." Şimdi düşününce telaşlanmıştı. Dehşete kapıldı.

"Hayır, evli değil. En azından ben evli olduğumu sanmıyorum. Şimdi gidip Sam'i sorguya çekeceğim. Zale Vizzini Sam'in sağdıcı. Shabina'daki o kısa an dışında onu tanıdığından haberim yoktu, yoksa Sam'e düğünümüzden men edildiğini söylerdim. Acaba onu kovmak için çok mu geç. Senin için gelinzillaya dönüşeceğim."

Vienna güldü. "Bunu yapamazsın. Ben halledebilirim. Onu görmek büyük bir şok oldu." Birden ayıldı. "Gerçi o sırada evliyse, çocukça bir şekilde de olsa misilleme yapmam gerekecek. Bu çok iğrenç olurdu. Evli erkeklere bulaşmam. Buna birliktelik yaşayan erkekler de dahil."

"Ne yapabileceğimi öğrenip seni arayacağım."

"Lütfen size söylediklerimi gizli tutun."

"Son derece özel bir insan olduğunun farkındayım, Vienna. Her durumda, benimle ilgili her şeyi gizli tutun," dedi Stella. "Birkaç gün içinde seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bouldering ve diğer bazı açık hava maceralarını dört gözle bekliyorum. Turnuvadan sonra bu binadan çıkmam gerekecek," diye güvence verdi Vienna. "Bir şey öğrendiğinde bana mesaj atmayı ya da aramayı unutma. Yanlış bir şey yapmadıysam bütün gece kendimi suçlu hissetmek istemiyorum."

"Yapacağım," diye söz verdi Stella.

Vienna süitin içinde birkaç kez volta attı. Evde kalıp rahatlamak istiyordu, ama şimdi yapamazdı. Harekete geçmesi gerekiyordu. Bir şeylere. Dışarıda herhangi bir şey. Yarın öğleden sonra erken saatlerden itibaren çalışması ve oyunda kalmak için dikkatli oynaması gerekecekti. Dünyanın en iyi oyuncularından bazılarına karşı oynuyordu. Yarı final masasına kadar gelmişti, kendisinden beklenmediğinden emin olduğu bir başarıydı bu.

Vienna ilk başladığında, ilk çevrimiçi oyununa girebilmek için borç para almak zorunda kalmıştı. O kazanmıştı. Parayı ödünç alabilmişti çünkü

Onu tanıyanlar kâğıt oyunlarında kazanma konusundaki esrarengiz yeteneğinin farkındaydı. Viyana'nın kartları sayması ya da buna benzer bir şey değildi, o sadece bir şeyleri "biliyordu". Bir yeteneği vardı ve yıllar geçtikçe buna inanmaya ve güvenmeye başlamıştı. Yeteneğini bir armağan olarak gördüğü için onu aşırı kullanmıyor ve bir şekilde geri vermeye özen gösteriyordu.

Yarı final masasında diğer oyuncularla birlikte odaya girdiğinde, hepsinin ona karşı avantaj elde etmelerine yardımcı olacak her şeyi arayacaklarını biliyordu. Vienna bir cerrahi hemşiresi ve aynı zamanda Inyo County Arama ve Kurtarma şefi olarak başkalarından sorumluydu. Bazen bu görev Mono İlçesine de sıırıyordu.

Her türlü hava koşulunda kurtarma konusunda deneyimliydi ve gerektiğinde çığ kontrolü yapabiliyordu. Whitney Dağı'na birkaç kez tırmanmış ve birden fazla kişiyi kurtarmış, hafta sonu dağcılar kendilerini çeşitli tehlikeler konusunda uyaran uzmanlardan daha fazla şey bildiklerini düşündüklerinde cesetleri çıkarmıştı.

Ekstrem koşullar altında kendisi için olduğu kadar başkaları için de ölüm kalım meselesi olabilecek anlık kararlar vermek zorundaydı. İstemediği sürece pek bir şey anlatmazdı. Turnuva için endişelenmiyordu. Yarı final masasına kadar gelmeyi başarmıştı ve final masasına çıkacağına dair her türlü inancı vardı.

Bir keresinde, annesinin kanser tedavisi için paraya ihtiyacı olduğundan, Vienna Vegas'taki bazı masalarda bizzat oynama hatasını yapmış ve eve dönerken biri onu soymaya çalışmıştı. Sanki cebinde nakit para taşıyormuş gibi. Hangi salak bunu yapar ki? Eve inanamayacağı kadar sarsılmış bir halde gelmiş, annesinin tesellisine ihtiyaç duymuş, ancak sonunda onunla büyük bir kavgaya tutuşmuştu. Annesi hayatı boyunca onun en iyi arkadaşı olmuştu. O gece hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Vienna evden taşındı ve bir daha Vegas'ta hiçbir masada poker oynamadı.

Vienna internet üzerinden *luckypersiancat* adıyla kumar oynuyordu, bu tamamen anonim bir kumar oynama yöntemi idi. Kimse onun kim olduğunu ya da ne kadar para kazandığını bilmiyordu. Artık sonunda beş yüz bin ya da milyon dolarlık ödüller olan on bin dolarlık buy-in'lere girmek için borç para almak zorunda değildi. Artık tüm bunları kendi başına halledebilirdi.

Vienna, zihnini tamamen boşaltabilecek birkaç şeyden biri olan koşmaya karar verdi. Arabasıyla Red Rock'a gidip park etti ve etrafta dolanan birçok patikadan birini seçti. Güneş yakında batacak olmasına rağmen hava hâlâ oldukça sıcaktı. Yeterli miktarda su taşıdığından emin oldu.

Su ve her ihtimale karşı yanında bir filtreleme sistemi vardı. O bir yürüyüşçüydü, kendini adanmış bir koşucu değil ve herhangi bir yaralanmanın her şeyi aniden değiştirebileceğini biliyordu. Kızgın güneşin altında, yardım çağırma imkânı olmadan ve susuz yakalanırsa hayatını kolayca kaybedebilirdi. Acil bir duruma hazırlanmamak için bunun olduğunu çok kez görmüştü.

Vienna'nın uzun bacakları vardı ve birkaç dakika içinde adımlarını hızlandırmış, istikrarlı bir ritimle ilerlemeye başlamıştı. Manzaralar nefes kesiciydi. Hız yapmak için değil, sadece açık havanın güzelliği ve huzuruyla topraklanmak için gidiyordu. Kızıl Kaya, çeşitli renklerde ve alışılmadık konkresyonlara sahip doğal kaya oluşumlarına sahipti. Kırmızı noktalar kayanın bazı kısımlarına dağılmışken, kahverengi kaya topları diğerlerinde yoğundu. Erozyon, yüzgeçler ve spirallerden mağaralar ve kemerlere kadar birçok farklı şekle neden olmuştur. Durup bunları keşfetmek istememek çok zordu.

Gölgeler zaman zaman üzerinde yükselen kayaların üzerine düşerek onlara farklı görünüm kazandırıyor, daha koyu verniklerle renklendiriyordu ama yine de onları daha yakından incelemek istemesine rağmen hızını kesmedi. Arkadaşları bir hafta kadar sonra Stella'nın gelin partisi için ona katılacaklardı. Stella'nın etkinliği geleneksel bir etkinlik değildi. Önce kaya tırmanışı yapacaklar ve ardından Red Rock'ın sunduğu çeşitli doğal parkurları keşfedeceklerdi. Ayrıca orada biraz geleneksel tırmanış da yapacaklardı.

Ardından -ve hepsi de bu konuda heyecanlıydı- Hoover Barajı'ndan başlayarak nehirde kano yaparak bir gün geçireceklerdi. Hepsinin sevdiği bir şey olan yol üstü kahve dükkanları bulmayı planladılar. Bu kesinlikle geleneksel bir gelin partisi değildi ama Stella için mükemmeldi. Düğünden önce ek bir macera için Yosemite'deki Tuolumne patikasında nehir boyunca yürüyüş ve kamp yapmayı planladılar.

Vienna, Knightly'de tanıştığı beş yakın arkadaşına sahip olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Beklenmedik ve harikaydılar. Beş güçlü kadın, her günü değerli kılan kadınlar. Aynı ilgi alanlarını paylaşıyor ve açık havayı seviyorlardı. Dans etmeyi seviyorlardı ve sık sık Grill adlı barda buluşup dans ediyor, en sevdikleri içkileri içiyor ve diğer yerlilerle birlikte bar sahibinin meşhur ikramlarını yiyorlardı. Annesiyle kavga etmemiş olsaydı, asla taşınmayacak ve arkadaşları ve maceralarla dolu yeni bir hayat bulamayacaktı. Annesiyle olan dostluğunu asla geri kazanamamış olmaktan nefret ediyordu ama hayatını gerçekten seviyordu.

Vienna sıcak ve terliydi ama tekrar Kuzey Işıkları'ndaki süitine döndüğünde kendini çok daha iyi hissetti. Duş aldıktan sonra

derin küvete girdi, ağrıyan kaslarına değen sıcak suyun tadını çıkardı. Gözlerini kapatıp rahatlamak, kendini yeniden huzurlu hissetmek güzeldi.

Bornozuna sarındı, uzun saçlarını havluya sardı, telefonunu kontrol etti. Stella ona mesaj atmıştı. Asla ilişki yok. Vienna rahat bir nefes aldı. Kendisi suçlanamazdı, ama kendi hatası olmasa bile evli bir adamla birlikte olması ağzında kötü bir tat bırakacaktı. Zale'e bu soruyu sormamıştı ama sormalıydı.

Zale Vizzini'nin beyninde daha fazla zaman kaplamasına izin vermeyerek, gerçekten harika bir akşam yemeği sipariş edebilmek için menüye göz attı. Yemekler de dahil olmak üzere her şey birinci sınıftı. Henüz hayal kırıklığına uğramamıştı.

Kapı çaldı ve kadın arkasını döndü. Otel personeli Zale ve koruması Wayne Forsythe dışında kimse oda numarasını bilmiyordu. Belki de güvenlik ona gerçekten ders verecekti. Annesine nerede kaldığını bile söylememişti. Onu ziyaret etmeyi planlıyordu ama turnuvadan *sonra*. Milyonlarca dolar söz konusuydu. Hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasını istemiyordu. Belki daha erken giderdi. Onu gerçekten görmek istiyordu.

Neyse ki cübbesi kemer yerine düğmeleri olan türdendi, bu yüzden oldukça düzgündü. Vienna kapıya gitti ve ziyaretçisinin kim olduğunu görmek için gözetleme deliğinden içeri baktı. Yaşlı adam ve Zale kapının dışındaydı. Zale dikkatle koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyordu. Bunu yapış şeklindeki bir şey kadının tüylerini diken diken etti.

Dahili telefona bastı. "Pek misafirliğe uygun giyinmedim."

Cevap veren Zale'di. Wayne'in yanından uzanıp cevap vermek için bir düğmeye bastı. "A  şu lanet kapıyı, Vienna. Hemen gözden kaybolmamız gerek."

Tam bir pislikti. Ona iş yerinden çıkıp arabasına binmesini emrettiği zamanki haline geri dönmüştü. Kız işbirliği yapmayınca da onu kaçırmıştı. İkinci bir şans vermedi, sadece onu aldı, sanki bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi omzuna attı ve Shabina'ya götürdü. Aynı alçak sese sahipti.

Mırıltı. Hırıltı değil, mırıltı. Hoş bir mırıltı değildi.

Wayne'in yüzü solgun olduğu için kapıyı açtı. Eğer yapabilseydi, onun içeri girmesine izin verir ve Zale'in odaya girmesini engellerdi. Kapı aralığına adım atmış olmalıydı çünkü Wayne bir elini karnına koyup onu içeri itti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Wayne'i benim için kontrol etmeni istiyorum, Vienna. Kötü yaralandığını sanmıyorum." O konuşurken, Zale Wayne'in en yakındaki kanepeye uzanmasına yardım etti. O da peşlerinden gitti ve yaşlı adamı dikkatle izledi. Wayne bastonuna yaslanmak yerine onu taşıyordu ve Zale ona yardım ediyor olsa da çok daha genç bir adam gibi yürüyordu.

Zale'in gömleğindeki kanı, karnındaki ve sağ kolundaki kesik çizgisini fark etti. Wayne'in gömleğinde de kan vardı, hem de Zale'inkinden çok daha fazla. Wayne'in yarası sol tarafında, kaburgalarının yanındaydı. Zale Wayne'in gömleğinin düğmelerini açarken, Viyana her zaman yanında taşıdığı küçük tıbbi çantayı almak için aceleyle yatak odasına gitti. Ayrıca ana banyodan ılık su getirdi.

"Bana ne olduğunu ve onu neden hastaneye götürmediğinizi anlatın," diye emretti ve kalçasıyla Zale'i kenara iterek kontrolü ele almasını sağladı.

"Kumarhanenin dışındaydık, sadece yürüyüş yapıyorduk. Alışkın olmadığın halde bu kadar çok kapalı yerde kalmak zor olabiliyor."

O bunu anladı. "Biz" kelimesini de anladı. Wayne'in Zale ile yürüyüşe çıkmasına gerek yoktu. Süitinin güvenli odasında kilitli kalabilirdi. Çenesini kapalı tuttu. Bıçak deriyi, kaburgaların altını kesmiş, hayati organları bir şekilde ıskalamıştı. Yara, yapıştırıcıyla kapatabileceğinden emin olduğu kadar sığıdı.

Wayne, "Zale saldırıyı engelledi," diye bilgi verdi. "Aksi takdirde darbeyi tam kalbimden alırdım. Bir anda ortaya çıktılar. Sanırım çiçek tarhlarının içindeydiler."

"Öyleydiler," diye onayladı Zale.

Kalbi kontrol altına alamadan bir an için hızlandı. Birden fazla saldırgan vardı. Zale belli ki gizli çalışıyordu. Bu rastgele bir saldırı değildi ve birden fazla saldırgan vardı. Yarayı dikkatlice yıkadı.

"Bıçak yaraları zordur. Bu derin değil. Dikişe ihtiyacın yok. Yapıştırabilirim ama bıçağın üzerinde bakteri varsa, sonunda seni öldürebilecek bir enfeksiyon kapabilirsin. Antibiyotiğe ihtiyacın var. Bende onlardan yok ve gerçekten yarayı onlarla doldurmalı ve ağızdan almalısınız. Şimdilik uygulayabileceğim bir topikal var, ama Zale, eğer ikinizin de yardıma erişimi varsa, ikinize de antibiyotik getirin. Bıçağın seni de kestiğini görebiliyorum."

Wayne'le işini bitirdi ve dikkatini Zale'e çevirerek, yapmasını istediği son şey olmasına rağmen, ona gömleğini çıkarmasını işaret etti. Onun vücudunu çok iyi hatırlıyordu. Her bir parçasının haritasını çıkarmıştı.

Diliyle onun her santimini. Adam zihnindeydi, asla unutulmayacaktı.

Onun gözleriyle karşılaşmayı reddederek bakışlarını yaralara sabitledi. Belki korkakça bir davranıştı ama kendine hemşire olduğunu ve yaranın düzgün bir şekilde temizlendiğinden emin olması gerektiğini söyledi. "Çok sık. Kolun da aynı şekilde. Ama antibiyotik konusunda çok ciddiym. Bıçağın ağzında bakteri olduğuna şüphe yok." Onların iyiliği için zehir içermediğini umuyordu.

Topuklarının üzerinde geriye doğru otururken Wayne'e neşeyle gülümsedi. "Gidebilirsiniz." Yani sütinden ayrılabilirlerdi.

"Bir içki ister misin, Rainier? Rainier de Sam'in bir arkadaşı ve onunla yakında düğünde tanışacaksın, Vienna," diye bilgi verdi Zale. "Wayne Forsythe olarak gizli görevde."

Ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Daha fazla bir şey bilmek istemiyorum. Siz ikiniz belli ki önemli bir şey üzerinde çalışıyorsunuz ve benim bu konuda bir şey bilmeme gerek yok."

Zale onu görmezden gelerek bara gitti ve dönüp arkadaşına kaşlarını kaldırdı.

Wayne doğrulup oturdu. "Benim gibi seninle de tanıştığma memnun oldum, Vienna. Zale bana gizliliği bozmaman gerektiğini bildiğine dair güvence verdi." Sesinde bir uyarı vardı.

"Anladığım kadarıyla yetmiş yaşında değilsin. Bunu zaten tahmin etmiştim. Bastonunla doğru düzgün yürüyemiyorsun." Ayağa kalktı ve gerçek kıyafetlerini giymek için ebeveyn yatak odasına gitti. Zale'in yanında iç çamaşırsız olmak kendisini savunmasız hissetmesine neden oluyordu.

"Bir içki ister misin, Vienna?" Zale seslendi.

"Hayır, teşekkürler." Aklını başına toplaması gerekiyordu. Aceleyle taytını ve en sevdiği rahat kazağını giydi, saçlarını açıp taradı ve kurumaya bıraktı. Zale için iyi görünmeye çalışmayacaktı. Olsa olsa onun kendisini görmezden gelmesini istiyordu, tıpkı son birkaç aydır yaptığı gibi.

Zale ve iş arkadaşı kendilerini evlerinde gibi hissetmiş, oturma odasında oturmuş, Rainier menüye göz atıyordu. Kadın içeri girdiğinde başını kaldırdı. "Kesinlikle çok güzel bir kadınsın," diye tekrarladı. Onunla flört etmekten ziyade bir gerçeği dile getiriyor gibiydi. Onu şöyle bir süzdükten sonra tekrar menüye bakmaya başladı. "Aç mısın?" diye ekledi. Sesi bile farklıydı, kulağa çok daha genç geliyordu.

"Evet." Vienna sandalyesinin yanında durup menüye baktı. "Tam oda servisi sipariş edecektim ki siz kendinizi tanıttınız. Takip edildiğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Bu kata kimse çıkamaz. Her halükârda Zale üç saldırganı da yaraladı."

Zale'ye bakmadı ama sanki gerçekten inceliyormuş gibi menüye bakmaya devam etti. Üç saldırgan. Rainier'den gelen ilk saldırıyı engellemeyi başarmış, onun ölmesini engellemiş ve sonra üçünü de alt etmişti.

"Bir hastaneye gidip ikiniz tarafından saldırıya uğradıklarınızı bildirmeyecekler mi? Otelin dışında güvenlik kameraları olmalı." Menüü Rainier'in elinden aldı.

"Bir an için kameraları karıştırdım," diye itiraf etti Rainier, "ama kavga sekiz saniyeden kısa sürede bitti. Zale onları ciddi şekilde yaralamış. Yaralarının yardım isteyecek kadar kötü olduğunu düşünmüyorlar ama bu klasik bir ders kitabı. Öleceklerinin farkında bile olmadan yavaş yavaş kan kaybından ölecekler. Yaralarını sarmak için güvenli bir yere gidiyorlar ama onlar için çok geç olacak."

Rainier'in sesi çok memnun görünüyordu. Vienna onu suçlayamazdı. Eğer biri çalıların arasından çıkıp onu öldürmek için saldırsaydı, o da aynı şekilde ölmelerini isterdi. Affet ve unut türünden bir kız değildi. Zale'e bakmayacak olmasının nedenlerinden biri de buydu. Ne olursa olsun, hiçbir tuzağa düşmeyecekti - eğer oraya tekrar gitmeyi düşündüyse bile.

Rainier ona emrini verdikten sonra Zale mırıltılı ve buyurgan sesiyle, "Menüye ezberleyecek kadar uzun süre baktın, Vienna," dedi. "Ver şunu." Rainier onun yanına gelmedi. Odanın karşısındaki iki kişilik kucaklaşma koltuklarından birinde kaldı.

Anında kırmızı bir bayrak yükseldi. Menüü ona doğru fırlatmayı düşündü, sert kafasına vurmaya umuyordu. Ama bu onun sakın, onu terk ettiği için umursamayan ve onunla bir daha asla temasa geçmeyen yüzüne uymayacaktı.

"Elbette. Sanırım ezberledim." Rainier ile küçük bir kahkaha paylaştı ve sonra odanın geniş alanında yavaşça Zale'e doğru yürüdü. Ona ulaşmadan önce menüü uzattı. "Herkes için çağıracağım. Böylece sadece benim sesimi duyacaklar."

Neyse ki Rainier cevap verdi ve ona tekrar kendisine dönme fırsatı verdi.

"Bu iyi bir fikir. Oda servisi geldiğinde başka bir odada saklanırsınız, gerçi sizin çok yiyen biri olduğunuzu düşünecekler."

Ne yazık ki, kız sırtı ona dönükken, Zale öne doğru eğilip kızın bileğine kelepçe takarak onu kendine yaklaştırdı ve yanındaki koltuğa devirdi.

"Ne yapıyorsun sen? Emir verecektim." Onun bu çirkin davranışı karşısında biraz şaşırılmış gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

"Bunu gözden geçirmek için zamana ihtiyacım var ve ben bunu yaparken sen de burada oturabilirsin. Rainier'e zaman tanımakla ilgili bir sorunun yok gibi görünüyordu. Ya da karar verirken onun tepesinde dikilmeyi."

"Yemek yemen gerek. Sanırım kan şekerin düşük. Akşam yemeğini beklerken bir şeyler atıştırabilmen için diğer odada patlıcan karışımı olabilir," diye yardımsever bir şekilde öneride bulundu ve kucaklama koltuğundan kalkmaya başladı.

Adam ona bakmadı bile, ama kolunu bir çubuk gibi üzerinden geçirerek onu dizginledi. "Sadece olduğun yerde kal. Kan şekerim düşmeye başlarsa, ilk söyleyeceğim kişi sen olacaksın."

Odanın diğer ucundaki Rainier'e baktı. "Yemekten önce hep böyle huysuz mu olur?" Sesine endişe karışmıştı.

"Daha önce hiç fark etmemiştim." Zale başını kaldırıp arkadaşına karanlık bir bakış fırlatana kadar Rainier'in sesini eğlence renklendirdi. Rainier anında ayıldı.

"Ben biftek alacağım, az pişmiş. Yanında fırında patates. Ev salatası. Kavrulmuş brüksel lahanası."

"Kulağa ürktücü bir şekilde Rainier'in siparişi gibi geliyor." Vienna menüyü onun elinden aldı ve bir kez daha telefona gitmek için hamle yaptı. Zale yine onu engelledi.

"Bana bakacak mısın?" "Sana baktım."

"Bakmadın."

İç çekti. "Açım ve yorgunum. Kan şekerim düşük. Uzun bir koşudan yeni döndüm ve yarın büyük bir gün. Dikkatimin dağılmasına izin veremem, Zale. İkinizin de başının dertte olmasını takdir ediyorum. Belki de dünyanın kaderi sizin ellerinizde, bilmiyorum ama kendimi kontrol altında tutmalıyım. İkiniz neyin peşindeyseniz, ben bunun bir parçası olamam. Ben sizin dünyanda değilim, sen de benimkinde değilsin."

Küçük bir sessizlik oldu. Rainier bozdu. "Özür dilerim Vienna. Tıbbi yardıma ihtiyacımız vardı ve Zale hemşire olduğunuzdan bahsetti. Biz

Hastaneye gidemedim ve sen de aynı kattaydın. Zaten benimle düğünde buluşacaktınız, yani Zale ile gizli çalıştığımı öğrenmeyecek değildiniz. Seni sorunlarımızın içine çekmek istememiştik."

Biraz utandığını hissetti. Onlara yardım etmek istemiyor değildi, özellikle de ikisi de incinmişken. Omuz silkti. "Yardım etmeyi gerçekten umursamıyorum. Sadece ne yaptığınızı bilmemem gerektiğini biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Dedğim gibi, sadece yorgun ve açım. Yemeğimizi alabilmemiz için siparişi vereceğim."

Zale kolunu çekmişti, o da bunu telefona gitmek için izin olarak kabul etti. Zale yemek siparişlerini verirken, Rainier ve kendisi için birer içki daha hazırladı. Rainier ondan köpüklü suyu aldı ve karşısındaki tekli koltuğa oturup başını arkaya yaslayarak tavana baktı.

"Sanırım ilgilendiğin şey tehlikeli. Eğer kimliğin açığa çıktıysa, toparlanıp eve gitmen gerekmez mi?"

"Şart değil," dedi Rainier. "Otoparktaki saldırıyı kimse görmedi. Üçünün de patronlarına rapor vermeden önce öldüklerine bahse gireriz. Rapor verecekleri kişiye yaşlı bir adamı kaçırdıklarını ve yalnız kişisel koruyucunun onlarla birlikte yeri sildiğini söylemek için çok acele etmeyeceklerdir. En azından umudumuz bu."

Vienna tavanı inceledi. "Hayatlarınız üzerine bahse giriyorsunuz."

"Burası Vegas," dedi Rainier, sesini bir kez daha mizah renklendirerek.

Vienna havanın ciğerlerine girip çıkmasına izin verdi. Bekliyordu. Bu bir bahisti. Bir bahisti. Hayatların tehlikede olması önemli değildi, sonuçta bir bahisti. Üç adam bir yerlerde yavaşça iç kanama geçiriyordu. Ölmekte olduklarının farkında değillerdi. Patronlarını arayıp amaçladıkları hedefi öldürmeyi başaramadıklarını ona bildirecekler miydi? İhtimaller neydi? Üç kişilerdi. Aynı anda ölmezlerdi. Her birinin cep telefonu vardı. Patron onları arayabilirdi. Üşüyeceklerdi. Zayıflar. Yardım çağırmaya çalışırlar mıydı?

Vienna yavaşça başını salladı. "Bu adamların yaptıkları hatayı patronlarına itiraf etmeme ihtimallerinin yüksek olduğuna inanıyorum. Neler olduğunu anladıklarında çok geç olacak." Bir şeyler biliyordu. Nasıl biliyordu? Hiçbir fikri yoktu, sadece her rakibin elinde ne olduğunu ve dağıtıcının bir sonraki kartını bildiği için kartlar üzerine bahis oynayabiliyordu.

Bahisler aldatıcı şeylerdi. "Ama çok fazla değişken var. Patronları son anda ortaya çıkabilir."

Rainier hafifçe güldü. "Bir an için kendimi iyi hissediyordum. Az önce bunu boşa çıkardın."

"Kumar canavarının doğası böyle," dedi Vienna, onun kahkahasına katılarak.

"Oldukça başarılı görünüyorsun. Yarı finale çıkmayı bekliyor muydun?"

"Kazanmayı bekliyorum," dedi Vienna. "Birkaç yıldır oynuyorum. Sokaktan geçen biri gibi değilim. Turnuvaya davet edildim ve Stella Vegas'ta birkaç eğlenceli şey yapmak istiyordu, ben de diğer arkadaşlarımdan önce gelip biraz çalışabileceğimi düşündüm. Ben online oynamayı tercih ediyorum."

"Nedenmiş o?" Rainier sordu.

"Fotoğrafımın kumarhanenin her yerine yapıştırılmasından pek hoşlanmıyorum. Radarın altında gizlice dolaşmayı severim. Bu konuda bir şeyler biliyor olmalısın. Gerçek adını bile kullanmıyorsun."

Zale onun gerçek adı mıydı? Biriyle yatmıştı ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok muydu? Muhtemelen. Ona bakmadı. Onun için hiçbir şey ifade etmemesinden nefret ediyordu, oysa aklındaki *kışı* o olmuştu. Hiçbir zaman o tür bir kadın olmamıştı. Erkeklerle ilgili fanteziler kurmamıştı. Hiçbir zaman kendisini kurtaracak ya da tamamlayacak bir erkeğe ihtiyacı olduğunu düşünerek büyümemişti. Çok çalışır, annesine ve kendisine bakardı. Mutluydu. Zale beklenmedik biriydi.

Kapı çalındı. Zale parmaklarını şıklattı ve Rainier'e diğer odaya gitmesini işaret etti. Her iki adam da birdenbire işlerine odaklanmıştı, yüz ifadeleri ayıktı ve silahlarını çıkarmışlardı. Zale oturma odasındaki banyonun gölgesine gizlendi. Onu korumak için kapıyı kısmen açık bıraktı.

El arabası içeri alındı ve akşam yemeği yemek masasına kondu. Tabaklar ve gümüş takımlar kullanılmıştı, strafor paket servis kapları değil. Her tabağın yanına keten peçeteler, kadehler ve su bardakları konuldu. Sunucular gittikten sonra, her iki adam da odada dinleme cihazı olup olmadığını kontrol etmek için küçük cihazlar çıkarırken kapının düzgün bir şekilde kilitlendiğinden emin oldu.

Vienna masaya oturdu. "İlginç bir yaşam tarzınız var." Rainier, "Genelde başkalarının yanında yaşamayız," dedi.

Başını salladı. "Bunu unutmuşum. Sam uzun zamandır bu işlerden uzak. Biz ona alıştık. Pek konuşmaz ama bize katılır. Bizimle birlikte bara gider. Çoğu zaman ayık şoförümüz oluyor ve çok laf işitiyor. Tatil köyünde ve balıkçı kampında çalışıyor, ama Stella ile ortak olmadığı sürece genelde yalnız çalışıyor."

Yemeğinden bir ısırık aldı. Ne kadar aç olduğunu unutmuştu. Daha az konuşup daha çok yemek yemesi gerektiğine karar verdi.

"Sam bir gün işi bırakıp gitti," dedi Rainier. "O böyleydi. Bir şey yapmaya karar verirdi ve onu bundan vazgeçiremezsiniz. Sizinle tartışmazdı, sadece yapardı." Çatalıyla Zale'yi gösterdi. "O da böyledir. Karar verir ve olur biter."

"Tartışacak ne var ki?" dedi Zale.

"Tartışmakta yanlış bir şey yok," dedi Vienna, kızarmış brüksel lahanasının tadını çıkararak. "Tartışmalar eğlencelidir."

"Bu tartışmakla aynı şey değil," dedi Zale. "Tartışmalar hiçbir yere varmaz ve genellikle incinmiş duygularla sonuçlanır."

Rainier, "Bu iyi bir biftek," dedi. "Yani harika. Dikkat edin, bu konuda tartışmak yok."

İKİNCİ BÖLÜM

Vienna daha önce fotoğrafının büyük olduğunu düşündüyse de final masasına kabul edildikten sonra fotoğrafı epeyce büyüdü. Herkesin onu görebileceği aşağı kata inmeye zor dayanıyordu. Tanınmamasına imkân yoktu. Fotoğrafı diğer oyuncularla birlikte binanın duvarlarında yanıp sönüyordu. İçeride lobideydi, üst duvarın etrafında bir desen çiziyordu. Kumarhanenin duvarında, bir neon tabela gibi yanıp sönüyordu. Tek kadın oydu, gençti ve yakışıklı sayılırdı. Görünüşü herkesin ilgisini çekiyordu, sanki hem böyle görünüp hem de kâğıt oynayamazmış gibi.

Süitinin zemininde, piyanonun altında uzanmış, rahatsız mermerlerin üzerine uzanmamak için üzerine çektiği kalın halıya parmaklarını geçirmişti. Telefonu son yarım saattir hem tebrik hem de annesinden gelen mesajlarla dolup taşıyordu. Yakında herkese cevap vermek zorunda kalacağını biliyordu ama içinde hiçbir şey kalmamıştı.

Kartlar ona bunu yapabiliyordu. Yorgunluk çöktü ve yirmi dört saat boyunca bir daha kalkmamak üzere yattı. Uyuyamıyordu. O tür bir yorgunluk değildi.

Diğerleri o kadar heyecanlanırdı ki, kumarhanelerde sabahlar ve kumar oynarlardı. Ya da bütün gece parti yaparlardı. Yalnızlığa ve Yosemite'nin huzuruna alışkın olduğunu sanıyordu. Vienna onu tüketenin "yeteneği" olduğundan emindi. Acıkmıştı. Ve susamıştı. Menüye ve telefona baktı. Çok uzaktaydı ve kendi yaptığı küçük, rahat mağarasından sürünerek çıkması gerekecekti. O kadar enerjisi yoktu. Su içmeyi düşünmeliydi. Her zaman su içerdi. Belki cep telefonundan arayabilirdi. Kapıcısı en iyisiydi ama o zaman da kalkıp kapıyı açması gerekecekti.

Sanki sadece o düşününce, odanın karşısındaki ağır kapı gerçekten açıldı. Gıcırdamadı. Hiç ses yoktu, ama ona özlemle bakıyordu ve kapı sanki sihirli bir şekilde açıldı. Gördüğü manzara karşısında kalbi duracak gibi oldu.

Pantolon ve yumuşak tabanlı ayakkabılar giymiş bir adamın bacakları. İçeri girerken kapıyı arkasından kapattı.

"Vienna, piyanonun altında ne yapıyorsun?"

Onun sesini duyunca gözlerini kapattı. Zale. Bir bakıma, onun kendisini soymaya gelen bir davetsiz misafir olmasını tercih ederdi. Ya da Zale ve Rainier hakkında bilgi almak için onu sorgulamasını. En azından kendini bu kadar savunmasız hissetmezdi.

"Git buradan, Zale. Şu anda seninle uğraşamam."

Onun etrafta dolaştığını ya da dışarı çıktığını duymadı ve gözlerini açmak istemedi ama merak ve kendini koruma duygusu daha ağır bastı. Uzun kirpiklerinin arasından ona baktı. Adam onun yanına çömelmişti, çok yakındı, koyu renk gözleri kadife gibi bakıyordu. Adamın fazla muhteşem yüzündeki o şehvetli bakışa karşılık olarak cinsel organı sıkıştı.

"Gitmeden önce bana bir şişe su ver. Ve menüyü. Ve telefonun buraya ulaşip ulaşmadığına bak." Ciğerlerine hava çekebildiğinden bile emin değilken sesini olabildiğince gerçekçi çıkardı. Sesi istediği sert ve güçlü tondan ziyade bir fısıltı gibi çıkıyordu. Yine de henüz titremiyordu. Eğer adam çok yakınında kalırsa ve kadın taze kar ve yağmur kokusu almaya devam ederse, üzerine atlayabilirdi. Adam çoktan vücudunda yavaş bir yanma başlatmıştı ve odaya girmekten başka bir şey yapmamıştı.

"Çık şunun altından." "Hareket etmiyorum."

"Hareket etmiyor musun? Yoksa yapamıyor musun? Arada fark var." Ona bir şişe su uzattı.

Kadın bunu düşündü. "Bu iyi bir soru. Piyanonun altından yuvarlanabilirim ama o zaman da mermer zeminde olurum ve bu pek iyi hissettirmez. Şimdilik burada kalacağım. Su için teşekkürler, ama git buradan, Zale. Şu anda benim için uğraşılacak kadar büyük bir sorunsun."

Adam ona hayalet gibi bir gülümseme verdi ve kadının midesi bulandı. Tıpkı bir roller coaster gibi yuvarlandı. "Hız trenlerini sevmem," dedi ona kararlı bir şekilde.

Zale ona doğru uzandı, bir kolunu dizlerinin altından, diğerini de arkasından geçirdi. Onu piyanonun altından çekip çıkardı, ayağa kalktı ve büyük yatak odasına taşıdı.

"Lunapark trenlerini sevmemenin ne önemi var?" Dizini yatağın üzerine koyarak onu dikkatlice yorganın üzerine, sırtını yatağın başlığına yasladı ve yastıkları arkalık olarak kullandı.

Kadın su şişesini tutacak kadar akıllıydı. Uzun bir yudum aldı. Susuz kalmamak önemliydi. "Sen. Ne zaman etrafımda olsan, hız trenine binmiş gibi hissediyorum. Git başımdan, Zale. Çok yoruldum."

Onun isteğini görmezden geldi. "Yemek yemen lazım. Yemek sipariş edeceğim. Bir tercihin var mı?"

Vienna zihninin biraz durgun olduğunu biliyordu ama yine de her yerde alarmlar çalışıyordu. "Aramayı ben yapacağım. Yapamazsın, Zale. Ya başın belaya girerse? Kalacak bir yerin olmalı..." Ne diyordu bu kız? Düşünüyor muydu? Başı derde girerse, olması gerektiği gibi ortadan kaybolabilirdi. O bir hayaletti. Ortadan kaybolan bir adam. Göz önünde saklanır ve sonra kimse etrafta olduğunu anlamadan ortadan kaybolurdu. Avlandığında saklanmak için son çare olarak onun süitine kesinlikle ihtiyacı yoktu.

"Bu akıllıca, Vienna. İşin o noktaya geleceğinden şüpheliyim ama yine de haklısın. Bana her şeyiyle birlikte üç numarayı sipariş et." Telefonu onun elinin yanına koydu.

"Kalmıyorsun."

"Kalıyorum. Kart oynadıktan sonra ne kadar bitkin düştüğünü söylediğini hatırlıyorum. Seni yalnız istemiyorum. Yemek yemeni ve susuz kalmamanı sağlamak önemli bir şey değil."

Onunla tartışmayacaktı çünkü onun tartışmayacağını biliyordu. Sadece konuşmayı keserdi. Yemeği sipariş etti ve oda servisine kapıyı bir kez çalıp arabayı kapının önüne bırakmasını, hazır olduğunda alacağını söyledi. Telefonu kapattığında başını arkaya yasladı ve sadece onu izledi. Adam yatağın karşısındaki, şöminenin yanındaki sandalyelerden birine oturmuştu. Acımasızca yakışıklıydı. Ayrıldıkları aylar içinde biraz yaşlanmıştı ama aslında aynı görünüyordu.

"Teşekkürler Zale, ama gerçekten, ben büyük bir kıyım. Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum. Kalmana gerek yok." Onun gözlerinin içine bakmak için elinden geleni yaptı. Bu umduğu kadar başarılı olmadı. Adamın burun köprüsüne bakmayı başardı.

Adamın yüzündeki şehvetli çizgiler anında silikleşti, tamamen okunamaz hale geldi ve karanlık, korkutucu gözleriyle ona baktı. "Bana turnuvalarda yüz yüze oynamayı sevmediğini söylemiştin. Bu seferki büyük bir bahis olmalıydı. Fikrini değiştiren ne oldu? Her yerde fotoğrafın var."

Saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu. "Biliyorum. Binanın kenarından sarkan dev bir ben gibiyim. Haklısın. Normalde bu şekilde şahsen oynamazdım ama bir davet aldım ve giriş ücreti alınmadı.

Büyük bir takipçi kitlesine sahip ünlü biri olmadıkça ya da ödülün bir parçası olarak giriş ücreti olan bir turnuva kazanmadıkça bu gerçekleşmez. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu, bu yüzden ilk başta daveti görmezden geldim, ancak daha sonra otel tarafından arandım ve bunun gerçek olduğunu öğrendim. Görünüşe göre, *luckypersiancat* olarak kariyerim takip edilmiş ve otel beni de turnuvaya dahil etmenin turnuva için iyi bir reklam olacağını düşünmüş. Milyonlar söz konusuydu ve Stella Red Rock'ı görmek ve nehirde kano yapmak istiyordu, neden olmasın? Sadece fotoğrafımın üç metre boyunda olmasını beklemiyordum."

"Neden buraya nasıl girdiğimi sormuyorsun? Sormalısın."

Omuz silkti, ilgisiz görünmeye çalıştı. "Bunun bir önemi var mı? Başka pek çok kişinin bunu başarabileceğinden şüpheliyim. Belki Rainier."

"Neden Rainier'den bahsediyorsun?" Normalde sakın olan ses tonunda bir ısırtık vardı.

"Sanırım o da senin ve Sam'in eğitildiği gibi eğitildi."

"Onu bu işin dışında bırakalım. İkimiz hariç herkesi dışarıda bırakalım. Dünyamıza başkalarını sokmadan da yeterince sorunumuz var zaten."

Kasıtlı olarak uzun bir yudum daha su içti. "Sorunlarımız mı var? Farkında değildim, Zale. Ne tür sorunlarımız var? Gizli görevdeyken yaptığın işi kesinlikle baltalamam. Umarım bunu biliyordur. Eğer yardımı olacaksa, final turnuvasına kadar odamda kalabilirim." Uyumlu görünmek için elinden geleni yaptı.

"Ben mahkûmları sorgularım, Vienna. Saçmalamayı bırak. Gizli görevdeyken beni asla ele vermeyeceğini biliyorum. Bahsettiğim şey bu değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Ben bizden bahsediyorum."

"Biz mi?" Kaşını kaldırdı. "Biz diye bir şey yok, Zale. Sam ve Stella'nın düğününde yapışkan olacağımdan ya da senden bir şeyler bekleyeceğimden endişeleniyorsan, ciddi, bir sorun olmayacak. Küçük kaçamağımızın üzerinden aylar geçti. Altı hafta birlikte olmak bir ilişki değildir. Bu bizi çift yapmaz. Senden hiçbir beklentim yok. Sen bu meşhur kancadan kurtuldun."

O karanlık gözleriyle kızın yüzünü aramaya devam etti. Ayartı ve günah dolu gözlerle. Kadının kalbini kolayca çarptırabilir ve seksini ihtiyaçla ıslatabilirdi. Göğüsleri ağrıyor ve ağırlaşıyordu. Bu onun yeteneğiydi. Bunu gerektirecek hiçbir şey söylemediği ya da yapmadığı halde kadınların onu istemesini sağlayabiliyordu.

"Altı buçuk hafta oldu ve bu işten sıyrılmak istemiyorum." Açıkça ifade etmişti.

Kalbi hızlandı. Nabızı sıçradı ve boynunda çılgınca çarpmaya başladı. Parmakları su şişesinin etrafında kıvrılmış halde kendini tutmak için yapabileceği tek şey buydu. "Kalbimin kaldırabileceği tek şey seninle bir tur atmaktı, Zale." Ona ne itiraf ettiği umurunda değildi. "Çok güzel ve eğlenceliydi ve o anıları unutmayacağım. Ama bir daha olmaz. Boş zamanlarında eğlenmek için başka birini bulman gerekecek."

"Bana karşı böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çenesini kaldırdı ve daha fazla su yutarak soğuk sıvının boğazından aşağı kaymasına izin verdi. "Benim ne düşündüğümün bir önemi var mı Zale? Aradan epey bir zaman geçti. Hayatımı yaşıyorum ve gayet iyiyim. Dikkatliydik. Endişelenmen gereken gizli bebekler yok. Her gece ağlayıp Sam'e benim için seni bulması için yalvarmıyorum."

Sam'e bir kez bile Zale hakkında soru sormamıştı. Sam'e birlikte olduklarını bile söylememişti. Bunun için kendisiyle gurur duyuyordu çünkü kolay olmamıştı. Geceleri ağlamıştı. Her gece değil ama pek çok gece ağlamıştı.

"Sam'den seninle ilgili gelişmeleri istediğimi bilmek seni şok eder mi?"

Su şişesi ağzının yarısına kadar gelmişken dondu kaldı. Bu doğru olamazdı. Neden hiçbir şey söylemeden toparlanıp gitmişken böyle bir şey yapsındı ki? Geri geleceğini söylememişti. Ondan kendisini beklemesini istememiş. Ona tutunacak hiçbir şey vermemişti. Onu öpmüş ve hayatından çıkıp gitmişti. Neden Sam'e onu sorsun ki?

Su şişesinin üzerinden ona baktı ve sonra sudan yavaşça bir yudum aldı. Ne fark ederdi ki? Belki de Sam'in tüm arkadaşlarını Sam'e sorma alışkanlığı vardı. Bu hiçbir şeyi değiştirmede. Arkasına bile bakmadan çıkıp gitmişti. Bunu biliyordu çünkü çadırın önünde durmuş, ağaçlar ve çalılar onu yutana kadar gidişini izlemişti. O da arkasına bakmamıştı.

"Ne bilmek istiyor olabilirsin ki?" Sesinde bir inançsızlık varsa, onu kim suçlayabilirdi ki?

"Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Hayatta ve sağlıklıydın. Hayatında başka bir adam olsun istemedim. Aynı zamanda mutlu olmanı da istedim."

Bunu düşündü. "İşte böyle, Zale. Güvendeyim, hayattayım, sağlıklıyım ve çok mutluyum. Şu anda hayatımda başka bir erkek yok. Bu haberle kendini çok tatmin olmuş hissederek gidebilirsin."

Kapının çalınması yemeğin orada olduğunu gösteriyordu. "Getirebilirim," diye güvence verdi Vienna. Zayıftı ama çaresiz olduğu söylenemezdi. Yemeğini yedikten sonra gidebilirdi.

"Ben arabayı getireyim. Sen burada kal." Zale çoktan ayağa kalkmıştı, giysilerinin altında kasları dalgalanıyor, yerde süzülerek ön kapıya doğru ilerliyordu. Sunucunun talimatlara uyduğundan emin olmak için gözetleme deliğinden baktı ve sonra kapıyı açıp arabayı içeri çekti. Ses ve kamera cihazlarına karşı dikkatlice kontrol ettikten sonra arabayı yatak odasına götürdü.

Yemek kokusunu aldığı anda birden açlıktan ölmeye başladı. Vienna nadiren yemek yiyor gibi görünebilirdi ama iyi yemekleri severdi. Kuzey Işıkları en iyi aşçılara sahipti ve onların menüsünden sonuna kadar yararlanıyordu.

İkisi yemeğe başlarken birkaç dakika sessizlik oldu, çeşnileri birbirlerine verip veriştirdiler ve daha önce birlikte olduklarında çok kolay yaptıkları gibi otomatik olarak birbirleriyle paylaştılar.

"Neden seninle değil de Sam'le iletişime geçtiğimi bilmek istemiyor musun?" diye sordu çilekli ve kivili bir tart olan tatlıyı yerken.

"Kesinlikle istemiyorum." Gözlerini ona dikti. "Ciddiyim, Zale. Küçük bir tatil eğlencesi yaşadıktan sonra aylarca ortadan kaybolduğun o kadın olmayacağım. Başka birini bul. Sert göründüğümü ve öyle davrandığımı biliyorum ama olmamı isteyebileceğin kadar sert değilim. Seninle bir kez birlikte olmak yeterliydi."

"Tanrı aşkına Vienna, öyle bir şey değildi."

Öne doğru eğildi ve onun gözlerinin içine baktı. "*Tam olarak* böyleydi. Ve sorun değil. Tek bir şey düşünüyordum, her şeyi bir peri masalı haline getirmek. Kadınlar bunu yapabilir, her şey baştan konuşulmadığında yanlış anlayabilirler. Birkaç hafta izin almıştın. Aramızda alışılmışın dışında bir kimya vardı ve ben de istekli bir partnerdim. Senin için, tatilinde tavşan gibi seviştik ve sen tek kelime etmeden toparlanıp gittin ve bir daha arkana bakmadın. Tahminimce bunu sık sık yapıyorsun. Çoğu kadın skoru bilir. Yapmamam senin suçun değil. Ama yapmadım, Zale, ve yalan söylemeyeceğim, bu acıttı. Bunu atlattım çünkü ben büyük bir kızım ve yaptığım her şeyin sorumluluğunu alırım. Bu senin suçun değildi, benim suçumdu. Ama bir daha oraya gitmeyeceğim. Neden elimi çok sıcak bir ateşe sokup yeniden yanmak isteyeyim ki?"

Küfretti ve sandalyeden fırlayarak odanın içinde bir o yana bir bu yana koşturmaya başladı; huzursuz hareketleri ona dar bir yerde tutulan kafesteki bir kaplanı hatırlatıyordu.

boşluk. "Öyle değildi, Vienna. Seni bir kez bile böyle düşünmedim. Bir kere bile. Sen benim için bir şey ifade ediyordun. Benim için çok fazla. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu bildiğim halde seni bırakamadım."

"Tek kelime etmeden çekip gittiğinde beni bıraktın. Aylar oldu, Zale."

Yatak odasının kapısından içeriye doğru döndü. "Ne kadar uzun zaman geçtiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Haftaları, günleri ve hatta bazen bir yerde yatakta yatarken, uçakta ya da trendeyken saatleri bile sayıyorum. Bir ormanda yürüyüş yaparken. Sen hep benimlesin, Vienna. Senin için endişeleniyorum. Sana kafayı takıyorum. Seni hayal ediyorum. Ve evet, bu beni bir dakika içinde öldürebilir, ya da daha kötüsü, seni öldürtebilir. Bu yüzden seninle değil Sam'le iletişime geçiyorum. Şifreli bir hat üzerinden Sam'e sorabilirim. Ormana tek başına gitmek için ayrıldığında seninle gitmek yerine seni takip ederek seni korudum. Kimsenin bizi birlikte görmesini istemedim. Sanırım bu sadece seninle gerçek bir ilişki istemediğimi düşünmene neden oldu."

Kalbinin bu açıklamaya verdiği tepkiden hoşlanmamıştı. Sesi doğruluk ve samimiyetle çınlıyor olabilirdi ama hâlâ aynı işte çalışıyordu. Hâlâ her seferinde aylarca ortadan kaybolabilmeye ihtiyacı vardı. Yine de çekip gidecekti ve kadın onun nerede olduğunu ya da hayatta olup olmadığını bile bilmeyecekti. Sam işi bırakmıştı. Aynı şey değildi. Stella Sam'le hükümet ya da çalıştıkları kurum her neyse, onun için çalışmayı bırakmaya karar verdikten *sonra* tanışmıştı. Zale hâlâ çalışmaya devam ediyordu.

Vienna tatlıyı elinin tersiyle itti ve kendisi için gerçekten mükemmel erkek olduğunu düşündüğü adama baktı. Hiçbir erkeğin kendisine uyacağını düşünmemişti ama her ne sebeple olursa olsun Zale uymuştu. Her zaman büyük bir kusur yok muydu?

"Bunu bana söylemek zorunda olmadığın halde söylediğin için minnettarım Zale." Parmağını yorganın örtüsüne sürttü. Oteldeki çarşafklar şimdiye kadar üzerinde uyuduğu en iyi çarşaflardı. Yorgan da aynı markaydı ve bir o kadar cennet gibiydi. "Mesele şu ki, hangi şirket için çalışıyorsan hâlâ o şirket için çalışıyorsun. Gerçekten değişen bir şey yok. Bu otelde tanışmamış olsaydık, beni aramaya gelmezdin, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Kendimi çaresiz hissettiğim bir noktaya geliyordum. İş sırasında birkaç hata yaptım. Yani, evet, olabilirdi, ama dürüstçe bilmiyorum. Ama eninde sonunda yapardım, belki hemen değil."

"Öyle olsa bile, işi bırakmaya niyetin yok." Bunu bir açıklama olarak yaptı ve onun ifadesini yakından izledi.

"Bir sözleşme imzaladım," diye itiraf etti. "Sam sözleşme imzalamayı bırakacak kadar akıllıydı. Çok daha az paraydı ama aynı zamanda ona istediği zaman çekip gitme olanağı da veriyordu. Babası için endişeleniyordu, gerçi onunla konuşmuyordu ama en azından endişelenecek bir ailesi vardı. Benim kimsem yok. Bu da parayı emeklilik için bir kenara koyduğum anlamına geliyordu - tabii o noktaya gelmeden ölmezsem. O sözleşmeye kilitlendiğimi biliyordum ve senden hiçbir şekilde ödün vermeyecektim. Sevdiklerimiz üzerimizde baskı kurmak için kullanılabilir. Düşmanlar aileyi bulursa, bize karşı silah haline getirilebilirler. Çoğu zaman, yalnızken, seni düşünürken ve senden vazgeçmek zorunda kalmamak için bir çözüm bulmaya çalışırken, aklıma gelenlerin çoğu en kötü senaryolardı."

Sevdiklerimiz üzerimizde baskı kurmak için kullanılabilir. O böyle şeyleri duyamazdı. Yalnızken yaşadığı sorun buydu. Zale'in yanında çok savunmasızdı. Başkalarının yanında o kadar gülünç değildi. Onun sevgilisi değildi. Birlikte sadece altı hafta geçirmişlerdi. Tamam, altı buçuk hafta. Yoğun bir altı buçuk hafta olabilirdi ama yine de sadece birkaç haftaydı. Yine de hayatının en güzel haftalarıydı.

Pragmatik biriydi. Kafasında bir beyin yokmuş gibi görünebilirdi ama zekâsı ortalamanın üzerindeydi. Sırtını dayayacağı, onun yerine düşüneceği ya da onu mutlu edecek bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Birkaç hafta içinde umutsuzca aşık olmazdı ve onun gibi bir adam da olmazdı.

"Zale." Adını söyledi ve sonra başka ne söyleyeceğini bilemedi. Bulaşıkları kendisinden uzaklaştırdı. O bir eylem kadınıydı. Yatakta bitkin bir halde oturmuyor, kollarını zar zor kaldırabiliyordu. Dağlara tırmanır, uçurumlardan sarkar, dik yamaçlardan aşağı kayar ve başkalarının vazgeçeceği çok tehlikeli geçitlerde zorlu kurtarışlar planlardı.

Odanın içinde sinsice ilerledi ve önce yatağı, sonra da bulaşıkları temizledi, süitten dışarı çıkarmadan önce onları arabaya yeniden yerleştirdi. Bir an için onun gittiğini düşündü ve rahatlaması mı yoksa üzülmesi mi gerektiğini bilemedi. Kendi kendine tepkisinin sadece onu bir kez ve tamamen unutmak istediği ve aralarındaki sorunları çözmeleri gerektiği için olduğunu söyledi. Ancak içten içe onu unutmanın mümkün olmadığını biliyordu.

Şaşkınlık içindeyken, Zale yatak odasına geri geldi ve yatağa yüzüstü uzandı, uzun bedenini başı karnına yakın olacak şekilde uzattı. Yastıklardan birini yakalayıp başının altına yerleştirdi.

"Vegas'ta kalmak için ne planladın? Burada bir hafta ya da daha fazla kalacağını biliyorum. Ekibin turnuvadan sonra sana katılacak, değil mi?" Başını çevirip ona baktı.

"Sonra gelecekler, evet. Biraz bouldering yapacağız ve sonra Red Rock patikalarını keşfedeceğiz. Biraz geleneksel tırmanış yapacağız. Bu tür şeyler. Bütün küçük kafelere gitmek istiyoruz. Bu bizim yaptığımız bir şey. Sonra da Hoover Barajı'ndan başlayarak nehirde tüm gün sürecektir bir kano gezisine çıkacağız."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Otelde kaldıktan sonra öyle olmalı, ama itiraf etmeliyim ki bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Bu çarşafı alılabiliyim. Yorgan bile harika."

"Onlar gelmeden önce ne yapacaksın? Turnuvadan önce ve sonra doldurman gereken birkaç gün var." Adamın eli kızın kalçasına gitti. Avucunu orada dinlendirdi ama kız elinin ağırlığının farkındaydı. Sıcaklığını. Adamın nefesi, taytının dokuması arasından tenine değiyordu.

"Annem burada, Vegas'ta ortağı Ellen'la birlikte yaşıyor." Ona bakmaya, tepkisini izlemeye özen gösterdi. Küçümseyici bir yorum yapmaya cüret ederse, gitmişti. Odasından, hayatından çıkıp gidecekti. Ama adam gözünü bile kırpmadı, o da devam etmeye karar verdi. "Annem beni yalnız büyüttü. Babamı hiç tanımadım ve annem de bana ondan hiç bahsetmedi. Çok yakındık, dünyaya karşı biz zihniyetindeydik. Sonunda göğüs kanserine yakalandı ve ben de hastane masraflarını ödeyebilmek için kumar oynadım. Çok yüksekti ve çok paraya ihtiyacımız vardı. İnfüzyon merkezinde Ellen'la tanıştı."

Hiç düşünmeden elini adamın koyu renk saçlarının arasına daldırdı. O kadar çoktu ki. Yabani ve asi dalgalar. Onun saçlarını her zaman sevmişti. Ona dokunmanın, parmaklarını tüm o yumuşak, kalın dalgalara gömmenin tesellisine ihtiyacı vardı.

"Söyle bana, Vienna. İçindeki hüznü hissedebiliyorum. Annen iyi mi?" "Evet, iyileşme sürecinde ve bunun için sonsuza dek minnettarım. Bir ödül kazandım. Turnuva. Oldukça büyük bir galibiyetti. Eve dönerken biri beni yoldan çıkardı. Beni soymaya çalıştılar." Adam başını kaldırmaya başladığında, kadın başını aşağıda tuttu. "Bu uzun zaman önceydi. Şimdi gidip onları avlayabileceğin gibi değil. Nakit para taşıyacağımı düşünmeleri de ne kadar aptalca."

"Onları avlamak isterdim. Yaralandın mı?"

"Pek sayılmaz. Daha çok korktum. Annemi istiyordum. Aşk keşfetmişti ve bana söylemek için sabırsızlanıyordu. Evin içinde dans ediyordu ve benim ne durumda olduğumu göremiyordu. O kadar üzgündüm ki onun halini göremiyordum."

içerideydi. Sonunda korkunç bir kavgaya tutuştuk. İkimiz tarafından da asla söylenmemesi gereken şeyler söylendi. Geri alamadığımız şeyler. Knightly'ye taşındım ve kendime yeni bir hayat kurdum."

"Annenle ne sıklıkla konuşuyorsun?"

Adamın sesinde yargılama olmadığı için minnettardı. Kendisini yeterince sık yargılıyordu.

"Onu haftada bir arıyorum ama konuşmalarımız çok yapmacık oluyor. Arkadaşlarımla birlikte düzenlediğimiz bayram yemeklerine gelmelerini rica ediyorum ama hep reddediyorlar." Başını öne eğdi. "Dürüst olmak gerekirse, bu biraz rahatlatıcı. Artık ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Ona söylediğin şeyler için üzgün müsün?"

"Söylediğim şeyler için özür diledim ve her söylediğimde özrümün her bir kelimesinde ciddi dim. Sorun *onun* söyledikleriydi," diye düzeltti Vienna. "Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Öfkeliydi ve bana söylediği için pişman olduğu şeyleri ağzından kaçırdı. Ona bunları söylediğimde geri adım atmaya ve bana yalan söylediğini anlatmaya çalıştı ama yalan söylemediğini biliyorum."

Zale sessizdi, başını kaldırıp ona bakmıyor, hikâyenin tamamını anlatmak için karar vermesini bekliyordu. Anlatsa ne fark ederdi ki? Ya o biliyorsa? Kime anlatacağı ki? O bir hayaletti, göz önünde saklanan, kısa bir süre için orada olan ve sonra sanki hiç olmamış gibi ortadan kaybolan adamlardan biriydi.

"Bana beni büyütme için hayatının büyük bir kısmından vazgeçtiğini söyledi ve ben onun kızı bile değilmişim. Bunu söylediği anda sözünü geri almaya çalıştı ama ben bunun gerçek olduğunu biliyordum. Pek çok şey yerli yerine oturdu. Büyükanne ve büyükbaba yok. Fotoğraf yok. Hiçbir yerde aile yok. Daha sonra ona sorduğumda, bu konuda konuşmayı reddetti. Ondan sonra benimle yalnız kalmak ya da uzun süre konuşmak istemedi çünkü konuyu açmamdan korkuyordu. Ailemin kim olduğunu bilmemi istemediği çok açıktı. İlk başta onunla bu konuda konuşmak istedim ama sonra onu kaybedeceğimi ve bilmenin bedelinin çok yüksek olacağını anladığımda sormayı bıraktım. Öğrenip öğrenmemek umurumda değildi. Annemle işleri daha da kötüleştirme riskini almak istemedim."

Olasılıkları düşünürken çenesini yorgana sürttü. "Çözülemeyen pek çok çocuk kaçırma olayı var."

Vienna başını salladı. "Evet, bu da bir ihtimaldi ama bir kenara attım. Mitzi'nin, yani annemin bir bebeği kaçırdığını düşünemiyorum. İlk günlerde para vardı, bizi destekliyordu. Sonra aniden kayboldu. Anneme hiç sormadım."

Nereden geldiğini ya da nereye gittiğini. Söyleyeceğinden şüphelensem de söylemeliydim."

"Onu görmeye mi gidiyorsun?"

Vienna iç çekti. "Evet. Onlarla akşam yemeği yiyeceğim. Annemin onu her gördüğümde biraz yumuşayacağını ve nereden geldiğim konusunu *açmayacağını* umuyorum. Turnuvanın final turundan sonraya kadar bekleyecektim ama onu daha erken görmek istiyorum."

"Bilmek istemiyor musun?"

"Evet ama annemle olan ilişkiyi geri kazanmayı nereden geldiğimi öğrenmekten daha çok istiyorum. Bunu anlamama yardımcı olabilecek bir arkadaşım var. Bu tür şeylerde iyidir. Ondan bana yardım etmesini istemeye ve annemi bu işin dışında bırakmaya karar verdim. Eğer hiç öğrenemezsem, bu dünyanın sonu değil. İyi bir hayatım var. Annemin ya da ortağının bu hayatın içinde olmaması hoşuma gitmiyor. Olmalılar."

"Annenle ne zaman yemek yiyeceksin?"

"Düşündüm de yarın akşam. uzakta bir yerde Strip'ten uzakta. Sakin bir yerde."

"Seninle gelmeme izin ver, Vienna. Yanında ben olursam geçmişinle ilgili hiçbir şeyi gündeme getirmeyeceğini biliyor. Bu onu rahatlatacaktır. Çekici olabilirim. Seninle görüşmek isteyecektir çünkü senin için kim olduğumu merak edecektir." Başını elinin üzerine koydu.

"Bu bir sorun yaratır. Senin benim hayatımda olduğunu düşünecek. Onunla tanışması için hiç kimseyi getirmedim." Neden kesin bir dille hayır dememişti? Çünkü onu yanında istiyordu. Çünkü onunla bu şekilde vakit geçirmek, kalp kırıcı olsa bile harikaydı.

"Bunun ne kadar mükemmel olduğunu görmüyor musun? Rahat olacak ve onunla tam olarak umduğun atmosferi kurabilirsin. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, ben senin hayatındayım, sadece beni kabul etmeyi reddediyorsun. Çoktan restoranda olabilirim. O zaman masana gel ve istersen bir sandalye çek. Bu ona bir arkadaşını getirdiğini söylemekten daha kolay olur mu?"

Vienna onun yüzüne bakmayı reddederek başını yastıklı yatak başlığına yasladı. Mükemmelliği oluşturan tüm açılar ve düzlemlerden oluşan o muhteşem, şehvetli yüz. Çoğu kadının düşünebileceği şekilde çok yakışıklı olduğundan değil, ama açık havada sertlik, sertlik arıyordu. Erkeksi olmak istiyordu. Uzun kirpikleri bile o koyu renkten caydıramazdı.

sahip olduğu sınır. Gözlerini kapatması işe yaramadı çünkü adam zihnine damgasını vurmuştu.

"Hayır, Zale, bu işleri kolaylaştırmayacak. Seninle ilgili hiçbir şey hiçbir şeyi kolaylaştırmaz ve bunu sen de biliyorsun."

Parmakları onun kalçasında hareket etti. Küçük daireler çizdi ve sonra bacağının üzerine uzun ilmekli harflerle bir şeyler yazmaya başladı. Kız bunu dikkat dağıtıcı buldu. Merak uyandırıcı. Gece karanlıkta çadırdarken de aynı şeyi defalarca yapmıştı ve ona ne yazdığını tahmin etmek zorunda kalmıştı. Mesajını yabancı bir dilde yazarak birden fazla kez hile yapmıştı.

"Annen ve ortağıyla tanışmak istiyorum."

"Onunla ilişkimi onarmaya çalışıyorum. Seninle tanıştıktan sonra ortadan kaybolman sadece daha fazla soruna neden olur."

Zale bacağına, dizinden uyluğunun en üst kısmına kadar harfler yazmaya devam etti. Bacaklarının birleştiği yere çok yakındı. Onu durdurmalıydı.

"Tamamen ortadan kaybolmak zorunda değilim."

Göğsünde acı veren bir sıkışma neredeyse nefesini kesiyordu. O bir hemşireydi ve kalp krizi geçirmediğini biliyordu ama yine de öyle hissediyordu. Bir mengene sıkıyor ve bırakmıyordu, baskı neredeyse güçten düşürüyordu.

"Bana böyle şeyler söyleme. Seninle yatmasını istediğin her kadını elde edebilirsin. Şu kapının hemen dışında bir sürü kadın var. Bara git Zale ve birini bul. Gittiğinde acı çektiğimi söylerken sana karşı dürüstüm. Bu egonu yeterince tatmin etmeli ki daha fazlası için geri gelmek zorunda kalmayasın. Başka birini bul."

"Bacağına ne yazdım?"

Onun sesi. Çok sessiz. Nazik. Neredeyse şefkatli. Derin bir nefes aldı. Bu bir hataydı. Onu içine çekti. Taze kar kokusu. Taze yağmur. Orman. Sedir ve çam. O . . . Zale'di.

" 'Beni dinlemiyorsun.' Bacağıma yazdığın şey buydu. 'Beni dinlemiyorsun. Ve başka bir şey, ama başka bir dildeydi.'"

"Aynı şeyi Fransızca ve İtalyanca yazdım."

"Tam bir gösteriş budalasısın. Dinliyorum." Dinlemiyordu. Ya da dinlememeye çalışıyordu.

"O zaman beni kasten duymuyorsun. Seni terk etmek istemedim, Vienna. Kafamda, kalbimde seni terk etmedim. O zamandan beri başka bir kadınla birlikte olmadım, olmak da istemiyorum. Seni terk etmenin bir yolunu arıyordum.

Seni tehlikeye atmadan aramızdaki ilişkiyi yürütmenin bir yolu olmalı. Bir yolu olmalı çünkü seni kaybetmeye niyetim yok. Eğer bana karşı bir şeyler hissediyorsan, hayır."

Onlara güvenilmez. Size yalan söylerler. İstediklerini elde etmek için duymak istediğinizi düşündükleri her şeyi söylerler. Bu ses kafasının içine istemeden girmişti. Bunu ona kimin söylediğini bile bilmiyordu.

Vienna onun yüzüne bakmak zorundaydı. Gözlerinin içine. Sırf onunla tekrar yatabilmek için ona yalan söyleyecek miydi? Aralarındaki kimya alışılmışın dışındaydı. Erkekler kadınları yatağa atmak için her zaman yalan söylerlerdi. Burası Vegas'tı. Belki de arkadaşı Rainier ile bir bahse girmişti. O daha iyi biliyordu. Sadece korkuyordu. Adam çekip gittiğinde canı çok yanmıştı ve kendini korumaya alışkındı.

Zale tekrar karnının üzerine yuvarlandı, başını onun kucağına koydu, kollarını beline doladı. "Korktuğumu biliyorum, Kar Tanesi. Seni suçlamıyorum." Saçlarının rengi yüzünden ona Kar Tanesi demişti. Bir sevgi ifadesi olarak, bunu *bebeğe* tercih ederdi. Gerçi bir ya da iki kez ona *bebek* de demişti ve o ses tonuyla bunu pek umursamamıştı.

Başını çevirdi ve tişörtünün üzerinden göbek deliğine bir öpücük kondurduktan sonra yanağını tekrar onun üzerine koydu. Bu, kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Sözümü kolay kolay vermem. Sana söylüyorum Vienna, sana söylediğim her kelimedede ciddiyim. Sana geri döneceğimi söylemeden ayrıldım çünkü içine girdiğim şeyden sağ çıkıp çıkamayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sana tutup tutamayacağımı bilmediğim sözler veremezdim. Seni ilk takip ettiğimde senin hakkında böyle hissedeceğimi bilmiyordum. Sadece seni tekrar görmem gerektiğini biliyordum. Seninle tekrar konuşma dürtüsü beni seni aramaya itti. Çok zekisin. Benim için önemli olan şeylerde iyisin. Ormandaydık ve keneler ya da sivrisinekler hakkında tek bir şikâyet bile yoktu. Geride ayak izi bırakmama kuralına uyuyorsun. Bunun da ötesinde, bana göre çok güzelsin, nefesimi kesiyorsun."

Vienna parmaklarını onun gür saçlarına gömülmüş, kafa derisine masaj yaparken buldu. Bu onların geceleriydi, birlikte böyle konuşurlardı. Başını onun kucağına koyar, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşurlardı.

"Belli ki burada, Vegas'ta yaptığınız şey tehlikeli. Gitmek için ayrıldığın görevin aynısı mı bu?" Ona bu kadarını sorması gerekip gerekmediğini bile bilmiyordu.

"Hayır. O görevi sorunsuz bir şekilde tamamladım. Yakın zamanda buraya gönderildik. Bilgi toplamak için bir girip çıkma göreviydi ama

hiçbir yerde."

Onun sesindeki hayal kırıklığını duydu.

"Kural olarak, konuşacak doğru insanları bulabilir ve onlardan istediğimi alabilirim. Rainier'in de birkaç yeteneği var ama ikimiz de bizi bilmemiz gereken şeye yaklaştıran tek bir ipucu bile elde edemedik."

Vienna kaşlarını çattı, o garip uyumsuzluk notası hemen tepki verdi ve zihninin iç kısımlarında gezinmeye başladı. "Bu doğru değil, Zale. Yakın zamanda cevabına çok yakın biriyle konuştun, yoksa sen ve ortağın hedef olmazdınız. O kişinin seni öldürmeye çalışan üç kişiyle bir ilişkisi vardı. Eğer size ve Rainier'e suikast emrini patronları vermediyse ve bu üç kişi kendi başlarına girişimde bulundaysa, bunun nedeni bir şekilde dikkatsiz olmaları olmalı. Belki de konuştuğunuz kişinin hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu ve içlerinden birinin ya da hepsinin ağzı gevşekti."

Kurtarma için en iyi şansı bulması gerektiğinde kendi kendine yaptığı gibi fikirlerini yüksek sesle ortaya atıyordu. Biri ona doğru gelene kadar her olasılığı kendi kendine konuşurdu. Sonra bunun haritasını çıkarıyor ve her yönden doğru ve yapılabilir olduğundan emin oluyordu.

Zihninde bunları düşünürken adamın kafa derisini ovmaya devam etti. "Elbette, vur emrini patronun vermiş olması da mümkün. Eğer öyleyse, bu da ilişkinin doğrudan ona ya da ona gittiği anlamına gelir. Ama ben öyle bir izlenim edinmedim."

Zale yüzünü ona dönerek oturur pozisyona geçti, ifadesi ciddiydi. Karanlık. Neredeyse korkutucu. "Ne titreşimi? Sen ne tür titreşimler alıyorsun, Vienna?"

En azından onunla dalga geçmiyordu. Bu da bir şeydi ama ses tonu ve tavrı uzaktan, kontrollü bir sorgucuya dönüşmüştü ve bu da kadının tüylerini diken diken ediyordu.

Omuz silkmeyi denedi ve su şişesini bulmak için etrafına bakındı. Onu yan masaya koymuştu ve ona ulaşmak için çok fazla çaba sarf etti. "Bazen güçlü hislere kapılıyorum. Onlara titreşimler diyorum çünkü onları bu şekilde hissediyorum. Sezgilerime güvenilebileceğimi öğrendim. Bu durumda, hissettiklerim konuştuğunuz kişinin patronundan ziyade size saldıran üç adamla ilişkili olduğuna işaret ediyor. Neyin içinde olduğun hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden sana bundan daha fazla yardımcı olamam."

Zale'in karanlık, esrarengiz bakışları yüzünde gezindi. Onun içine bakıp ruhundaki tüm gizli sırları görebileceği hissine kapılmıştı. "Hayatlarımız zaten senin ellerinde, Vienna. Burada gizli görevde olduğumuzu biliyorsun. Otelin dışında saldırıya uğradığımızı biliyorsunuz. Bize izin verdin

süitimize. Tüm kameraları almadıysam ve biri bizi görüntülemeyi başardıysa ve bir şekilde güvenlik bizi kapınızda gördüyse, tehlikeye girebilirsiniz."

Ona daha fazlasını anlatmanın risklerini tartarken bekledi. İlk başta bilmek istememişti çünkü bu onları birbirlerine daha da bağlayacaktı. Ama şimdi, kalbiyle yeniden kumar oynamayı düşünürken, çünkü evet, o kadar büyük bir risk alıcıydı, onun başının ne kadar belada olduğunu ve yardım etmek için ne yapabileceğini bilmek istiyordu.

"Özetle, iki ajanımız ortadan kayboldu. Otelin sahibi Daniel Wallin, bir yıl önce işverenimizle temasa geçti ve hayatına yönelik iki girişim olduğunu bildirdi. Bunların arkasında kimin olduğunu bilmek istiyordu ve ajansımızdan kişisel bir koruma istedi. Kendi güvenliği vardı ama bizim adamlarımızdan birinin de eklenmesini istedi. Ajanımız ortadan kayboldu. Kimsenin onun kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmemesi gerekiyordu. Wallin'in etrafındaki diğer güvenlik görevlilerinden herhangi biriyle asla konuşmazdı."

Vienna'nın midesi düğümlendi. Zale'in söyledikleri hiç hoşuna gitmemişti. "Wallin yardım talebini nasıl ilettili, biliyor musun? Bir sekreter aracılığıyla mı? Özel miydi?"

"Tüm iletişim özeldi. Wallin'den patronumuza. Wallin'in patronumuzun yakın arkadaşı olan ve Wallin'i tanıştırmayı başaran arkadaşı dışında hiç kimse Wallin'in talebinden haberdar değildi. İlk ajanı aramak ve Wallin'i korumak için ikinci bir ajan gönderildi. Gelişinden sonraki iki hafta içinde ortadan kayboldu. Deneyimliydi, Vienna. Yılların deneyimi değil ama ne yaptığını biliyordu."

Dehşetin buz gibi parmakları omurgasından aşağı süzöldü. Aynı patron Zale'yi soruşturma için göndermişti. Su şişesine ihtiyacı vardı ve bu sefer ona ulaşmak için gerindi. Boğazının kuruduğunu hissetti. Neredeyse yutamayacağı kadar büyük bir yumru vardı.

"Patronumuz Wallin'e geniş çaplı bir soruşturma başlatacağını söyledi. İki adamını kaybettiği için çok öfkeliydi ama Wallin'i raporlarına dahil etmiyordu. İrtibatı kesti. Wallin'e daha fazla koruma göndermeyi kabul etmedi. Rainier ve ben otele misafir olarak geldik, Rainier kumar oynamayı seven ve oldukça yüklü bir banka hesabı olan zengin bir adam gibi davranıyordu. Eğer araştırılırsa geçmişli ortaya çıkacaktır."

Vienna boğazını temizledi. "Bastonla doğru yürümeyi öğrenmesi gerekiyor. Sahte bir sakatlığı olduğunu hemen fark ettim ama bu konuda ona yardımcı olabilirim."

"Bu onun her zamanki görevi değil," dedi Zale. "Kasetleri izleyerek pratik yaptı, ancak kumarda iyi ve çoğu zaman kazanıyor. Bu da gizli hikâyemizi güçlendirmemize yardımcı oluyor."

Vienna adamın söylediklerini sindirirken yavaşça bir yudum su içti. "Sen hiçbir zaman Wallin'in güvenliğinin bir parçası olmadın ve ortadan kaybolan diğer iki ajan gibi onunla yakınlaşmadın," diye düşündü yüksek sesle, bir şeyler düşünmek zorunda kaldığında yaptığı gibi. "Patronun onunla iletişimi kesti-" Sözüünü kesip ona baktı ve parmağını bileğindeki tuhaf doğum lekesine bastırdı - mükemmel bir kalp. "Patronunla *nasıl* bağlantı kurdu? Bilgisayarla mı? Telefonla mı? Patronunu nereden bilebilir ki? Ben bilemezdim. Sam olmasaydı, senin varlığından bile haberim olmayacaktı."

"Sanırım Wallin ve arkadaşının geçmişi çok eskiye dayanıyor. Arkadaşı ve patronum eski arkadaşlardı. Ortak arkadaş, sorun olduğunu belirten bir kod kullanarak patronuma nasıl ulaşılacağını biliyordu. Oradan patronum onunla temasa geçti ve bu da tamamen güvenli bir hat üzerinden olabilirdi."

"Arıza, ajan otele geldikten ve Wallin'i koruyan koruma birimine katıldıktan *sonra* meydana gelmiş olmalı," diye tahmin yürüttü.

Zale de onunla aynı fikirdeydi. "Her iki ajanın da kaybolmasından sorumlu olan kişinin Wallin'in kişisel güvenlik gücünde olduğundan eminim. Ajanımız işe girdiğinde, incelenmesi ve işe alınmasına izin verilmesi gerekiyordu. Wallin ona kefil oldu, bu yüzden Wallin'in ölmesini isteyen herkes için kırmızı bayrak olacaktır."

Zihninin duvarlarında aniden beliren o tuhaf farkındalık, Viyana'yı Zale'in Wallin'in koruma gücünün bir parçası olarak gitmediğine şükrettirdi. Yüzdelere oynadı ve bahisleri buna göre oynadı. "Bunu düşünmek zorundayım, Zale. Daniel Wallin'in hayatı tehlikedeyse, bunun bir nedeni vardır. Etrafı sürekli güvenlikle çevrili, özellikle de iki kez tehdit edildikten sonra. Eğer ona ulaşmak isteseydin, bunu nasıl yapardın? Bir korumaya rüşvet vererek, değil mi? Bunun gerçekleşmesini sağlamak için birden fazla."

Zale ona gülümsedi. Gülümsemesi hoş değildi. "Ben olsam böyle yapmazdım ama sanırım çoğu insan benim gibi değil."

"Hayır, değil ama bu her kimse çok zeki Zale. O iki ajan da seninle aynı şekilde eğitildi ve ikisi de büyük ihtimalle öldü." Bunu ona göstermesi gerekiyordu, fazla ukalalaşmasını istemiyordu.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Biliyorum, Kar Tanesi. Ve Wallin'in güvenlik ekibinde birden fazla kişi olması gerektiği konusunda sana katılıyorum.

"

"Peki, size saldıran o üç adamla ilgisi olabilecek kimlerle konuştunuz? Çünkü o üç kişiden birinin güvenlik görevlilerinden biriyle bir ilgisi vardı."

"Bu iyi bir soru. Bu konuyu Rainier'e açacağım ve ikimizin de konuştuğu herkesin üzerinden geçeceğiz. Bu arada, annen ve seninle yemeğe çıkmama izin verecek misin? Yolun dışında, Strip'e yakın olmayan küçük, hoş bir restoran biliyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zale'nin önerdiği restoran aile işletmesiydi ve otantik Akdeniz ve Yunan yemekleri sunuyordu. Tarifler geleneksel aile tarifleri, atmosfer rahat, yemek rahat ve dekor doğrudan Atina, Yunanistan'dan geliyordu. Yunan şarapları ve biralarıyla dolu bir bar vardı.

Mitzi ve Ellen çoktan masaya oturmuş, kadehlerine şarap dolduran ve aralarındaki tabağı gösteren garsonla gülüşüyorlardı. Tabakta ne olduğunu açıkça anlatıyordu.

Vienna masaya yaklaşımdan önce garson gidene kadar bekledi. Odadan geçerlerken Zale'in elini sırtının ortasına koyduğunun farkındaydı. Mitzi ve Ellen onlar yaklaşıırken başlarını kaldırıp baktılar.

"Görüyorum ki bizsiz başlamışsınız," diye selamladı Vienna annesini yanağından öpmek için eğilirken. "Çok lezzetli görünüyor ve kokuyor. Merhaba Ellen. Bu Zale, benim bir arkadaşım. Zale, annem Mitzi Mortenson ve ortağı Ellen Johnson. Bu kadar kısa sürede bizimle akşam yemeğinde buluşabildiğiniz için çok mutluyuz." Zale'in kendisine uzattığı sandalyeye oturdu. Annesine en yakın olan sandalyeydi.

"O büyük turnuvada finale kaldığın için seninle çok gurur duydum, Viyana," diye selamladı Mitzi. "Yine de, fotoğrafının her yere asılması gerektiğini bilmiyordum. İnternette bile var, değil mi Ellen?"

Ellen şarap kadehini dudaklarına götürürken durakladı. "Evet, sen oldukça ünlü birisin, Vienna. Kimsenin genç bir kadının, alanında uzman sayılan erkeklere meydan okumasını beklediğini sanmıyorum."

"Oyunun güzelliği," dedi Vienna, rahat görünmeye çalışarak, "şansını deneyen ve ne zaman çıkacağını bilen herkes kazanabilir. Çok fazla insan çıkmaması gerektiği halde oyunda kalıyor."

Mitzi masanın karşısındaki Zale'e gülümsedi. "Sormamın sakıncası yoksa Vienna'yla nerede tanıştınız? Etrafına çok fazla arkadaşını toplamak gibi bir alışkanlığı yok."

Zale Viyana'nın elini kendi eliyle kapattı. Çatal ve kaşığın yerlerini değiştirerek çatal bıçak takımını ileri geri hareket ettirdiğini fark etmemişti. Başparmağı küçük bir okşayışla parmak eklemlerinin üzerinden geçti ve sonra bileğinin iç kısmında doğum lekesini buldu. "Birkaç ay önce seri katil onu hedef aldığında tanışmıştık."

Vienna dondu kaldı. Bu bilgiyi annesine tam olarak açıklamamıştı. Mitzi'nin beti benzi attı, Ellen'ın nefesi kesildi ve Mitzi'nin elini tutmak için uzandı, anında destek oldu.

"Özür dilerim, bilmediğini fark etmemiştim," dedi Zale. Sesi çok nazikti. "Viyana'nın yaşadığı yerde bir seri katilin insanları hedef aldığını biliyordun, değil mi?"

Mitzi elini yumruk yapıp kalbinin üzerine bastırdı. "Evet, ama onun kızımından uzakta, ormanda falan olduğunu sanıyordum." Mezeyi işaret etti. "Lütfen, biri soğumadan şunu yesin. Garson sıcak yenmesi gerektiğini söyledi."

"Anne, ben iyiyim ve katil de öldü. Mutlu şeyler hakkında konuşmak istiyorum. Ellen'ı daha iyi tanımak. Ne yaptığını öğren. Zale'i tanımanı istiyorum." Vienna sesine zorla neşe kattı ve ne olduğunu bilmeden ama annesinin yüzündeki dehşet ifadesini yok etmeyi umarak mezelerden birini seçti.

"Bütün bunları yapacağız, Vienna," diye güvence verdi Mitzi, "ama belli ki bu seri katil işinde benim bildiğimden daha fazlası varmış. Bana söylemedin ve söylemek de istemiyorsun, yani *çok* üzüleceğimi düşünüyorsun. Ben senin annenim ve içinde bulunduğun tehlikeyi bilmeye hakkım var." Çenesini havaya kaldırdı ve doğrudan Zale'ye baktı.

Vienna iç çekti. "Özür dilerim anne, sana söylemeliydim. Seni üzmemek istemedim ama haklısın. Söylemeliydim."

Zale Mitzi'ye gülümsedi. "Kızının bu küçük inatçı çizgisini nereden aldığını görebiliyorum. O da senin gibi güçlü. Katilin arkadaş çevresinde olduğunu ve Whitney Dağı'na tırmanan bir çiftin hedef alındığını önceden öğrendi. Onu durdurmaya kararlı bir arkadaşımız olan Sam ile birlikte oraya gitti. Ne yazık ki bunu başaramadılar ama cesetleri geri aldılar ve Vienna katilin kimliğine ilişkin daha fazla ipucu elde edebildi. Sonunda, Vienna ve arkadaşı Stella hedef alındı. Bu ortaya çıktıktan sonra Sam onların güvenli bir eve yerleştirilmesini ve katil bulunana kadar korunmalarını sağladı. Harika bir kadın yetiştirmişsiniz Bayan Mortenson."

"Lütfen bana Mitzi deyin, bu da Ellen. Biz törene bağlı değiliz." Mitzi uzanıp Vienna'nın uzun saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Her şeyi şansa bırakıyorsun, tatlım. Seninle gurur duyuyorum ama aynı zamanda korkutucu da. Ve şimdi bunu duymak. Başına her şey gelebilirdi."

"Her zaman antrenman yapıyorum anne. Ne kendimin ne de bir başkasının hayatını gereksiz yere riske atmam. Bu yüzden Arama Kurtarma'nın başındayım. Çok dikkatli plan yapıyorum."

Garson geri döndü ve Vienna aceleyle menüyü aldı. Zale akıcı bir Yunanca ile sipariş vererek Mitzi ve Ellen'ı etkiledi. Menüdeki her şeyin ne olduğunu açıkladı ve tavsiyelerde bulundu. Viyana onun önerdiği üç yemekten birini sipariş etti. Hepsi lezzetli görünüyordu ve annesi ve Ellen diğer ikisini sipariş ettiklerine göre, her birinden biraz deneyebileceklerini düşündü.

"Sam ve Stella evleniyorlar ve Zale Sam'in sağdıcı," dedi Vienna. "Ben de düğün partisindeyim, bu yüzden kutlama sırasında birbirimizi epeyce görebileceğiz."

"Bu harika. Stella bize bir davetiye gönderdi." Ellen Mitzi'ye baktı. "Gidip gitmemeye karar verememiştik. Uzun bir yol..." Sözüünü yarıda kesti.

"Tatil yeri oldukça güzel," dedi Vienna. "Stella ikiniz için bir kulübe ayıracak. Knightly düğünün yapılacağı yere arabayla bir saat uzaklıkta, bu yüzden uzun süre kalmayacaksanız tatil köyünde kalmanız çok daha iyi olur. O zaman size yerel bir otelde bir oda ayarlarım ama bunu hızlıca yapmamız gerekecek."

Vienna annesi ve Ellen'ın kendisiyle kalmasını teklif etmedi. Birçok kez teklif etmişti ve annesi onu geri çevirmişti. Bu yemeğin herhangi bir kırgınlık olmadan geçmesini istiyordu. Zale'in varlığı için çok minnettardı. Garip sessizliklere bürünmeye başladığı her an sohbetin akmasını sağlıyordu.

Ellen bouldering hakkında bilgi edinmek istiyordu. Mitzi'nin Viyana'ya gönderdiği videolardan birkaçını izlemişti. Viyana'nın Ellen'ın da Zale'in oynadığı rolü oynadığını fark etmesi biraz zaman aldı. O da yemeğin iyi geçmesini istiyordu. Anne ve kızı tekrar bir araya getirmeyi umuyordu. Bu iyi hissettirdi. Ellen onlara karşı değil, onlar için çalışıyordu. Güçlü bir müttefik olmuştu ve Vienna ona minnettardı.

Akşam Vienna'nın umduğundan çok daha kolay geçti. Kendini annesiyle gülerken ve eski alışkanlıklarına geri dönerken buldu.

Bu kadar gergin olmak yerine gittikçe daha fazla. Annesi iki kez Zale'in mesleğiyle ilgili meraklı sorular sordu, Zale de bu soruları ustalıkla geçiştirdi. Vienna her iki seferde de kedisinin tüm köpekleri küçümsemesiyle ilgili komik bir hikaye anlatarak konuyu yumuşak bir şekilde değiştirmeyi başardı. Onlara, küçük prensesine arkadaşlarının köpeklerini sevdirmek için elinden geleni yaptığını, böylece onu onlarla gezdirebileceğini, ancak kedinin onlarla hiçbir ilgisi olmadığını anlattı. Aslında, pençeleri çıkmış ve davranışları düpedüz yaramazlıkmış.

Tatlıyı bitirip Mitzi ve Ellen'ı evlerine dönmek üzere bir Uber'e bindirdiklerinde Vienna o kadar mutluydu ki hiç düşünmeden kollarını Zale'in boynuna doladı.

"Bundan daha iyi olamazdı. Çok teşekkür ederim. Sanırım Stella'nın düğününe gelmeye bile karar verebilirler. Eğer gelirlerse bu çok büyük bir gelişme olur."

Zale ellerini Stella'nın sırtına götürdü ve Stella kollarını indirmeden onu kendine kilitledi. "İkisinden de hoşlanıyorum. Onlar iyi insanlar, Vienna. Bu kadar iyi bir insan olmana şaşmamalı. Mitzi iyi bir kadın."

"Öyle, değil mi?" Vienna da aynı fikirdeydi. Onun gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Ama bana hiç benzemiyor, değil mi? Daha önce hiç fark etmemiştim."

"Hayır, benzemiyor ama bu önemli değil. O senin annen." Bunu kararlı bir şekilde söyledi.

Vienna ona sıkıca sarıldı, kokusunun ve bedenindeki gücün tadını çıkardı. "Öyle. Başka birini istemezdim. Bunu bilmesini istiyorum. Ellen'ın benim tarafımda olduğunu görebiliyorum. O da annemle benim aramızdaki uçurumu iyileştirmemizi istiyor."

Kadın geri adım attı ve adam kollarını indirerek kadının kaçmasına izin verdi, böylece arabalarına doğru yürüyebildiler. Vienna'nın arabasını kullanmışlardı. Onu Strip'ten uzakta, belirlenmiş bir köşeden almıştı. Kendini biraz aptalca, merak uyandırıcı ama eğlenceli bir filmdeki casus gibi hissetmişti.

"Ellen'ın elinden geldiğince yardım ettiğini fark ettim. Bence o ikiniz için de güçlü bir müttefik."

"Onun benim tarafımda olmasını hak etmiyorum. Başta onunla bir ilişki kurmaya çalışmadım. Sanırım annemin başka biri olmasını kıskanıyordum. Küçük bir çocuk gibiydim, hayatında benden başka biri olduğu için çok üzgündüm." Onunla birlikte rahat ve akıcı bir şekilde yürümesine rağmen, gözlerinin her zaman huzursuzca hareket ettiğini ve etraflarındaki diğer binaların çatılarını taradığını fark etti. Her şeyi içine çekiyordu

otomatik olarak, her arabanın altında, çevre düzenlemesinde, yakındaki işyerlerinin kapı girişlerinde - hiçbir şey gözünden kaçmadı.

"Sanırım bu anlaşılabilir bir durum," diyerek onu mazur gördü ve kadın sürücü kapısını açarken yanında durdu. Sırtını ona dönmüştü, yüzü dışarı bakıyordu, vücudu onunkini ve arabayı koruyordu.

"Sen benim korumam değilsin," diye hatırlattı ona. "Ben Daniel Wallin ya da arkadaşın Rainier değilim. Bu şekilde durmana gerek yok."

Adam ona gülümsemekle yetindi, kapıyı kapattı ve yolcu tarafına geçip arabaya bindi. Kız Vegas sokaklarında ilerleyip otellerine dönene kadar bekledi. "Çok şanslısın, Vienna. Benim ailem yoktu. Bunun ne anlama geldiğini hiçbir zaman anlayamadım, çok uzun bir süre boyunca."

Parmaklarını direksiyonun etrafına doladı. Adam ona kendinden küçük parçalar verdi. Ufacık parçalar. O zamanlar bile, o altı hafta boyunca birlikte kamp yaptıklarında, ona kendisiyle ilgili küçük şeyler anlattığında, bunları başkalarına vermediğini bildiği için onlara değer vermişti. Bu sezgisel bir şeydi. Adam hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduktan sonra, konu erkekler olduğunda bu yönüne güvenemeyeceğine kendini inandırmıştı.

"Şanslı olduğumu biliyorum." Hayatında şükredeceği o kadar çok şey vardı ki. Arkadaşları listesinde ilk sırada yer alıyordu. Annesini geri istiyordu. Ellen ile arkadaş olmak istiyordu ve bunu gerçekleştirmeye kararlıydı. Bu felaket için kendi kıskanç ve çocuksu benliğinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Umarım Ellen'in cömert doğası kalıcı ve yakın bir ilişkiye izin verirdi. Keyif aldığı dolu dolu, aktif bir hayatı vardı. Çok sevdiği şımarık kedisi. İşini seviyordu. Yanında oturan adam, hayatına tekrar girmesine izin vermekten korktuğu ama öldüğünden korkarak uyuyakaldığı onca gece varken hayatta ve iyi olduğunu bilmekten son derece rahatladığı adam.

"Ailenin kim olduğunu biliyor musun?" Ona sormamalıydı. Burnunu sokmamalıydı. Hayatının her alanına burnunu sokmakta bir sakınca görmüyordu, bu yüzden neden sorduğu için biraz suçlu hissettiğini bilmiyordu ama sordu.

"Hayır. Ajans öğrenmeye çalıştı. Kullanabilecekleri her türlü pisliği arıyorlar ve ben de bir şeyler bulmalarını istedim ama bulamadılar."

Kırmızı ışıktaki fren yaptı ve kaşlarını çatarak ona doğru hızlı bir bakış attı. "Onlar için çalışıyorsun, Zale. Hayatını riske atıyorsun. Neden senin hakkında 'pisliğe' sahip olmak istesinler ki?"

Adamın avucu aniden kızın yanağını kavradı, başparmağı dudaklarında gezindi. "Benim gibi adamları buluyorlar. Belli özelliklere sahip adamlar. Ve bizi kimsenin istemediği işler için eğitiyorlar. Eğitim acımasız ve yalnız bırakılsa daha iyi olacak özellikleri ortaya çıkarıyor." Parmakları, kendisi hakkında anlattıklarının aksine nazikti. "Sanırım idarecilerimiz bizi kontrol altında tutmanın yollarını arıyor. Sanki 'pisliğe' sahip olmak bunu yapacaktı gibi. Bu sadece beni kızdırır."

Aniden elini bıraktı ve tüm tavrı değişti. Sesi aniden ölümcül olan o hırıltılı mırıltıya dönüştü. "Ve eğer bizi olması gerektiği gibi inceliyorlarsa, lanet psikiyatristleriyle, sevdikleri birini tehlikeye atmanın cehennemi başlarına öyle hızlı getireceğini bilmeleri gerekirdi ki neye uğradıklarını şaşırırlardı."

"Zale." Adını fısıldadı, onun için yanıp tutuşuyordu. Bunu ona o kadar hızlı yapabiliirdi ki.

"Sen benim için bir şoktun, Vienna. Seninle ilgili her şey. Bir gün birini bulacağıma dair belli belirsiz bir fikrim vardı, emekliliğimden çok sonra, eğer o kadar uzun süre hayatta kalmayı başarabilirsem. Ona karşı bu kadar çok şey hissedeceğimi düşünmemiştim ama yine de denenecek yeni bir şeydi, yuva kurmak, bir aile sahibi olmak. Herkesin bir ailesi vardı. Belki ben de yapabilirdim. Gerçek duygulara sahip olabileceğimi düşünmüyordum." Göğsünü ovuşturdu. "Çoğu zaman içimde bir ölü hissediyorum." Kaşlarını çatı. "Bu tam olarak doğru değil. Bunu doğru açıklamıyorum."

Vienna bir şey söylerse konuşmayı keseceğinden korkuyordu ve bunu istemiyordu. Bunu duyması onun için önemliydi. Anlaması için. Daha çok da Zale'in ifade etmesi önemliydi ve Zale zorlanıyordu.

"Yakın olduğum bazı arkadaşlarım var. Onları önemsiyorum. Sam. Rainier. Rush. Wilder. Çok küçük bir çember ve oraya ulaşmam uzun zaman aldı. Birine güvenmek benim uzmanlık alanım değil. Eğitimim bu konuda bana pek yardımcı olmadı."

Vienna'nın şaşkınlığı karşısında sustu. Onu bırakması için ısrar edeceğini bildiği köşeye çoktan yaklaşmışlardı.

"Seninle tanıştığımda . . ." Başını iki yana sallayarak tekrar sustu. Bir avucunu kalbinin üzerinde ovuşturdu. "Kendim ve yapabileceklerim hakkında inandığım her şeyi değiştirdin. Bu sadece küçük bir duygu değil, Vienna." Bir sonraki bloğu işaret etti. "Çok büyük bir duygu. Daha önce hiçbir şey hissetmediğimde, işte o zaman bunun gerçek olduğunu anlıyorum ve henüz ne yaptığımdan tam olarak emin olmadığım için onu kaybetmek istemiyorum. Kenara çek. Sonra görüşürüz."

Arabasını durdurmadan önce eli kapının kolundaydı. "Zale, bekle, hayır. Sana izin vermem gerektiğinden emin değilim-" Adam gitmiş, karanlığın içinde eriyip gitmişti. Adamın koyu renk spor ceketini yanında getirdiğini fark etmemiştir bile. Kaldırıma çıkıp trafiğe geri döndüğünde onu seçemedi ve valenin arabasını alacağı ve özel asansörle doğrudan süitine çıkabileceği özel daireye doğru sürdü.

Vienna kapının kilidini açıp hızla içeri girerken koridorda şüpheyle etrafına bakınmaktan kendini alamadı. Birinin Zale'e saldırdığını düşündükçe paranoyaklaşıyordu. Etrafta kimse yoktu. Koridorun aşağısını ve yukarısını görmek çok kolaydı. Kapıyı kapatmak ona kendini güvende hissettirdi. Yaptığı ilk şey ayakkabılarını tekmelemek ve Stella'yı arayabilmek için çok rahat sarılma koltuklarından birine gitmek oldu.

"Bu akşam annem ve Ellen ile yemek yedim," diye söze girdi. "Güzel bir geceydi, çünkü Zale'i de yanımda getirdim. Ve Ellen annemle benim aramdaki ilişkiyi yürütmeye kararlıydı. Gerçekten harikaydı." Bir kez daha çok hızlı konuşuyordu, kelimeler birbirinin üzerine yuvarlanıyordu.

"Senin adına mutluyum, Vienna," dedi Stella. "Annenle uzun zamandır ilk kez bir akşamı birlikte geçirdiniz, değil mi?"

Vienna Stella'nın konudan sapmadığına ve hemen Zale'den söz etmediğine şükretti. "Kavga ettiğimizden beri. Bizi tekrar bir araya getirmek için her şeyi denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Benim yanımda çok rahatsız oluyordu ve sanırım ben de aynı şekilde davrandım. Bana Ellen'a aşık olduğunu söylediğinde verdiğim tepkiden gerçekten utandım. Bunun Ellen'a karşı çıkmakla hiçbir ilgisi yoktu, sadece ilişkimize beklenmedik bir şekilde başka birini sokmasını kısıkanıyordum."

"Bunu unutmalısın, Vienna," diye öğüt verdi Stella. "Sadece birçok kez özür dileyebilirsin."

"Biliyorum. Sanırım ikisi de özrümü kabul etti ama annem o gece ortaya çıkan ve konuşmak istemediği başka şeyleri gündeme getirmemden korkuyordu. Bu gece ona bu konuları açmaya niyetim olmadığını açıkça belirtmek istedim. Umarım mesajı almıştır ve benim yanımda rahatlayabilir. Ben sadece annemi geri istiyorum."

"Zale tüm bunlara nasıl dahil oldu?"

Vienna terzi usulü oturdu ve sandalye onun etrafında şekillendi. Sandalyeyi çok sevmiştir. Bunun gibi bir tane nereden bulabileceğini aklına not etti.

"Annemin rahatlaması için benimle gelmeyi teklif etti. İlk başta hayır diyecektim ama sonra bunun tam da onun dikkatini dağıtacak şey olduğunu fark ettim."

"Viyana." Stella'nın sesinde ihtiyat vardı. "Bana neler olduğunu anlat." "Henüz emin değilim. İlişkimizin bitmesini istemediğini söylüyor. Epeyce konuştuk ve ben de dinliyorum, ama oraya gitmek istediğimden emin değilim tekrar. Nasıl olduğumu bilirsin, dikkatli ol."

Düşünceli bir sessizlik oldu. Stella asla acele karar vermezdi. O öyle biri değildi, Viyana'nın onu sevmesinin yüzlerce nedeninden biri de buydu. "Ona inanıyor musun?"

Soruyu düşünme sırası Vienna'daydı. O inanıyor muydu? Zale'in ona söylediklerine inandığından emindi. Sadece onun için hissettiklerinin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Kuşkusuz, ilişkileri olan bir adam değildi. O ilk heyecanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Aralarındaki cinsel kimya patlamaya hazırdı. Bunu kolaylıkla başka bir şeyle karıştırabilirdi. Ateş biraz olsun söndüğünde sıkılabilir ve yoluna devam edebilirdi. Sonra ne olacaktı? Kız nerede olacaktı?

"Sanırım bana söylediklerine inanıyor. Sadece dayanma gücü var mı bilmiyorum."

"Viyana." Stella'nın sesi nazikti. "Kimse bilemez. Bu bir inanç sıçramasıdır. Birine bu şansı vermenin buna değip değmeyeceğine karar vermelisin."

Vienna iç çekti. "Bu riski göze aldım. Ona zaten bir kez yatırım yaptım. Eşyalarını topladı ve çekip gitti, Stella. Açıkladı, ama şimdi bile, açıklamasıyla birlikte, bunu düşünmek bile içimi burkuyor. İnsanları kolay kolay içeri almam. Ona kadar hiçbir erkeği içeri almadım."

Onlara güvenilmez. Size yalan söylerler. İstediklerini elde etmek için duymak istediğinizi düşündükleri her şeyi söylerler.

"Nedenmiş o? Neden bir erkeğe hiç yaklaşmadığını hiç düşündün mü?" Stella sordu.

Stella her zaman konunun özüne inerdi. Sadece Stella değil. Diğer arkadaşları da aynıydı. Hepsi düşünceli ve anlayışlıydı, ama zor sorulara inanırlardı. Hepsi birbirlerine sorar ve birlikte yanıtlarlardı. Vienna bunu birçok kez düşünmüştü. Sadece ilgisini çok çabuk kaybetmişti - ve sonra kafasının içinde tam olarak çıkaramadığı bir ses vardı, ama bu konuda konuşmayacaktı.

"İlk başta okulla çok meşgul olduğumu, ilerlemeye çalıştığımı ve anneme bakabilmek için işleri yoluna koymaya çalıştığımı düşündüm. Ama sonra yemekte biriyle konuşmaktan bile sıkılacağımı fark ettim. Kulağa çok korkunç ve kibirli geldiğinin farkındayım ama gerçek bu. Çıkmak için yanlış erkekleri seçtiğim için mi bilmiyorum."

"Hepimizin bir tipi vardır," diye kabul etti Stella.

"Ben dış görünüşe önem vermedim, her zaman zeki erkekleri seçtim. Ama hep çok zeki olduklarını ve benim onlara yetişemeyeceğimi söylerlerdi. Her zaman tam tersi oldu. Ve hiçbiri yürüyüş yapmayı ya da tırmanmayı sevmiyordu. *Açık havanın* ayıp bir kelime olduğunu düşünürdünüz."

Stella hafifçe güldü. "Özür dilerim, gülmemem gerektiğini biliyorum, ama bir modele benziyorsun, Vienna. Uzun boylu ve göz kamaştırıcısın. Ne yazık ki, erkek nüfusun büyük bir bölümünde kadınlara karşı eski önyargıların hâlâ devam ettiğini düşünüyorum. Onlar kadar zeki olamazsın. Çoğunlukla eğitimsiz erkekler olduğunu düşünüyordum ama şimdi sen böyle söyleyince cesaretim kırıldı."

Bu Viyana'yı güldürdü. "Sanırım Knightly'de kalmamız gerekecek, orada sevgili kayalarımıza tırmanabilir ve istediğimiz zaman yürüyüşe çıkabiliriz."

"İşi bıraktı mı?" İkisi de ayıldığında Stella sordu.

Vienna başını kaldırdığında Zale'in karşısında durduğunu gördü. Onun aniden ortaya çıkmasıyla kalbi yerinden fırladı. Tam kapıdan içeri girmişti ve onun girdiğini duymamıştı bile. Servis elemanlarına kapıda bir gıcırtı olması gerektiğini söylemesi gerekiyordu. Yine de muhtemelen arka cebinde bir yağ tenekesi taşıyordu.

"Hayır, istifa etmedi. Hâlâ onlar için çalışıyor. O burada, Stella, tam önümde duruyor. Sanırım duvarların içinden geçebiliyor."

Tıpkı onun altın anahtarı gibi bir anahtar uzattı, yüzünde bir sırıtma ve gözlerinde karşı koymakta zorlandığı bir kahkaha vardı.

"Sam'in de bunu yapabileceğine eminim. Öğrenmemiz gerek, Vienna."

"Gitmem gerek. Yakında görüşürüz." Vienna aramayı sonlandırdı ve başını hafifçe sallayarak Zale'e baktı. "Anahtarımı gözümün önünde çaldın ve bir kopyasını yaptın, değil mi?"

Başını salladı. "Gerçekten daha dikkatli olmalısın. Rainier'in dikkatini dağıtmasına izin verdin."

"Yaralarına bakıyordum."

"Yaraları o kadar da kötü değildi." Anahtarı cüzdanına yerleştirdi ve karşısındaki koltuğa oturup ellerini ayaklarına uzattı.

Her zaman en iyi ayak masajını o yapardı. Ayaklarını onun kucağına koymak için bacaklarını uzattı. Ondan masaj istemiyormuş gibi davranmayacaktı, daha sonra anahtarını çaldığı için onu kovsa bile.

"Çok endişeliymişsin gibi davrandın."

"Dikkatinin dağılmasına ihtiyacım vardı, böylece anahtarının izini sürebilecektim." Gülmeye başladı. "İmkânsızsın."

"Ama pratik. Bana bir şeyler fırlatmak istediğinde bunu hatırlaman gerekecek. Tercihen birlikte uyuduğun bıçağı değil."

"Her zaman onunla uyumadım. O korktuktan sonra oldu." Vienna onun yüzünü inceledi. Karşısında oturmuş, rahatlamış gibi görünen adam pek bir şey belli etmiyordu ama gözlerindeki zekâyı, onu hiç terk etmeyen uyanıklığı görebiliyordu.

Sam'e çok benziyordu. Aynı özelliklere sahipti. Sam'in hukukla ilgili bir alanda yüksek lisans yaptığını biliyordu, babasının mafya olduğu düşünülürse bu ironikti. Onun son derece zeki olduğunu ve yüksek hızda öğrendiğini biliyordu. Stella ona bir kutu madalya bulduğunu söyledi, tonlarca madalya, Sam'in ona hiç göstermediği ve onun da hiç sormadığı madalyalar. Ayrıca uniformalarını da bulmuş ve onun bir subay olduğunu öğrenince şok olmamış. Zale'in Sam'in en iyi arkadaşı olduğunu ve her ikisinin de görev yaptığı program için birlikte eğitim aldıklarını göz önünde bulunduran Vienna, Zale'in de bir subay olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşündü. Büyük olasılıkla seçtiği konuda en azından bir yüksek lisans derecesine sahipti.

"Bir ilişki istiyorum, Vienna." Sesi sessizdi. "Bize bir şans vermeni istiyorum. Bana ne yapacağımı söyle ki ciddi olduğumu bilesin."

"Bir ilişkiye başlasaydık ne kadar süre çalışmaya devam ederdin Zale? İşin tehlikeli görünüyor ve aylarca ortadan kaybolabilirsin ve ben senin ölü mü diri mi olduğunu bilemem. Bu bana pek uygun görünmüyor. Ben endişeli biriyim."

"Biz iyi bir uyum içindeyiz."

Bunu sanki bir gerçekmiş gibi ifade etti. Bakışları onunkileri hiç terk etmedi. Çok emin davranıyordu.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun Zale. Sen çok zeki bir adamsın. Bunun dışında, ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sen de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Sanki birlikte geçirdiğimiz bir buçuk ay Sam ve Stella'nın geçirdiği iki yıla aynımış gibi konuşuyorsun. Öyle değil. Birbirlerini tanımak için zamanları vardı. Hem de çok. Biz zamanımızın çoğunu seks yaparak geçirdik."

"Seninle seviştim. Her seferinde yaptığım şeyin bu olduğunu bilmiyor olabilirdim ama öyleydi. Farklı olduğunu biliyordum ve sen de bunu biliyor olmalıydın. Sana her dokunduğumda farklı hissediyordum. Bazen, Vienna, uyuyamazdım. Uyanık kalıp senin uyumanı izlerdim, seni içime çekerdim, sana karşı hissettiklerimden dehşete düşerdim."

"Ve yine de tek bir kelime etmeden gittin."

Yavaşça, düşünceli bir şekilde başını salladı, ifadesi hiç değişmedi. Ama gözleri değişmişti. Yakından izliyordu ve rengi derinleşti, koyu bir çikolataya, neredeyse kadifeye dönüştü. Yuvarlanma hissini engellemek için bir elini karnına bastırdı. Yine roller coaster. Hayatını lunaparktaki bir gezintide yaşamayı göze alamazdı.

"Seni nasıl koruyacağımı bilemedim. Ya da sana bir söz veremedim. Her şeyi enine boyuna düşünmek zorundaydım. Kendimi kalıcı olarak hayatına sokarsam hayatını mahvetmeyeceğimden emin olmalıydım. Benim gibi adamlar bunu kolay kolay yapmaz, Vienna. Dünyamızda olmasını istediğimiz insanları koruyabileceğimizi bilmeliyiz. Bir ilişkinin içinde olup olamayacağımı ve bunu yürütüp yürütemeyeceğimi bilmeliydim. Yapabileceğim konusunda ısrar edip daha sonra vazgeçecek değildim."

"Kendin hakkında bunu bilemezsin."

"Zayıf ve güçlü yönlerime bakma konusunda iyiyimdir. Benim işimde öyle olmak zorundayım. Asla yapmadığım tek şey kendimi kandırmaktır. Seninle bir hayat kurabilirim. Ben sadık biriyim, Vienna. Bu benim bir özelliğim. Ve doğru insanı sevebilirim. O da sensin. Kafanı sallamayı bırak."

Onu sadece ayak masajı için tutmayı düşünebilirdi. Davasını sunduğu süre boyunca ayaklarını ve baldırlarını ovmayı hiç bırakmamıştı. Bu çok iyi hissettiriyordu. Gergin olması gerekirdi ama adamın elleri onu rahatlatmış ve yumuşatmıştı.

"Kar Tanesi, başka kimseyle çıkmadın. Sam'e göre, başka kimseye bakmamışsın. Hiç şansın yokmuş gibi değildi. Ben de başka kimseye bakmadım. Birbirimize uyduk."

"Ne kadar sinir bozucu olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Gülümsemenin hayaleti bir an için adamın kara gözlerini aydınlattı ve kadının kalbini yakaladı. "Bana cevap vermedin, Zale. Daha ne kadar çalışacaksın?"

"En az bir yıl daha." Tereddüt bile etmedi. Gözlerini ondan kaçırmadı da.

Başını arkaya yasladı ve tavana baktı. "Benimle iletişim kuramayacağın, nerede olduğumu, hatta hayatta olup olmadığımı bile bilemeyeceğin bir işim olsaydı, bu senin için sorun olur muydu Zale?"

"Kesinlikle hayır."

Adamın sesindeki o tuhaf mırıltı kadının tüylerini diken diken etmişti. Başını eğip tekrar ona baktı. Bakışlarını daraltarak ona ters ters baktı. "Neden bana tavır yapıyorsun? Yüksek riskli işi olan sensin, ben değil."

"Öyle mi? Cesetleri almak için uçurumlardan sarkan ya da göğüs derinliğinde karda yürüyen kişinin sen olduğuna inanıyorum. Yaptığın kurtarmaların bazı videolarını gördüm. Yüreklere durduruyorlar. Kanyondan aşağıya, altınızda su akarken o çocuğa doğru ipe indiğiniz ve onu her an parçalanacakmış gibi görünen o dar çıkıntıda tedavi ettiğiniz video beni dehşete düşürdü. Benim yaptığımın senin yaptığının yarısı kadar bile tehlikeli olduğunu söyleyemem. Ben durumumu kontrol edebiliyorum. Sen doğayı kontrol edemezsin, Vienna."

Yüz ifadesi aynı kalmıştı ama sesi ona ihanet ediyordu. Sesinin titrediğini ilk kez duyuyordu. Gözleri elmas gibi sertleşmişti. Neredeyse siyah obsidyen. Doğanın bir gücü gibi görünüyordu ve bir o kadar da korkutucuydu.

"Hayır, yapamam," diye kabul etti. "Ama dikkatli plan yaparım. Hiçbir şeyi şansa bırakmam. Ters gidebilecek şeyleri bilirim ve bunlar için plan yaparım."

"Ben bir iş için uzaktayken, senin ne yaptığını bildiğim ve bir şeyler ters giderse sana ulaşamayacağımı bildiğim için endişelenmem gerekecek," dedi. "Tıpkı senin benim için endişelenmek zorunda kalacağın gibi. Mümkün olduğunda Sam aracılığıyla sana mesaj göndereceğim."

Bunu kabul edecek miydi? Alternatifi neydi? Zale'in hayatında olmaması mı? Onunla birlikte olma şansını kaçırabilirdi çünkü evde onun dönüşünü beklemek istemiyordu. Sanki her gece ateşli randevu geceleri yaşamıyordu, onu geri çevirirse de yaşamayacaktı. Sadece Zale vardı. Onunla tanıştıktan sonra, başka hiç kimsenin onunla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu.

"İç çekiyorsun."

"Çünkü sinir bozucusun."

Güldü. "Sinir bozucuyum çünkü beni özledin ve bunu kabul etmek istemiyorsun."

"İtiraf edeceğim. Kalbimi tekrar kırma riskini almak istemiyorum Zale. Yavaş ilerlememiz gerektiğini söyledim ama yavaş ilerlememiz için asla zamanımız olmaz, değil mi? Sam'in düşününden sonra ne kadar kalacaksın?"

"Düşünden sonra üç haftam daha var."

"İzin alabilir miyim bilmiyorum. Bir kısmını karşılaması için arkadaşlarımı bulabilirim." Ne düşünüyordu ki? Gerçekten de onunla her şeye yeniden mi başlayacaktı? Bu fikir hem heyecan verici hem de ürkütücüydü - tıpkı meşhur hız treni gibi.

"Onlara şimdi sormaya başla," diye önerdi Zale. "Olabildiğince çok zamana ihtiyacımız var."

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

Başını salladı. "Yapacağız. Sen hayatını korkarak geçirecek bir kadın değilsin, Vienna. Sende bunu yapmanı gerektirecek tek bir şey bile yok."

Kadın güldü. "Zale, benim gerçekte nasıl biri olduğumu nereden bilebilirsin ki? Sierralar'da Knightly adında bir kasabada yaşıyorum. Annemle bir tartışmadan kaçtım ve onunla konuşmaktan kaçındım çünkü söyleyebileceklerinden korkuyordum. İşleri daha da kötüleştirmemizi istemedim. İşte bu gerçek bir korku, Zale. Bana cesur denebileceğini hiç sanmıyorum."

"O senin annen, Vienna. Bu tamamen farklı bir canavar. Eğer benim de bir annem olsaydı ve ona senin kadar yakın büyüseydim, aramızdaki ilişkiyi daha da kötüleştirecek bir şey yapmamak için çok dikkatli olurdu."

"Hasarı onarmak için pek bir şey yapmadım," diye itiraf etti. "Onu aradım ve konuştum, ama ikimiz de birbirimizle konuşurken çok gariptik, sanırım telefonu kapattığımızda sadece incinmiş hissettik. Beni Knightly'de ziyaret etmedi. İlişisini kabul ettiğimi bilsin diye Ellen'ı her zaman onunla gelmesi için davet ettim ama bunun bir faydası olmadı. Bir süre sonra ne yapacağımı bilemez hale geldim ve hiçbir şey yapmamak daha kolay geldi."

Elleri ayaklarının etrafına dolandı, başparmakları yukarı ve tabanlara doğru kaydı. Vienna masajın verdiği his karşısında nefesini tuttu. Adam ona hiçbir zaman çok fazla baskı uygulamamıştı, her zaman doğru miktarda yapmıştı.

"Kendini hiç rahat bırakmıyorsun, Vienna. Annenin de çaba gösterebileceği hiç aklına geldi mi? İkiniz her şeyi konuşup aranızdaki kırgınlığı ortadan kaldırabilirdiniz. Bunu yapmayacağız. Eğer duygularını incittiysem, Kar Tanesi, hemen bana söyleyeceksin ve bunu konuşacağız. Birkaç hata yapmam kaçınılmaz. Aile ilişkileri hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Seni kim büyüttü Zale?"

"Ailemi hatırlamıyorum. İkisinden biriyle birlikte olup olmadığımı da emin değilim. En eski hatırladığım şey üşüdüğümdü. Gerçekten soğuk. Karanlıkta sıcak bir yer buldum, içine sıkışabileceğim küçük bir delik. Boru

sıcaktı ve ona dokunmadığım sürece yanmazdım ve sıcak kalırdım."

"Kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum ama altım bezliydi."

Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylemişti ki kız neredeyse anlamayacaktı. Hatta sanki çocukluğunun hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkti. Vienna hiçbir şey söylemedi çünkü onun devam etmesini istiyordu ve bir şey söylerse duracağından korkuyordu.

"Sokağın köşesinde her çeşit taze ekmek satan bir fırın vardı. Altında, bodrum katında ekmek yaptıkları fırınlar vardı. Fırınlar sıcaktı ve borular fırının altından geçiyordu. Onları tesadüfen keşfetmişim. Yiyebileceğim kadar ekmeğim vardı ve dükkânın hemen dışında bir su musluğu vardı. Borunun yanındaki küçük yerimde kimse beni göremezdi. Bezden kurtulduktan sonra geceleri etrafta koşturup keşif yapabiliyordum. Bodrum katına ve oradan da fırına girmenin bir yolunu buldum."

Vienna onu okuyabilmeyi diledi ama sesinde çok az titreşim vardı. Ona başka bir çocuğun -yeni yürümeye başlayan bir çocuğun değil- şehirde kendi yolunu bulmasını anlatıyor olabilirdi. Sustu ve baldırlarını yoğurmaya devam etti.

"Orada duramazsın. İyi bir eğitim aldığını biliyorum. Gittiğin okullara gitmeyi nasıl başardın?"

"Fırında. Ekmeğin nasıl yapıldığını izleyerek ve insanların konuşmalarını dinleyerek öğrendim. Onları okurken duydum. Bu yeterince kolaydı. Matematik benim için son derece kolaydı. Dilleri öğrenebiliyordum. Fırına pek çok farklı insan geliyordu ve hepsi farklı diller konuşuyordu. Önce kıyafet, sonra kitap çaldım. Mahalleyi avucumun içi gibi bilirdim. Okulu çok erken yaşta öğrendim ve gizlice girip derslere katıldım. Öğretmenlerin herkese kitap okuması hoşuma gidiyordu ama bu benim için sinir bozucuydu, bu yüzden sonunda hepsini kendim okuyana kadar her gece kitapları ödünç aldım."

"Hiç yakalanmadın mı?"

Gözlerinde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Evet, birkaç kez. Evrakları eve, 'aileme' götürmek zorunda kaldım. Fırının sahibi tatlı, yaşlı bir kadındı. O zamanlar buralarda takıldığımı biliyordu ve ben de çöpleri dökerek ve ufak tefek işler yaparak yardım ediyordum. Kağıtları ona götürdüm, tek kelime etmedim. Sanırım ilk seferinde o kadar küçüktüm ki fırının tepesine bile çıkamamıştım.

Sayaç. Hiçbir şey söylemeden kağıtları ona uzattım. O da doldurdu ve bana geri verdi. Ben de onları öğretmene verdim. O sırada ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Vienna, kadının sokaklarda yaşadığını bildiği bir çocuğu çocuk hizmetlerine bildirmek yerine ebeveynlik belgelerini doldurmasına biraz şaşırdı. "Neden seni ihbar etmedi?"

"Kaçardım. O bunu zaten biliyordu. Sonunda gevşek bir ilişkimiz oldu. Başlarda ben daha çok vahşi bir hayvan gibiydim, o ise huysuzdu. Kendi çocuğu yoktu. Bodrumda küçük bir odada yaşıyordum ve o bilmiyormuş gibi davranıyordu. Bana kıyafetler aldı ve ben de onları giymeme rağmen bilmiyormuş gibi davrandım."

"Okula gitmeye devam ettin mi?"

Başını salladı. "Çok hızlı öğreniyordum ve öğrenmeye *ihtiyacım vardı*. Kütüphaneyi ve internete erişimimi sağlayan bilgisayarları keşfettim. Bu bana yeni bir öğrenme dünyasının kapılarını açtı. Matematik ve dil derslerinde başarılı oldum ve sınıf atladım. Bunun ne anlama geldiği hakkında gerçek bir fikrim yoktu ve öğrenmeye devam edebildiğim sürece umurumda da değildi. Sophia için fırınlarda ekmek pişiriyordum ve bazen ihtiyacı olduğunda tercümanlık yapıyordum. Çoğunlukla gözlerden uzak kaldım."

Sophia. Bu isim hoşuna gitmişti. Sophia'nın onunla ilgilenmesi hoşuna gitmişti. Başkalarının onaylayacağı bir bakım olmayabilirdi ama başkaları görmezden gelebilecekken ya da onu terk edebilecekken o elinden geleni yapmıştı.

"Bir gün mahalleye bazı adamlar geldi ve Sophia'dan kendilerine özel focaccia ekmeğini vermesini istediler. Kendine özgü bir çeşidi vardı ve çok meşhurdu. Elimizde kalmamıştı ve ertesi gün tekrar gelmek isterlerse fırıncılara onlar için fazladan ekmek yaptıracağını söyledi. İçlerinden biri, en gençleri, yirmi yaşlarında bir adam, bir silah çıkardı ve onu vurdu. Aynen böyle. Ve güldü. Ona orospu dedi ve sonra yüzüne tükürdü."

Vienna'nın kalbi neredeyse duracaktı. Ona doğru gidebilmek için ayaklarını geri çekmeye başladı ama adam parmaklarını bir mengene gibi ayak bileklerine doladı.

"Hayır, Kar Tanesi, bunu duymak zorundasın. Hepsini. Benim kim olduğumu bilmelisin. Nasıl bir adam olduğumu. Bodrumdaydım ve silah sesini duydum. Yukarı koştum ve arabanın hızla uzaklaştığını gördüm. İyi bir hafızam var ve plakayı kaydettim. Sophia'yı yerde gördüm ve yanına gittim.

Onu. Ölmek üzereydi. Ölene kadar ona sarıldım ve onu öldüren piçleri yakalayacağıma söz verdim. Sonra güvenlik kasetine gittim ve oynattım. O yüzleri asla unutmayacağım. Dört kişilerdi. Tetiği çeken yirmi yaşındaki çocuk yerel bir gangsterin oğluydu ve dokunulmaz olduğunu düşünüyordu."

Vienna yumruğunu çılgınca atan kalbine bastırdı. Zale'in gözleri yüzünde gezindi, karanlık derinliklerinde karamsar, demlenen bir fırtına vardı. Ağzı aniden kurudu. Kollarını ona dolamak ve ona sarılmak istedi. Birisi Sophia'nın hayatını ne kadar da kolay almıştı, küçük bir çocuğa iyi davranan, ona çaresizce ihtiyaç duyduğu şeyi, bir tür yuva veren bir kadın. Sokaklardan uzakta güvende olacağı bir yer. Okula gitme ve onun için çok önemli olan bir şeyi öğrenme şansı. Hiçbir sebep yokken öldürülmüştü.

"Gangsterlerin kim olduğunu biliyordum. Sokaktaki herkes biliyordu. Giovanni Vella koca ağızlı, koca bir adamdı. Herkesi korkutarak istediğini yaptırırdı. Onun asıl bölgesinin yakınında değildik ama o yayılmaya devam etti, daha fazlasını talep etti. Sanırım listesinde Sophia'nın pastanesinin bulunduğu blok da vardı. Bodrum katında yaşadığımı bilmemeleri onun şanssızlığıydı."

Tekrar sessizliğe gömüldü, parmakları bir kez daha baldırlarına masaj yapıyordu. Zaman zaman başparmakları kaslarına biraz fazla bastırıyor, rahatlamış gibi görünse de anlattıklarının ona acı verdiğini fark etmesini sağlıyordu.

"Onları teker teker avladım. Hâlâ ergenlik çağındaydım, Vienna. Kimse beni gerçekten tanı mıyordu. Bu bana bir avantaj sağladı. Evlerinin planlarını buldum ve önce onları inceledim, sonra da geceleri içeri girip onları öldürdüm. Beşini. Sophia'yı öldüren adamla birlikte olan tüm adamları, sonra onu, sonra da babasını. Hepsini bir gecede, ev ev dolaşarak öldürdüm. Aynı bıçağı kullandım ve sonra ondan kurtuldum, bir çekiçle parçaladım ve parçaları çeşitli yerlere attım. Eldiven giydim ve kameralara yakalanmadığımdan emin oldum."

Vienna onun tepkisini beklediğini, kendisinden uzaklaşıp uzaklaşmayacağını görmek için onu yakından izlediğini biliyordu. Ona dokunuyor olmayı diledi. Parmaklarıyla baldırını okşamayı ya da ayağına masaj yapmayı. Onu anladığına dair güvence verecek herhangi bir şey. Sophia onun için kelimenin tam anlamıyla bir anne olmayabilirdi, birlikte yaşamamışlardı ama sahip olduğu tek şey oydu. Zale'in şiddetli bir sadakati vardı ve Sophia'ya karşı da bunu hissediyordu.

"Çok üzgünüm tatlım," dedi ona. "Senin için korkunç bir zaman olmalı."

Onun baldırını çok daha nazikçe okşadı. "Avukatı okul aracılığıyla benimle temasa geçti. Beni bir şekilde yasal olarak evlat edinmişti. Elinde yasal görünen bir doğum belgesi vardı. Sicilya'da bir aileye bağlıymış ve evrak işlerini onlar halletmiş. Bunu gerçekleştirmek için belgeleri isteyene kadar ondan haber alamamışlar. Bana amcasından kendisi için ne yapmasını istediğini açıklayan bir mektup bıraktı. Sahip olduğu her şeyi bana bıraktı. Fırını, parayı. Her şeyini. Çok şeyi vardı. Her şey iyiydi, ama birdenbire tüm dünyaya açık hale gelmiştim. Sophia öldürülmüştü. Katili de öldürülmüştü. Sicilya'daki bir aileye bağlıydı ve ben de onun oğluydum."

"Ne yaptın sen?" Adam tekrar sessizleştğinde Vienna sordu.

Adam ona tekrar baktı, koyu renk gözleri saf kadife gibiydi. "Sana söylediğim hiçbir şey için kınama yok mu? Vienna, az önce o adamları avladığımı ve öldürdüğümü itiraf ettim."

Kadın onun itirafını elinin tersiyle itti. "Eminim böyle şeyleri itiraf etmemen gerekiyordur. Gizli kuvvetler okulunda ya da gittiğin her yerde sana bunu öğretmediler mi? Sen zekisin. Asla bir şey itiraf etmezsin. Eğitime devam etmiş olman gerektiğini biliyorum."

Başını salladı. "Devam ettim. Sınıf atlamaya devam ettim ve sonunda üç yılda lisans diplomamı almayı başardım. Yüksek lisansımı yapar yapmaz da orduya katıldım."

"Askere alındın mı yoksa katıldın mı? Çok genç olmalısınız." "Huzursuzdum ve ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Uyum sağlayamadım.

Herhangi bir yerde. Sophia'nın fırını satmıştım. Onu yerde yatarken görmeden bakamıyordum. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Kendimi rahatlatacak bir şeyler yapmam gerekiyordu. İçimde her zaman bir tür huzursuzluk vardı ve bunu keşfetmenin bir yolunu bulmalıydım."

Onun yüzünü inceledi. Sesinde isteksiz bir ton vardı, sanki bu son bilgiyi onunla paylaşmak istememiş gibiydi. "Birlikte olduğumuzda ve sen huzursuz hissetmeye başladığında ne olacak, Zale? Bu olabilir, değil mi?"

Gözünü bile kırpmadı. "Sanırım olabilir. Hayat bir risktir, Vienna. Bunu biliyorsun. Eğer böyle bir şey olursa, bunu konuşur ve en iyi şekilde nasıl halledeceğimize birlikte karar veririz. Ben o genç kayıp çocuk değilim. Kendime bakabiliyorum ve

zerinde çalışmam gereken şeyleri görüyorum. Hayatımda istediğim ve ihtiyaç duyduğum şeyleri görüyorum. Peki ya sen?"

Sesi, tensel farkındalığın yumuşak dokunuşuna geri dönmüştü, tenini öyle bir okşuyordu ki kadın ihtiyaçtan titriyordu. Sadece bu ses tonuyla bile kadının sinir uçlarını anında canlı bir hayata dndrebiliyordu ama kara gözlerindeki o a bakışı da eklediğinde, kadın midesinin derinliklerinde o tuhaf erime hissini de duydu.

Sonuncusu kasıtlı bir meydan okumaydı. Ne olmuş ona? İstediği her şey tam önünde duruyordu. "Bana yle bakmayı kes."

Onun çoktan kararını verdiğini biliyordu. Karanlık gözlerinde sıcak alevler titremeye başladı. Bu alevlerin tenini yaladığını hissetti, sinir uçlarında bir orman yangınına tutuşturan küçük titreşimler. Daha önce de böyle başlamıştı, onu bir mağara adamı gibi omzunun üzerinden atarak kızdırdığında.

"Sana nasıl bakıyorum, Vienna?"

O karanlık, gnahkr gözleri sanki onu fiziksel bir dokunuşla okşuyormuş gibi vücudunun üzerinde gezindi. Boğazında, göğsünde, meme ucunda, göbek deliğinde, daha da aşağılarda bir alevin yalamasını hissetti, ta ki sarıldığı sandalyede inlemek ve kıvranmak isteyene kadar.

"Bana nasıl baktığını çok iyi biliyorsun."

Kendisinin de ona aynı şeyi, belki de daha kötüsünü yaptığını biliyordu. A gözlerle onu yemeden duramıyor, dilinin ucuyla dudaklarını ıslatıyor ve kasıtlı olarak göğsüne bakıp sonra bakışlarını indiriyordu.

Ayaklarını yere koyup ayağa kalktı, sandalyesine doğru yürüdü ve onu kolayca kaldırdı. Mağara adamı duruşunu başka hiç kimsede olmadığı kadar mkemmelleştirmişti. Baş aşağı, gülüyor ve ebeveyn yatak odasına vardıklarında tişörtünü çıkarmaya çalışıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jeton modelimiz final masasına kaldı," dedi Art Cable ve gözlüğünü burnunun köprüsüne kadar indirip tek parmağıyla ona baktı. "Senin sadece bir hile olman gerektiğini biliyorsun, değil mi tatlım?"

Vienna ona parlak model gülümsemesini gösterdi, düz beyaz dişlerini, gelip giden gamzesini gösteren ve bir şekilde gözlerinin zümrüt yeşilini vurguluyor gibi görünen gülümsemesini. Tüylü kirpiklerini bile ona doğru kırıştırdı.

"Kazanmaya devam edip final masasına kalmakla ne kadar aptallık ettim. Biri bana ipucu vermeliydi."

Gelmeden önce kitabını okuduğu bir başka tanınmış kumarbaz olan Jameson Rockefeller kıs kıs güldü. "Ben olsam onu hafife almazdım, Art. Burada bizimle oturuyor ve önündeki fişleri hak etti. Masadaki en yüksek ikinci fiş sayısı."

Charles Von Garden, "Kimse onun adını bile duymamışken bunun nasıl olduğunu bilmek isterdim," dedi, ses tonu her türlü şeyi ima ediyordu. "Şeker baban sana sponsor mu oldu? Para için ne yapman gerekiyordu?"

Bakışlarının onun üzerinde kaymasına izin verdi. "Sponsorları olan sensin Charles. Seninkini almak için ne yapman gerekti?" Tatlı tatlı gülümsedi ama sorusunda hiç de tatlı bir şey yoktu.

Charles masayı kavradı ve neredeyse ayağa fırlayacaktı. "Ne ima ediyorsun?"

Vienna bir kaşını kaldırdı. "Neden, hiçbir şey, Charles. Ben sadece senin bana sorduğun soruyu sana soruyordum. Belli ki çok hassas bir adamsın."

Charles sakinleşti ve Art da dahil olmak üzere hepsi ona kaşlarını çatmış olan diğer oyunculara baktı. Art, Vienna'ya laf sokmaya çalışmış olabilirdi ama Charles'ın ona söyledikleri hiç hoşuna gitmemişti.

Vienna diğer oyuncuları inceledi. Final masasında kendisi de dahil olmak üzere sekiz kişi oturuyordu. Bunlar hayranı olduğu oyuncuların bazılarıydı. Onları televizyonda izlemişti. Bazıları kitaplar yazmış ya da vloglar yayınlamıştı.

YouTube'da. Diğerleri internette ustalık dersleri vermişti. Tüm alaycılığına rağmen Art Cable, videoları ve dersleriyle başkalarına yardım eden tek adam olmuştu. Bir ücret talep ediyordu ama bu cüzi bir miktardı ve kadın onun zamanının çok değerli olduğunu anlıyordu.

Benny Dobsin acımasız bir oyuncuydu. Tahmin edilemez olabiliyordu. Bulabildiği her videosunda onu yakından incelemişti. Olması gerekenden daha uzun süre oyunda kalma eğilimi vardı, bundan emindi ve sonra aniden birkaç büyük pot kazanıyordu. Sürekli kıpırdanıyor, yüzüne dokunuyor ve parmaklarını gözlerine sürüyordu. Belirli oyuncuları hedef alır ve onları oyundan atmaya çalışmak için onlara karşı oynardı. Onu bir joker olarak görüyordu.

Leo Sheldon masadaki en yaşlı oyuncuydu, yetmişli yaşlarındaydı, bir çivi kadar keskin ve üç kez Dünya Poker Serisi'ni kazanmıştı. Ciddi bir oyuncuydu, büyük bir takipçi kitlesine sahip tanınmış bir ünlüydü. Masadaki en çok fiş ondaydı ve Viyana onu en büyük tehdit olarak görüyordu. Sessiz ve düşünceli biriydi ve hiçbir şey belli etmiyordu.

Park Ables de Vienna gibi çoğunlukla internet üzerinden oynuyordu. Onun çevrimiçi kişiliğine karşı oynamıştı. *Onehotguy* olarak oynuyordu. Büyük turnuvaları kazanacak kadar iyiydi. Sık sık Vegas'a giderek ve masalara oturduğunda kazandıklarıyla övünerek kendini kasten açığa çıkarmıştı. Son derece yakışıklıydı ve başarılı bir model olarak çalışıyordu.

Theodore Morgan kumar çevrelerini dolaşüyor, turnuvaları takip ediyor ve genellikle final masasına kadar ilerliyordu. Genellikle üçüncü ya da dördüncü olur ama hiçbir zaman o gıpta edilen kazanan pozisyonuna gelemezdi.

Masaya ışık vurdu ve Eve adında bir kadın olan dağıtıcı yerini aldı. Etraflarında, favorilerini destekleyen çeşitli seyirciler bariyerin arkasında duruyordu. Aralarında epey mesafe vardı. Vienna kumar oynarken odasının sessizliğine alışkındı, altlarındaki masalarda oturan ve sanki seyredilecek bir gösteriymiş gibi odanın içine doğru uzanan insanlarla dolu kocaman bir odaya değil. Belki de öyleydiler.

Kartlar dağıtılırken zihnini temizledi. İlk yaptığı şey, kartları masadaki her bir kişiye dağıtan dağıtıcıyı izlemek oldu. İçindeki kuyu açıldı, sıcaklık dışarı aktı, kartlar da dahil olmak üzere masadaki her şeyi ve herkesi kapladı, böylece en küçük ayrıntıyı görebildi.

Vienna kendisine dağıtılan kartların ne olduğunu bakmadan biliyordu ama yine de herkes gibi görüldüğünden emin olmak için onlara göz attı

Başka. Ayrıca bakışlarını kartların üzerinde gezdirerek diğer herkesin elinde ne olduğunu da biliyordu. Leo açılış bahsini yaptı, ki bu hatırı sayılır bir miktardı. Elinde bir çift ikili vardı.

Art, Benny ve Park'ın kesinlikle içeride kalacağını biliyordu. Art'ın bir çift ası vardı, Hold'em'de mümkün olan en iyi başlangıç eli. Park'ın karo papaz ve kızları vardı. Benny'nin bir çift sekizlisi vardı, oyuncuların flopu görmekten hoşlandıkları bir el.

Kör bahisler 1,000/2,000 ile başladı. Art aslarıyla 5,000'e yükseltti. Beklendiği gibi Park gördü. Benny 2,000'lik büyük kör bahis oyuncusuydu, bu yüzden 3,000 daha artırdı. Diğerleri pas geçti. O pas geçti. James de öyle. Benny tereddüt etti. Elinde bir çift sekizlisi vardı. Kaldı. Theodore pas geçti. Art kaldı ve artırdı. Kalabalıktan bu cüretkârlık karşısında hafif bir mırıltı yükseldi. Park tereddüt etti ama kaldı. Leo pas geçti.

Dağıtıcı karo sekizliyi gösterdi. Maça ası. Karo üçlüyü. Park'ın ani heyecanını görebiliyordu. Eli fişlerini kavradı. Yüzü parlıyordu. Benny sandalyesinde kaydı. Art kafasını kaldırıp bakmadı bile. Park'ın bir sonraki elmasın peşinde olduğunu ve bunu başaramayacağını biliyordu. Benny üçlü sekizli ile en iyi ele sahip olduğunu düşünüyordu. Sekiz alacağından emindi. Daha iyi bilmeliydi. Art, üç ası ve eldeki çekiç kilidi ile şu anda mümkün olan en iyi ele sahipti.

Benny ilk arttıran Art'a baktı, o da oyuncuları oyunda kalmaya ikna eden küçük bir bahis yaptı. Park kendini tutamadı. Özünde bir kumarbazdı ve hem dönüş hem de nehir kartları gelirken floş çekilişini pas geçmesine imkân yoktu.

En iyi elin kendisinde olduğundan emin olan Benny, çiplerinin yarısını ortaya koyarak atağa geçti. Yüksek ve muzaffer bir sesle, "Eğer berabere kalırsan, bedelini ödemek zorunda kalacaksın," dedi.

Art, her zamanki gibi yavaş, metodik ve hesaplı bir şekilde düşündü. Gördüğünü biliyordu ama Park'ı da pota sokmak istiyordu. Art tek kelime etmeden fişlerinin yarısını ortaya kaydardı ve dağıtıcıya bir çağrı sinyali verdi. Aksiyon şimdi Park'ın üzerindeydi.

Park kendini tutamadı. "İki kart, tüm para? Nasıl hayır diyebilirim?" Park hemen çağırdı. Daha fazla hareket olmayınca ve tüm para ortada kalınca, dağıtıcı kupa ikilisini açtı. İşe yaramadı. Son kart önemsiz bir maça yedilisiydi.

Art potun tamamını kazandı ve görünüşe göre hiç heyecanlanmadı bile. Ama Vienna onun ağzının kenarında en ufak bir gülümseme kırıksıklığı görebiliyordu. Onu incelemek için harcadığı onca saat boyunca ondan gördüğü en büyük duyguydu bu.

Benny'deki çaresizliği, oyun oynama şeklini izlemeyi biraz üzücü buluyordu. Elden ele kaybederken nazik olmaya çalışıyor, inanılmaz derecede kötü kararlar veriyordu.

Saatler geçtikçe, kartlarını oynarken her oyuncunun kişiliği hakkında fikir sahibi oluyordu. Benny'nin son elini de kaybederek oyundan çıkması onun şanssızlığıydı. Benny sahte bir gülümseme takındı ve elini sıktı ama kız onun üzgün olduğunu gözlerinden anlayabiliyordu. İlk giden oydu ve bir alkış aldı ama bu acısını dindirmedi.

Vienna'ya Charles sürekli meydan okuyordu. Neredeyse kaldığı her elde bahsi zorluyor, ancak başka birinin ona meydan okuyacağı belli olduğunda çekiliyordu. Charles agresif davrandığında ona doğrudan bakıyormuş gibi görünerek onun kasıtlı olarak kadın düşmanı kişiliğine kapılmamaya dikkat etti. Kazanacağından emin olduğu herhangi bir elde olduğu gibi kartlarını oynadı. Adam onu hata yapmaya zorlamaya çalışıyordu. Ne yazık ki Charles için, biri ona karşı ne kadar düşmanca davranırsa ya da dıştan kavgacı olursa, o da o kadar sakinleşir ve durulurdu.

Dört saat sonra karşısında Art, Charles, Jameson ve Leo vardı. Bir çift kız dağıtılmıştı. Bahsi kör bahislerin üç katıyla açtı. Park ve Theodore pas geçti. Art'a maça ası ve papazı dağıtıldı. Gördü. Charles'ta vale ve kupa onlusunu vardı. Flopu almaya karşı koyamadı, bu yüzden o da bahsi gördü. Flopta kupa ası, kupa kızı ve karo sekizi vardı.

Vienna, Art ve Charles'ın her ikisinin de bu flopta bağlantı kurduğunu bilerek pot büyüklüğünde bir bahis yaptı. Art bahsi oldukça yükseltti, beş yüz binden fazla. İki asın üzerinde oturuyordu. Charles'ın floş royal çekişi vardı; kupa papazı elini yenilmez kılacaktı. Oyunda kalmakta tereddüt etmedi. Jameson ve Leo pas geçti. Vienna fişlerini koydu ve bahsi beş yüz bin daha yükseltti. Art onun yüzünü inceledi. Önlerindeki masada duran kartlara baktı ve sonra kendi fişlerini koydu. Charles hiç tereddüt etmeden bunu yaptı ve ona kavgacı gözlerle baktı.

Dönüş sinek üçlüydü. Bu hiçbir şeyi değiştirmede. Vienna hala kız setiyle en iyi durumdaydı. Art'ın hâlâ en iyi çifti vardı ve

Charles hâlâ büyük bir floş royal çekilişiyile oyundaydı. Vienna yine büyük bir bahis oynadı; Art'ın, en iyi çift olsa bile, sadece bir çiftle onu görmeyecek kadar iyi olduğunu biliyordu. Öte yandan Charles sıkışmıştı. Çekilişi ona göre çok güçlüydü.

Beklendiği gibi, Art onu inceledi, fişlerini inceledi ve doğru karara vardı. Kartlarını dağıtıcıya geri verdi. Charles nehir kartındaki bahsi soğukkanlılıkla bir milyon daha yükseltti.

Art sandalyesine geri oturdu. "Nehirde kırmızıya oynuyorsun Charles," diye açıkladı başını sallayarak. "Çok cesurca."

Vienna'ya göre oldukça aptalcaydı. Charles'ın herhangi bir adama karşı bahis oynuyor olsaydı bunu yapmayacağından emindi. Kız oyunda olduğu için ona kin besliyor gibiydi. O da tıpkı diğerleri gibi para için oradaydı. Vienna ona soğukkanlılıkla cevap verdi, fişlerini itti, adamın gözleri ona hançer gibi saplanırken gözleri onunkilerle buluştu.

Dağıtıcı son kartı çevirdi. Kupa sekizlisi. Charles floşunu yaptı, ama bu kart Viyana'ya full house vererek tahtayı eşleştirdi. Charles tüm fişlerini ortaya koyarak Viyana'yı görmeye cesaretlendirdi. Vienna fişlerini ortaya kaydırıp ve "Üzgünüm Charles, floş iyi değil. Kız full."

Bir an için mutlak bir sessizlik oldu, sanki tüm odadaki herkes nefesini tutmuştu. Charles sandalyesinden fırladı, masanın etrafında volta atıyor, nefesinin altında küfrediyordu. Geri dönüş yoktu. Devam etmek için elinde hiçbir fiş yoktu. Kalabalığın alçak sesle mırıldanması sonuç karşısında şok olmuş gibiydi. Charles kendinden çok emin görünüyordu.

Vienna zaferinden dolayı gülümsemek gibi bir hata yapmadı. Nezaketle elini uzattı. Charles neredeyse onun elini tokatlayarak uzaklaştıracaktı ama sonunda, ayrılmadan önce medeni davranıyormuş gibi yaparak elini sıktı. Krupiye ayağa kalkarak günün bittiğini işaret etti. Yorucu birkaç saat olmuştu ve altı oyuncuya düşmüşlerdi. Vienna hem Benny'yi hem de Charles'ı yenmiş ve çiplerini birkaç milyon artırmıştı. Ayrıca en az bir düşman edinmişti.

Ayağa kalkıp gerinirken Art ona bir şişe soğuk su uzattı. "Böyle bir pislik olduğu için özür dilerim. Sana kötü zaman geçirttim ama kötü bir niyetim yoktu. Bunu tüm oyunculara yapıyorum."

Suyu minnetle aldı. "Farkındayım. Yıllardır teknikleriniz üzerinde çalışıyorum."

Leo onun diğer yanına geldi. "Art, sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim, bu şekilde kamera karşısına geçmenin. Akıllı birileri

Her hareketinizi inceleyip sizi çözmeye çalışıyorlar. Kim bilebilirdi ki bizim sevimli eklentimiz olacağını?" Elindeki su şişesiyle onu selamladı.

Vienna güldü. "Onu çözdüğümü sanmıyorum. Zamanlamasını o kadar mükemmel ayarlıyor ki, bu neredeyse imkânsız olurdu."

Park, "Charles tam bir pislik," diye açıkladı.

Leo, Viyana'yı masadan ve onlara bağırarak izleyicilerden uzaklaştırmak için elini sırtının küçük kısmına koydu. Kameralar hâlâ açıktı ve söyleyebilecekleri her şeyi kaydedebilirlerdi. On yılı aşkın bir süredir poker dünyasında ünlü biri olduğu için ışıkların altında kalmaya alışkındı. Art onun diğer tarafını tutarken o da eğildi.

"Ses söylediğimiz her şeyi alıyor," diye fısıldadı.

Vienna başını salladı. Bunu hemen fark etmişti ve Park'a başını sallayarak kameraları işaret etti. Adam ona sırtıttı, umursamazdı, sadece gülümseyerek neredeyse her şeyden kurtulmaya alışkındı. Kabul etmeliydi ki, adam oldukça nefes kesiciydi. Jameson yolu gösterirken Theodore hemen arkalarından geldi. Adamların onu koruduğunu hissediyordu ama neyden koruduklarından emin değildi. Ya da kendi yayın sürelerini alıyorlardı ve onun bunu ellerinden alacağından korkuyorlardı. Bunu istemiyordu, bu yüzden eğer onu "ceplerinde" tutmak için motivasyonları buysa, orada kalmaktan mutluydu.

Yan odada onlar için yiyecek ve içecek hazırlanmıştı. Park taze meyve tepsilerinden yararlanırken onun yanında kaldı. "Burada birlikte bir çekim yapmalıyız. Birkaç sponsoruyla görüştüm ve bu fikre bayıldılar. Sana tasarım kıyafetlerinden gönderebilirler. Viyana'da en iyi iki marka var."

Onun modellik yaptığı iki markanın farkındaydı. Tişörtleri yüz doların üzerinde satan iki üst düzey şirketten bahsediyordu. Bir ceket en az bin dolardı. Her iki markanın da yumuşak, zarif ve modaya uygun olarak kabul edildiğini biliyordu. Park takım elbise ya da gündelik kıyafetlerle dolaşırken bir milyon dolar gibi görünüyordu.

"Ben model değilim, Park. Ben bir hemşireyim." Meyve harikaydı. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Bu ve su. Bitkin düşmüştü ve çökmek üzereydi. Bir an önce yukarı çıkıp odasına girmesi gerekiyordu ama kaçıyor gibi görünmek de istemiyordu.

"Bir model gibi görünüyorsun ve kendini öyle taşıyorsun. Bu işin altından kalkabilirsin ve maaş çeki de harika."

"Çok yakında büyük bir maaş çeki almayı umuyorum," diye belirtti.

"Gerçekten Art ya da Leo'ya karşı kazanabileceğini düşünüyor musun?" Park, meyve koyabilmek için bir tabak kapmak üzere onun yanından eğilerek sordu.

Vücudu onunkine sürtündü. Kız bunun kasıtlı olduğunu biliyordu ve aralarına mesafe koyacak kadar ondan uzaklaştı.

"İşte bu yüzden buradayım. Yapabileceğini düşünmüyor musun? İnternette ciddi bir oyuncusun Park. Sık sık kazanıyorsun. Final masasına kadar geldin çünkü iyisin. Benny ve Charles gittiğinde sen hâlâ buradaydın ve onlar senden daha tecrübeliydi."

Park onu yüksek tabureli küçük bir masaya kadar takip etti. Tabaklara koydukları meyveleri yemek için oturdular. "İtiraf etmeliyim ki buraya kadar gelebildiğim için biraz şaşırdım. İyiyim ama onların liginde değilim."

Vienna tek kaşını kaldırdı. Bu adam bir gün sonra tekrar oynamak için onunla final masasına oturacaktı. Cidden onunla bu şekilde konuşuyor olabilir miydi? Bundan şüpheliydi. Açık ve arkadaş canlısı görünüyordu, düşmanca davranan Charles'ın tam tersiydi. Büyük olasılıkla onu yanlış bir güvenlik duygusuna sokmaya çalışıyordu, böylece gardını indirecek ve onunla oyunu nasıl oynadığı hakkında konuşacaktı.

"Saçmalamakta iyisin Park, hakkını vermeliyim."

Adam biraz afallamış bir halde ona baktı ve sonra bir kahkaha patlattı. "Çok iyi bir hemşire olduğuna bahse girerim."

"Bu bahsi kazanırsın. Ben cerrahi hemşiresiyim ama çok küçük bir kasabada çalışıyorum, bu yüzden acil serviste de rotasyon yapıyorum. Yaptığım işi seviyorum. Hızlı kararlar almayı gerektiriyor ve hayat kurtarıyor, bu da çok tatmin edici."

Odanın öbür ucunda elinde kamera olan biri Park'a el sallayarak yanına gelmesini işaret etti. Park ona sahte bir özür dileme gülümsemesi verdi ama hemen ayağa kalkıp poz vermeye başladı, paparazziler etrafında toplanırken flaşlar patlamaya başladı.

Theodore, Park'ın boşalttığı yüksek arkalıklı tabureye oturarak ona katıldı. "Sadece seni uyarmak istedim, Vienna." Sesini alçak tuttu. "Benny Dobsin'i yıllardır tanırım. Turnuvalarda iyi tanınır ve dünyanın her yerinde büyük turnuvalarda oynar. Onun gibi kaybetmeyi sevmez."

Bir içki almak için durakladı. İçki tercihi viskiydi ve bardağında bol miktarda olduğunu fark etti. Buzsuz, sek içmeyi seviyordu ve içerken de büyük bir yudum alıyordu.

"Daha iyi kartlarım vardı. Olur böyle şeyler."

"Bilinmiyorsun. Birinci raunttu. O kinci küçük bir pislik. Bunu dedikodu olsun diye söylemiyorum. Sen ve Park dışında herkes onun nasıl biri olduğunu biliyor çünkü sen onun etrafında değildin. Bir şekilde misilleme yapacaktır ve bu hoş olmayacaktır. Sadece arkani kolla diyorum."

O daha bir şey söyleyemeden Theodore tabureden kaydı ve sanki az önce havadan sudan konuşuyormuş gibi uzaklaştı. Vienna çok yorgundu ve tek istediği üst kattaki süitine çıkıp herkesten uzaklaşmaktı. Daha fazla olumsuzluk duymak istemiyordu. Günün sonunda oraya kâğıt oynamak ve para kazanmak için gelmişti. Diğerleri, onların kişilikleri ve güduları önemli değildi.

İyi dilekte bulunanlar ya da hayranlarıyla herhangi bir etkileşime girmemek için başını öne eğerek oradan ayrıldı ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde asansörünü buldu. Neyse ki resepsiyon odası, süitine giden özel asansöre çok yakındı. Yukarı çıkış hızlıydı, destek için arka duvara yaslanırken yumuşak müzik onu rahatlatıyordu. Etrafında bu kadar çok insan varken poker oynayarak geçirdiği yorucu saatlerden sonra odasının huzuruna ve yalnızlığına ihtiyacı vardı. Doğu Sierraları'na alışkındı; buradaki güzellik ve görkem onu her zaman sıfırlamış ve topraklamıştı. Bu kadar çok insanın etrafını sarması ona nefes alamıyormuş gibi hissettirdi.

Asansörün kapıları açıldı ve koridordaki pelüş halıya adımını attı, anahtarını çıkarmıştı, süitine gitmek için acele etmeye hazırdı. Charles Von Garden'ın koridorda, kapısından sadece birkaç adım ötede durması onu dehşete düşürdü. Belli ki hangi süitin ona ait olduğunu görmek için bekliyordu. Kadın tereddüt etti ama adam asansörü duymuştu ve yüz ifadesi karararak döndü.

"Seni kaltak."

Vienna güvenlik kamerasına baktı ve başının belada olduğunu belirtti. "Neden erkekler her kötü konuşmaya 'Seni kaltak' diye başlar? Pek yaratıcı değil. Kadınlar için kullandığınız diğer kötü sözler de daha iyi değil. Ne istiyorsun Charles?"

Charles'ın kadın diğer tarafındaki süitlerden birinde kaldığını fark etti. Kendi özel asansöründen çıkmış ve onun yanına gelmek için bütün katı dolaşmıştı. Ona doğru çok agresif birkaç adım attı.

Vienna asansörden uzaklaşarak kadın o tarafındaki diğer tek süite doğru ilerledi. Asansöre geri dönmeye çalışırsa, adamın onunla birlikte binmeyi başaracağından ve onunla birlikte kilitli kalacağından korkuyordu.

Rainier ve Zale hâlâ Zale'in zengin Wayne Forsyne'in kişisel koruyuculuğunu yaptığı gizli rollerindeydiler. Tek umudu Rainier'in maskesini takmış ve makyajını yapmış olmasıydı. Kural olarak maskesiz dolaşmazdı. Maske son derece inceydi, yüzüne göre şekillendirilmişti ve o kadar otantik görünüyordu ki gerçek deri olmadığını anlamak neredeyse imkânsızdı.

Vienna, güvenlik kamerası için dramatik bir etki yaratmak amacıyla elini "dur" anlamında kaldırdı. Sesini yükseltti. "Dur orada Charles. Beni korkutuyorsun."

"Korkmalısın. Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim."

"Bu bahse girmemen gerektiğini biliyordun ama yine de girdin," diye belirtti.

Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın yumruğunu Rainier'in kapısına vurdu. "Yardım edin." Evde olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ama kendine saygısı olan her kadın intikam peşindeki bir sarhoşla karşılaştığında yardım isterdi.

"Bana on milyon dolar kazanma şansını kaybettirdin."

"Bu şans sana ben kaybettirmedim. Bahse girmemen gerektiğini biliyordun ama dayanamadın çünkü diğerlerinden birine değil bana karşı bahse giriyordun. Kartlarla oynamayı bıraktın ve bunu kişiselleştirdin. Bu senin suçun."

Onu yatıştırması gerekirdi ama lanet olsun, çok yorgundu ve neden onun egosunu tatmin etmek zorunda kalsındı ki? Aynı kartlarla Art'ın karşısında olsaydı asla o bahse girmezdi.

Charles ona doğru koştu, hızıyla onu şok etti, son anda omzunu bir defans oyuncusu gibi eğdi. Kesinlikle sarhoştı ama kızın beklediğinden çok daha hızlı davranmış, omzuyla kızın orta kısmına vurarak onu yere düşürmüştü ve geriye doğru itmişti. Başının yan tarafını duvara çarptı ve canı çok acıdı ama neyse ki halı kalındı ve düşmesini engelledi. Charles boynuna doğru çirkin bir şeyler kükredi, nefesi alkol kokuyordu.

Wayne Forsyne'in süitinin kapısı pat diye açıldı ve yaşlı adam bastonunu sallayarak sağa sola bakınarak dışarı çıktı. Sarhoş saldırgan, yumruğunu geri çekerek üzerine oturmaya başladığında bakışları Charles'ın üzerine düştü. Kadın çoktan yuvarlanmaya başlamış, iri adamın altından kurtulmak için elinden geleni yapıyordu.

"Dur, seni alçak. Bırak o kadını."

Wayne topallayarak ilerledi ve bastonunu Charles'ın kafasına doğru savurdu. Charles'ı yeterince sarsan sağlam bir vuruş yaptı ve Vienna'nın Charles'ın altından kalkması için yeterli alan açıldı. Sendeleyerek ayağa kalktı.

"Geride dur, Vienna," diye emretti Wayne. Bastonun ucunu Charles'ın yan tarafına dokundurdu ve tetiğe bastı.

Baston bir şok tabancasına dönüşerek Charles'a bir şarjör gönderdi ve adam hemen haliya yuvarlandı, bir top haline geldi, inledi. Wayne, adama bir şok daha verecekmiş gibi bir adım öne çıktı.

Vienna nazikçe elini onun üzerine koydu. "Sanırım bu kadar yeter."

Zale'le aynı anda servis asansöründen iki güvenlik görevlisi çıktı. Zale'in karanlık bakışları önce onun üzerinde gezindi ve onu hızla değerlendirdi. Her şeyi dikkatle inceliyor, dağınık giysilerini, dağınık saçlarını ve alnının sol tarafında oluşan düğümü fark etmesini sağlıyordu. Bakışları daha sonra Rainier'in üzerinde gezindi, onu değerlendirdi ve sonra Charles'a kaydı. Bakışları ifadesizleşti ama gözleri öyle değildi. Zale'in gözleri daha da koyulaştı, düz ve buz gibi oldu. İçgüdüsel olarak Zale ve Charles'ın arasına girme ihtiyacı hissetti.

İki güvenlik görevlisi Charles'ın iki yanına geçti. "Ayağa kalkmanız gerekiyor, efendim."

"Bana saldırdılar," diye şikâyet etti. "Arkamdan bastonuyla kafama vurdu ve sonra bana şok verdi."

Güvenlik görevlisi sabırla, "Ayağa kalkın efendim," diye tekrarladı. "Hanımefendi, ona karşı resmi suç duyurusunda bulunmanız gerekiyor. Her şeyi kayda aldık."

"O sarhoş," dedi Vienna.

"Bu onun davranışını mazur göstermez," dedi Zale. "Etrafta kimse yokken bunu başka kadınlara ne sıklıkla yapıyor sence?"

"Hayır, yapmıyor," diye kabul etti Vienna. "Ve suç duyurusunda bulunacağım, ama herkes için sorun olmazsa birkaç dakika oturup dinlenmem gerekiyor." Eğer süitine gitmeseydi, orada yerde oturuyor olacaktı. Kendini sabitlemek için avucunu duvara dayadı. Her şeyin ötesinde, "yeteneğini" kartlarda kullanmak onu her zaman tüketiyordu.

Yetkili gibi görünen iki güvenlik görevlisinden uzun olanı aceleyle, "Neye ihtiyacınız varsa hanımefendi," dedi. "Merak etmeyin."

Vienna dikkatini Rainier'e çevirdi. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim Bay Forsythe. Çok korkmuştum. Beni kurtarmaya koşunuz ve bunu gerçekten takdir ediyorum."

Rainier onun elini tuttu ve eski usul, centilmen bir tavırla öpüyormuş gibi parmaklarının üzerine eğildi. "Bana Wayne de, Vienna. Yardım etmekten mutluluk duydum." Onu kapısına kadar götürdü ve anahtarını sokup içeri girmesini izledi.

Vienna geniş oturma odasını hızla geçerek ebeveyn yatak odasına gitti ve kendini yüzükoyun yatağa attı. Eğer ağlayabilen bir kadın olsaydı, şu anda ağlıyor olurdu. Kollarını kurşun gibi hissediyordu. Bacakları da öyle. Baş, duvara vurduğu yerden darbe alıyordu. Acı, tüm vücudunda kükrüyormuş gibi hissedene kadar yayıldı. Tamamen tükenmişti. Artık düşünmek istemiyordu.

Zihinsel olarak, bunun "yeteneğini" bu kadar uzun süre kullanmaktan kaynaklandığını biliyordu. Aslında şehirdeki en büyük bebek o değildi ama bir kez yere düştü mü bir daha kalkamıyordu. En azından ayakkabılarını çıkarmış olmayı diledi. Neyse ki yorganın yumuşak, cennet gibi bir hissi vardı ve tüm vücudunu sarıyor gibiydi. İhtiyacı olan şey buydu, kendinden geçmek.

Kartlarını oynayarak Benny'nin düşmanı olduğu konusunda uyarılmıştı ve şimdi de Charles. Ona karşı suç duyurusunda bulunmaktan başka çaresi yoktu. Ona saldırmasının yanına kâr kalmasına izin veremezdi. Onu yere yatırmıştı ve defalarca yumruklayacağına dair aklında en ufak bir şüphe yoktu. Ondan sonrasını kim bilebilirdi? Muhtemelen ne yapacağını bilmiyordu, o kadar sarhoştur ve kontrolden çıkmıştı. Daha önce ona düşman olmak için bir nedeni olduğunu düşündüyse bile, kadın suçlamada bulunduğu ondan gerçekten nefret edecekti.

"Kar Tanesi? Kıpırdama. Ayakkabılarını çıkarıyorum ve kıyafetlerini değiştiriyorum. Fazla zamanım yok. Seninle kalmak istiyorum ama çalışmak zorundayım. Anneni aradım. En kısa zamanda Ellen'la birlikte burada olacak. Otel güvenliği onları içeri alacak. Wayne her şeyi tam yetkiye sahipmiş gibi ayarladı."

"Annemi mi aradın?" Müdahale ettiği için ona ters ters bakacaktı ama gözlerini açacak gücü kendinde bulamadı. Baş çok fazla ağrıyordu. Adamın pantolonunu çıkarıyor olması umurunda bile değildi. "Buraya mı geliyor? Kumarhaneye mi? Kumarhanelerden nefret eder. Aslında, kavga ettiğimiz birkaç şeyden biri de buydu. Kumar oynamamı sevmezdi." Sesi yastık yüzünden boğuklaşmıştı.

Zale elini başının üzerine bıraktı. "Seni çeviriyorum Vienna, sadece üstünü çıkaracağım ki rahat bir şeyler giyebilesin. Oda karanlık olduğu için gözlerini acıtmaz. Neden kumar oynamandan hoşlanmadı? Faturaları sen ödedin, değil mi?"

Elleri nazikti ama yine de dokunulmak canını yakıyordu, çünkü onu çevirdi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Hafifçe küfretti ve sonra parmakları ustalıkla bluzunun düğmelerini açtı. "O piç kurusu. Bunun bedelini ödeyecek."

"Kafamı duvara vurdum, Zale. Başını belaya sokacak bir şey yapma. O buna değmez." Yüzünü görmek için gözlerini açmaya çalıştı ama Zale onu vazgeçirmek için parmaklarını göz kapaklarının üzerinde gezdirdi.

"Üzgünüm, Kar Tanesi. Seni üzmem istememiştim." Sesi yatıştırıcıydı ama Charles'ın peşine düşüp ona bunu ödetmek konusundaki fikrini değiştirmiş gibi bir hali yoktu.

Vienna onu ikna etmeye çalışacaktı ama çok yorgundu ve başı her zamankinden daha çok ağrıyordu.

"Bana annenden ve onun kumara olan düşkünlüğünden bahset. Vegas'ta yaşıyor. Bu çelişkili görünüyor."

"Paraya ihtiyacımız olduğunda ve o bizim için para kazanamayacak kadar hasta olduğunda, faturaları ödeme şeklimden dolayı üzölmeyi bıraktı. Kumara karşı neden bu kadar isteksiz olduğunu hiç söylemedi ama ne bir piyango bileti aldı ne de kumarhanelere yaklaştı. Asla. İskambil oynamayı çok severdim."

"Geceliklerini giydirmek için seni kaldırıyorum," diye uyardı.

Vienna dişlerini sıktı. Hareket etmek canını yakıyordu. "Banyoda lavabonun üzerinde migren ilaçlarım var, Zale. Benim için iki tane getirir misin lütfen? Onları aldıktan sonra iyi olacağım."

Zale pijamasının üstünü ona giydirmeyi ve sırtını yatağa yaslamayı başardı. Yüzünü tekrar yastığa gömdü. "Annem bırakın otellerden birine gitmeyi, Strip'e bile gelmezdi." Kendini acıdan uzaklaştırması gerekiyordu. Kendini yatıştırmak için vücudunu sallamaya başlamıştı bile.

"Viya." Zale onu nazikçe kollarına aldı ve hapları avucuna koyarken onu yukarı kaldırdı. "Ağlıyor musun?" Parmaklarının ucuyla yanaklarında ıslak olabilecek yerleri yokladı. "Rainier ve benim bu gece gitmememiz için bir yol bulacağım."

"Hayır, gerçekten." Ağlamıyordu. Ağlamıyordu. Gözleri akıyor olabilirdi ama bu ağlamak değildi. "Ben gayet iyiyim. Böyle kumar oynadıktan sonra zayıf düşünüyorum. Git ne yapıyorsan yap. Annemi buraya getirdiğine inanamıyorum. Bu bir mucize."

Zale ona sarılmaya devam etti, kolları onu sıkıca sarmış, bir avucuyla başını omzuna bastırarak onu içine çekiyordu.

"Wayne Forsyne, Daniel Wallin tarafından bu akşamki bir partiye davet edildi. Sanırım senin de orada olman gerekiyordu, Vienna. Final masasındaki oyuncular tanıtılacaktı. Birkaçı ünlü sayılır.

Wallin ve etrafındaki korumalarıyla tanışma fırsatını kaçırmamalıyız. Çok kalabalık olacaklar."

"Rainier'e yaralı halde nasıl düzgün yürüyeceğini göstermedim. Biri neye bakacağını bilirse fark eder."

"Sen söylediğinden beri video izliyor ve pratik yapıyor. Bu yüzden alt katta kumar oynamak yerine süitte kalıyor. O bir mükemmeliyetçi ve senin eleştirin onun egosunu gerçekten incitti." Zale'in sesinde hafif bir kahkaha vardı. "Normalde bu tür bir rolü üstlenmez."

"Ben de öyle," dedi Vienna ve yüzünden akan ıslaklığı sildi. Zale'in gömleğinin içine daha da bastırdı.

İsteyeceği son şey Zale'nin onun zayıf olduğunu düşünmesiydi, ama işte buradaydı, muhtaç bir insan gibi ona yapışmıştı. Bunu nasıl açıklayacaktı? Psikik bir yeteneği olduğunu ve bunu kullanmanın onu tükettiğini mi? Onu ağlattığını mı? Bunu ona daha önce söylemiş miydi? Hatırlayamıyordu.

Adam usulca güldü. "Uyumaya git. Uyandığında annen burada olacak."

"Güvenlik seni burada yakalamadan gitmelisin."

"Rainier diğer odada. Ağırlığını ortaya koyarak eğleniyor. Otelde güvenliğin burnunun dibinde saldırıya uğradığın için herkesi ayağa kaldırdı. Zaten bu süitte kalmasaydın, Rainier senin adına tehditlerini sıraladıktan sonra kalacaktın."

"Abartmasına izin verme. Televizyon röportajları ya da bunun gibi çılgınca şeyler yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Şikayet dilekçesi doldurmak için polise gitmene gerek yok, onlar buraya gelecek," diye güvence verdi Zale. "Ve otel güvenliği de sana destek olacak. Wallin büyük olasılıkla dava açmayacağınızdan emin olmak için sizi şahsen ziyaret edecektir."

Vienna kendini onun kollarından kurtararak yorganın üzerine attı. "Oh, Tanrı aşkına, git buradan. Düşüncesi bile beni hasta ediyor. Ciddiyim, git buradan, Zale. Annemi görürsen ona yeniden on yaşında olduğumu ve başım için bir buz torbasına ihtiyacım olduğunu söyle."

Adam ona doğru eğildi ve kadın dudaklarının alnındaki rahatsız edici şişliğin üzerinde gezindiğini hissetti. "Gitmek zorunda olduğum için üzgünüm, Kar Tanesi. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Az önce Rainier'den güvenliğin onları yukarı getirdiğine dair bir mesaj aldım."

"Çok hızlıydı."

Elini kızın kalın ipeksi saç tellerinin arasına daldırdı. "Endişeliler." Birdenbire gitti. Diğer odaya gittiğini biliyordu, böylece müşterisini koruyormuş gibi görünecekti ama yine de kendini eksik hissetti.

Sonra annesi ve Ellen geldi, yatağın iki yanında birer kişi vardı. Annesi yatağın kenarına oturmuş, saçlarını okşuyordu. Annesinin elini hissettiği anda gözyaşları yeniden başladı. Bu sefer gözyaşlarının düşmesine izin verdi. Alnındaki şişliğin üzerine koymak için buz torbasını bulan Ellen oldu. Onu hafif bir battaniyeyle örttü. Kimse onu konuşturmadı ya da bir şey açıklamadı. Sadece dinlenmesine izin verdiler ve o da çok ama çok minnettardı.

Annesi kıpırdandığında ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. "Kapıda biri var, Ellen. Açabilir misin?"

"Dikkatli ol," diye uyardı Vienna, dikkatle doğrulup otururken. Başının üzerinde patlamaya karar verme ihtimaline karşı başını tuttu. Neyse ki başı olması gerektiği yerde, omuzlarının üzerinde kaldı. "Şiddet uygulayan başka biri de olabilir. Gözetleme deliğinden bak."

"Oh, hayır. Böyle yerlerden nefret ediyorum. Viyana'yı yanımızda eve götürmeliydik," dedi Mitzi. "Eminim artık sizi gözetleyen güvenlik görevlileri vardır."

Vienna annesinin kumarhane otellerinden nefret ettiğini unutmuştu. O kadar sıkıntılı görünüyordu ki, Vienna korkularına göğüs gerip ona yardıma geldiği için onu daha da çok sevdi. Mitzi kumarhanelerin yakınına gitmek zorunda kaldığında her zaman neredeyse panik atak geçirirdi. Vienna'nın bakışları annesinin yüzüne kaydı. Mitzi'nin sesi titriyordu. Çok solgun görünüyordu ve alnında boncuk boncuk ter vardı. Artık paniklemeye çok yakın görünüyordu. Geriye dönüp baktığında, hep böyle olmuştu.

Vienna elini annesinin elinin içine soktu. "Seni seviyorum anne. Bana yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim. Senin için zor olduğunu biliyorum ve bunu yapmış olman benim için daha da anlamlı."

Mitzi, Viyana'nın yıllardır görmediği bir gülümsemeye büründü. "Başın sıkıştığında, nerede olursan ol, her zaman sana gelirdim, Vienna. Sana ulaşmanın bir yolunu bulurdum."

Vienna başını annesine yasladı. "Kavga ettiğimiz ve sana söylemeden bu kadar zaman geçmesine izin verdiğim için özür dilerim, gökyüzünden düşsem bile umurumda değil. Sen benim annemsin. Bu benim için yeterli ve her zaman da öyle olacak. Seninle dolu dolu bir hayatım var. Ellen'a yakın olmak istiyorum."

"Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacağız. O da bunu istiyor," diye güvence verdi Mitzi.

"Viyana'daki otelin sahibi olduğunu söylüyor, Bay Wallin," diye seslendi Ellen. "Daniel Wallin. Bir dakikalığına içeri gelip iyi olup olmadığınızı kendi gözleriyle görmek istiyor."

"Sadece onu dava etmeyeceğinizden emin olmak istiyor," diye uyardı Mitzi. "Onlar böyledir. Ellen, onu içeri alma. Sadece gitmesini söyle."

"Anne, bu onun hatası değildi. Eğer gelip oteli adına özür dilemek isterse, benim için sorun değil. Belki hayatımın geri kalanında bedava kahve ya da onun gibi havalı bir şey alırım." Avucunu, kalp atışlarıyla rahatsız edici bir uyum içinde gümbürdüymüş gibi görünen yumrunun üzerine bastırdı.

"Eğer sakıncası yoksa, canım, o güzel küveti gördüm ve sen onunla konuşurken ben de sana banyo yaptıracam. Ellen hepimiz için akşam yemeği sipariş edebilir. Bu adamla çok kısa konuş. Dinlenmeye ihtiyacın varken zamanını almamalı. Sana bir bornoz getireyim, çünkü onunla bu dar pijamalarınla görüşmeyeceğin kesin."

Mitzi aceleyle dolaba gitti ve otelin bileklere kadar uzanan lüks bornozlarından birini askıdan alıp Viyana'nın rahatsız edici pijamalarını örttü. Vienna bir kahkaha patlattı. "Zale giyinmeme yardım etmek zorunda kaldı anne. Pijamalarımı o seçti."

Mitzi ana banyoya giden yolu yarılamıştı ki döndü. "Öyle, değil mi?" "Polis onunla birlikte," diye bildirdi Ellen. "Seni götürmek istiyorlar. Açıklama. Ayrıca hasarın fotoğraflarını da istiyorlar."

"Çok hoş." Mitzi gözlerini devirdi. "Ellen, ben banyosunu hazırlarken onunla kalabilir misin? Yanıma bir telefon alırım ve bize yemek ısmarlarım. Onları mümkün olduğunca çabuk buradan çıkar. Yemek yemeli, banyo yapmalı ve sonra dinlenmeli. Ve ne dediğine dikkat et, görünüşe göre Zale'in onu daha önce giydirmesine izin vermiş."

"Önce beni *soyması* gerekiyordu," diye alay etti Vienna.

Annesi bir kışkırtma hareketi yaptı ve ana banyoya girmeden önce Ellen'a ona göz kulak olmasını işaret etti.

Ellen başıyla onayladı ve Vienna'nın ana odaya geçmesine yardım ettikten sonra ziyaretçilerinin içeri girmesine izin verdi. Vienna odanın bu kadar geniş olmasından memnundu. Hem bir erkek hem de bir kadın memur göndermişlerdi. Wallin'in özel doktoru da onlara eşlik ediyordu. Onunla tanıştırıldığında yüreği ağzına geldi. Dr. Miller

Yeterince nazik görünüyordu ama yanında büyük bir tıbbi çanta taşıyordu ve yanlış bir göz kırpması halinde onu doğruca hastaneye göndermeye hazır görünüyordu.

Daniel Wallin altmışlı yaşlarında görünen bir adamdı, ancak onun hakkında okuduklarından daha yaşlı olduğunu biliyordu. Soluk mavi gözlerine düşen gür, vahşi beyaz saçlarıyla İskandinav kökenli olduğu anlaşılıyordu. Sol tarafında, yüzündeki çizgiler nedeniyle zar zor fark edilen bir gamzesi vardı. Yakışıklı bir adamdı, uzun boyluydu, kusursuz bir takım elbise giymişti. Kendini atletik biriymiş ya da bir zamanlar öyleymiş gibi taşıyordu. Vienna onun hakkında pek bir şey bilmiyordu, bir oğlu olduğu ve kâğıt işinden bir servet kazandığı dışında.

Wallin'in yanında iki kişisel koruması vardı. Her iki adam da ciddi gibi görünüyordu. Açıkça silah taşıyorlardı ve onları nasıl kullanacaklarını biliyormuş gibi görünüyorlardı. Ne polis memurlarına ne de ona gülümsediler. Kapının iki yanında yerlerini aldılar ve sanki Wallin'le tartışmaya cüret ederlerse odadaki herkesi vurmaya hazırmış gibi öylece durdular.

Daniel Wallin onu selamladı, iki elini tuttu ve dikkatle ona baktı: "Otelimde bunun başınıza gelmesinden dehşete düştüm," dedi. Bakışları kadının yüzünde gezindi ve alnının yan tarafındaki koyu renkli şişliğe odaklandı. "Bu akşam sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum ama kesinlikle bu şartlar altında değil. Sizi muayene etmesi için Dr. Miller'ı getirdim. . ."

Vienna bunu elinin tersiyle itti. "Ben bir hemşireyim Bay Wallin. Buna kesinlikle gerek yok. Ben kesinlikle iyiyim. Düştüğümde başımı duvara çarptım."

"Hastaneye götürülmeliydiniz," dedi Wallin, başını hafifçe çevirerek güvenlik ekibine kaşlarını çatarak. "Görüntüleri birkaç kez izledim. Başınızı sert bir şekilde çarpmışsınız."

"Bilincinizi kaybettiniz mi?" Dr. Miller'ın ses tonu sertti, ancak parmakları kadının kafa derisi ve şakaklarında gezinirken nazikti.

Polis memurları yaklaşmış, sorularını sormaya hazırlanıyordu. Vienna içini çekti, onları odasından çıkarmak için ne gerekiyorsa cevaplamaya razı oldu, böylece annesi ve Ellen'la görüşebilecekti. Eğer bu kadar bitkin olmasaydı, daha fazla itiraz edebilirdi, ama bu haliyle, kart masasında yeteneğini kullandığında onu ele geçiren korkunç uyuşukluğun acısını çekmeye devam ediyordu.

Polis memurları alnındaki morlukların fotoğraflarını çektiler ve kadın Charles'ın omzuyla ona bir defans oyuncusu gibi vurarak yere düşürdüğünü söyledikten sonra karnına bakmak için ısrar ettiler.

Karnında, göğsünün altında ve kaburgalarının üzerinde koyu renkli bir morluk vardı. Bunun da fotoğraflarını çektiler. Sonunda gittiklerinde çok sevinmişti.

Dr. Miller onunla ilgilenmeye devam etti ve içten hasar görüp görmediğini anlamak için yayılan morluğun etrafını araştırdı.

"Kartlarını ustaca oynadın," dedi Wallin. "Başkaları pas geçecekken sen iki kez oyunda kaldın ve sonunda kazandın. Elini göstermek zorunda kalmadın çünkü kimse seni çağırmadı."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Orada bir yerde bir soru mu var?"

Wallin de onunla birlikte güldü. "Sanırım yok. Bir gün seninle aynı masaya oturmak isterim. Sizi okumak zor."

"Sadece yeni geldiğim için," diye belirtti Viyana.

Doktor onu rahatsız ediyordu ve artık yeter demeye kararlı bir şekilde ona bakmaya başlamıştı ki Wallin tekrar elini tutarak dikkatini dağıttı. Sağ kolunu iç bileği yukarı gelecek şekilde çevirdi. Başparmağı nabzının üzerinde hafifçe kaydı. "Bunun bir dövme olduğunu sanıyordum ama değil, değil mi?"

Kalp şeklinde küçük bir doğum lekesi vardı. Hatta pembe renkteydi. Çok az insan fark etmişti. Üzerine bir dövme yaptırmayı düşünmüştü ama hiç yaptırmamıştı. Doğum lekesi hafifçe kabarıktı ve poker oynarken parmağını lekenin üzerinde ileri geri gezdirmemek için kendini eğitmesi gerekiyordu. Hâlâ bazen görmesi gereken bir kartı tam olarak "göremediğinde" bunu yapıyordu.

"Hayır, bu bir doğum lekesi. Ow." Doktorun kolunu uzun bir hortumla sardığını ve damarına bir iğne soktuğunu fark etmişti. Başını çevirdiğinde doktorun bir şişe kan aldığını gördü. "Ne yapıyorsunuz?"

Dr. Miller, "Başını çarptığında bakteri kapmadığından emin olmaya çalışıyorum, Vienna," dedi. "İmzaladığın tüm kağıtları okumadın mı? Kan testi yapılmasına izin verdin. Her şeyi kontrol etmeliyiz."

Vienna başını kaldırıp Ellen'a baktı ve göz göze geldiklerinde gülmemeye çalıştı. Mitzi başından beri haklıydı. Belki de dava açma hakkını elinden almıştı ve polise verdiği ifadeyi imzalarken bunun farkında bile değildi.

"Yorulдум. Eğer burada işimiz bittiyse, gerçekten biraz uzanmam gerekiyor."

"Evet, elbette." Daniel Wallin ayağa kalkarak doktorun işini bitirmesini işaret etti.

yukarı. "Seni tekrar görmeyi umuyorum, Viyana. Turnuvada iyi şanslar. Ben

Otelimde başınıza bunlar geldiği için gerçekten üzgünüm. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Haber veririm," diye güvence verdi Vienna.

Ellen onları kapıya kadar geçirdi. Onlar gittikten sonra sırtını kapıya döndü, kapıya yaslandı ve Viyana'ya baktı. "Dava açmadığınız sürece neye ihtiyacınız olursa."

İkisi de kahkahalara boğuldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Geriye altı oyuncu kaldığında Vienna masadaki gerilimin daha da yükseldiğini hissetti, ancak Park ve kendisi hariç diğer dört oyuncunun hepsi profesyonel kumarbazlardı. Art, Jameson ve Leo birçok kez dünya şampiyonluğu kazanmıştı. Theodore birçok kez şampiyonalarda final masasına oturmuş ama hiçbir zaman üçüncülüğten öteye gidememişti. Bunun onun için sinir bozucu olduğunu biliyordu ama o her zaman nazikti, her zaman bir beyefendiydi.

Biraz daha konuştular, biraz övündüler, biraz takıldılar, Park'ın yakışıklılığı ve kadınlardan oluşan bir kalabalığı nasıl kendine çektiği hakkında yorumlar yaptılar. Vienna final masasını izleyicilerden ayıran bariyerin etrafında toplanan kadınlara bakmaktan kendini alamadı. Park'ın kesinlikle fanatik bir takipçisi vardı. Kadınlar bir aşağı bir yukarı zıplıyor, Park'ın adını söylüyor ve imzalaması için ona bir şeyler uzatıyorlardı.

Park diğer oyunculara hafifçe omuz silkerek ve meşhur sırtışını takınarak boyun eğmiş görünüyordu. "Bana şans getirmek için buradalar."

Leo, "Düşündüğünü duyamayacağın kadar gürültü yapıyorlar," diye homurdandı.

Art güldü. "Kıskanıyorsun çünkü en iyi gününde bile odanın anahtarını arayan bu kadar çok kadın olmuyor."

"Kazanıp kazanmadığıma bağlı," dedi Leo. "Eh," diye kabul etti Art, "o da var."

Hepsi güldü, ancak Vienna bu yorumun o kadar da komik olduğunu düşünmüyordu çünkü bunun gerçek olduğundan emindi. Leo'nun -ve diğerlerinin- büyük olasılıkla, kazandıkları takdirde onlarla birlikte odalarına gitme şansı için yarışan kadınları vardı.

Kahkahalar azalınca Leo dikkatleri Viyana'ya çevirdi. "Dün gece başına gelenleri duydum, Vienna. Çok üzgünüm. Sana odana kadar eşlik etmeli ya da güvenliğin seni yukarı çıkarmasını sağlamalıydım."

Bir anda masadaki tüm erkeklerin dikkatini üzerine çekti. Sanki hepsi alnının yan tarafında saçlarının tam olarak gizleyemediği siyah-mavi şişliğe bakıyormuş gibi hissediyordu. Avucuyla kapatmamak için kendini zor tutuyordu.

"Kimsenin suçu yok Leo. Charles'ın sarhoş olup bana saldırmaya karar vereceğini kim bilebilirdi? Yanımdaki süitte kalan komşum, yaşlı ve tatlı bir adam, bastonuyla imdadıma yetişti ve Charles bana yumruk atmadan kafasına bir tane indirdi."

"Charles asla içkiyi tutamazdı," diye yorumladı Jameson nefesinin altından, gözleri Art'ın alnındaki kabarık çürüğe takılmıştı.

Art ona hızlı bir gülümseme gönderdi. "Aynı şeyi Rio'daki limitsiz bir turnuvada bana da yapmıştı. Yapmaması gereken bir bahis oynadı ve kaybetti. Kendine çok kızdı ama sonra içti ve dövüşmek istedi. Bana saldırdı ama her yerde güvenlik görevlileri vardı ve onu durdurup süitine götürdüler. Ya bu olacaktı ya da onu dışarı atacaklardı."

"Sanırım dün gece hapse girdi," dedi Vienna. "Gerçekten de ellerini üzerime koydu. Karnımda, defans oyuncusuymuş gibi davrandığı ve beni yere düşürmek için omzunu bana doğru sürdüğü yerde bazı morluklar var. Polisler morlukların ve alnımdaki şişliğin fotoğraflarını çektiler." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Park'ın çılgın hayranlarının ona getireceği şans bu şişliğin bana getireceğini sanmıyorum."

Espri denemesi başarısız oldu çünkü adamlar öfke dolu uzun bakışlar attılar. Endişelerini dile getiren Art oldu. "Karnında büyük bir çürük mü var? Sana o kadar sert mi vurdu?"

Vienna bu kadar geveze olmamayı diledi. "Önemli bir şey değil. Gerçekten. Buraya kâğıt oynamaya geldik, benim hakkımda konuşmaya değil. Dün gece Bay Wallin'le tanışma fırsatınız oldu mu?"

Leo, her zamanki centilmenliğiyle başını salladı. "Evet, geldi ve etrafı dolaştı. Onunla birkaç kez karşılaştım. Her zaman naziktir. Her zamankinden çok daha fazla güvenlik vardı, büyük olasılıkla senin başına gelenler yüzünden."

"Yemekler harikaydı," dedi Park. "Onunla otel için yaptığım birkaç teklif hakkında konuşmak istedim ama birkaç dakikadan fazla görüşemedim."

Satıcı yerine oturdu ve kalabalığın havası elektriklendi. Vienna heyecanın damarlarında tutuştuğunu hissetti. Kan hızlı bir sıcaklıkla aktı ve sonra duruldu, böylece tanıdık sakinliğin içinden geçtiğini hissetti.

onu. Bir anda masanın etrafında oturan herkesin farkına vardı. Hareket edişleri, elleri, gözleri, ağızlarının yapısı. Krupiyenin kartları karıştırırken parmaklarını oynatma şekli. Her şey beyninde kayıtlı, en küçük ayrıntısına kadar kataloglanıyordu.

Kartlar yüzleri önlerine dönük oyunculara doğru kayıyordu. Oyuncular potu belirledikten sonra ilk başlayan Art oldu. Kartlarını iki parmağıyla kaldırıp baktı, yüzü ifadesizdi. Art'ın oyunda kalmak istediğinde başparmağının kenarını kartların üzerinde gezdirme eğiliminde olduğunu fark etmişti ve kartları masanın yüzeyine bırakırken de bunu yapıyordu. Elinde bir çift as vardı. Bahsini yaptı ve ne olacağını görmek için arkasına yaslandı.

Leo kartlarına baktı ve pas geçti. Hamlesi çok ama çok inceydi. Neredeyse kaçırıyordu ama eğer adam blöf yapıyorsa, başını hafifçe sağa eğmişti. Theodore kartlarına bir göz attı, onları yere bıraktı, her zaman yaptığı gibi parmağıyla üzerlerine vurdu ve bahsi karşıladı. Sırada o vardı. Maça papazı ve kızı vardı. O kaldı. Park içeride kaldı. Jameson pas geçti ve kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı, yüzünde küçük esrarengiz bir gülümseme vardı. Sonunda, birbirlerine meydan okudukları ve diğerleri pas geçtiği için Art ve ona kaldı.

Flop geldi, kupa kız, karo vale, kupa ikili. Art bahse girdi, Vienna gördü. Dönüş karo sekizliydi. Art kontrol etti, elindeki tek çiftin, kızıdan yüksek olsa bile, çok yenilebilir olduğunu biliyordu. Herhangi bir felaketten kaçınmak için potu kontrol etmesi gerekiyordu. Vienna da kontrol etti. Nehirde kupa papazı geldi ve Viyana iki çift, papaz ve kızla kazandı. Art küçük bir bahis oynadı ve ucuza kozunu paylaşmaya çalıştı. Vienna bahsini artırdı ama çok fazla artıramayacağını biliyordu. Art büyük bir artırıma ödeyemeyecek kadar zekiydi.

Diğerleri de en az Art kadar istekli bir şekilde öne eğildi. Hiçbiri onu Art'tan daha iyi okuyamıyordu. Elindeki çift ası gösterdi.

O da iki gizli kartı gösterdi. Maça kızı ve maça papazı. Art güldü. "Ne güzel bir manzara. Flopta kupa kızı. Nehirde kupa papazı. Nehir senin şanslı kartın gibi görünüyor, Vienna."

"İtiraf edeyim, kendinden bu kadar emin görüldüğünde biraz terledim, Art."

Art, "Tespit edebildiğim kadarıyla hiç terleme yoktu," dedi. İçeri bakmadı Viyana'nın önünde yığılan fişler onu en az caydıran şeydi.

Sonraki birkaç saat boyunca, birkaç elde pas geçmek zorunda kaldı. Kartlar ona doğru gelmiyordu. Bu bazen oluyordu ve

sabırlı olmak ve sadece oynamak için bir şeyleri zorlamamak. Park'ın kartları çok daha kötü görünüyordu ve hemen çıkması gerektiği halde hep flopu geçerek oynadı.

Üçüncü saatte, üç ve dört dağıtılan Vienna hariç tüm oyuncular arasında şiddetli bir mücadele başladı. Her biri kendilerine potansiyel olarak kazanan kartlar verildiğini düşünürken diğerlerini izlemek için pas geçti. Bahisler muazzamdı. Bu raundu kim kazanırsa çiplerini önemli ölçüde artıracaktı.

Floptan sonra ilk çekilen Art oldu. Park dönüşü bekledi ve sonra pas geçti. Geriye Leo, Jameson ve Theodore kaldı. Leo yükseltti ve Jameson pas geçti. Bahis Theodore'a gitti. Nehir için içeride kaldı. Kart ona kimsenin görebileceği kadar iyi gelmedi. Yine de kaldı. Leo'nun bahsi kayda değerdı. Çip avantajı ondaydı. Theodore hepsini yatırdı. Leo gördü.

Theodore'un dörtlüsü vardı. Dört beşli. Vienna gözlerini kapattı. Bu acı verici olacaktı. Kimin aklına gelirdi ki? Leo kartlarını açtı. Elinde floş vardı. Düşük kartlar. Hepsi karo. Beşten dokuza kadar. Theodore bir dakika boyunca kıpırdamadan oturdu ve sonra yavaşça başını salladı. İki elini masanın üzerine koyarak kendini yukarı itti ve bir elini Leo'ya uzattı.

Leo onun elini sıktı. "Harika oyun," diye mırıldandı.

Theodore omuz silkti. "Güzel olan da bu. Bayan şansın ne yapacağını asla bilemezsin." Yürüyerek uzaklaştı.

Harika bir eldi. İçlerinden herhangi biri dörtlüye oynasa iflas ederdi. Yine de Theodore önündeki kartları incelemiş olsaydı, olasılıkları göz önünde bulundurabilirdi. Kartlar matematikseldir. Her zaman bir yüzde vardı.

İç çekti. "Bu seferki gerçekten acıttı."

"Şimdi merhamet ortaya çıkıyor," dedi Art yarı alaycı bir sesle. "Onu yok etmek için bir şansımız var."

"En çılgın rüyalarında bile," dedi.

Üç saat sonra, birkaç küçük el kazanmıştı ama kimsenin bağırarak bir şeyi yoktu. Park'ın oyunu ona düzensiz görünüyordu, sanki kafasını oyunda tutmaktan çok kadın kalabalığına gösteriş yapıyordu. Tişörtünü çıkarması için ona seslenip duruyorlardı. Eğer esnemek için ayağa kalkarsa, onlar için dans etmesi ya da imza vermesi için bağırıyorlardı. Onlarla fotoğraf çektirmesi için. Spot ışıklarının beyaz ve sıcak parıltısına karşı koyamıyor gibiydi.

Masanın etrafındaki diğlerleri onun seyircilerin etrafında kibirli bir şekilde poz vermesiyle eğleniyordu. Vienna onlara birkaç büyük el kazandığını söylemedi. Gerektiğinden daha uzun süre oyunda kalabilirdi ama elindeki kartların kazanmak için yeterli olduğuna inanarak oyunda kalmıştı. Herkesle "oynadığını" düşünüyordu. Ne yazık ki, onun kendi iyiliğı için fazla zeki olduğundan oldukça emindi.

Sonunda cebinde kalmaya değeri iki kart bulmayı başardı; papaz ve maça ası. Başparmağına bileğindeki küçük kalbin üzerine bir kez sürttü ve diğlerleri bahislerini yaparken kartlara odaklanmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Leo çeyrek milyon dolarlık sağlam bir bahisle ilk sıradaydı. Elinde olduğunu bildiğı kâğıtlar üzerindeki bu uçuk bahis karşısında gözlerini kırpmamaya dikkat etti. Kesinlikle kimin içeride kalmaya istekli olduğunu "görmeye" çalışıyordu. Art pas geçti. Jameson kaldı. Park kaldı ve Vienna da kaldı.

Dağıtıcı bir kart yaktı ve üç kart gösterdi: maça kızı, kupa üçü ve maça onlusu. Bu Vienna'ya dört maça veriyordu. Kraliyet floşunu elde etmek için dönüşte ya da nehirde maça valesini çekmesi gerekecekti. Bir maça daha, herhangi bir maça, ona floş verecekti.

Leo masaya baktı, kartlara ve her birine dikkatle baktı. Masada görünen iki maça, eğer birinin cebinde iki maça varsa kesinlikle olası bir floştu. Çeyrek milyon dolarlık bahsini yaptı. Jameson pas geçti. Park kaldı. Vienna, Park'ın hayranlarına hava atmaya bırakıp bahis tekrar kendisine döndüğünde dikkatini vermesini isteyerek artırdı. Leo birkaç dakika sessiz kalarak onun yüzüne baktı. Sonunda, onu çağırarak için fişlerini içeri itti. Park da aynısını yaptı.

Sırada kupa dörtlüsü vardı. Leo fişlerini önüne iterek yarım milyon dolarlık bir bahis yaptı. Vienna bahsi bir milyona yükseltti. Park ayık görünüyordu ama cevap verdi. Leo onun yüzünü tekrar inceledi ve sonra bir kez daha fişlerini kendi fişleriyle buluşturdu.

Dağıtıcı bir kart yaktı ve sonra bir kart çevirdi. Maça valesi. O kartın orada olacağını biliyordu ama yine de heyecanlıydı ve ifadesini boş tutmak zordu. O anda midesi takla attı. Elinde floş royal vardı. Bu yenilmez bir şeydi.

Leo bir milyon yatırdı ve o da artırdı. Park hepsini soktu. Leo tereddüt etmeden cevap verdi, kazanan elin kendisinde olduğundan emindi. Seyirciler sessizliğe gömülmüştü, bahisler devam ederken atmosfer beklentiyle gerilmişti

masanın etrafında. Art ve Jameson sanki kartların içini görebiliyorlarmış gibi yakınlarına eğildiler.

Leo ve Park'ın ikisi de onu çağırdı. Park'ta iki çift vardı. Leo'nun elinde kız, vale, onlu, dokuzlu ve maça sekizli vardı - düz floş - çoğu poker oyuncusunun asla kaybetmediği bir el. Maça dokuzlu ve sekizli cebindeydi. Vienna asını ve papazını çevirip floş royal'e sahip olduğunu gösterdiğinde bir heyecan mırıltısı duyuldu.

Leo sanki inanamıyormuş gibi kartlarına baktı. "Tanrım, kadın, Art nehrin senden yana olduğunu söylerken şaka yapmıyordu."

Park ayağa kalktı ve o meşhur sırtışını onlara da gösterdi. "Sizi yalnız bırakayım." Her ikisiyle de tokalaştı, hayran kitlesini selamladı ve dışarı çıktı.

Art, "O noktaya kadar blöf yapıyordu," dedi.

"İhtimallerle oynuyordu," diye karşı çıktı Jameson.

Leo, Park'ın gidişini izlerken, "Bu adamı hiçbir şey korkutamıyor gibi görünüyor," dedi. "Buraya para kazanmak için mi geldi?"

"Kimse böyle bir kumar masasına başka bir nedenle oturmaz," dedi Art. "Bence söylediği ve yaptığı şeylerin yarısı göstermelik. Onu araştırdım. Mankenlikte gerçek bir anlaşma yapmış. O kadar çok para kazanıyor ki gülünç."

"Kumardan da kazanıyor," dedi Vienna. "İnternette kumar oynuyor ve büyük paralar kazanıyor."

"Sence gerçekten neden buradaydı?" Jameson sordu. "Çünkü bunun sadece kâğıt oynamak için olduğunu sanmıyorum."

Vienna ayağa kalkıp gerinirken bunu düşündü ve gecenin geri kalanında odasına kaçabileceği için minnettar oldu. Hareketli bir insandı ve saatlerce oturmak ona zor geliyordu. Uzun saatler boyunca kâğıt oynadıktan sonra vücudunu saran garip uyuşukluğu üzerinden attığında koşmaya niyetlendi. Açık havada, nefes alabileceği bir yerde olması gerekiyordu.

"Sence başka bir nedenle mi buradaydı?" Art sordu.

Dört oyuncuya kadar düşmüşlerdi. Otel, turnuvadan istedikleri heyecanı ve daha fazlasını elde etmeyi gerçekten başarmıştı. Özellikle Art, Leo ve Jameson final masasına oturduktan sonra turnuvanın yoğun bir reklamı yapılmıştı. Poker dünyasının dev isimleriydiler ve her birinin kendi takipçileri vardı. Charles tartışmalı bir oyuncuydu ve masada sık sık patlamalar yaşardı. Seyirciler ne yapacağını görmek için onu izlerdi. Benny pokerin jokeriydi. Kural kitabını çöpe atmış gibi düzensiz ya da her kurala uyararak son derece profesyonel oynayabilirdi. Theodore'la birlikte

Sonunda kazanacak mıydı? Otel bu tür bir gerilimi nasıl yaratacağını çok iyi biliyordu.

Park ünlü bir modeldi. Otel onun final masasına çıkmasını fırsat bilerek fanatik hayranlarıyla birlikte fotoğraf çektirmek için pek çok fırsat yarattı. Park otelle işbirliği yapmaktan çok memnundu ve onlar için daha da fazla reklam ürettiyordu.

Vienna güzel olduğunu biliyordu. Aynaya bakıp da başkalarının onda çekici bulduğu şeyleri görmemek mümkün değildi. Klasik kemik yapısı, olağanüstü yeşil gözleri ve cömert bir ağzı vardı. Saçları gürdü ve yaşına göre alışılmadık bir şekilde doğal platin rengindeydi. Uzun boyluydu ve düzgün bir vücudu vardı ama hiç kilo almamış gibi görünüyordu, bunun sebebinin dışarıda çok aktif olması olduğunu biliyordu. Zihni uzun süre hareketsiz kalmasına izin vermeyecek kadar huzursuzdu.

Daniel Wallin'in, güvenlik ekibinin ve doktorunun ziyaretinden sonra, otelin büyük turnuvasında poker oynama davetine gülmek zorunda kalmıştı. Mitzi haklıydı. Her zaman gizli bir neden vardı. Ve neden olmasındı? Wallin para kazanmak için bu işi yapıyordu. Kızın odasına gelmiş, iyi davranıyormuş gibi görünmüş ama kızın yaralarının daha sonra bir jüriye milyonlar kazanacak kadar iş göremez hale geldiğini iddia etmesine yol açacak kadar ağır olmadığından emin olmuştu. Avukatları muhtemelen kanındaki alkol seviyesini öğrenmek istiyordu. Kadın içki içmemişti, bu yüzden bunun onlara bir faydası olmazdı. Bunun için Wallin'i de suçlamıyordu. Muhtemelen bu tür iddialarla her zaman karşılaşılıyordu.

Diğer finalistlerle birlikte kendi payına düşen röportajları vermiş ve kameralara poz vermişti ama mümkün olduğunca hızlı bir şekilde her zaman süitine doğru yol almıştı. Spot ışıklarından hoşlanmıyordu ve hiçbir zaman da hoşlanmayacaktı. Bu turnuva ona sadece, konaklama ne kadar harika olursa olsun, çevrimiçi oynamanın onun için en doğru yol olduğunu gösterdi. Spot ışıklarının parıltısı olmadan büyük paralar kazanabilirdi.

Öte yandan Park, tıpkı ünlü kumarbazlar gibi, ilgiyle büyüyordu. Hayranlarının sürekli ilgisi otellerde popüler olmalarını sağlıyordu - bu ve mükemmel poker oyuncuları oldukları gerçeği. Her biri halka hitap eden bir kişilik yaratmayı başarmış ve sosyal medyayı kendi avantajlarına nasıl kullanacaklarını biliyorlardı.

"Kariyeri için iyi oldu," diye belirtti Leo. "Park muhtemelen platformlarına yüz bin çılgık atan hayran daha eklemiştir."

Vienna, Leo'nun sosyal platformlar hakkında bir şeyler biliyor olmasını çok komik buluyordu ama tabii ki bilmek zorundaydı.

"Aferin ona," dedi Art. "Şirketleri büyük olasılıkla parayı onun için koymuştur, bu yüzden bir kuruş bile kaybetmez."

"Ben odama çıkıyorum," diye duyurdu Vienna. Onlar itiraz etmeden önce hatırlatmak için kasıtlı olarak başındaki çürüğe dokundu. "İçeri girip medyayla konuşmam gerektiğini biliyorum ama gerçekten çok yorgunum."

"Sana eşlik etmemi ister misin?" Leo sordu.

Adamdan hoşlanmıştı. Nasıl sevmesin ki? "Ben iyiyim. Charles tek seferlik bir şeydi ve otel başıma yeterince güvenlik görevlisi koydu, sanırım otelin geri kalanı risk altında."

Leo güldü. "En azından senin güvenliğini ciddiye alıyorlar."

"Öyle. Sonra görüşürüz." Vienna elini hafifçe salladı ve kaçmaya başladı.

Kattan inip asansöre doğru yöneldiği anda etrafı güvenlik tarafından sarıldı. Bir önceki akşam kendisini kurtarmaya gelen iki korumayı tanıdı. Onunla birlikte asansöre bindiler.

"Dün size teşekkür etme fırsatım olmadı ve isimlerinizi alamadım, bu yüzden size bir not gönderemedim." Üniformalarına dikkatle baktı. İkisinden daha uzun boylu olanın yaka kartında adının Simon olduğu yazılıydı. Ortağının adı Harold'dı.

"Buna gerek yok hanımefendi," dedi Simon.

"Öyle düşünmediğinizi biliyorum ama oraya çok çabuk vardınız. Korkmuştum. Benimkinin yanındaki süitte kalan adam daha yaşlı ve Charles kalkmayı başarırrsa Bay Forsyne'a da zarar vermesinden korktum."

Asansör süzülerek durdu ve kapılar açıldı. Harold kapıları tuttu ve Simon önce dışarı çıktı, koridorda bir aşağı bir yukarı baktıktan sonra ona dışarı çıkmasını işaret etti. İki güvenlik görevlisi ona kapısına kadar eşlik etti.

Simon, "İkinizin de iyi olmasına sevindik," dedi.

Kadın anahtarını kilide sokup kapıyı iterek açarken Harold mırıldanarak onayladı. İçeri girer girmez ve kapı kapanır kapanmaz ayakkabılarını tekmeledi ve hızlıca soyundu, kart oynama yorgunluğunun ardından çaresiz yakalanmak istemiyordu. Rahat kıyafetler giyerek tuvaleti kullandı, yatağın yanına koymak için bir şişe su ve telefon aldı ve arkadaşlarından birini aramak için cep telefonunu eline aldı. Telefonu tutmak zorunda kalmamak için aramayı hoparlöre aldı. Uyuşukluğun kendisini ele geçirdiğini hissedebiliyordu ama bu kez buna izin verdi, yorgun ve yastıkların üzerine uzandı.

"Hey, Shabina," diye selamladı Knightly'de ailesi olarak saydığı beş kadından birini.

Shabina Foster, Knightly'deki Sunrise Café'nin sahibiydi ve yerel halkın en iyi yemekler için gitmeyi bildiği popüler bir yerdi. Shabina yemek pişirmeyi bir sanat haline getirmişti. Çok büyük bir menü sunmuyordu ve Shabina'nın ruh haline bağlı olarak haftalık, bazen de günlük olarak değişiyordu, ancak her zaman harikaydı. Annesi Suudi Arabistanlı, babası ise Amerikalıydı. Babası petrol kuyusu yangınlarını söndüren dünyanın en büyük ve en saygın şirketlerinden birinin sahibiydi ve Shabina'nın annesiyle de bu sayede tanışmıştı.

"Arayacağını umuyordum. Dün gece saldırıya uğradığın tüm haberlerde vardı. Sen iyi misin? Bunu konuştuk ve bize ihtiyacın olursa Sam bile arkamı kollamaya gelecek."

"Ben iyiyim. Charles sarhoştı ve çok sinirliydi. Kafamı duvara vurdum ve küçük bir çürük oluştu. Sanırım otel bunu bir tanıtım olayı olarak gördü."

"Sesin yorgun geliyor."

Shabina'nın sesindeki endişe içini ısıtmıştı. Arkadaşlarını seviyordu ve kendini çok şanslı sayıyordu. Annesine söylediklerinde ciddiydi. Hayatından son derece memnundu. Mutlu olmak için geçmişini araştırmasına gerek yoktu.

"Oynadıktan sonra hep yorgun oluyorum," diye kabul etti Vienna. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Stella'nın gelin partisi ya da adına her ne diyorsak, onun planları konusunda ne durumdayız?"

Shabina güldü. "Yapmayı umduğu her şeyi sığdırıp sığdıramayacağımızı görmek için seni bekliyoruz. İstek listesindeki her şeyi araştırarak vaktin oldu mu? Eğer yoksa, Raine ile birlikte bir iki gün erken gelebilirim ve bunu yapabiliriz. Meşgul olduğunuzu biliyoruz."

"Yarın turnuvanın son günü olmalı." Vienna bunun doğru olduğunu umuyordu. Bu kadar çok insanın arasında geçirdiği uzun saatlerden mi yoksa onca yıl tek başına oynadıktan sonra herkesin önünde oynamanın yoğunluğundan mı kaynaklandığını bilmiyordu ama kendini tükenmiş hissediyordu. "Bouldering, yürüyüş parkurları ve kahve dükkanlarını keşfedebilmeliyim. Bize harika bir kano gezisi buldum bile. Tüm gün sürecektir ve nehir çok güzel görünüyor. Bunun için heyecanlıyım. Stella'nın özel isteklerinden birinin bu olduğunu biliyorum."

"Sesin gerçekten yorgun geliyor," diye tekrarladı Shabina. "Bunun birazını senin üzerinden alabilirim. Gerekirse kafeyi kapatabilirim. Stella'nın düğünü

önemli ve gelin partisi de öyle. Arkadaşlarımızdan biri ne sıklıkla evlenir ki?"

"Bu doğru, ama bununla başa çıkabilirim." Vienna kaburgalarındaki çürüklerin izini sürdü. "Sam'in arkadaşlarını hatırlıyor musun? Bizi evinize götüren ve güvenli olduğunu söyleyene kadar bizi koruyanları?"

"Evet, elbette."

"Sonra izin aldım ve tek başıma yola çıktım. Sam'in arkadaşlarından biri beni takip etti. Uzun lafın kisası, onunla tekrar bağlantı kurdum. Aramızda bir şeyler var. O da düğünde olacak. Sadece bilmeni istedim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Hangisi?" Shabina'nın sesinde ihtiyat vardı.

"Sam'in sağdıcı." Artık Zale ve Rainier'in tehdit edildiğini bildiğine göre temkinli olmak istiyordu. "Gitmem gerekiyor. Yorgunum ve uyumam gerek. Bouldering hakkında ne öğrendiğimi öğrenir öğrenmez sana haber veririm."

Shabina, "Yardıma ihtiyacın olursa ara," dedi.

Vienna telefonu kapatmayı başardı ve garip uyuşukluk onu tamamen ele geçirmeden önce uzun bir su içti. Saate bir göz attı. Zale'in akşamın ilerleyen saatlerinde onunla buluşması gerekiyordu. Onun güvenliği konusunda endişelenmeye başlamıştı. Herkesin önünde onunla arasına mesafe koymuş, Rainier'in ona göz kulak olan yaşlı beyefendi rolünü oynamasına izin vermişti. Zale, Rainier ile herhangi bir şekilde ilişkisi olduğunu düşünen bir düşmanın onu hedef alabileceğinden endişe ediyordu.

Gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Uyandığında Zale yatağının kenarında oturuyordu. Onun uyandığını fark etmeden önceki o savunmasız anda, yorgun ve bitkin görünüyordu. Telefonunu çıkarmış, yüzünde hafif bir kaş çatmayla ekrana bakıyor, sonra da hızla bir mesaj yazıyordu.

Elini kaldırdı ve sanki onun ruh halini silebilecekmiş gibi parmaklarının ucuyla kaşlarını hafifçe okşadı. Adam hemen onun bileğini yakaladı ve parmaklarını ağzının sıcaklığına doğru çekti. Adamın gözleri kızın kollarla buluştuğunda kızın nefesi ciğerlerinde düğümlendi. Zale ona odaklandığında her zaman bir yoğunluk hissedirdi; sanki dünyasındaki tek kadın, onun için gerçekten önemli olan tek *kişi* oymuş gibi.

Onun parmak uçlarını öptü. "Senden uzakta olduğumda seni görmeyi özledim. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben de seni özlüyorum. Endişelenmemeye çalışıyorum," diye itiraf etti.

Avucunu yavaşça karnının üzerine koydu, parmaklarını genişçe açarak göğüslerinin altından kaburgalarına kadar kapladı. "Büyük bir çürüğü olan ben değilim."

"Bıçak yarası olan ben değilim," diye karşılık verdi.

Gülümsemesi yavaşça geliyordu ama gözlerine değdiğinde muhteşemdi. "Kar Tanesi, bende ki çiziklere yara demeye dilim varmıyor."

Parmakları yavaşça çürük bluzunun kumaşını yukarı doğru itmeye başladı. Bakışları onunkilerden ayrılmadı, sadece yoğunluğu arttı. Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı.

"Bıçakların ağızları çok pis ve bakterilerle kaplıdır." "Benim küçük hemşirem.

Bana bu kadar iyi baktığı için şanslıyım." Ses tonu okşadı. Parmakları çıplak tene dokundu, alevleri tutuşturdu ve kan dolaşımına hızla gönderdi. Sanki büyük çürüğün haritasını çoktan çıkarmış gibiydi, çünkü gözlerini kızın gözlerinden ayırmıyordu ama parmaklarının ucuyla tüm iç kısmı sanki iyileştirici bir merhemle boyar gibi sıyırmadan önce dış kenarlarını çizdi.

"Neden bu kadar endişelendiğini bana söyleyecek misin, Zale? Belki yardımcı olabilirim."

"Benim işime karışmak hiç iyi bir şey değil, Vienna, bunu biliyorsun."

"Anlıyorum, ama zaten öyleyim. Sanki otelde gizli çalıştığını bilmiyorum değilim. Bana ajanların ortadan kaybolduğunu söylemiştin. Sen ve Rainier zaten bir kez saldırıya uğradınız. Birlikte görünmememiz gerektiğini anlıyorum ve odama gelmeden önce güvenlik kameralarını bozmak için bir şeyler yapmalısın. Ben hemşireyim Zale, bu yüzden sır saklamaya alışkınım."

"Biri bizimle bağlantı kurar ve seninle konuştuğumu öğrenirse öldürülebilirsin."

"Inyo County'de Arama Kurtarma'nın başındayım. Bu, altımda akan su ya da sivri kayalar olan bir vadideki bir kurbanda dağın yamacından iple ineceğim anlamına geliyor. Orada ben de ölebilirim ama bunu yapıyorum ve her seferinde yaparım. Bana söylemek zorunda değilsin Zale, ama bana öyle geliyor ki ben zaten biliyorum ve sen de fikirlerini benden alabilirsin."

Adam kızın üzerine eğildi, böylece ilk kez başını kızın karnına ve oradaki koyu renkli morluğa eğdiğinde gözlerini kaybetti. Saçları göğüslerinin alt kısımlarına sürtündü, nefesini tutmasına neden olan şehvetli bir kayma.

Dudakları adamın kaburgalarına ve karnına yayılmış vahşi mavi ve mor renklerin üzerinde gezinirken parmaklarını adamın saçlarına gömmekten kendini alamadı.

Gözlerini kapadı ve onun yanında olduğu hissini tadını çıkardı. Bölgenin ayılar ve dağ aslanları gibi yırtıcılara ait olduğu vahşi doğadaki patikalarda tek başına yürüyüş yapmaktan korkmaması çok garipti. Sarp dağlara tırmanıp aşağıya inerken ya da başkalarının asla düşünmeyeceği yamaçlarda kayak yaparken kendine güveniyordu ama ilişkiler onu dehşete düşürüyordu.

"Zale, bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Vienna aslında ona kalmak için elinden geleni yapıp yapmayacağını soruyordu. Söz vermenin mümkün olmadığını biliyordu. Kimse bunu yapamazdı ama elinden gelenin en iyisini yapmasını isteyebilirdi. Güvenceye ihtiyacı vardı.

"Bunu gerçekten yapıyoruz, Vienna." Başını bir tarafa çevirdi ve hafifçe kucağına koydu, kollarıyla kalçalarını çevreledi. "Artık sana sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için yalnız kalmak istemiyorum. Seni hayatımda görmek zorundayım. Senin de benim için aynı şeyleri hissetmeni istiyorum. Ben uzaktayken, tarlada çalışırken bile bu işi yürütebiliriz. Bunu yürütebilmemizin bir yolu olduğunu biliyorum."

Vienna onun içindeki küçük panik anı yatışana kadar bekledi. Adamın saçlarını okşadı. Her zaman çok canlı olmasına rağmen yorgun ve yıpranmış görünüyordu. "Stella'ya bizden hemen bahsettim, ama bugün Shabina'ya söyledim. Belki birileri dinliyordur diye, Sam'in sağdıcıyla bir şeyler yaşadığımı söyledim."

Adamın gülümsemesini çıplak teninde hissetti. "Bir şey mi?" diye yineledi.

"Bize ne diyeceğimi bilemedim. Çıktığımız falan yok. İnsanlar yaptığımız şeye ne diyor? Takılmıyoruz." Bunu kararlı bir şekilde söyledi. Öyle olmadıklarını umuyordu.

"Takılmıyoruz. Sen benim kadınımsın. Ben de senin erkeğim. Biz özeliz. Bu işe birlikte bir geleceğimiz olduğu düşüncesiyle giriyoruz." Sol elini tuttu ve parmağını öptü. "Kendini daha güvende hissetmeni sağlayacaksa buraya bir yüzük takabilirim."

Vienna yeniden paniğe kapıldı ve neredeyse elini ondan çekecekti. "Bence bunun için çok erken Zale. Kaçmaya çalışmadan önce yürümeye ne dersin?"

Yumuşakça güldü ve göbek deliğine bir öpücük kondurdu. "Pek çok açıdan çok cesursun ve ilişkimiz söz konusu olduğunda tam bir korkaksın."

"Beni tek kelime etmeden terk ettin ve kalbimi kırdın." Bu olmamış gibi davranmayacaktı.

Hemen ayıldı. "Yaptığımı biliyorum, Kar Tanesi. Seni korumak için ne yapacağımı bilemedim. Bunu düşünmek ve bizim için en iyi yolu bulmak zorundaydım." Onun saçlarını köklerinden çekmeyi düşündü. "İletişim her zaman sahip olunması gereken iyi bir beceridir, Zale. Bunu daha önce duymamış olmana şaşırdım.

senin için."

"Benim işimde iletişim seni çok çabuk öldürür, Vienna. Bu konuyu kapattık mı, yoksa konuşmaya devam mı etmeliyiz? Ben istekliyim. Benim yanımda kendini güvende hissetmeni istiyorum. Seni öylece bırakıp gitmedim. Bir dakika bile aklımdan çıkmadın."

"Evet, sorun tatmin edici bir şekilde çözüldü. Ben iyiyim. Yine de kötü bir an yaşarsam, haksız yere paniklediğimi düşünmeni istemem. Daha önce hiç ilişki yaşamadığım için, sadece kararlı bir ilişki içinde olma düşüncesi bile panik atak geçirmeme neden olabilir."

"İkimiz de iyi bir ilişkinin ne olduğunu bilmediğimiz için, ikimizin birlikte yolumuzu bulması ilginç olacak. Kendi kurallarımızı kendimiz koyacağız."

"Güzel. Birinci kural. Bir şey hakkında endişelendiğinde bana söyleyeceksin." Vienna fırsatını bulduğunda saldırdı.

Güldü ve başını kaldırdı, koyu renk gözleri kadife yumuşaklığına büründü. "Bir şey istediğinde acımasız olacağını görebiliyorum."

"Evet. Bu yüzden arama ve kurtarmada iyiyim. Aradığım kişiyi bulup eve getirene kadar pes etmem."

Zale kendini oturur pozisyona itti. "Yemek yemen gerektiğini biliyorum. Poker oynadıktan sonra asla yemek istemezsin ama yemelisin. Akşam yemeği sipariş edebilirsin ve biz onu beklerken ben de sana neler olduğunu düşündüğümü anlatırım."

Ona tam olarak yemek yemesi *gerektiğini* söylemiyordu ama telefonu menüyle birlikte önüne koydu. "Bana bu sefer karidesli bir biftek söyler misiniz, her şey fırınlanmış patatesin üzerinde. Yanında salata ve özel brüksel lahanası. Şu pancar güzel görünüyor. Paylaşmak ister misin? Bu sefer hangi tatlıyı almak istersin?" Odanın içinde bir tur attı ve sonra menüyü alıp ikinci kez bakmak için tekrar geri döndü.

"Ezberlemişsin," dedi gülmemeye çalışarak, çünkü gerçekten de ezberlemişti.

"Biliyorum, ama gözümü dikip bakınca bazı şeyler gözüme çarpıyor. Şuna bir bakın. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Izgara mahi-mahi. Bir çeşit limon

"Kulağa harika geliyor."

Kadın kahkahalarını tutamadı. Adamın yemekleri sevdiği belliydi. "Menüdeki her şeyden bir tane mi sipariş etsem? Listedен aşağı inebilirim."

"Eğer küçük bir kuş gibi yemeseydin, bunu yapabilir ve paylaşabilirdik. Bu haliyle, benim de hoşuma gidecek bir şeyler sipariş ettiğinden emin ol, çünkü tabağını asla bitirmiyorsun."

"Nasıl oluyor da tonlarca kilo almıyorsun?" diye sordu.

"Buna metabolizma deniyor, Kar Tanesi. Menüdeki tüm meyvelerden başka ne sipariş ediyorsun? Krem şanti de lazım."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu gece için planlarım var. Ciddi planlar, yani krem şanti ve iyi bir şişe şampanya." Tekrar yataktan uzaklaştı ve sonra omzunun üzerinden bakmak için geri geldi. "Eğer sen o çok sevdiğin karides yemeğini alırsan, ben de bifteğimin yanında ıstakozu geçirim."

"Makarna alabilirim."

"Her zaman makarna alabileceğini söylüyorsun ama aslında makarna sipariş etmiyorsun. Karideslere geri dönüyorsun. Ve New England istiridye çorbasına bayılırsın."

"Sadece taze sarımsaklı ekmek alabilirsem."

"Bu noktada, Vienna, sen altın kızsın. Onları dava etmenden korkuyorlar, bu yüzden ne istersen verecekler. Sarımsaklı ekmek istiyorsun, eğer ellerinde taze yoksa, senin için yapabilecek birini bulurlar. Hatta benim geçmişimi bildikleri için beni cep telefonumdan arayıp aşağı inip hazırlamamı isteyebilirler."

Yine güldü. Zale'le birlikte olmanın en sevdiği yanlarından biri de buydu; onu güldürebiliyordu. "Sana ıstakoz, bana da karides söyleyeceğim, ben de balık çorbası alacağım. Mahi-mahi almak da abartı olur. Onu odanızdan sipariş edebilirsiniz." Telefonu eline aldı.

"Tatlı," diye mırıldandı. "Krem şanti. Çilekli."

On kişiye yeteceğinden emin olduğu siparişi verirken kahkahalar yeniden yükseldi. Adamın kalkmasına yardım etmesine izin verdi, böylece büyük oturma odasındaki kucaklaşma sandalyelerine doğru ilerleyebilecekti. Böylece yemek geldiğinde arabayı kapıdan içeri kendisi sokabilecekti.

"Rainier bu gece süitte mi kaldı?" Konuşmayı kurnazca Zale'in kayıp ajanlar sorununa ve kimliğinin açığa çıkıp çıkmadığına getirmenin bir yolunu bulmak istiyordu.

"Evet. Normalde gecenin bu saatinde kumar oynamaya gider. Barbut masasında çok para harcar, kadınlar peşinde dolaşır, biraz içer ama

Çok fazla değil, her zaman bir centilmen, ama ikimiz de dün gece birinin içkisine zehir katarak onu öldürmeye çalıştığından emindik. İçen o değildi. Barbut masasındaki kadınlardan biri kollarını onun boynuna dolamış ve onun için zarlarına üflüyordu. Adam içkiyi aldı ve kadın içkiyi adamın elinden alıp kendisi içti ve adama gülümsedi. Adamın gözlerinin içine bakarak. Kadın sert bir şekilde yere yığıldı. Yere yığıldı."

Vienna sarıldığı sandalyede rahat durmak için kendini zorladı. Onu çok yakından izliyor, tepkisini değerlendiriyor, devam edip etmemesi gerektiğini tartıyordu. Göllerden, nehirlerden ve kar yığınlarından kendi payına düşen cesetleri çıkarmıştı. Hiç çıkmamaları gereken kayalara tırmanırken düşüp ezilen genç insanlar görmüştü. İfadesini nasıl kontrol edeceğini biliyordu ve şimdi de bu disiplinden yararlanıyordu.

"Adamlarıma güvenlik kasetlerini hemen çekmeleri için mesaj attım, çünkü Rainier'i öldürmeye teşebbüs eden her kimse, eğer kamerayı bozmamışlarsa, ki bu çok daha büyük bir ihtimaldi, onu korumak için kasetin çekileceğini biliyordum. Rainier'i yakından izliyordum çünkü son zamanlarda onun güvenliği için endişeleniyordum."

"Neden?"

"Rainier'i, onun konumundaki bir adamın güvenlik görevlilerine sormayacağı kadar çok soru sormaması konusunda birkaç kez uyardım ama o beklemek ve işi bana bırakmak istemedi. Yetki onda olmaya alışkın. Sam, Rainier, Zyair, Wilder ve ben çoğunlukla yalnız çalışıyoruz. Sam'in bize ihtiyacı olduğunda hepsiyle tanıştın ve hepsi Sam'in düğününde olacak. Birlikte eğitildik ve birbirimize destek olduk. Bazen bir ekip olarak gönderiliyoruz ama çoğunlukla yalnız çalışıyoruz. Rainier sabırsızlandı. Oteller onun ortamı değil. Dışarıyı tercih ediyor ve oraya geri dönmek istiyor."

"Hayatı pahasına mı?"

Zale ses çıkarmayan, akıcı ve huzursuz adımlarla yerde ilerliyordu. Kafese kapatılmış, her an serbest kalmaya hazır büyük bir orman kedisine benziyordu. "O bu şekilde düşünmez. Neredeyse her zaman odadaki en zeki adamdır. Giymek zorunda olduğu lateks ve protezlerle ağırlaşmadığı zamanlarda yıldırım gibi hızlıdır. Savunmasız kalacağı aklına bile gelmez."

Vienna diğer ölü ajanların da büyük olasılıkla kendilerini zeki ve hızlı olarak gördüklerini belirtmekten kaçındı. "Barbut masasında onu yakından izliyordunuz. Şüpheli bir şey gördün mü?"

"Ona kokteyl getiren garsonun birkaç gün önce öylesine konuştuğumuz birkaç kişiden biri olduğunu fark ettim. Ona birkaç soru sormuştuk, şüphe uyandıracak bir şey değildi ama sorduğumuzdan hemen sonra otoparkta bıçaklı üç adam tarafından saldırıya uğradık."

"Bu yüzden mi daha dikkatli davrandınız?"

Kaşlarını çattı. "Bunu dürüstçe söyleyebilir miyim bilmiyorum. Zaten o moddaydım, her şeyin farkındaydım. Satıcının güvenlik kameralarına bakarak epey zaman geçirdiğini fark ettim. Bu alışılmadık bir durum. Bana gergin göründü. Neredeyse Rainier'e oradan çıkması için işaret verecektim ama elimde somut bir şey yoktu, sadece içgüdülerim vardı ve karşı çıkmasından korkuyordum. Güvenlik görevlisiyle olay çıksın istemedim."

"Bunu yapar mıydı?"

"Bilmiyordum. Bir süredir kapalı kalıyordu. Bir sakatlık geçirdi ve onu kenara aldılar. Bunu pek iyi karşılamadı. Sonra ona bu rol verildi."

"Bana içki servisi yapan kadından bahset."

"İçkiyi bir tepside, küçük bir peçeteyle getirdi. Rainier'e gülümsedi ama dalgın bir şekilde, ona bakmadan. Önce kameraya sonra da satıcıya baktı. Wayne Forsyne gibi birine içki getiren bir garson büyük bir bahşiş bekler. Öyle bir ünü var. Onunla sohbet etmeliydi. Biraz flört etmeliydi. Ama yapmadı. Arkasını döndü ve hızla uzaklaştı. Bu kırmızı bayrakları kaldırdı."

"İşte o zaman kadın Rainier'den içkiyi aldı ve yere yığıldı."

"Rainier'i geri çektim, bizimkilere göndermek üzere bardağı almak için oraya girmeye çalışıyordum. Halının üzerinde kırılmamıştı. Benden önce iki güvenlik görevlisi oradaydı. Bu bana bir şey anlatıyordu. Ben oraya varmadan önce cama ulaşp onu çıkarmaları, birinin düşmesini bekledikleri anlamına geliyordu. Hemen bir sağlık görevlisi çağırdılar. Onların ve satıcının fotoğraflarını çekmeyi ihmal etmedim. Rainier'i asansöre götürürken kalabalığın arasında sunucuyu gördüm ve bir fotoğrafını çekti. Bunlar bizimkilere gönderildi. Video yayını kesilmişti ama yedekleri var ve adamlarımız onları almaya çalışıyor. Ayrıca etkileşimde bulunduğu herkesi görmek için sunucunun hareketlerini de takip ediyorlar."

"Tekrar deneyeceklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Deneyeceklerini biliyorum. Onun çekilmesini istiyorum. O hayır diyor. Onu çekerlerse, beni de çekmeleri gerekir. Burada olmak için bir nedenim yok. Her halükarda."

"Çünkü benim de bir ajan olduğumu düşüneceklerdir."

Vienna'nın kalbi sıkıştı. Bu çok açıktı. Zale Rainier'in güvende olmasını istiyordu ama ne olursa olsun kendini ateş hattına atmak istiyordu. Onun yüzünü inceledi. O yüzü. Her çizgisini ve açısını. Durmayacaktı. Asla geri adım atmayacaktı. O anda onu çok net gördü. O bir avcıydı ve avlanıyordu. Avının onu avlıyor olması önemli değildi. Çalıştığı insanlar tarafından geri çağrılrsa da fark etmezdi. Diğer ajanları öldürenleri bulana kadar durmayacaktı. Kalbini bağışlaması için artık çok geçti. Aldığı riskleri ve onu avlanmaya devam etmeye iten dürtüyü bilse bile, tıpkı ilk kez o kadar gençken yaptığı gibi, Zale'nin onun seçimi olduğunu biliyordu.

"Neden birinin Bay Wallin'in ölmesini istediğini biliyor musun? Gerçek sebep bu, değil mi? Peki neden onu vurmuyorlar? Bir keskin nişancı falan mı öldürsün onu?"

"Daniel Wallin bir multimilyarder, Viyana. Bu kumarhane onun bebeği. Onu seviyor ve besliyor. Aklına bir fikir gelirse, bu fikir kumarhaneye her seferinde para kazandırır. Az bir para değil; büyük miktarlarda para. Eğer ünlü oyuncularla kağıt oynamaya otursan, bu kumarhane için altın zamandır. Bunu sık sık yapmaz, ama yaparsa, televizyonda yayınlandığına ve milyonların izlediğine bahse girebilirsiniz. O kazanır, Viyana. Her seferinde. O gerçek bir anlaşma. Hile yapmaz. Ne yaptığını biliyor. Kumarhanenin yüzde yetmiş beşine sahip, ki bugünlerde bu pek duyulmamış bir şey. Çoğu kumarhane aynı şirketlere ait."

Kapı çalınarak yemeğin geldiği haber verildi. Zale neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti. Kapıya doğru giderken yüksek sesle, "Kendimi neyin içine soktuğumu bilmiyorum," diye mırıldandı.

Yemek arabasını resmi yemek masasını kullanmak yerine kucak sandalyelerinin arasına yerleştirdi. Sandalyelerin rahatlığına ihtiyaç duyduğunu fark etti. Sandalyeler, çarşaf ve yorgan burada kalışıyla ilgili en çok özleyeceği şeylerdi.

Zale avucunu onun ensesine doladı. "İçinde bulunduğum işin korkutucu olabileceğini biliyorum Vienna, ama ben eğitilimliyim ve işimi şansa bırakmam. Sen yaptığın işte iyisin ve benim de senin gibi yaptığım işte iyi olduğuma güvenmelisin."

Ona bunun sadece yaptığı işle ilgili olmadığını, kim olduğuyla da ilgili olduğunu söylemek istedi. Muhtemelen ona söylemek zorunda değildi. Büyük olasılıkla korkuyordu

En çok korktuğu şey de tam olarak buydu; onu olduğu gibi sevememek.

"Bana birinin neden Wallin'i öldürmek isteyebileceğini anlatıyordun." Kasıtlı olarak, çorba kâselerinin kapaklarını açmaya başladı. "Taze sarımsaklı ekmek getirmişler."

"Getireceklerini söylemiştim." Yüzünde belli belirsiz bir sırıtma belirdi. Bu sırıtışın gözlerine tam olarak ulaşmadığını fark etti. "Eğer ölürse, hisseleri diğer yatırımcıların eline geçebilir. Şirketin nasıl kurulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu müthiş bir gerekçe. İkinci bir kumarhane inşa etme fikrine karşı çıkıyordu ama ortakları istiyor."

"Bu yüzden onu öldürecekler mi?"

"Kumarhane milyarlar kazanıyor, Viyana."

"Az önce bunun onun sayesinde olduğunu söyledin."

"Onun girişimi ve fikirleri, evet, ama bu otelin başarısının yıllarca devam etmeyeceği anlamına gelmiyor. Eğer onlara karşı çıkıyorsa, yatırımcılar ondan kalıcı bir şekilde kurtulmaya karar vermiş olabilirler. Bu duyulmamış bir şey değil."

"İnsanlar her zaman ölür."

"Wallin çok korunaklı. İlk birkaç denemeden sonra tamamen kilitlendi, ona ulaşmak imkânsız. O farkında değil, güvenliği de öyle, ama patronum onu güvende tutmak için ekstra personel gönderdi. Ona ulaşamayacaklar."

"Zale, güvenlik personelinden en az iki kişinin onu öldürmeye çalıştığını biliyorsun."

Başını salladı. "Kim olduklarını biliyorum. Patronlarını istiyorum."

Onun ses tonunu duyunca tüyleri diken diken oldu. Başını kaldırdı ve onun gözleriyle karşılaştı. Onu, yani Zale'i görmemek imkânsızdı.

"Bu gece seninle kalıyorum. Rainier içeride kilitli."

"Güvenlikte odanızın anahtarı var. İkiniz için de bir deneme yapabilirler."

Başını iki yana salladı. "Bu hamle için hazırlıklıyız." Adamın koyu renk gözleri kızın üzerinde geziniyor ve onu bambaşka bir şekilde ürpertiyordu. "Ben kalıyorum."

Herhangi bir itirazı olmadı.

ALTINCI BÖLÜM

Dörtlü final masasındaki yerlerini alırken kalabalığın havası elektrikliydi. Alçak kordonların etrafına sıkıştırılmış bu kadar çok insanla boğucu olabilirdi, ancak kalabalık bir mesafedeydi. Yine de, oda klimalı ve iyi havalandırılmış olmasına rağmen, Vienna içeri ilk girdiğinde, duvarların üzerine kapandığını, küçüldüğünü, sanki bu kadar çok insanın ağırlığı altında çöktüğünü hissetti.

Ciğerleri yanıyordu. Oksijen yoktu, seyirciler tezahüratları ve bağırışlarıyla odadaki tüm havayı emiyorlardı. Kalbi hızlandıkça sesler uzaklarda kayboldu ve göğsündeki basınç endişe verici bir mengene benzeri ağrıya dönüşene kadar arttı. Alnında boncuk boncuk ter birikti. Boğuldu. Boğazını temizlemeye çalıştı. Öksürdü.

Vienna zihnini panik sisi içinde çalışmaya zorladı. Nefes aldı, havayı ciğerlerine çekti ve kimseye bakmadan zihnindeki bulutları dışarı iterek nefesini verdi. Ne oluyordu? Panik atak geçirmiyordu. Annesi geçirirdi. Belirtilere aşinaydı çünkü onları düzenli olarak görerek büyümüştü. Aniden böyle bir şey yaşamasına ne sebep olabilirdi?

Daha önce de olmuştu, evet. Yıllardır arkadaşı olarak bildiği bir seri katil tarafından hedef alınmıştı. Sadece birkaç dakikalığına aynı korkunç korkuya kapılmıştı - ya da belki de korkudan çok, avlanmakta olduğu bilgisiydi bu. Bu, sırtından aşağıya doğru bir ürperti gönderdi. Zale'in dün gece odasına gelip onunla kaldığını bilen biri olabilir miydi? Şimdi de onu izliyor muydu? Gözleri onun üzerindeydi. Milyonlarca izleyiciye yayın yapacak kameralar. Barikatların etrafında toplanan seyirciler, masadaki yerlerini alan oyunculara sesleniyordu.

Leo, her zamanki centilmenliğiyle, onun için sandalyesini çekti ve sandalyesine otururken ona gülümsedi. "Teşekkürler Leo."

"Kuzey Işıkları her zaman iyi bir gösteri sunuyor, değil mi?" Art yerine otururken şöyle dedi.

Hayır, sorun kalabalık ya da kameralar değildi. Çocukken bile atmosfere karşı hep duyarlı olmuştu. Şu anda, seyirci kalabalığının içindeki birinden yayılan bir kötü niyet hissi vardı. Bu izlenim özellikle sağ tarafında çok güçlüydü. O tarafa bakmadı.

"Buraya ilk kez geliyorum," diye itiraf etti Vienna. "Biraz bunalıcı."

Jameson, "Sen bunalıcı bir şeymiş gibi oynamıyorsun," dedi.

Jameson onun sağında oturuyordu, bu yüzden o tarafa bakması doğaldı. Ona cevap vermek için başını çevirdi, gülümseyerek bakışlarını kalabalığa doğru çevirdi. "Göreceğiz bakalım. Her şey kartlarla ilgili."

"Öyle mi?" Leo sordu. "Ben her zaman bunun benim dahiyane oyunumla ilgili olduğunu düşünmüşümdür."

Her zaman iyi bir gözlemci olmuştu, hızlı bir bakışla bile ayrıntıları yakalayabiliyordu. Tanıdığı birini ya da özellikle tehlikeli görünen birini görmemişti ama zaten Zale her zaman tehlikeli görünmezdi. Görünmek istemediğinde arka planda kaybolabiliyordu.

Leo'nun yorumuna diğerleriyle birlikte güldü ve dikkatini masaya çevirdi. Kağıt oynamak için oradaydı. Kazanmak için. Bulunduğu yere gelebilmek için zamanının ve enerjisinin çok büyük bir kısmını oyun oynamaya harcamıştı ve birilerinin onu izlediğini düşündüğü için bunu mahvetmek istemiyordu. Tabii Zale'le hiçbir ilgisi olmayan çok basit bir cevap olabilirdi.

"Benny hâlâ Vegas'ta mı?"

"Elbette, hâlâ otelde," dedi Art. "Onu dün gece gördüm. Burada yaşıyor, birkaç başarılı işletmesi var ama otelde kalıyor."

"Evet," diye onayladı Jameson. "Turnuva bitene kadar kalmayı seviyor. Turnuva bitene kadar asla ayrılmıyor. Buralarda bir yerde." Sanki Benny'yi arıyormuş gibi önündeki seyirci kalabalığına baktı.

Vienna'ya göre Jameson'ın izleyicilerin arasında Benny'yi araması, onu rahatsız edenin Benny olabileceği anlamına geliyordu. Kendisine yapılan uyarıdan sonra bu çok mantıklıydı ve kâğıt oynama işine devam edebilmek için bu açıklamayı şimdilik kabul etmeye hazırdı.

Satıcı oturduğu anda, damarlarında dolaşan tanıdık sıcaklık, ona akan yeteneğin zaten güçlü olduğunu ve daha da arttığını gösteriyordu. Farkındalık onun içinde güçlendi, yoğunlaştı ve yayıldı

Dışarıya doğru, oyuncuların ve dağıtıcının ne kadar ince olursa olsun en küçük hareketlerini kaydediyordu.

Art, dağıtıcının solunda her zamanki pozisyonundaydı ve tura yüz bin ile başladı. Leo kaşını kaldırdı ve kartlarına bile bakmadan hemen içeri girdi. Jameson da aynısını yaptı. Vienna da aynısını yaptı. Elinde ne olduğunu biliyordu. Bir çift onlu. Dağıtıcı flopu gösterdi. Kupa onlu. Karo üç. Maça papazı. Bu ona üçlü bir tür verdi.

Art önce eline, sonra da flop'a baktı ve kontrol etmeye karar verdi. Leo parmaklarını kartlarının etrafında birleştirdi ve bakmak için kenarlarını kaldırdı. Kartları masaya bırakırken başını hafifçe sağa eğdi ve hemen bahsi ikiye katladı. Jameson kartlarına baktı, başını salladı ve pas geçti. Vienna içeride kaldı. Art'a döndü ve o da hemen pas geçti.

Dönüş sinek üçlüsüydu. Bu ona tam bir ev verdi. Kartları ve Leo'nun yüzünü inceledi. Bir şey ele vermeyecek kadar deneyimliydi. Elinde kayda değer bir şey olmadığını kesinlikle biliyordu, ama Leo kendine çok güvenerek iki yüz elli bin yatırdı. Kadın onun blöfünü karşıladı ve iki yüz elli bin artırdı. Eğer adam parayı sokağa atmak istiyorsa, o parayı almaya hazırdı.

Leo yine uzun süre onun yüzüne baktı. Art ve Jameson da öyle yaptı. Değerlendiriyorlardı. Hiçbirinin onun blöf yapıp yapmadığını bilmediğini fark etti. Leo elinde gerçekten hiçbir şey yokken devam etmek istemedi. O tür bir kumarbaz değildi. Art bazen blöfünü başarıyla oynardı ama Leo daha temkinli bir kumarbazdı. Pas geçti. Kartlarını göstermedi. Masadaki ve odadaki hayal kırıklığı hissediliyordu. Hatta kalabalıktan toplu bir iç çekiş bile duyuldu.

"İrlandalı olmadığına emin misin?" Leo sordu.

Kadın ona gülümsedi. "Sanmıyorum ama atalarımın soy ağacında çok gerilerde olabilirim. Tüm cazibeni oradan aldığını biliyorum."

Leo ciddiyetle başını salladı. "Ben çekiciyim. Ve gerçek bir centilmenim, ki bu da nesli tükenmekte olan bir tür."

"Acı gerçek bu," dedi Art. "Ama zaman böyle. Artık kimse bir centilmen istemiyor Leo. Kadınlar artık bir kapıyı açtığında ya da ağır bir şey taşımayı teklif ettiğinde yüzüne tokat atıyor. Bir şekilde bir kadını daha az görüyorsun çünkü biraz zorlandıklarını fark ediyorsun ve yardım etmek istiyorsun."

Vienna gözlerini devirdi. "Asıl noktayı kaçırıyor olabilirsin."

Sonraki iki saat boyunca eşitliğin erdemlerini tartıştılar ve üç erkeğin de kadınlar hakkındaki tutumlarında aslında çok ilerici olduklarını gördü. Onları tanıdıkça daha çok sevdi. Görüşlerinde bazen biraz eski kafalıydılar ama iyi anlamda. Kadınları ve çocukları koruyorlardı ama hiçbirinin kadınların daha az zeki olduğunu düşündüğü izlenimini edinmemişti.

Kartlar açıldı ve Art bir kez daha yüz bin dolarla bahsi açtı. Herkes katılınca Leo bahsi yarım milyon dolara çıkardı. Jameson kaldı. Vienna pas geçti. Art pas geçti. Vienna flopun her iki adama da yardımcı olduğunu görebiliyordu. Kız, dört ve beş karo. Leo yarım milyon daha yatırdı ve Jameson onunla kaldı. Dönüş maça beşliydi. Oda sessizleşti, gerginlik o kadar arttı ki sanki bir tel kopma noktasına kadar çekilmiş gibi hissedildi.

Leo bahsini ikiye katladı. Jameson ona cevap verdi. Leo tereddüt etmedi, onunla kaldı. Dağıtıcı son kartı çevirerek karo üçlüyü gösterdi. Leo bir milyon daha yatırdı. Jameson hepsini yatırdı. Leo onunla eşleşti ve onu gördü.

Art masadaki kartları inceledi ve Viyana'ya bir kaşını kaldırarak başını salladı. Jameson'ın cebinde as ve iki karo ile düz bir floş vardı. Leo'nun cebinde üç kız ve iki beşli, iki kız ile full house vardı.

Leo ayağa kalktı ve başını salladı. "Harika bir oyun, Jameson." Elini uzattı.

"İyi kartlar," diye yanıtladı Jameson.

Leo elini diğer ikisine uzattı ve seyircilerin saygılı alkışları arasında masadan ayrıldı.

Bir sonraki elde Vienna çeyrek milyon dolarla bahisleri başlattı. Art ve Jameson içeride kaldı. Vienna'ya cepte iki as dağıtıldı. Yarım milyon dolar yatırdı. İki adam da onunla kaldı. Flop karo ası, sinek yedilisi ve maça valesini ekledi. Vienna bahsi bir milyona çıkardı. Hem Jameson hem de Art onunla kaldı.

Dönüşte sinek kızı ortaya çıktı. Vienna bir milyon daha yatırdı. Jameson onun bir milyonuyla eşleşti ve bir milyon daha artırdı. Art kartlara baktı ve pas geçti. Vienna Jameson ile kaldı. Jameson'ın zaten sırası vardı ve kazanacağından emindi.

Nehir kartına güvenerek şansını zorluyordu, bu tehlikeli bir şeydi. Sahip olduğu o sakin yer, içinde hareket eden enerji ona

Kartlar açılmadan önce onları "görebilme" yeteneği. Gelen kartın maça yedili olduğunu biliyordu. Dağıtıcı kartı açık olarak yerleştirdi. Bu ona yedili aslarla dolu bir full house verdi. Jameson'ın düz bir eli vardı, çok iyi bir eldi. Onu çoktan yenmişti. Yine de, kız bir milyonla girdiğinde, Jameson her şey dahil bahsiyle onu itti.

Düz ile mi? Çiftlerle mi? Kartlara baktı. Sanki elinde hiçbir şey yokmuş ve muhtemelen blöf yapıyormuş gibi görünüyordu. Hepsi onun nasıl ve ne zaman blöf yaptığını görmeye çalışmıştı. Ama şimdi bunu öğrenmenin zamanı değildi, ya da en azından o tam o anda bunu test etmeyi tercih etmezdi. Onu çağırdı.

Jameson elini gösterdi, o da full house'unu. Seyirciler çılgınca alkışlamaya başladı.

Art, "Bu o nehir kartı," dedi. "Nehir kartında ona karşı asla bahis oynama."

Jameson ayağa kalktı ve elini uzattı. "İş nehre geldiğinde bir tür şansın oluyor."

Öyle olduğunu sanıyordu. Art ve Vienna'ya kalmıştı. Sonraki iki el berbattı ve o pas geçti. Sonra o da pas geçti. Art çeyrek milyonluk bir bahis yaptı ve o da kartlarını görmek için onunla birlikte içeri girdi, zaten ikisinin de iyi kartlar alacağını biliyordu. Onunki iyi görünüyordu. Art'ınki harika görünüyordu. Adamda bir çift as vardı. Kızda kız ve kupa valesi vardı. Dağıtıcı flopu çevirdi. Maça ası. Maça yedili. Kupa onlu.

Vienna kartları inceledi. Art'ın yüzüne baktı. Ona hiçbir şey ve her şeyi ifade eden o küçük sırtışını verdi. Bir milyon dolar yatırdı. Art onun bahsiyle eşleşti ve bir milyon artırdı. Art'a cevap vermek için fişlerini iterken kalabalığın gerginliğinin bir anda arttığını hissetti. Dağıtıcı bir kart yaktı ve sırayı dağıttı. Bir kalp daha, bir dokuz.

Art kartları inceledi ve iki milyon dolarlık bir bahis yaparken yüzüne baktı.

"Nehir kartına mı oynuyorsun? Öyle olmak zorunda. Elin henüz hazır değil.

Olmadığını biliyorum. Sen ve nehirdeki şanslı kırmızın." Onun kartlarını ve nehir kartını görmek için iki milyon fiş daha koymasına gerekiyordu. Kesinlikle vardı ama belli ki uyarı sistemi ona bunu yapmamasını söylüyordu. Art ona bir kez daha sırtıttı ve başını iki yana salladı.

bahsiyle eşleşti.

Seyircilerden bir homurtu yükseldi. Art başını kaldırmadı, bir sonraki kartı yakıp kupa sekizlisini açarken bakışları dağıtıcının ellerindeydi. Art sandalyesinden sıçradı ve masadan uzaklaştı. "Asla olmaz. Bu

senin kartın, değil mi? Bunca zamandır blöf yapıyordun ve nehir sana verdi."

Koltuğuna geri gömüldü. Vienna iki milyon yatırdı. Art başını salladı. "Ben deli değilim, Vienna. Bu senin kartın. Sende floş var. Sadece floş değil. Floşun var. Sana bir kuruş daha vermeyeceğim."

İyi bir centilmen olmuştu ve ona çok para kaybettirmişti. Kadın kartlarını yukarı çevirdi ve ona kendi küçük sırtışını gönderdi.

"Biliyordum. Blöf yapıyorsun."

Cevap vermedi. Ne zaman blöf yapıp yapmadığına o karar verecekti. Üç el sonra Art'a iki vale dağıtıldı. Kızın iki tane onluğu vardı. Vienna'nın ilk bahsi yarım milyon dolardı. Art hemen yarım milyon daha artırdı. Vienna flopu görmek için oyunda kaldı. İki onlu ve bir vale. Bu, Art'a üç vale ve Vienna'ya dörtlü bir tür ile tam bir ev verdi. Vienna iki milyon yatırdı. Art onun iki milyonunu gördü ve iki milyon artırdı. Art'ın artırımını karşıladı.

Tur onlara kupa ası verdi, bu da iki el için de bir şey yapmadı. Vienna fişlerinin beş milyonunu ortaya koydu. Art kartlara dikkatlice baktı ve bahsi eşleştirip artırmadan önce yüzünü inceledi. O da tekrar arttırdı. Odanın üzerine bir sessizlik çökmüştü. Art soğukkanlılıkla uygun fişleri onunkilerle eşleştirmek için itti.

Dağıtıcı kupa yedilisini çevirdi. Vienna beş milyon fiş yatırdı. Art kartları tekrar inceledi ve sonra hepsini yatırdı. Elinde dört vale olması mümkün değildi. "Yeteneği" işe yaramasa bile onu floş ile yenemezdi. Daha güçlü bir eli vardı. Fişlerini Art'inkilerle eşleştirdi.

Art full house'unu gösterdi, üç vale ve iki onlu. O da dörtlüsünü gösterdi, dört onlu. Vienna, Northern Lights Hotel and Casino'daki şampiyonayı kazanmıştı. Art, her zamanki gibi tam bir profesyonel olarak elini hemen ona uzattı.

"İnanılmaz, Vienna. Daniel Wallin'le oynadığında burada olmak istiyorum. Ona sordum, umarım sakıncası yoktur. Maç birkaç gün içinde olacak."

Ayağa kalkarken yarı yolda durakladı. Eğer kendine karşı dürüst olacaksa, Kuzey Işıkları'ndaki canlı turnuvada oynama davetini kabul etmesinin nedenlerinden biri de ödülün bir kısmının Daniel Wallin'le poker oynamak olduğunu bilmesiydi - yenilmez olduğu düşünülen bir adam. Bütün ünlü kumarbazlar onunla oynayabilmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı.

"Bir dakika. Ne için? Birkaç gün mü? Başka işlerim var." Kalbi sıkıştı. Wallin'in oynadığı her YouTube videosunu izlemiş, her hareketini incelemişti. Onun bir tür psişik yetenek kullandığına ikna olmuştu. Kendisinininkiyle aynı değil ama başka bir şey. Ne olduğunu bilmek zorundaydı. Bu dürtü onu ele geçiren çoğu şeyden daha güçlüydü. Yine de arkadaşlarına söz vermişti ve sözünden dönmezdi.

"Turnuvanın galibi her zaman Wallin ile bir oyun oynar. Sen de onunla oynamalısın." Art kalabalığın bağırışları arasında sesini duyurabilmek için ona yaklaştı.

"Tabii ki istiyorum Art. Kim istemez ki? O en iyisi olarak kabul ediliyor." Sonra ondan uzaklaştırıldı ve anonslar yapılırken mikrofonlar ona doğru itildi. Fotoğraflar çekildi. Daniel Wallin'in beklediği bir odaya götürüldü, etrafi güvenliği ve ödülün verilmesinin yanı sıra konuşmaları ve sahibiyle yaptığı röportajı yayınlamak üzere seçilmiş bir kamera ekibiyle çevriliydi.

Bu şamata o kadar uzun sürdü ki Vienna bitkin düştü ve her an bayılabileceği korkusuna kapıldı. Kaçmak için kaç kez kapıya doğru yönelirse yönelsin, daha fazla röportaj ve daha fazla fotoğraf vardı. Sanki otelin sahibi kaçışını sürekli erteliyormuş gibi geliyordu ona, ya da bu sadece çok çaresiz olduğu için kafasında kurduğu bir şey de olabilirdi. Neyse ki bu çılgın röportajlara son veren Art oldu ve dinlenmesi gerektiğini söyledi. Art ona yolu açarak kapıya doğru ilerlerken bile Wallin kaçışını engellemeye devam etti, önünde durarak onu durdurdu, güvenlik gücü bir kez daha etraflarını sardı.

"Dinlenmen için sana bolca zaman tanımak için iki gün içinde oyunumuzu normalde yaptığımız gibi yerde değil, özel olarak oynayacağız." Sesi nazikti. "Sana olanlardan hoşlanmadım ve bence en iyisi güvenli oynamamız."

Adamın önce saatine, sonra da güvenlik kameralarına baktığını fark etti. Sadece odasına gitmek istiyordu. Vienna başını salladı. "Çok üzgünüm Bay Wallin. Sizinle kâğıt oynama fırsatını kaçırmak benim için büyük bir onur ama iki gün içinde çıkamayacağım başka bir sözüm var."

Daniel Wallin'in mavi gözleri onu incelerken çok keskindi. "Bu gece olmaz. Yorgunsun ve haksız avantaj elde etmeyi reddediyorum. Art iyilik olsun diye oyunculardan biri olmak istedi, itirazın yoksa onu da küçük oyunumuza dahil edeceğiz." Yanında duran Art'ı işaret etti. "Leo, of

ve Jameson. Bu oldukça iyi bir şekilde tamamlar ve zaten buradalar. Yarın oynarız o zaman, eğer yapabileceğini düşünüyorsan."

Yığılıp kalmadan önce fazla zamanı yoktu. Sadece başını salladı ve kapıya doğru ilerlemeye devam etti. "Yarın o zaman." Küçük bir el salladı ve dışarı fırladı, asansöre yetişebilmek ve onu katına çıkardığında odasına sürünerek gitmek zorunda kalmamak için dua ediyordu. Şimdiden kollarını kurşun gibi hissediyordu.

Vienna telefonunu çıkardı ve Zale'e mesaj attı. Sütinde misin? Eğer öyleyse, her ihtimale karşı Wayne benimle dışarıda buluşabilir mi? Sorun yaşıyorum.

Kumarhanede.

Zale'in ona söylediği onca şeyden sonra bu hiç iyi değildi. Belki de genel kanı Wayne'in normalde olduğu gibi barbut oynamaya gelmemesi halinde düşmanlarının Rainier'in bir ajan olduğundan emin olacaklarıydı. İki adamın Rus ruleti oynadığını ve bunun aptalca olduğunu düşünüyordu. Düşmanları onların ajan olduğunu zaten biliyordu. Otelde kalmakta ısrar etmelerinin hiçbir anlamı yoktu.

Kalabalığın arasından özel asansöre doğru ilerlerken, kendisini tebrik eden biri tarafından durdurulmamak için başını öne eğdi. Final masasına katıldığında ona ilk kez saldıran aynı kötücül his, gölgeli bir hayalet gibi üzerine çöktü ve korku yaymak için zihnine girdi.

Asansöre adımını attı, kapılar kapanmaya başlarken döndü ve kumarhane katındaki kalabalığı inceledi. Benny'nin onu izlediğini fark etti ama tanımadığı birkaç kişi daha vardı, bazıları yüzünü çevirdiği için daha sonra çıkarıp incelemek üzere yüz hatlarını kaydedemedi. Kendi katına çıkmak için duvara yaslanırken onların izlenimini muhafaza etti. Asansörler hızlı olduğu için son derece minnettardı.

Vienna odasının anahtarını bulmaya çalışırken parmakları uyuşmuş, neredeyse tutamayacak hale gelmişti. Sendeleyerek kapıya gitti ve anahtarı anahtar deliğine soktu, altın anahtar ilk seferinde kilide girdiği için şükretti. Yine de kapıyı içeri girebileceği kadar açabilmek için çaba sarf etmesi gerekti. İçeri girdikten sonra kapı arkasından otomatik olarak kapandı ve yere yattı.

Onu rahat bırakmayan ezici bir tehlike hissi vardı. Süiti eskisi kadar güvenli hissettirmiyordu. Normalde odanın güvenliğini artırmak için önlemler alırdı ama vücudu "yeteneğini" kullanmasının ardından gelen felce hızla kapılıyordu. Kendini savunabileceği bir şey bulması gerekiyordu.

ve saklanacak bir yere ihtiyacı vardı. Her ikisini de yapmak için çok geç olmadan önce sadece dakikaları vardı.

Telefonu titredi ama görmezden geldi. Arayan Zale'yse, başının dertte olduğunu bilecek ve ona cevap veremeyecekti. Annesi de bilebilirdi. Sürünerek çantasının bulunduğu yatak odasına gitti. Bıçakları ve yolda lazım olacak diğer aletleri vardı. Çantasını açıp ihtiyacı olan silahları alıp üzerine gizlediğinde, bırakın sürünmeyi, kollarını bile zor kaldırıyordu.

Vienna hâlâ yaklaşan tehlikeyi hissediyordu. Yatak odasının ortasında yakalanamazdı, özellikle de hareket edemiyorsa. Vücudunu devasa gömme dolaba doğru sürüklerken açık paketi yatağın altına itmek için elinden geleni yaptı. Odasına girebilecek tek kişiler güvenlik görevlileri olacaktı, gerçi Zale bunu başarmıştı. Eğer gerçekten odasına gelirlerse, orada saklanmasını bekleyebilirlerdi ama Zale onların farkında olmayacağı küçük bir alan keşfetmişti. Güvenlik odaları ne sıklıkla denetliyordu?

Vienna tüm düşünceleri bir kenara itti ve zihnini hedefine odaklanmaya zorladı - sadece dolaba ulaşmaya. Çok uzun bir yol gibi görünüyordu ama tamamen çökmeden önce oraya varmaya kararlıydı. Birinin onu öldürmek için odasına gireceğinden emindi. O küçük alanda, fark edilirse en azından kendini savunabilecek bir konumda olmak ve Zale ile Rainier'e söyleyebilmek için kim olduğunu tespit edebilmek istiyordu.

Dolap sedir ağacından yapılmıştı ve harika kokuyordu. Ayakkabılığın karşısında bir oturma bankı vardı. Her iki yanında da boy aynaları vardı. Aynalar duvara düz bir şekilde yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Vienna ahşap duvarın sol tarafta sahte bir duvar olduğunu ve arkasında depo olarak kullanılması gereken bir alan olduğunu keşfetmişti. Arkada hiçbir şey yoktu ve bir süredir kimsenin burayı temizlemediğini ya da tozunu almadığını görebiliyordu.

Vienna kendini bankın yanına sürükledi ve önüne uzanarak aynayı ve açıklığı inceledi. Kendini tam olarak sığdırması gerekiyordu, böylece fark edilirse elinde bir bıçakla kolu serbest kalacak ve saldırgana saldırmak için yeterli alana sahip olacaktı. Bu bir bulmacaydı ve kendini içeri sıkıştırmadan önce doğru şekilde çözmesi gerekiyordu.

Zayıftı, bacaklarını güçlkle hareket ettirebiliyordu, vücudunu çevirdi ve bankın altındaki boşluğa geri döndü, bir açıyla içeri girdi. Kalbi çarpmaya başladı.

Klostrofobisi yoktu. Kural olarak çok dar yerlere girerdi. Küçük mağaralar. İsteddiği ya da ihtiyaç duyduğu yere ulaşmak için ne gerekiyorsa yapardı.

-Gitmek için. Kalbi tepki verdi çünkü bir düşman çok yakındaydı.

Ayakları duvara sürtündü. Eğer o pozisyona girebilirse dizlerinin üzerine çökmek zorunda kalacaktı. Çok dar bir yerdi. Uzun boyluydu. Kendini o boşluğa tam olarak katlayamazdı. Aynanın arkasındaki dar açıklığa girebilmek için duvarı ve bankı kullandı.

Vienna kendini nefesini tutarken buldu, sanki bu göğsünü küçültecek ve daha iyi sığmasını sağlayacaktı. Aptalcaydı ama yine de yaptı. Yerine yerleştiğinde, sıkı oturuş onu dik tutarken, bir adamın derin sesinin fısıldadığını duydu. Sesi sanki yan odadaymış gibi geliyordu.

Ağzı kurudu. Kapının sesini duymamıştı. Gıcırtı da yoktu. Otelin gerçekten de bir tür uyarıya, bir zile, odalara birinin girmesi durumunda sakinleri uyarmak bir şeye ihtiyacı vardı. Kolu hâlâ bankın altındaydı, bıçak avucundaydı. Kolunu sessizce, tepedeki parlak ışıklar açılsa bile görülemeyeceği gölgeli alana çekecek gücü bulmak zorundaydı.

Kolunu yerde sürüklemek ve saklandığı yerin içine doğru geri çekmek büyük bir konsantrasyon gerektiriyordu. Parmaklarını bıçağın etrafına sarmaya devam etti, ancak açıkçası bıçağı avucunda hissedemiyordu.

"Kamera tekrar açılmadan önce sadece birkaç dakikamız var.

O burada. İçeri girdiğini gördüm. Bul onu."

Bu çok açıktı. Her kelimesi. Vienna nefes alıp veriyor, gözlerini kapatma ihtiyacına boyun eğmeyi reddediyordu. Göz kapakları çok ağır ve sarkık hissediyordu. Kirpiklerinin düşebileceğini ve onları bir daha kaldıramayacağını düşünmek dehşet vericiydi. Hafifçe açık duran kapıdan yatak odasına bakmaya çalıştı.

Sesi, her nüansı gözden geçirdi, tetikte kalmak için buna konsantre olmaya çalıştı. Sesi daha önce duymuş muydu? Hiç tanıdı mı? Yatak odasında birinin olup olmadığını duymak ya da görmek için kendini zorladı. Dolabın kapısını kapatmayı başaramamıştı, bu yüzden denemeye zahmet etmedi. Dolap çok karanlıktı. Geç bir saat olmasına rağmen balkon ışıkları ebeveyn yatak odasının sürgülü cam kapılarından içeri süzülüyordu, bu yüzden yatağın bir köşesini ve biraz da zemini görebiliyordu.

Bir adamın ayakkabıları ve pantolonun içindeki bacakları göründü. Güvenlik üniformasını hemen tanıdı.

"Buraya geldiğinden emin misin?" diye tısladı diğer odadan bir ses.

"Evet, sadece kendini tanı. Cep telefonu diye bir şey duydunuz mu? Muhtemelen şu anda telefonuyla yardım çağırıyordur." Ayakkabılar odanın içinde yatağa doğru ilerlemeye başladı. Adam tek dizinin üzerine çöktü ve yatağın altına baktı. Harold'ı tanıdı, iki adam Charles'ı almaya geldiklerinde Simon'la birlikte olan ve daha sonra asansörle odasına çıktıklarında sözde onu "koruyan" güvenlik görevlisi.

Harold içinden küfretti, saatine baktı ve ayağa kalkarak aceleyle dolaba doğru yürüdü. "Balkonu kontrol et. Bir yerlerde olmalı."

Işığı yaktı, etrafa bir göz attı, dolapta asılı giysileri karıştırdı ve sonra ışığı tekrar kapatıp duşu ve küveti incelemek için ana banyoya gitti.

"Buradan çıkmamız lazım. Kameralar açılacak. Yürü, Robert."

Robert. Simon değil. Robert ismini sadece bu gece ve belki birkaç kez daha üniformalılardan birinin üzerinde görmüştü. Onun kendisiyle gereğinden fazla ilgilendiğini hiç gözlemlememişti. İki güvenlik görevlisinin odasını boşalttığını gösteren bir ses yoktu ama yaklaşan tehlike hissi azalmaya başlamıştı.

Vienna hareket etmeye çalışmaktan korkuyordu. Eğer yanılıyorsa ve onu kandırıyorsa, kendini savunmak için çaresiz kalacaktı. Ama kendini dar alandan çıkarmaya çalışmazsa, sonunda felçten çıkabildiğinde vücudu çok kötü bir durumda olacaktı.

"Bebeklik yapma," diye fısıldadı kendi kendine ve bir kez daha açıklığa bakan koluna odaklandı. Kolu aşağıya kaydırıp çıkarması, bankın altına bırakması gerekiyordu.

"Vienna? Kar tanesi? Cevap ver bana. Hangi cehennemdesin?"

Zale'in sesindeki endişeyi duydu.

"Rainier, onu ara. Herhangi bir yerde bayılmış olabilir." Zale çoktan yatak odasına girmiş, ana banyonun kapısını menteşelerinden fırlatmıştı bile.

"Burası. Dolap. Tezgahın altında." Verebileceği en iyi tarif buydu ve sesi boğuk bir kurbağa gibi vıraklıyordu.

"Burası dinleniyor, Zale," dedi Rainier. "Kameralar bile bulundu. Her şeyi otomatik olarak karıştırıyoruz, bu yüzden iyiyiz, ama kelimenin tam anlamıyla, her odada böcek var. Birileri burada acele etmemiş."

Zale küfrederek dolabı ışıkla doldurdu ve dizlerinin üzerine çökerek bankın altına baktı. İlk başta onu göremedi ama kadın kolunu onun görüş alanına sokmayı başardı.

"Viyana." Onun adını bir dua gibi soludu. Sanki onun dünyasıydı ve onu bulduğunda hissettiği rahatlama o kadar derindi ki zar zor nefes alabiliyordu. "Oraya nasıl girdin?"

Çok nazikçe parmaklarını açtı ve bıçağı avucundan çıkardı. "Bakalım seni oradan çıkarabilecek miyiz?"

Göz kapakları çoktan düşmüştü. En iyi gören oydu ama o bile "yeteneğini" ok uzun süre kullandığında ortaya çıkan garip felci engelleyemiyordu. "Harold ve Robert benden sonra odaya girdiler." Sesi o garip, boğuk fısıltıydı. Eğer Harold ve Robert, Wallin'in güvenlik gücünde onu ve onu korumak için gönderilen herhangi bir ajanı öldürmeye hazırlanan iki adamsa, Zale ve Rainier'in bunu bilmesi gerekiyordu.

Zale elini küçük boşluğun içine sokmayı başararak Rainier'in kolunu omzuna kadar takip etti. Zarif bir nezaketle kolunu aşağı doğru eğdi, böylece omzu da onu takip etti. Eliyle omzunun dar açıklıktan geçmesine yardım etti ve sonra başını dışarı çıkardı. Bir omzunu, başını ve kolunu dışarı çıkardığında, bir an bekledi ve diğer omzunu canını yakmadan nasıl çıkaracağını düşündü.

Vienna ona yardım edemezdi. Sadece iki güvenlik görevlisi yerine onun orada olmasına şükrediyordu.

Rainier'in kıvrak bedeni dolabın kapısını doldurdu. "O iyi mi? Ona ilaç mı verdiler?" Sakin dış görünüşünün altında çirkin bir şeyin, kontrolden çıkmak üzere olan bir öfkenin için için yandığına dair bir ipucu vardı.

Adamın yüz ifadesini görebilmek için gözlerini açmaya çalıştı ama başaramadı.

"Hayır, bunu onlar yapmadı. Odamızı da kontrol etmemiz gerekecek. Anahtarlarıyla odaya girebiliyorlar ve biz de bir süredir yoktuk."

Zale'in eli açıklığa kaydı ve bir kez daha nazikçe vücuduna manevra yaptırarak onu hafifçe çevirdi, böylece omzunu dar alandan geçirebildi. şimdi her iki omuz da dışarıdaydı. Onu kollarının altından yakalayıp çekti, hafifçe döndürerek yan yatmasını sağladı ve böylece daha küçük bir hale getirdi.

Zale'in dikkatle bankın altından dolabın zeminine sürüklemesi gereken ağır bir bez bebektir. Hemen sol bacağına masaj yapmaya başladı.

"Rainier, sen kollarına masaj yap. Ben bacaklarına bakacağım. Orada ne kadar kaldığını bilmiyorum ama çok dar bir yerdi. Güvenlik görevlilerinden saklanıyordu. Harold ve Robert da buradaydı. Beni terk etmeden önce elimde olan tek şey buydu."

Rainier onun yanına çömeldi ve sağ kolunu yoğurmaya başladı. "En azından piçler onu bulamadı. Onun yerine, süitinin her yerine böcek ve kamera yerleştirmekle vakit geçirdiler."

Vienna muhalif bir ses çıkarmayı başardı, bakışları Zale'e kaydı, onun ne anlatmaya çalıştığını anlamasını umuyordu. Yaptıkları masaj, uzuvlarına geri dönen kanın yarattığı korkunç hissi gidermeye yardımcı oluyordu. Bir bacağı ve kolu soğuk ve ölü gibi hissediyordu, diğerlerinde ise alevlerin içini yakması gibi iğneler ve karıncalanmalar vardı. Onlar masaj yaptıkça bu his daha da azalıyordu.

Zale onun yüzünü inceledi. "Bize ne anlatmaya çalışıyorsun, Kar Tanesi? Odana böcekleri Harold ve Robert'ın koymadığını mı söylüyorsun?"

Başını sallamaya çalıştı. Vücudunun bir parçasını yönlendirmek şöyle dursun, hareket edecek enerjiyi bulmak bile inanılmaz derecede zordu ama başardı.

Zale, Rainier'le uzun uzun bakıştı ama ona emin olup olmadığını sormadı. Kız dolapta saklandığı ve onlar da Rainier'in göremeyeceği bir süitte bulundukları için Zale'in bunu yapabileceğini düşündü ama Rainier'in belirttiği kadar titiz davranacak zamanları olmadığını biliyordu.

Masaj sadece korkunç karıncalanma ve iğnelenmelere değil, felce de yardımcı oluyordu. En azından öyle hissediyordu. Hâlâ bitkin durumdaydı ama iki adam, kan vücudundan akmaya başladıkça hareket edememe hissini geri getiriyordu.

"Bu tarafta iyi misin, Vienna?" Zale sordu.

Kadın başını sallamayı başardı. Zale onun sağına geçti ve Rainier de soluna geçti. Zihinsel olarak kendini ölü kol ve bacağındaki hislerin geri dönüşüne, kanın geri dönüşüne ilk eşlik eden o korkunç yanmaya hazırlamaya çalıştı.

"Odana böcekleri kimin koyduğunu biliyor musun?" Rainier sordu.

Sesini denedi. "Hayır." *Hayır* dediğini sanıyordu. Sesi *hayırdan* çok vıraklamaya benziyordu. İçinde kurbağa olabilirdi. İnsanlar bir zamanlar okyanustan sürünerek çıkmamış mıydı? Okula geri dönmesi gerekiyordu. Sheesh. Beyni doğru çalışmıyordu.

"Bence ısrarla çıkardığı o garip ses hayır demek," diye takıldı Zale.

Ters ters bakmayı denedi. Yüz kasları sesinden daha iyi çalışmıyordu. Biraz zaman alacaktı. Sabırlı olmak zorundaydı. Zale'in önünde vücudunun çalışmamasından hoşlanmıyordu ama Rainier'in önünde bu kadar çaresiz olmaktan da nefret ediyordu.

"Kendini daha güçlü hissettiğin anda, Vienna, seni kaldırıp yatağa yatıracağım. Kumarhaneden doğruca odana geldik, Rainier'in Wayne kadar iyi görünmesinin nedeni de bu. Kazandığın için seni tebrik etmeye gelmesinin inandırıcı olacağını düşündük.

"Ama şimdi, seni bırakırsak o muhafızların geri dönebileceğinden endişeleniyoruz. Hiç şüphesiz, bizimle çok fazla zaman geçirdiğin için senin bir bitki olduğunu düşünüyorlar," dedi Zale. "Sivilleri hiçbir şekilde işin içine katmamaya özen göstermemizin nedeni de bu. Bu otelden çıkman gerekiyor."

Zale'in *sivil* kelimesini kullanması hoşuna gitmemişti. Kendisinin de bir sivil olduğunu sanıyordu. Bununla ne demek istemişti? Bir sivile hiçbir şekilde bulaşmamak mı? Biriyle ilişkiye girmemek mi? Güvensizlikleri tam da onları dindirdiğini düşündüğü anda yeniden ön plana çıkıyordu. Onu sorgulamayacaktı, özellikle de Rainier'in önünde. Yapabileceğinden değil. Sadece orada çaresizce yatabilirdi, zihni içeride saatte bir milyon mil hızla koşarken, dışarıda beyin sisi vardı.

"Kızlarını aramalı ve bu gece mümkün olduğunca çabuk yola çıkmalarını sağlamalısın. Eğer gitmeye hazırlarsa, buraya gelmeleri sadece beş saat sürer," diye devam etti Zale. "Onlar odanızdayken, benimle yaptığınız küçük kaçamaktan hoşlandığınızı anlatabilirsiniz. Dinleyen herkesi sen buradayken sadece takıldığınıza ve Wayne'in gelmiş geçmiş en iyi yaşlı adam olduğuna ikna et. Onun arkadaşlığından hoşlandın. İkna edici olmalısın, Vienna. Buradan ayrıldığında bu insanların peşine düşmesini istemezsin. Ve hemen gitmen gerekiyor."

Oturup kalkabilmeyi diledi ama ilk kez yüz kaslarının sertliğine şükretti. Anladığını göstermek için başını salladı. Kan kesinlikle bacaklarına ve kollarına doğru akmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde tekrar hareket edebileceğini söyleyen korkunç ama gerekli acıya karşı dişlerini sıkarak iğnelerin yanmasına odaklandı.

Beyni temizlendi. Kalbi vücuduna kan pompalayarak felci yavaş yavaş, santim santim hafifletti, böylece sonunda tekrar kontrolün kendisinde olduğunu anladı. Rainier ve Zale kan akışına masaj yapmayı bitirdiğinde

kolu ve bacağı iyileşirse, gitmeye hazır olacaktı. Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Ciğerleri tekrar tamamen çalıştı.

"Ben iyiyim. Teşekkürler, Zale. Rainier. Wayne. Her neyse." Gülümsemesi hâlâ biraz çarpıktı ama sesi bir kurbağanınki gibi değildi. Nihayet. Kontrol edemediği zamanlardan nefret ederdi. Çok korkutucuydu.

Zale onu kaldırmak için kollarını dizlerinin altından ve arkasından geçirdi. "Bu çok yakındı. Ödümü kopardın, Vienna." Onu ana yatak odasına taşıdı ve oturabilmesi için yatak başlığının yanındaki yatağa yatırdı. Bir şişe su alıp ona uzattı. "Neden odana böcek ve kamera yerleştirenlerin Harold ve Robert olmadığını düşünüyorsun?"

Kadın ondan kapı aralığında uzanan Rainier'e baktı. Yaşlı adam görüntüsünün altında, onun gerçekte ne kadar ölümcül bir adam olduğunu görebiliyordu.

"Eğer birkaç kişi olsalardı ve iyi gizlenmiş olsalardı, bunu yapamazlardı. Süitimi aramak için sadece birkaç dakikaları vardı. Tam arkamdan girdiler. Zar zor odama girebildim ama içimde büyük bir tehlike hissi vardı, bu yüzden saklanacak bir yer buldum ve gizlendim. Konuştuklarını duyduğumda henüz odanın içine girmemiştim. Harold adında biri diğerine acele etmesini, kameraların tekrar açılmasına sadece birkaç dakika kaldığını hatırlattı. Koridordaki güvenlik kameralarını kastettiğini tahmin ettim."

"Yani, içerideki kameralar çoktan yerleştirilmişti ve bunu biliyorlardı ve koridordakilerle birlikte onları da bozuyorlardı." Zale Rainier'e düşünceli bir bakış daha attı. "Odamızda böcek olup olmadığını kontrol etmemiz gerekecek ama şimdilik onu yalnız bırakmaya cesaret edemeyiz. Uzun bir gece bizi bekliyor, en azından arkadaşları gelene kadar ve beş saat uzun bir süre."

"Kiraladığımız Airbnb'nin eşyaları ve giysileri için bir araca ihtiyacımız var, bu yüzden birinin arabayı kullanması gerekiyor ama Raine onlara bir uçak ayarlayabilir. Shabina da ayarlayabilir," dedi Vienna. "Çabucak burada olurlar."

"Sam'e neye ihtiyacımız olduğunu söyleyeyim," dedi Zale. "Her ihtimale karşı kadınlardan hiçbirine mesaj atmanı istemiyorum. Mümkün olduğunca çabuk temizlenmeni istiyorum. Hemen gitmeni tercih ederim. Sanırım seni Wallin'i oynamaktan vazgeçiremem?" Sesinde umutlu bir ton vardı.

"Hayatta olmaz," dedi Vienna. "Onunla oynamayı neredeyse parayı istediğimden daha çok istiyordum. Her halükarda, kazanırsam masadaki kazancımı ikiye katlarım."

"Şansın olduğunu düşünüyor musun?"

"Bir olasılık var. Bir yeteneği olduğundan şüpheleniyorum. Art'ın var. Art'ın bunun farkında olduğundan emin değilim ama var. Benimki gelişmiş ve üzerinde çalışıyorum. Bence Wallin'in farklı bir yeteneği var ve o da bunun üzerinde çalışıyor. Muhtemelen bu sayede bu kadar başarılı bir işadamı oldu. Kesinlikle onu oynamak istiyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

Oda yeterince genişti, ancak güvenlik ve televizyon ekiplerinin masanın etrafını sarması, geniş bir alan ve rahat bir atmosfer olabilecek ortamı azaltma eğilimindeydi. Masa odanın ortasındaydı ve kendilerine ayrılan yerleri aldılar. Krupiyenin tam karşısında bulunan Daniel Wallin'in karşısında ve solundaydı. Onun karşısına yerleştirilmiş olmasını ilginç bulmuştu. Buna aldırmadı çünkü onun kartlarını oynarken yaptığı her şeyi görebilmek istiyordu. Belli ki o da kızın ne yaptığını görmek istiyordu.

İlk kez kendi kendine, internette anonim olarak oynadığında onu nasıl teşhis ettiğini sordu. Elbette, kazancı bir banka hesabına gitmişti. Onun çevrimiçi turnuvalarından bazılarında oynamıştı. Otel kesinlikle o hesabın izini sürebilirdi. Onunla bu şekilde mi ilgilenmeye başlamıştı? Katıldığı her turnuvayı kazanmıştı. Bu Wallin gibi birine bir bayrak göndermiş olmalı. Onun için de öyle olmalı. Art için de öyle olmalıydı.

Masada oturanlara neşeyle gülümsedi. "Yine karşılaştık. Leo, Jameson, Art, sizi tekrar görmek güzel."

"Ben aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değilim," dedi Leo ona.

Jameson güldü. "Bunu desteklemek zorundayım, Vienna. Ama her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Nadiren yaptığı bir şey olan görünüşüyle oynamıştı. Elbise ya da etek giymemişti -bu çok ileri gitmek olurdu- ama gözlerini normalden daha da yeşil gösteren koyu yeşil bir gömlek giymişti. Birisi onun iri gözlerini keşfettiğinde, mükemmel kemik yapısını ve cömert ağzını da keşfediyordu. Saçları uzun ipeksi platin yapraklar halinde sırtından aşağıya ve ihtiyaç duyduğunda yüzünün etrafına dökülüyordu. Uzun boyluydu, uzun bacaklıydı, kalem inceliğindeki siyah kot pantolonuyla istediğinde bir manken gibi yürüyordu ve bunu önemsiyordu. Elde edebileceği her avantajı kullanacaktı.

"Teşekkür ederim Jameson, bana karşı her zaman nazıksın," diye karşılık verdi sandalyesine otururken. "Bahsi zorlamadığın sürece."

Yine anında kahkahalar yükseldi. Wallin bile gülümsedi. En son ona baktı. "Bay Wallin, sizi tekrar görmek çok güzel."

Adam sandalyesinde arkasına yaslandı ve onu dikkatle süzdü. "Sanırım formaliteleri bir kenara bırakabiliriz, en azından oynadığımız sürece, Vienna. Bana Daniel de."

Bir gün önce, turnuvayı kazandıktan sonra onu konuşturduğu zamanki aynı dikkatli ve *kurnaz* incelemeyi hatırladı. Onu geciktirmek hesaplanmıştı. Bundan emindi. Birkaç kez saatine bakmıştı. Odasına kamera yerleştirilmesinden o mu sorumluydu? Eğer öyleyse, bunu neden yapmıştı?

"Daniel, o zaman." Ona bir gülümseme daha verdi. En az onun kadar sahte olabiliyordu. Kazanmayı planlıyordu. Bu yüzden buradaydı. Adamın yenilmez olması ya da otelin sahibi olması gözünü korkutmuyordu.

Krupiye yerine oturdu ve odaya heyecanlı bir sessizlik çöktü. Vienna bakışlarının güvenliği taramasına izin verdi. Robert ve Harold güvenlik görevlileri arasındaydı. Simon da oradaydı. Daniel Wallin'e yakın en az beş kişi vardı. İkisi ona oyuna kadar eşlik etmek için gelmişti. Biri Rachel adında bir kadın ve Wilder adında bir adam olan ortağıydı. Bu ismi tanımıştı. Elbette *iki tane* Wilder olamazdı ama Zale güvenlik şirketine bir ajan yerleştirmediklerini çünkü bunun çok riskli olduğunu söylemişti. Wilder ona değil, etrafına baktı, onu diğer oyuncularla tanışacağı özel odaya götüren kalabalığa dikkat kesilmişti. Her ihtimale karşı ona bakmaktan kaçındı. Wilder ve Rachel hemen arkasındaydı, muhtemelen onun güvenliğiydiler.

Leo yüz bin teklifle açtı. Elbette herkes kaldı. Daniel kartlarına bakmadı ama sıkılmış gibi bir sesle hemen çeyrek milyonluk bir bahis yaptı. Bunu yaparken doğrudan Viyana'ya baktı. Birinin parasını koyma zamanı gelene kadar kartlarına bakmaması yeterince yaygın bir uygulamaydı. Yine de bakmadı. O da bakmadı. Daniel'da maça kızı ve kupa onlusu vardı. Onda ise karo onlu ve vale vardı.

Art bakmak için kartlarının kenarını kaldırdı. Vienna'nın onun yüz ifadesine bakmasına ya da elinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışmasına gerek yoktu. Krupiye oturup desteye dokunduğu anda, o tanıdık sıcaklık içinden geçerek onu kartlara bağlamıştı. Onları "gördü". Art'ta yedili ve sinek ası vardı.

Vienna daha çok Daniel'ın tepkisiyle ilgileniyordu. O ne yapıyordu? Art'ı mı inceliyordu? Yüz ifadesine mi bakıyordu? Elleri mi? Kartlarına mı? Onu yüzlerce kez oynarken izlemiş olmalıydı. Biriyle yüz yüze oynamakla aynı şey değildi. Saçları yüzüne düşecek kadar başını eğdi ama bakışlarını Wallin'e sabitledi.

Daniel, Art'tan çok onunla ilgileniyordu. Onun ne yaptığını görmek istiyordu, Art'ın değil. Kirpiklerini aşağıya doğru savurdu ve altlarından Art'a hızlı bir bakış fırlattı. Art bahse girdi. Daniel ve Vienna eşleşti. Art ikisini de yenmişti. Leo pas geçti.

Dağıtıcı bir kart yaktı ve sonraki üç kartı çevirdi. Karo ası, karo yedilisi ve kupa altıslısı. Bu ona dört karo verdi. Art'ın iki çifti vardı. Daniel'in hiçbir şeyi yoktu. Vienna bahsi yarım milyon dolara çıkardı. Art onunla kaldı. Daniel gözlerini kıstı ve kartlara baktı. Pas geçti. Maça sekizli geldi. Vienna yarım milyon dolar daha yatırdı. Art onunla kaldı, ancak ona o küçük sırtışını verdi.

"Nehirde sana karşı bahis oynamamayı iyi bilirim, Vienna, özellikle de kırmızı istediğinde."

Krupiye karo kızını çevirdi. Art başını salladı. "Her seferinde. Sende var, değil mi? Lanet olası bir elmas floş."

Bir milyon dolara eşdeğer fişi ortaya koydu. Eğer Art -ve Daniel- blöf yapıp yapmadığını görmek istediklerinde, Art bunu ödemek zorunda kalacaktı. Art kartlarını hızla katlarken, "Hiç şansım yok," dedi.

Vienna fişleri aldı ve ona esrarengiz bir gülümseme gönderdi. Potlar gittiği için, bu onu güzel bir şekilde ayarladı. Sonraki iki elde kartlarının görüntüsünü beğenmedi ve pas geçti. Bir sonraki elde bir çift as, sinek ve maça yakaladı ve bahsi açtı. Leo, Daniel ve Jameson da oyunda kaldı. Art neredeyse gerçek bahisler başlar başlamaz pas geçti.

Flopta kupa ası, kupa valesi ve maça dokuzu ortaya çıktı. Leo yarım milyon dolar yatırdı. Daniel bahsi gördü ve bir milyona yükseltti. Jameson pas geçti. Vienna bahsi gördü ve bir milyon daha artırdı. Leo kartlara baktı.

Daniel ona doğru eğildi. "Gözlerinde o bakışı görebiliyorum Leo. Bahsi yükseltmeye ve beni oyundan atmaya kararlısın." Güldü, herkesi rahatlatan o sosyal tavırla onları birbirine bağladı. Sanki Leo ile eski arkadaşlarmış gibi konuşuyordu.

Vienna, Leo'dan hiç de öyle bir izlenim almamıştı. Aslında Leo'nun pas geçebileceğini düşünmüştü ama Leo oyunda kalmakla kalmadı, tam da Daniel'in tahmin ettiği gibi artırdı.

Daniel içini çekti ve başını salladı. "Zorlayacağından korkuyordum." Flop'a kederle baktı ve sonra fişlerini içeri itti.

Vienna, Daniel'in hareketini pek yutmasa da potu doğru yaptı. Daniel'in gizli iki kupası olduğunu biliyordu. Leo'da üç vale vardı. Onun üç ası vardı.

Dönüşte kupa iki geldi. Bu Leo'ya yardım etmedi. Bu ona yardım etmedi. Daniel'in floşu vardı. Leo'nun çekilmesi gerekiyordu.

Leo çekileceğini söyleyemeden Daniel usulca güldü. "Yapma Leo, eski dostum. Beni bütün fişlerimi ortaya koymaya zorlama. Beni her zaman sınırlarıma kadar zorluyorsun. Bunu bana nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama seninle oynamak saçlarımı her zamankinden daha beyaz yapıyor."

Leo onunla birlikte güldü ve fişlerinin çoğunu içeri itti.

Daniel kederli bir iç çekiş yaptı ve onunla eşleşti, ardından Viyana'ya dönmeden önce hemen tekrar artırdı. "Tekrar yükseltmek istemiyorsun, değil mi kadın? Benim gibi yaşlı bir adamı zorlamak bana kalp krizi geçirtebilir. Eminim arttırmak yerine pas geçmelisin."

Adamın sesi zihnine girmeye çalışıyordu ama kadın buna direniyordu. Bununla birlikte, notalarda bir telkin, neredeyse bir tür hipnoz gibi davranan bir tempo olduğunu fark etti, böylece alıcı Daniel'in tam olarak istediğini yaptı. Önemli sözcükleri vurguluyordu. Bu durumda, kızın pas geçmesini değil, artırmasını istiyordu. Kızın pas geçmeye niyeti olmadığından ve artırmaya niyeti olduğundan, Daniel'e "hediyesinin" onun üzerinde işe yaradığı izlenimini verebilirdi. Açıkça görülüyordu ki, adam onun sahip olduğu yeteneğe sahip değildi.

Vienna itaatkâr bir şekilde bahsi karşıladı ve artırdı. Leo için üzülmüyordu, bu turda hayatta kalamayacağını biliyordu. Dağıtıcı bir kart yaktı ve nehir kartını gösterdi. Karo ası. Bu Leo'ya full house verdi. Daniel'in floşu vardı. Viyana'da dörtlü vardı.

Leo eldeki tüm parasını yatırıma kadar Daniel Leo ile konuşmaya devam etti. Neşeli ve kendinden emin görünüyordu. Daniel bahsi karşıladı ve yükseltti. Vienna bu bahsi karşıladı ve Daniel onu kışkırttığında arttırdı. Bahisler tekrar dönerken Daniel kendinden memnun görünüyordu.

Art başını salladı. "Nehir kartında asla Vienna'ya karşı bahse girme, Daniel," diye uyardı.

Fişler sanki kuruşluk fişlermiş gibi pota girerken Daniel bu tavsiyeye gülüp geçti. Leo full house'unu, Daniel floşunu ve Vienna da dörtlüsünü açtı. Gizli as çiftini ortaya çıkarırken otel sahibinin yüzünü dikkatle izledi. Bir an için neşeli maskesi düştü ve şoka girmiş gibi göründü. Gerçekten şok olmuştu. Kadının elinin onunkini yenmesini beklemiyordu. Onun "yeteneği" hakkında hiçbir bilgisi olmadığını kesinlikle biliyordu. Onunkinden o kadar farklıydı ki.

Leo el sıkıştı ve masadan ayrıldı. Art, Vienna'ya küçük bir sırtış gönderdi. "Sanırım bu nehir kartı ve senin hakkında batıl inançlarım olmaya başladı, Vienna."

Suyunu yudumlarken güldü. "Daniel beni yakaladı sandım. Biraz paranoyaklaşmaya başlamıştım. Neredeyse pas geçiyordum. Neden oyunda kaldığımı bilmiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, altı el sonra Art to go oldu. Vienna floptan önce pas geçti. Elinde övünmeye değer bir şey yoktu. Jameson iki küçük el, Art bir büyük el ve Daniel en büyüğünü kazandı. Vienna bir türlü kart alamıyordu. Daniel onunla ne kadar alay ederse etsin, sırf "büyük" çocuklarla oynamak uğruna kötü kartlar oynamayacaktı.

Art'ın gidişini görmekten nefret ediyordu. Arkadaş olarak gördüğü bir kişi varsa, o da Art'tı. Masadan ayrılmasının onun için yaptığı tek şey, kartlar dağıtıldığında şansının dönme şeklini değiştirmek oldu. Kendini her ikisi de kırmızı olan bir çift papazla buldu. Daniel ve Jameson'ın ikisi de içeride kaldı. Daniel'da iki vale vardı, ikisi de siyahtı. Jameson'da iki onlu, bir kupa ve bir sinek vardı.

Daniel bahsi oldukça kontrollü bir şekilde başlattı, çeyrek milyon dolar. Vienna ve Jameson kaldı. Dağıtıcı maça papazını, karo valesini ve maça onluyu ortaya çıkarmak için üç kartı çevirdi.

Daniel bahsi yarım milyon dolara çıkardı. Vienna kaldı. Jameson da öyle yaptı. Dönüşte kupa valesi ortaya çıktı. Bu Jameson'a gizli onlularıyla full house verdi. Vienna'nın gizli papazlarıyla full house'u ve Daniel'in gizli vale'leriyle dörtlüsü vardı.

Daniel hemen Jameson'ı büyük bir bahse itmek için sesini kullanmaya başladı. Bahse girebilecekleri bir tavan yoktu ve Jameson beş milyon dolarlık bir bahis yaptı. Daniel bahsi karşıladı ve beş milyon daha artırdı. Bir anda sesini Viyana üzerinde kullanmaya başladı. O da bahsi karşıladı ve beş milyon daha artırdı. Jameson potu doğru yaptı ve Daniel da öyle yaptı.

Nehir kartı çevrildi. Sinek papazı. Bahis bir kez daha Daniel'in hipnotik telkinini takip eden Jameson'a gitti. Daniel artırdı ve Viyana'ya ne yapması ya da yapmaması gerektiğini söyleyemeden, Jameson bir on milyon daha artırdı.

Daniel sandalyesine geri oturdu, bakışları onun yüzündeydi, sonra dağıtıcının açık olarak yerleştirdiği son karta kayd. "Orosu çocuğu. Art nehir kartı konusunda haklıydı."

Kadın yüz ifadesini değıştirmed. Ona soğukkanlılıkla baktı. Emin olmak istiyorsa, parasını ortaya koyması gerekiyordu. Ona göre oyun ikisi arasındaydı.

Jameson fişlerini koydu. Daniel içinde bulunduğu çıkmaza tam olarak inanamıyormuş gibi uzun bir süre düşünerek oturdu. Sonunda onu çağırdı. Viyana iki papazı çevirdi. Daniel'da dört vale, Jameson'da ise full house vardı. Jameson ayağa kalktı ve ikisinin de elini sıktı. Daniel neredeyse dalgın bir şekilde onun elini tutarken gözlerini doğrudan Viyana'ya dikti.

"Kartlar senden yana."

Ona en gizemli gülümsemesini verdi, hiçbir şey belli etmediği için herkesi çıldırttığını bildiği gülümsemesini; özellikle de ara sıra çok kötü randevulara çıktığı erkeklere. "Bazen, ama tüm kumarbazlar kartların kendilerine geldiği ve gelmediği dönemlerden geçerler. Sabırlı olmak ve doğru kartları beklemek için yeterince akıllı olmalısınız."

"Bu işten bir servet kazanabilirsin."

Güldü. "Sık sık yapıyorum. Ben öncelikle bir hemşireyim. Hayatımı seviyorum, Daniel. Değıştirmek gibi bir isteğim yok."

Sesini alçalttı ve ona doğru eğildi. "Doğru ilişki için bile mi?"

Çoğu mikrofonun sesinin çok hassas olduğunu farkındaydı. Eğer onu tuzağa düşürmeye çalışıyorsa, bunu başaramayacaktı. "Doğru ilişkide olan bir erkek, eğer seviyorsam hayatımı değıştirmemi istemez. Zaten ben ilişkilerden uzak durma eğilimindeyim. Özgürlüğümü seviyorum." Özür dilemeden omuz silkti. "Arama kurtarma yapıyorum, yürüyüşe çıkıyorum ve tırmanıyorum ve yaptığım işin her yönünü seviyorum. Hayatıma tam zamanlı bir ilişki sığdırmak çok zor olurdu. Yaşamak için mükemmel bir yer bulduktan sonra taşınmak söz konusu bile olamaz."

Daniel bir kaşını kaldırdı. "Çok kararlısın."

"Sanırım aynı şeyi bir erkek söyleseydi, bunu sorgulamazdın."

"Sanırım haklısın. Eski kafalıyım ama yaşılanıyorum da. Her zaman erkeğin yaşadığı ve çalıştığı yere taşınacak olanın kadın olduğunu düşünürüm."

"Ah, anlıyorum, körü körüne onu takip etmeli ve hayallerinden ve uğruna çalıştığı her şeyden vazgeçmeli öyle mi?"

Daniel kaşlarını çattı. "Böyle söyleyince kulağa oldukça bencilce geliyor sanırım."

Ona hiçbir şey ve her şeyi ifade eden bir gülümseme daha gönderdi. "Eminim tam da bu nedenlerle bir ilişkiye girme riskini almak istemediğim için bencil olduğumu düşünecek pek çok insan vardır."

Satıcı oturdu ve Vienna bir kez daha içinden akan enerjinin, odadaki her şeyin ve herkesin keskin bir şekilde farkında olmasını sağladığını hissetti. Daniel ve krupiyenin ciğerlerine çektiği her nefes. Parmakların fiske vuruşu ya da dokunuşu, Daniel'in medyayla konuşurken sözde nezaketini göstermek için sesini ayarlamaya başlaması.

Vienna çok dikkatli oynaması gerektiğini biliyordu. Önünde ne kadar fiş olduğu önemli değildi, Daniel her zaman fiş avantajına sahip olacaktı. Burası onun oteliydi. Onun masasıydı. Egosu ona kaybetmesine izin vermezdi. Mesele para değildi, gerçi masada oturan her kumarbaz için bu büyük bir teşvikti. Daniel büyük eller söz konusu olduğunda asla kaybetmemesiyle tanınırdı. Bunu kendi otelinde yapmak istemezdi, hele ona -bir yabancıya- hiç istemezdi.

Kız ve kupa onlusu dağıtıldı. Daniel'in elinde iki papaz olduğunu biliyordu, karo papazı ve maça papazı. Daniel hemen bahsi iki milyon olarak belirledi. Kız ona cevap verdi. Dağıtıcı bir kart yaktı ve sinek papazını, kupa valesini ve karo onluyu verdi. Daniel bahsi ikiye katladı ve kartların her yerde olmasıyla ilgili onunla şakalaşmaya başladı. Ne üzerine bahse girmişlerdi? Herhalde onu yükseltmeyi düşünmüyordu?

Vienna artırdı, parmakları fişlerin üzerinde kolayca kayıyor ve onları çizgiye doğru itiyordu. Dönüşte kupa papazı ortaya çıktı. Bu Daniel'a tam olarak istediğini verdi. Dört papaz. Oyunu hemen orada, tek elde bitirebileceğinden emindi, bahsi artırarak onu hepsini oynamaya zorladı. On milyon çip bahse girdi ve kederli bir şekilde onu gayretli olmaması, şöhret ve kameralar uğruna onu geçmeye çalışmaması konusunda uyardı. Pas geçmeliydi, arttırmamalıydı.

Vienna bahsi karşıladı ve yükseltti. Daniel yeni bir öğrenciyi azarlarcasına başını salladı. Nehir kartı kupa dokuzluydu. Daniel onun destesine baktı

sonra da hepsini soktu. Kamera ekibinden korku dolu bir nefes geldi. Çiplerinin hepsini itti ve onu çağırdı.

"Çok cesurca ama belki biraz da gözü kara bir davranış," dedi Daniel. "Gençlerin kibri." Delikte sahip olduğu papaz çiftini gösterdi.

"Belki," dedi Vienna, "ara sıra bundan suçlu olabilirim, ama bu sefer değil." Vezirini ve kupa onlusunu açarak floşu olduğunu gösterdi.

Daniel kırk saniye boyunca kartlara baktı ve Viyana'nın kendisini yendiğini anladı. Adrenalin vücuduna hücum etti ve sandalyesini devirerek ayağa fırladı, hâlâ o meşhur sporcunun hareketlerine sahip olduğunu gösterdi. Kadın suyundan yavaşça bir yudum alıp onu dikkatle izlerken o masanın arkasında volta atmaya devam etti.

Masaya döndü, sandalyeyi aldı ve ona çok yakın bir yere koydu. Daniel yalnız kalmak istediğini belirtti. Kendi yakasındaki ve kadının yakasındaki mikrofonu çıkardı ve ardından güvenliğe medyayı kaldırması için işaret etti. Ayrıca dağıtıcının da odadan çıkmasını işaret etti.

Diğerlerinin çoğu dışarı çıkarken Viyana kendini çok savunmasız hissetti ve hiçbirine güvenmediği Daniel ve güvenlik ekibiyle baş başa kaldı. Güvenlik ekibi odanın arka tarafına geçti. Bu onu daha iyi hissettirmedi. Kapıya olan mesafeyi hesapladı. Çoğu insanın ona verdiği kadar çok daha hızlıydı. Her gün koşuyordu ve mükemmel bir formdaydı. Yine de odada bir takımı vardı. Ondan sadece bir tane vardı.

Zihninin bir kısmı saldırıya uğrarsa nasıl hayatta kalacağını düşünse de dikkatini Daniel'a çevirdi.

"Hayatım boyunca, oynadığımızda beni yenebilen bir adam daha gördüm, Vienna. Kart oyunlarında çok başarılıydı. Bir yeteneği vardı. Kimse ona dokunamazdı. Senin oynadığın gibi oynamak tehlikeli. Benim oynadığım şekilde oynamak tehlikeli. Sadece kumarhaneyi canlı tutmak için gerekli olduğunda oynamayı öğrendim. Kazanmamın etrafında bir gizem yarattım. Güzelsin ve bir kadınsın. Bu artık çok daha fazla kabul görüyor ama Charles'ta gördüğünüz gibi hala içerleniyor. Art ya da Leo gibi oyuncuların dostunuz olduğuna inanıyorsanız çok safsınız. Size anında sırt çevirirler. Charles çok daha dürüst. Daha da önemlisi, her zaman kazanacağın gerçeği eninde sonunda dikkatleri üzerine çekecektir."

"Her zaman kazanacağıma seni inandıran nedir?" Vienna aynı sessizlikle karşılık verdi.

"On üç yaşımdan beri kâğıt oynuyorum. Daha küçükken bile, ama on üç yaşındayken ciddiydim. Hiç kaybetmedim. İstemediğim sürece bir kez bile."

Bu ona inancı için tam olarak bir açıklama vermedi.

"Az önce bana yeteneği olan, kâğıt oynamada çok zeki olan ve seni her seferinde yenen bir adam olduğunu söyledin," diye belirtmek zorunda kaldı Vienna. Bir yanı Daniel'ı yenmeyi başaran adamla oynamak istiyordu. Daniel'ın kazanmasına yardımcı olmak için sesini kullandığını fark etmiş miydi? O da kendisi gibi hipnotik telkinlere karşı bağıışıklık kazanmış mıydı?

Otelin sahibi daha da yakına eğildi, centilmen tavrı yerini çok daha acımasız bir ifadeye bırakırken yüzüne karanlık bir maske inmiş gibiydi. "Üç haftalık bir aramadan sonra çölde boğazına kadar kuma gömülü halde bulundu. İşkence görmüş ve sonra vurulmuştu, iki gözü de yoktu. Ağzında kartlar vardı, oynadığımız son oyunda beni yenmeyi başardığı elin aynısı."

Sesinde bir kötülük tıslaması vardı. Zehir. Vienna bakışlarını ona dikmek için geri çekildi ve onu okumaya çalıştı. İfadesini maskelemekte çok iyiydi ama o derin, acı zehir kuyusu, disiplinine rağmen içinden patlayan bir volkan gibi püskürüyordu.

"Üç as ve iki vale. Bende üç papaz ve iki kız vardı," diye mırıldandı Daniel, sanki son elin ne olduğu önemliymiş gibi.

"Doğal olarak polis soruşturdu. Senin de işin içinde olduğunu düşünmüş olmalılar," dedi Vienna. Daniel'ın söyledikleri açık bir tehdit gibi görünse bile gözünü korkutamazdı.

"Sağlam bir mazeretim vardı. Çöl cesetlerle dolu. Bu neredeyse kırk yıl önceydi. O zamanlar yolsuzluk hâlâ oldukça yaygındı. Şimdi o kadar değil."

"Ve beni hiçbir şekilde tehdit etmiyorsun."

"Hayır, neden böyle düşünesiniz ki? Seni uyarmaya çalışıyorum. İnsanlar senin kazandığın para için adam öldürüyor. Sürekli kazanan biri olduğunuzu kanıtlarsanız, parayı onlardan çaldığınızı düşünmeye başlarlar. Bu olayın televizyonda yayınlanması talihsizlikti. Beni yenebileceğinizi bir an bile düşünseydim böyle olmazdı. Bundan sonra oynarken çok ama çok dikkatli olmanız gerekecek."

Wallin yine bir beyefendi gibi konuşuyor, ona karşı nazik ve ilgili davranıyordu. Onun bir köpekbalığı olduğunu zaten biliyordu. Oradan çıkması gerekiyordu, sadece ölümcül felcin vücudunu istila etmek istediğini hissedebildiği için değil, aynı zamanda onu hasta edebilecek bir adamla aynı odada olmak onu hasta ettiği için

poker oyununda onu yendiği için birini öldürmüş ya da öldürtmüş olabilir.

"Uyarınız için teşekkür ederim. Neyse ki burada yaşamıyorum ya da çalışmıyorum, böyle bir niyetim de yok. Bulduğum yerden oldukça memnunum." Ayağa kalktı ve onu sandalyesinde doğrulmaya zorlayarak kendisine nefes alma alanı açtı. "İzin verirsiniz, toparlanmam gerekiyor. Sana söyledim, başka işlerim var. Arkadaşlarım dün gece geldi ve onları görmek için sabırsızlanıyorum."

"Tekrar tebrikler, Vienna." Daniel elini uzattı.

Elini çok sıkı tutuyordu. Kazandığında Daniel'ın onu tebrik etmediğinden çok emindi, ama bunun bir önemi yoktu.

"Size odanıza kadar eşlik etmesi için güvenlik görevlilerini gönderiyorum."

"Buna gerek yok." Kalabalıktan korktuğundan daha çok güvenlik ekibinden korkuyordu.

"Bu çok gerekli. Şu anda bu odanın dışının nasıl olacağı hakkında hiçbir fikriniz yok. Unutmayın, kırk yıl önce biz poker oynarken medyada şimdiki kadar yer almıyordu ama yine de biri Liam Gram'ı öldürdü. Oyunumuz televizyonda yayınlanmıştı. Art, Jameson, Leo ve ben hepimiz sana karşı kaybettik. Milyonlarca insan bunu gördü. Bir gecede sen bir sansasyon haline geldin ve biz aşağılandık. Bu aşağılanmanın bizi yiyip bitirmesine izin vermemiz mümkün. Bunun olamayacağını düşünmeyin. Sana gülümseyebilirler, seni tebrik edebilirler, seninle fotoğraf çekirmek isteyebilirler ama hata yapma, Vienna: onlar senin arkadaşın *değil*."

"Bunu anlıyorum. Onların benim arkadaşım olmadığı konusunda beni uyardığın gibi, sen de olmayabilirsin." Oyun çok uzun sürmediği ve "yeteneğini" çok fazla kullanmak zorunda kalmadığı için şükrederek kapıya doğru ilerledi.

Daniel güvenlik görevlilerine işaret etti ve hemen etrafını sardılar. Vienna otel sahibinin neden bahsettiğini bildiğini kabul etmek zorundaydı. Odanın dışına adımını attığı anda medya tarafından kuşatıldı. Arkalarında, onu ezecekmiş gibi görünen bir insan kalabalığı vardı. Güvenlik ekibi ne yaptıklarını biliyordu, etrafında bir elmas oluşturdular.

Rachel, "Başını eğ ve elini Wilder'ın sırtında tut," diye talimat verdi. Viyana'nın tam arkasındaydı.

Onun iki yanında da iki kişi daha vardı. Vienna iki adamı da tanı mıyordu ve üniformalarına da bakmadı. Sadece Rachel'ın dediğini yaptı ve özel asansöre doğru ilerlerken yere baktı. Derin derin nefes alarak adımlarını Wilder'ın kilerle eşleştirdi ve kendisine seslenen muhabirlerin sesini duymazdan geldi.

Kendisine bu kadar yaklaşan devasa kalabalığın enerjisiyle üzerine gelen çeşitli duyguları işlemek zordu. Çok fazla insan vardı. Daniel Wallin'in veda konuşması da kafasının içinde dönüp duruyordu. Asansörün kapıları açıldı ve Wilder kenara çekilerek onun içeri girmesine izin verdi. Yüzü kalabalığa dönüktü, vücudu onunkini engellerken bile bakışları insanların üzerinde geziniyordu. Kadın onun etrafını bile göremiyordu. Wilder içinde biraz fazla iyiydi ama bu sayede kalabalığın içinden yayılan birkaç güçlü duyguyu kısa süreliğine de olsa fark edebildi. Bunlardan biri güçlü bir kötü niyetti. Daha önce hissettiği o karanlık gerginlik ona doğru yayılıyordu ama bu sefer çok daha zehirliydi.

Güvenlik ekibinin geri kalanı asansöre adım attı ve kapılar sessizce kapandı. Asansörde yaptıkları her şeyi, belki de söyledikleri her şeyi kaydeden bir kamera olduğunu biliyordu. Kattaki onca tezahürattan sonra yolculuk ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Kapılar açılır açılmaz çıkmak için hamle yaptı ama Wilder önce çıkıp geniş koridorda bir sağa bir sola bakarken Rachel onu engelledi.

Asansörden çıkması için ekibine işaret etti ve onu kapıya kadar geçirdiler. Wilder, "İstedığınız zaman ayrılmaya hazır olduğunuzda, size eşlik etmemiz için bizi arayın Bayan Mortenson," dedi.

"Teşekkür ederim, minnettarım." Hızla süitine girdi.

İki arkadaşı Zale'in Sam'e gönderdiği şifreli mesaj üzerine gelmişlerdi ve kapısını kapatırken ona doğru koştular. Shabina Foster 1.80 boyundaydı. Annesinin inanılmaz mavi gözleri, gür siyah saçları ve güzel teni ona Suudi atalarından miras kalmıştı. Shabina Knightly'deki Sunrise Café'nin sahibiydi.

Raine O'Mallory, bir metre iki santimlik ince bedenine sığdırılmış entelektüel bir güç merkeziydi. Biri onu kızdırana kadar son derece sessizdi ve sonra onunla tartışmak asla iyi bir fikir değildi çünkü kaybedecektiniz - çok şey biliyordu. Orduda gizli kapaklı bir işi vardı, ancak orduda bağımsız bir yüklenici gibi görünüyordu. En azından Vienna onun *orduda* olmadığından emindi.

Vienna iki kadından da uzun boyluydu. Bunun bir önemi yok gibiydi. Ona yatak odasına kadar yardım ettiler, ayakkabılarını çıkardılar ve uzanmasına yardım ettiler.

"Dün gece hiç uyumamışsın," dedi Shabina. "Çok geç saatlere kadar konuştuk. Neden biraz dinlenmiyorsun? Ben eşyalarını toplamayı bitireyim. Büyük kazanç için tebrikler. Çok para."

"Hastane ve arama ekibimizin ekipmanları için," dedi Vienna. Uzanmak çok iyi gelmişti. Zayıflık istila etmeye başlamıştı. "Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Otellerle işim bitti."

"Bu güzel süiti bile mi?" Shabina etrafına bakındı.

"Evet, kampa gitmem gerekiyor," dedi Vienna kararlı bir şekilde. Kirpikleri ağırlaşmaya başlamıştı. "Bacaklarıma karıncalanmalar giriyor. Sanırım çok uzun süre oturdum." Zale'in bacaklarına ve kollarına masaj yaparak kanı geri verdiği ve felcin üstesinden gelmesine yardımcı olduğu anısı aklına geldi ve Shabina ya da Raine de aynısını yaparsa, bunun yaklaşan hareketsizliğe karşı koyacağını umdu.

"Bize bahsettiğin o ateşli adamı terk etmeye gerçekten hazır mısınız?" Shabina yatağın kenarına tüneyip Vienna'nın sol bacağına masaj yaparak sordu.

Vienna elini sallamayı denedi. Zahmet etmek çok zordu. "Çok hazırım. Erkekler nihayetinde benim uzun süre uğraşamayacağım kadar otoriterler. Sizin için tüm hayatınızı değiştirmek istiyorlar. Yine de bir süre için eğlenceliydi. Bazı şeyleri özleyeceğim."

Raine güldü. "Eminim özleyeceksin. Stella, Harlow ve Zahra tüm ekipmanla birlikte bizimle Airbnb'de buluşacaklar. Yarın tırmanmak için en iyi kayayı araştırabiliriz. Red Rock'ı internetten araştırdım ve en iyi kaya tırmanışı için her türlü harika kaynağı buldum. Sanırım Stella mutlu olacak. Yürüyüş hepimiz için yeterince kolay görünüyor. Zehra şikayet etmeyecektir."

"Şikâyet edecek," dedi Shabina.

Üçü de güldü. Viyana kendini tutamadı. Zehra istese hepsinin etrafında halka olabilirdi ama bunu her adımda homurdanarak yapıyordu, sanki bir patikayı, kayayı ya da tırmanışı yürümek onun için bir angarya gibiydi. Sadece enerjisi yüksek bir köpeği varsa koşardı. Bir süre önce refakatçi köpeğini kaybetmişti ve başka bir köpek edinmemişti. Arkadaşları onu tekrar mutlu edecek mükemmel bir evcil hayvan bulmak için komplo kuruyorlardı.

Raine, Viyana'nın diğer bacağına masaj yapmak için Shabina'nın karşı tarafındaki yatağa uzandı. Her iki kadının da parmakları güçlüydü, büyük olasılıkla yaptıkları kaya tırmanışları sayesinde. Kayanın üzerinde ilerlerken zaman zaman vücutlarını yukarı çekmek için küçük çatlaklarda parmaklarını kullanmak zorunda kalıyorlardı. Vienna masajın gerçekten bir fark yarattığını söyleyebilirdi. Bunu neden bilmiyordu ki? O bir hemşireydi. Bunu anlaması gerekirdi.

"Yapacak," diye onayladı Raine. "Ama hepimizi geride bırakacak. Hiç antrenman yapmazken bunu nasıl başarıyor bilmiyorum."

"Sanırım gizlice antrenman yapıyor. Belki gecenin bir yarısı," dedi Shabina. "Bir keresinde ona antrenman yapıp yapmadığını sormuştum. Bana tüm erkekleri cılgına çeviren o kibirli bakışını attı ve belki de yaptığını söyledi."

Vienna kendini yine gülerken buldu. Zehra'nın da aynı şekilde karşılık verdiğini hayal edebiliyordu. Çok tatlı bir aksanı vardı ve ciddiye alınmayacak kadar sevimli bakışları vardı, ne de kimsenin ciddiye almasını istemezdi. Zehra, Viyana'nın tanıdığı en nazik insanlardan biriydi. Flört ederdi ve erkekler ona en ufak bir konuda yardım etmek için can atarlardı ama o kimseyle çıkmazdı. Azerbaycan'da doğmuş ve Özbekistan'ın küçük bir köyünde katı bir ortamda büyümüştü. Aslında erkeklerin yanında oldukça dikkatliydi.

"Koluna masaj yapmamı ister misin?" Shabina teklif etti.

Viyana başını salladı. "Teşekkür ederim. Bu kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum. Buradaki spadan hiç faydalanmadım ama muhtemelen faydalanmalıyım. Oteldeki her şey birinci sınıf."

"Bunu hâlâ yapabilirsin, Vienna. Süite gelecekler," dedi Raine. "Tüm olanaklara baktım, çoğunlukla yemek seçeneklerine bakmak için. Beni bilirsin, yemekten başka bir şey düşünmem."

İçlerinde en zayıf olan oydu ve eğer çalışıyor ve dikkat etmiyorsa bütün bir pizzayı yiyebilirdi. Yemek yemeyi severdi. Shabina yemek yapmayı çok *severdi* ama Raine kadar yemek yemeyi sevmezdi. Bir öğünde ne kadar yemek yiyebildiği konusunda Raine ile sık sık dalga geçerlerdi. O da onlara kıskandıklarını söylerdi ki Viyana'ya göre bunda doğruluk payı olabilirdi.

"Siz ikiniz spa olanaklarından yararlanmak istemiyorsanız, ben bu gece dışarı çıkmayı tercih ederim," dedi Vienna. "Temiz hava almaya ihtiyacım var."

Shabina, "Zehra burada olsaydı, hiçbirimizin kaplıcayı es geçmesine izin vermezdi," dedi. "Bunu yaptığımız için bizden utanacaktır."

"Ona asla söyleyemeyiz," dedi Vienna. Kendini çok daha iyi hissediyordu. Kafası o kadar hızlı temizleniyordu ki. Akşamdan kalma gibi bile hissetmiyordu. Bunun oyunun saatlerce sürmemesinden mi -birçok kez katlanmış ve "yeteneğini" uzun süre kullanmamıştı- yoksa arkadaşlarının ona hemen yaptığı masajdan mı kaynaklandığını söylemek imkansızdı.

"Soracaktır," diye uyardı Raine. "Birinci sınıf otel. Aklına ilk gelecek şey spa'nın nasıl bir yer olduğudur. Kesinlikle soracaktır. Seni ne yazık ki eksik bulacak, Viyana."

"Harlow bu konuda onunla hemfikir bile olabilir," dedi Shabina.

Harlow Frye bir senatörün kızıydı. Göz önünde büyümüşü, babası öyle ya da böyle her zaman siyasetin içindeydi. Uzun boylu, güzel, zarif ve kıvıllı saçlı bir kadın olan Frye aynı zamanda hemşireydi ama fotoğrafçılık ve çömlekçilikte çok başarılıydı. Manzara fotoğrafları bazı galerilerde servet değeriinde satılıyordu ve çömlekçiliğı de başarılıydı.

Vienna inledi ve gözlerini sıkıca kapattı. "Haklısın. İkisinden de cilt bakımının erdemleri ve onca saat oturup vücudumun her gün masaj ihtiyacına nasıl dikkat etmem gerektiğı konusunda bir ders alacağım. Belki de günde iki kez."

"Bu konuda haklı olabilirler," dedi Shabina. "Sen bir hemşiresin, bunu sana gösterecekler."

"Sen de değilsin," dedi Vienna. "Odama döndüğümde sadece yalnız kalmak istiyordum."

Raine bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" diye sordu, sesi her zamankinden daha İrlandalı çıkıyordu. "Ben öyle duymadım. Arada sırada seksi bir adamın gizlice seks görüşmesi yaptığını duydum."

Vienna doğrulmayı başardı ve ona bir yastık fırlattı. Çok iyi bir atış değildi ama en azından oturuyordu. Arkadaşlarının odalarda kameralar ve böcekler olduğu ve söyledikleri her şeye çok dikkat etmeleri gerektiğı konusunda uyarılmış olmalarına çok minnettardı.

"Peki, tamam, o da vardı. Uzun süreli ilişkilerden hoşlanmadığını açıkça belirtmişti, bu yüzden buradayken onunla birkaç eğlenceli gece geçirmek beni rahatlatı. Çok kıbar ve yaşlı bir beyefendinin kişisel koruyucusu. Wayne benden bu kadar büyük olmasaydı, onunla birlikte olabilirdim. Tatlı ve nazik biri ve Charles bana saldırdığında yardımına koşmakta bir an bile tereddüt etmedi. Bastonuyla kafasına vurdu ve sonra da onu şokladı."

Shabina, "Ne kadar acılı bir kaybeden," dedi. "Bu adam pokerde her kaybettiğinde kendisini yenen adama mı saldırıyor, yoksa sadece kadınlara mı?"

"Art bana Charles'ın bir keresinde kaybettikten sonra ona saldırdığını söyledi," dedi Vienna. "Onun hakkında bir şeyler okumuştum ama bu küçük bilgiyi gözden kaçırmışım. Pislik ve olay çıkarma konusunda bir ünü olduğunu biliyordum. Sanırım kumarhaneler onun final masasına gelmesinden hoşlanıyordu çünkü bağırıp çağırıp sandalyesini devirdiğinde kalabalık için her zaman çok daha fazla gösteri oluyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu insanların hiçbirinin poker turnuvasından *sonra* ne yaptığını dikkat etmedim. Sadece o sırada. Turnuvaları internetten izlerdim.

oynadıkları şekilde. Art aslında internet üzerinden dersler veriyordu. Leo'nun kumar üzerine birkaç kitabı var."

"Her şeyi araştırıyorum," dedi Raine. "Ve cevapları birden fazla kaynaktan araştırmak zorundayım. Tek bir kaynağa asla güvenmem çünkü artık tek bir muhbirin doğruluğuna güvenemezsiniz."

"Kime güveneceğimizi bilmek çok zor," diye katılıyor Shabina.

"Hepimiz çok paranoyağız," dedi Vienna. "Ben kendimi daha iyi hissediyorum. Üstümü değiştireceğim, saçımı toplayacağım ve görünüşümü biraz değiştirmeye çalışacağım, sonra da buradan gidelim."

"Kazancın banka hesabına aktarılıp aktarılmadığını kontrol ettin mi?" Raine sordu.

"Daniel Wallin böyle bir şeyden asla vazgeçmez," dedi Vienna. "İlk ödülü kazandığımda kontrol ettim ama bugün değil. Bunun parayı iki katına çıkarması gerekirdi. Bunu gerçek bana dönüştükten sonra yapacağım."

Shabina, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Vienna, ama makyajsız da çok güzel görünüyorsun," dedi. "Ve bir o kadar da tanınabilir."

Vienna kaşlarını çatarak ona baktı. "Bilmediğime eminim ama iltifatınız için teşekkürler." Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, gücünü geri kazanıp kazanmadığını görmek için küçük bir deney yaptı. Otelden çıktıklarında sırt çantasını taşıması gerekecekti. Raine onları Airbnb'ye götürmesi için bir araba ayarlayacaktı.

Aceleyle saçlarını at kuyruğu yaptı, yüzünü tüm makyajdan arındırdı ve son banyo malzemelerini de çantasına tıktırdı. Yanına alması gereken minimum banyo malzemesi vardı, bu yüzden hemen hazırlandı. Daha iyi günler görmüş ama son derece rahat olan eski bir kot pantolon giyerek en sevdiği koşu ayakkabılarını giydi. Yanına çok fazla ayakkabı da almamıştı. Tırmanış ayakkabıları, yürüyüş ayakkabıları ve koşu ayakkabıları yer kaplıyordu. Tişörtü gözleriyle uyumlu olacak şekilde yeşildi ve üzerine giydiği kazağın, yanında taşıması gereken çeşitli eşyaları sabitlemek için fermuarla kapatılan çok sayıda cebi vardı.

"Ben *çok* hazırım. Bize eşlik etmesi için güvenlik ekibini çağırmamız ve arabanın orada beklediğinden emin olmamız gerekiyor, sonra gitmeye hazırız."

Vienna ayrılmadan önce Zale'i bir kez daha görebilmeyi diledi ama gizli ajanları öldürmeye çalışan her kimse onun onlardan biri olmadığına ikna etmek için katlandıkları onca zahmetin boşa gideceğini biliyordu. Arkasına bile bakmadan gitti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Shabina, bu kahvaltıyla bizi öldürüyorsun. Asla tırmanamayacağız," dedi Stella Harrison, çırpılmış yumurtadan biraz daha alıp bir tortilla dürümünün içine yerleştirirken. "Her şeyin tadını bu kadar güzel yapmayı nasıl başarıyorsun?"

Zahra Metcalf, "Sadece nasıl bu kadar erken kalktığını ve beyin hücrelerinin bütün bir menüyü anlayacak kadar çalıştığını bilmek istiyorum," dedi. Isıtıcılardan daha fazla çırpma teli alırken bile bitkin görünmeyi ve ses çıkarmayı başarıyordu. Zehra'nın koyu renk gözleri ve peri yüzünü çerçevelemek için çene hizasında kesilmiş saçları vardı. Tüm kadınlar arasında en kısasıydı ve hastane yöneticisi olarak çalışıyordu.

Vienna, Stella'nın mükemmel yemekler konusunda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sıradan bir kahvaltı değildi. Zehra da sabahın erken saatleri konusunda haklıydı. Hava çok ısınmadan kayalara tırmanabilmek için güneşten çok önce kalkmışlardı.

"İyi görünüyorsun, Stella. Şimdiye kadar Sam'le evlenme düşüncesi sende kaçıp ortadan kaybolma isteği uyandırmadı. Bunun üzerine bahse girdik, biliyorsun. Koridordan aşağı inme olasılığın o kadar da yüksek değil," dedi Vienna.

Stella gümüşü sarı saçları ve kristal mavisi gözleriyle iyi görünüyordu. "Sam büyük kaçağı izlediğini söylüyor ve eğer ben kaçıyorsam, o da benimle birlikte kaçacak. O da koşardı. Evli olmamak onun için sorun değil. Ya da kaçmayı. Ya da sadece köpekler oradayken sessizce evlenmeyi."

"Bu Sam'e benziyor," dedi Vienna.

"Seni de takip edebilir," diye tahmin yürüttü Raine. "Her halükarda, aşık olmak için deli olduğunu düşünsem de onu seviyorsun, bu yüzden sıkışıp kaldın. Çekingenliğini bir kenara bırakıp adamla evlensen iyi olur. Kesinlikle onunla kalacaksın. Er ya da geç sizi hamile bırakacak ve çocuklarınız olacak ve eğer evli değilseniz, çocuklar okula gittiğinde onlara kötü davranan bir zorba olabilir. Sam büyük bir şekilde misilleme yapacaktır.

ve hayatının geri kalanında dağlarda toprakla geçinmek zorunda kalacaksın."

Raine hiç itiraz etmeden çırpılmış yumurtanın üçte birini aldı. "Hey," diye itiraz etti Harlow. "Daha ikinciye yemedim."

Herkes Stella'nın Sam'le evlenmeden yaşadığı hayatı anlattığı hikâyeye gülerken, Raine hiç pişmanlık duymadan, "Orada ayaklarını uzatıp yatıyorsun," dedi. "Kendine gerçekten yiyecek alacak kadar enerjik olacağını kim bilebilirdi?"

Barışçı Shabina, "Çok var," dedi. "Raine'in fazladan yardım edeceğine güvenmiştim."

"Hepimiz etrafta otururken ve Raine Sam hakkında hikâyeler anlatırken, ben de size Kuzey Işıkları'ndaki eğlenceli konaklamamı anlatacağım." Vienna arkadaşlarına, kalabalıktan aldığı kötü niyetli hisler de dahil olmak üzere olan biten her şeyi anlatmaya başladı. Benny hakkındaki uyarılar. Charles'ın ona saldırması. Onlara başının yan tarafında ve karnında, kaburgalarına yakın yerde solmakta olan morlukları gösterdi. Daniel Wallin'in galibiyetinden sonra kendisine özel olarak söylediği şeylerle bitirdi.

"Beni tehdit mi ediyordu yoksa uyarıyor muydu bilmiyorum," diye bitirdi.

Raine bilgisayarını çoktan çıkarmıştı. Neredeyse her siteye girebiliyordu. Çok yüksek bir hükümet yetkisi vardı ama bu durumda buna ihtiyacı olmamalıydı. Wallin'in söyledikleri doğruysa, Liam Gram'ın ölümü gazetelerde yer alırdı. Belirli zaman aralıklarında çölde cesetler bulunurdu. Raine'in elinde cinayetin işlenmiş olabileceği isim ve yaklaşık tarih vardı.

"Tehdit gibi geldi mi?" Harlow sordu. "İçgüdülerin sana ne söyledi?" "O odadan çıkmak istedim. Güvenlik ekibinden iki kişi geldikten sonra Bir gün önce odamda -beni öldüreceklerinden emindim- hiçbirisiyle yalnız kalmak istemedim. Wallin ya da onun güvenliği. Hiçbirine güvenmiyordum. Otelden çıkmak istedim. Zale ile birlikte görünemezdim. Kendimi çok yalnız hissediyordum ve Shabina ile Raine'i gördüğüm için çok mutluydum. Uçak bulup erken geldikleri için teşekkür bile etmedim. Kulak misafiri olacaklarından korktum. Yaşadığım rahatlama muazzamdı."

Raine elini kaldırdı. "Bir şey buldum. Liam Gram çölde kum arabası süren iki genç adam tarafından bulunmuş. Üç haftadır kayıp. Boynuna kadar kuma gömülmüş, iki gözü de dışarı fırlamış halde bulundu. Ağzına kartlar sokulmuş ve dişleri kartların etrafına sıkıştırılarak ağzı telle kapatılmıştı. Otopsi yapıldığında.

bir süredir işkence gördüğünü öğrendi. Öldüğünde otuz beş yaşındaydı. Bu 1980 yılında olmuş."

"Vay anasını." Zehra dik oturdu. "Daniel Wallin'i iskambil oyununda yenen tek adam bu mu? Sonunda işkence gördü, vuruldu ve çölde boynuna kadar kuma gömüldü mü? Seni buradan çıkarmalıyız."

"Wallin iskambilde hiç el kaybetmemiş ya da eline kötü kartlar gelmemiş gibi bir şey değil," dedi Vienna. "Öyle olsaydı kimse onunla oynamazdı. Sadece büyük bir pot olduğunda ya da gerçekten önemli olduğunda yenilmezdi." Biliyordu, çünkü o da böyle oynuyordu. Dikkatli oynuyordu, böylece her eli kazanmış gibi görünmüyordu.

"Ödül neydi?" Stella sordu. "Ne kadar için oynuyorlardı?" "Bu iyi bir soru," dedi Vienna. "Daniel kumarhaneyi inşa ediyordu.

İnşaat halindeydi ve destekçileri vardı, ancak tüm propagandaya göre, finansmanın çoğunu kendisi yönetiyordu. O zamanlar çok gençti ve kimse bunu yapabileceğine inanmıyordu. Kumarhanenin yüzde yetmiş beşi kendisine, yüzde yirmi beşi de bir şirkete aitti. Sanırım hala bu şekilde."

Raine, "O dönemde 'şirket'in Mafya ailelerinden biri olması kuvvetle muhtemeldi," dedi. "1985 civarına kadar hâlâ yerleşik durumdaydılar."

Harlow başını sallarken yüzünde tam bir inançsızlık ifadesi vardı. "Onun yaşındaki bir adam Kuzey Işıkları gibi bir kumarhane inşa etmek için gereken parayı nereden bulabilir? Yüzde yetmiş beş mi? Bu çok büyük bir para. Kumar oynayıp büyük paralar kazansa bile, Kuzey Işıkları gibi birinci sınıf ve lüks bir kumarhanenin inşası için gereken parayı kazanabileceğini sanmıyorum."

"Harlow'a katılıyorum," dedi Stella. "Miras kalmış olması mümkün mü? Raine, geçmişi hakkında bir şeyler bulabilir misin?"

"İlk iş bunu araştırdım," dedi Raine. "Babası Norman Wallin, İsveç'ten Amerika'ya karanlık koşullar altında gelmiş. Öyle diyorum çünkü ülkesinde nişanlısından ve onun ailesinden dolandırdığı yüklü miktarda para ve mücevherlerle ilgili bir skandaldan kaçıyor gibi görünüyor. Kadın mücevherleri ona kendi rızasıyla vermişti, bu yüzden ona karşı suçlamada bulunamazlardı. Ailesi parayı ona yatırım olarak vermişti."

"Wallin'in babası dolandırıcı mıydı?" Zehra sordu.

Vienna, adamın sesini Daniel gibi kullanabildiğinden oldukça emindi. İskambil oynamak yerine insanları dolandırarak paralarını ve mücevherlerini alıyordu.

"Amerika'ya geldiğinde ne oldu?" Vienna sordu.

"Zengin ve ünlülerle takılıyor gibiydi," dedi Raine. "Kadınlar ona bayılırdı. Kulüp açılışlarında kolunda çeşitli film yıldızları ve şarkıcılarla çekilmiş fotoğrafları var."

"Liam'ı kimin öldürdüğünü buldular mı?" Harlow sordu.

"Elbette araştırdılar ama unutmayın, o dönemde bazı polisler yozlaşmıştı. Cinayet işlendikten birkaç yıl sonra FBI geldi ve Vegas'ta büyük bir temizlik yaptı," diye yanıtladı Raine.

"Daniel Wallin şüpheli miydi?" Shabina sordu.

Vienna cevabı çok merak ediyordu. Bir dedektif olsaydı, mazereti olsun ya da olmasın, Daniel şüpheliler listesinde çok üst sıralarda yer alırdı.

Raine çeşitli raporları okumaya devam ederken yavaşça başını salladı. "Gazeteler onun şüpheli bir kişi olduğunu ama sağlam bir mazereti olduğunu iddia ediyor. Ayrıca Liam'ın iyi bir arkadaşı olduğunu ve onun ölümünden dolayı son derece perişan olduğunu söyledi. Onun kayboluşundan ve ölümünden faydalanarak çok sayıda röportaj yapmış. O zaman bile olayları nasıl kendi lehine çevireceğini biliyordu. Sizin kazancınızı nasıl kullanacağını görmek ilginç olacak."

"Ödülün ne olduğuna dair bir şey var mı? Daniel'in böylesine büyük bir oyunu kaybetmesi bir haber olmalı," diye ısrar etti Stella. Tabakları topladı ve mutfığa götürdü.

Zehra hemen yemek odasındaki yemek ısıtıcılarını mutfığa götürmeye başladı. Fazla yiyecek kalmamıştı, ama onları gübre kabına sıyırdı. Odalar arasındaki kemer çok genişti, bu yüzden konuşma devam ederken görebiliyor ve duyabiliyorlardı.

"Arıyorum," dedi Raine. "Bu bir cinayetle ilgili gerçekleri bulmaktan çok daha zor olabilir."

"Daniel, Viyana'nın ortadan kaybolmasına ve sonra da Liam Gram'ın öldürüldüğü gibi öldürülmesine cesaret edemez, değil mi?" Zehra sordu. "Şüphe hemen onun üzerine düşer. Mafyanın Vegas'ta artık bir kalesi yoksa, bu yanına kâr kalmaz."

"Bunca zaman istediği gibi davransaydı böyle düşünmeyebilirdi," diye belirtti Vienna. "Kesinlikle kimseyle yüz yüze oynamak için geri dönmeyeceğim. Oynadığım zaman, anonimliğe geri döneceğim ve her zaman yaptığım gibi çevrimiçi oynayacağım. Ben

Turnuvada oynama davetini şahsen kabul ederken ne düşündüğümü biliyorum."

Raine dizüstü bilgisayarından başını çevirip ona baktı. "Sen olduğunu nereden bildiler, Vienna? Her zaman anonim olarak oynardın. Otel senin Knightly'de yaşayan bir hemşire olduğunu nereden bilsin? Ve neden seni takip edip turnuvalarında oynaman için giriş parası teklif etsinler ki?"

"Aslında bu soruları onlara ben sordum," dedi Vienna. "Ben de biraz şaibeli olduğunu düşünmüştüm. Wallin'in sekreteri olduğunu iddia eden bir kadın bana birkaç büyük çevrimiçi turnuvalarını kazandığımı söyledi, ki bu doğrudu ve kazandığım parayı banka hesabıma yatırdılar, ki bu da doğrudu. Kazandığım parayı hesabıma aktarmak zorunda olduklarına göre, hesaptaki ismi bilmeleri çok da zor olmazdı."

"Bunu anlıyorum Vienna," diye ısrar etti Raine, "ama neden seni davet ettiler ve senin için giriş ücretini ödediler? Sen de herkes gibi yarı finale ve ardından final masasına gelmek için çalıştın ama neden otel senin katılım payını ödesin ki?"

Vienna gerçeği itiraf etmekten biraz rahatsız oldu. "Söylentilere göre bunun görünüşümle bir ilgisi varmış. Otel benim görünüşümün ve hemşire olmamın reklamlarında ve röportajlarında iyi görüneceğini düşünmüş. Benim kazanmamı destekleyecek yeni izleyiciler getireceğini düşündüler. Ünlülere karşı küçük çalışan kız, bu tür şeyler."

Raine parmaklarını kalçasında gezdirirken kaşlarını çatmaya devam etti. Hepsini onu tanıyordu. Bir şeyi düşünürken, zihninde evirip çevirirken, zihninin incelediği ve reddettiği verileri hesaplama hızına eşlik etmek için genellikle fiziksel bir şey yapması gerekirdi.

"Sebebin bu olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Shabina sordu.

"Bilmiyorum," dedi Raine. "Liam Gram'ın televizyonda yayınlanan bir maçta onu yendikten sonra cinayetten bahsetmesi hoşuma gitmedi. Herkes ellerini gördü. *Biz de* izliyorduk, Vienna. Onu yendiğini gördük. Neredeyse kendini beğenmişti, seni yendiğinden o kadar emindi ki. Beni yanlış anlama. Kalbim deli gibi çarpıyordu, ta ki son kart açılana ve sende floş olana kadar. Neden çekilmediğini bilmiyorum. Ben olsam çekilirdim. Ama sen ateş altında her zaman soğukkanlısın."

"Açıkçası beni tehdit edip etmediğini bilmiyorum," diye itiraf etti Vienna. "Hepinizin onun bir seri katil olduğunu düşünmenize neden olmaktan nefret ediyorum."

onu öldürdü ve neredeyse saklanmak zorunda kaldı. Oradan kurtulduğum için mutluyum."

"Bu Daniel'in çocuğu var mı?" Harlow bulaşık makinesinden uzaklaşıp arkadaşlarına dönerek sordu.

"Bir oğlu var," dedi Raine. "Onu geç yaşta bir kumarhane çalışanıyla, kulüp odalarından birinde garson olarak çalışan bir kadınla evlendirdi. Axel adında bir oğulları oldu. Daniel ve kadın, adı Miriam'dı, hiç birlikte yaşamadılar. Axel doğduğunda Daniel kırk, Miriam ise yirmi iki yaşındaydı. Axel beş yaşındayken bir araba kazasında ölmüş. O zaman çocuk babasıyla yaşamaya başladı. Şimdi otelin işletilmesine yardım ediyor," diye ekledi.

"Lütfen bana Miriam'ın cesedinin çölde ağzında kartlarla bulunmadığını söyleyin," diye yalvardı Zehra. "Eğer öyleyse, Knightly'ye geri dönüyoruz ve senin gelin partini atlıyoruz, Stella."

Raine gülererek, "Hayır, ağzında kâğıtlarla bulunmadı," dedi. "Çok geniş bir hayal gücün var, Zehra."

"Zavallı bir adam zaten boğazına kadar çöle gömülmüşken bunun hayal gücü olduğunu sanmıyorum. Viyana'nın ya da herhangi birimizin kuma gömüldüğünü görmek istemiyorum. Ben oldukça kısayım. Çok uzun süre dayanamam."

Stella, "Orası bataklık değildi, seni ahmak," diye işaret etti.

"O zaman dik durarak ne yapıyordu?" Zehra sordu. "Görünüşe göre onu kuma ayakları üstünde sokmak gerçekten zor bir yol olurdu. Çöldeki kum ıslak olacak değil ya. Mekaniği bir düşünün."

"Haklısın," dedi Harlow. "Birini öldürüyor ya da cesedini gömüyor olsaydım bile bu benim ilk tercihim olmazdı. Bu arada Raine, Liam ve Daniel arasında yapılan gerçek bahisle ilgili bir şey bulabildin mi?"

"Bu gerçekten iyi bir soru ve konuyla ilgili olabilir," dedi Vienna. "Özellikle de o sırada Daniel'ı kimin desteklediğini bulabilirsen. Onu destekleyen biri olmalı. O zamanlar milyarder değildi. Ve gençti. Mafya hâlâ Vegas kumarhanelerini elinde tutuyorsa, büyük olasılıkla onlardı. Altın yumurtlayan tavuklarıyla uğraşılmasını hoş karşılamazlar."

"Üzerinde çalışan bir programım var. Hızlı bir aramada hiçbir şey çıkmadı ama eğer böyle bir kayıt varsa, program onu bulacaktır. O yıllarda mafyanın hâlâ iş başında olduğuna şüphe yok."

Stella kiraladıkları Airbnb'nin geniş ve açık oturma odasındaki kanepeye uzandı. "Mafya aileleri hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece Sam'in bana aktardığı kadarını biliyorum, ama eğer Daniel mafya ile

Kumarhane inşa edilmişti ve Liam'ın kazanması bir şekilde işlerini tehdit ediyordu, onu öldürebilirlerdi. Daniel'in bir ünü vardı ve -Vienna, yanıyorsam beni düzelt- kumarhane onun kart oyunlarındaki yeteneğinin gizemi üzerine kurulmuştu."

"Bu doğru. Genç, yakışıklı ve çok çekiciydi. O ilk günlerde sözüm ona otelinin müşterilerini selamlıyor ve kumarhanelerde dolaşıp oyuncularla konuşarak onları cesaretlendiriyordu." Vienna artık onun yüksek bahis oynayanları daha da fazla bahis oynamaya teşvik etmek için sesini kullandığını biliyordu.

Raine, ekranına hızla gelen verilere bir kez daha kaşlarını çatarak, "Geri gelmeye devam edecek kadar insan kazandı," dedi. "Büyük bir kazanç sırasında makinelerin üzerinde kuzey ışıkları oynardı ve geceleri fıskiyelede ve içeride heykellerin etrafında güzel gösteriler olurdu. Heykeller sanki buzdan yapılmış gibi çok gerçekçi görünüyordu ve ışıklar üzerlerinde oynadığında, daha önce hiç kimse bu kadar güzel manzaralar görmemişti."

"Hâlâ muhteşemler ve gerçek görünüyorlar," diye onayladı Vienna.

"FBI'nın mafyayı Vegas'tan kovduğu iddia edilse de," diye devam etti Stella, "Daniel'in destekçilerinin kumarhanedeki paylarını korumuş olmaları çok olası. Anladığım kadarıyla ailelerin birçoğu hala çok aktif ama gösterişsiz, radarın altında kalıyorlar. İlla Vegas'ta değil ama başka her yerde oldukları kesin. Hala sahip olabilirler ve Daniel'i hizada tutuyor olabilirler."

Zehra, "Daniel'in Miriam'a aşık olması ve onu bir şekilde o insanlardan koruduğu için onunla yaşamaması korkunç olurdu," diye söze girdi.

"Çok romantiksin," dedi Stella ve ona bir öpücük verdi. "Ama aslında haklı olabilirsin. Sam'in birlikte çalıştığı adamların çok fazla düşman edindikleri için kimseyle ilişki kurmamaya dikkat ettiklerini söylediğini biliyorum. Eğer birine aşık olurlarsa, o kadın her zaman risk altında olurdu."

Harlow adım atmaya başladı. Uzun bacakları vardı ve çok sayıda kilimin serili olduğu parke zeminde rahatlıkla adım atabiliyordu. "Pekâlâ. Bir an için Daniel'in Miriam'a gerçekten aşık olduğunu ve birlikte bir oğulları olduğunu varsayalım. Destekçileri kendilerini tehdit altında hissedene kadar her şey yolundaydı. Ya da belki tehdit edilmedi ama Daniel onları gerçekten kızdıracak bir şey yaptı. Böyle hissetmelerine neden olacak ne olmuş olabilir?"

Her biri çözümleri bulmaya çalışarak birbirlerine uzun uzun bakarken sessizlik oldu. Vienna bu gibi durumlarda diğer kadınlarla birlikte olmayı seviyordu. Hepsini farklıydı ve tartışmaya farklı görüş ve düşünceler getiriyorlardı. Hepsini de zeki ve diğerlerini dinlemeye istekliydiler. Birbirlerine saygı duyuyorlardı. Onları bulduğu için kendini çok şanslı hissediyordu.

Raine her zamanki gibi dizüstü bilgisayarına döndü. "Bulabildiğim tek şey Northern Lights Hotel and Casino'nun ikinci bir kumarhane inşa etmeyi düşündüğüne dair bir söylenti."

Vienna dimdik oturdu. "Bu çok garip. Geçenlerde bir iş toplantısında tam da bu konuda bir teklif yapıldığını ve Daniel'in bu fikre karşı çıktığını biliyorum."

Shabina, "Eğer o zamanlar ikinci bir kumarhane fikrine karşı çıksaydı, ortakları misilleme yapıp Miriam'ı öldürebilirlerdi," dedi. "Oğlunu hemen himayesi altına aldı ve etrafını güvenlikle çevirdi ama sevdiği kadını kaybetti."

"Eğer olan buysa." Raine ihtiyatlı bir ses oldu. "Bunun sadece bir teori olduğunu unutmayın. Başka bir şey değil."

"Evet, ama aynı şey, yani başka bir kumarhane inşa edilmesi gündeme geldiyse ve Daniel bu fikri değerlendirmeyi reddettiye, ortakları ona bir suikast düzenlemiş olabilir," dedi Vienna. "Hayatına yönelik iki girişim oldu. Daniel'in hisselerini devralacak olan oğlunu manipüle etmenin çok daha kolay olacağını düşünmüş olabilirler."

Shabina, "O zaman Daniel seni tehdit değil, gerçekten uyarıyor olurdu," dedi.

Vienna başını salladı. "Güvenlik ekibindeki birkaç adamın beni öldürmek niyetiyle odama gelenler olduğunu biliyorum. Bunu yapmak için orada olduklarına dair aklımda hiçbir şüphe yok. Neyse ki zamanları yoktu. Odama kamera ve böcek koyanlar da onlar değildi. Bunun için de zamanları yoktu. Sanırım bu Daniel beni tebrik ederken yapıldı. Ayrılmamı geciktirip durdu ve saatine baktı."

"Neden odana böcek ve kamera koysun ki?" Raine sordu. "Bu onu iyi bir adam yapmaz."

Stella'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Birinin ona zarar vermeye çalışacağından endişelenmiş olabilir mi? Eğer odasını gözetleyen bir güvenlik görevlisi varsa, belki de onu daha iyi koruyabileceğini düşünmüştür."

Raine bıkkın görünüyordu. "Buna inanmıyorum. Eğer endişelendiyse, *özellikle* de bu şekilde onun mahremiyetini ihlal etmeyi planladıysa, bunu ona söylemesi gerekirdi. Bildiği tek şey, kızın odasında çıplak dolaşabileceği. Ve Zale ile eğleniyordu. Ya kuyruklu piyanonun üzerinde çıldırıyorlarsa?" Birden kaşlarını çattı ve başını aniden çevirerek Viyana'ya baktı. "Lütfen bana enstrümana saygı duyduğunu ve ondan uzak durduğunu söyle."

"Hangi enstrümandan bahsediyorsun?" Vienna masum görünmeye çalıştı. "Çünkü Zale'in çok güzel bir enstrümanı var."

Raine Viyana'ya ters ters bakmaya devam ederken kahkahalar patladı. "Sen umutsuz vakasın. Tıpkı Stella gibi sen de raydan çıktın. Sam kadar havalı olsa iyi olur."

"Hiç kimse Sam kadar havalı olamaz," diye itiraz etti Stella. "Bu hiç adil değil, Raine." "Şey ..." Vienna kelimeyi uzattı. "Sam'i seviyorum. Bildiğimi biliyorsun. O benim için

Hiç sahip olmadığım kardeşim. Ama Zale çok havalı. Şunu söylemeliyim ki ..."

"*Yapma,*" diye uyardı Stella. "Seni yere yatırıp güreşmek zorunda kalırım ve bu çok onursuzca olur. Bu korkunç sözde arkadaşlardan biri telefonunu çıkarıp bunu kaydeder ve internete koymakla tehdit ederek bize şantaj yapar."

Diğerleri de aynı anda "Evet," diye onayladı.

Vienna içini çekti. "İyi o zaman. Yapmayacağım. Sadece şunu bilin ki hepiniz Zale'in harika olduğunu düşünmek zorundasınız. Eğer düşünmüyorsanız, düşünüyormuş gibi yapın." Raine'e ters ters baktı. "Sana bile."

"Piyanonun üstesinden gelmeliyim," dedi Raine. "Bu biraz zaman alacak." Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Kırılan o güzel piyanonun görüntüsü beynime kazındı."

"Gerçekten mi, Raine?" dedi Harlow. "Spontane ateşli s e k s i sevmez misin? Herhangi bir yerde? Julia Roberts'ın oynadığı o filmi izlemiş olmalısın..."

Raine ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Sakın söyleme. Sinemadaydım ve o piyano çalıyordu ve kız içeri girdi ve bir de baktım ki ... ihlal gerçekleşiyor. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Çok fazlaydı."

Kahkahalar dindiğinde Shabina konuyu Daniel Wallin'e getirdi. "Daniel'in annesi kim? Şimdiye kadar onun hakkında tek kelime duymadım. Kimse ondan bahsetmedi."

Vienna kaşlarını çattı. "Ben de duymadım. Buraya geleceğimi öğrendiğimde Wallin'i araştırdım. Çoğunlukla onunla kâğıt oynamak istiyordum -ama beni yanlış anlama, turnuva galibiyetinden gelecek parayı istiyordum. Okuduğum hiçbir makalede annesinden bahsedilmiyordu."

Zehra inledi ve yüzüne bir yastık kapatıp saklanmak için kanepeye yuvarlandı. "Muhtemelen ağzında iskambil kâğıtlarıyla ya da onun kadar korkunç bir şeyle çöle gömülmüştür."

Stella bir yastıkla poposuna vurdu. "Çöle gömülme konusunda takıntılısın. Daniel'in babasının kâğıt oynadığını sanmıyorum. O sadece insanları dolandırıp paralarını aldı."

"Tanrıya şükür. Kuma dik olarak gömülmüş birden fazla ceset hayal ediyordum. O çöle yaklaşmamaya karar vermiştim." Zehra yuvarlandı ve yastığı yüzünden çekti. "İsterseniz hepiniz gülebilirsiniz, ama Stella ve Vienna'nın daha birkaç ay önce öldürülmekten nasıl kıl payı kurtulduklarını ve şimdi çölde cesetlerden bahsettiğimizi düşünürsek-"

"Cesetler *yıllar* önce bulundu," diye araya girdi Vienna telaşla. "Kendini korkutma, Zehra. Gerçekten, Liam 1980'de öldü."

"Açık konuşalım, Vienna," dedi Zehra. "O 1980'de *öldürüldü*."

"Tamam. Öldürüldüğünü kabul ediyorum ama bu onu öldürenlerin hâlâ ortalıkta olduğu anlamına gelmez." Vienna sesindeki belirsizliği tam olarak gizleyememişti.

Zehra bunun üzerine atladı. "Öyle olabileceklerini düşünüyorsun."

"Bilmiyorum," diye itiraf etmek zorunda kaldı Vienna. "Ama Daniel'in parayı nereden bulduğuna dönersek, babası ona para bırakmış olabilir mi?"

"Hayır." Raine kararlıydı. "Daniel'i Norman büyüttü ama çok içmeye başladı. Kadınlara karşı cazibesi azalıyor gibiydi. Sonunda bir ara sokakta öldü." Dizüstü bilgisayarının ekranından Zehra'ya baktı. "Onun için çöle gömülmek yok."

"Ha ha," dedi Zehra. "Nasıl ölmüş?"

"Şey, öldürüldü. Bir soygun gibi görünüyordu," diye itiraf etti Raine.

Vienna başını salladı ama bir şey söylemedi. Daniel'in babasının da sesini başkaları üzerinde kullanabilme yeteneğine sahip olması durumunda, bir soyguncuyu onu rahat bırakması için ikna edemeyeceğini düşünemiyordu. Ve o anda üzerinde birinin isteyeceği ne vardı?

"Daniel ve annesi neredeydi?" Shabina sordu.

"Annesi ortalıkta yoktu ve Daniel çoktan büyümüştü. En az on yedi ya da on sekiz yaşında olmalıydı. En azından bu eski gazete baskılarında öyle görünüyor." Raine onlara göstermek için ekranı çevirdi.

"Çok yakışıklıydı," diye gözlemledi Harlow.

"Nasıl olur da annesi hakkında hiçbir şey söylenmez?" diye sordu Vienna. "Daniel'in babası ünlülerle birlikte koşarken bunun bir anlamı yok. O

o zamanlar haberdirdi. Paparazziler sırf kiminle birlikte olduğunu görmek için peşine takılırdı."

Raine eğilip ekranına ve ekrandan akan verilere bakarak, "Mafya ailelerinden biriyle de çalışıyordu," dedi. "Sık sık onların restoranlarına ve hatta bazen evlerine girerken görülüyordu."

Altı kadın bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken bir sessizlik daha oldu. Stella dudaklarını birbirine bastırdı ve Raine'e baktı. Raine içini çekti ve başını salladı. Stella başını salladı.

Raine isteksiz bir iç çekiş daha yaptı. "Bir ailedeki kadınlar genellikle ilişkileri sağlamlaştırmak ya da bölgeleri genişletmek için kullanılırdı. Evliliklerde çok az söz sahibiydiler. Babaları onları genellikle işlerine yarayacak varlıklardan başka bir şey olarak görmezdi. Bir kız çocuğu herhangi bir nedenle başka bir aileden bir erkekle sözlenmişse, özellikle o zamanlar bakire kalması beklenirdi. Eğer dışarıdan birinden hamile kalırsa, ona ne yapılacağını hayal bile edemiyorum."

Zehra kendini tekrar geriye attı, yastığı yüzüne dayadı. "Bu gittikçe kötüleşiyor. Daniel Wallin için gerçekten üzölmeye başlıyorum, oysa ben onu tam bir kötü adam olarak görmüşüm."

"Daniel'in annesinin bir mafya ailesinin kızı olup olmadığını kesin olarak öğrenmenin bir yolu var mı?" Vienna sordu. "Kayıtlar olmalı."

"Şart değil," dedi Raine. "Onu birine söz vermiş olsalardı, hamile kaldığının bilinmesini istemezlerdi. Onu doğurtmuş ve işbirliği yapıp istedikleri evliliği gerçekleştirirse bebeği hayatta tutacaklarına söz vermiş olabilirler."

"Bu Daniel'in neden babası tarafından büyütöldüğünü ve annesi hakkında tek bir fısıltı bile olmadığını açıklıyor. Ayrıca hangi mafya ailesinin onu neden desteklediğini de açıklayabilir," dedi Vienna.

"Doğum kayıtlarında bulabildiğim her şeyi arıyorum. Ayrıca, o dönemde Vegas'ta bulunan ve Daniel'in destekçilerinden para almaya ihtiyaç duyabileceği Mafya ailelerinin isimleri de var." "Bu aileler yeraltına çekildi."

"Liam'ın öldüröldüğü zamanı ve şimdiyi de ekleyin," diye önerdi Vienna.

"Ortak bir isim olup olmadığına bakın. Ya da en azından o zamanların çoğuna uyan bir isim." Shabina mutfağa gitti ve sebzeleri dilimlemeye başladı. "Bu akşamki yemek için her şeyin hazır olduğundan emin olacağım. Ben sadece şeyler hazır tencerede."

Zehra ayağa fırladı. "Ben de salata için bir şeyler hazırlayayım." Buzdolabından daha fazla sebze çıkarmaya başladı. Harlow da onlara katıldı.

"Burada bir şey var. Çok kısa. Dr. Lars Marten, merdivenlerden düşen ve bilinci kapalı olan kızı Isabella'ya yardım çağrısına cevap vermek için Angelo Bottaro'nun evine koştu. Isabella'nın durumu iyiydi, ancak eve dönerken Dr. Marten buzda arabasının kontrolünü kaybetti, köprüye çarptı, döndü ve nehre uçtu. Bu zaman çizelgesi Daniel'in doğumuyla uyuşuyor. Bottaro'nun Marten'in öldürülmesini emretmesi beni şaşırtmaz. Kızının ailesine ihanetine tanıklık edecek kimse bırakmak istemezdi," diyor Raine.

"Vegas'ta Bottaro ailesinden bahsediliyor mu?" diye sordu Vienna.

"Evet," dedi Raine. "Orada büyük bir dayanakları vardı. Merdivenlerden düştükten sonra Isabella'dan hiç söz edilmedi. Evliliğini araştırdım ama bulamadım. İtalya ya da Sicilya'da biriyle evlenmiş olabilir. Henüz orayı araştırmadım. Vegas'taki zaman çizelgemize sadık kalmaya çalışıyorum."

Vienna'nın içinde, doğru iz üzerinde olduklarını söyleyen bir his belirtmeye başlamıştı. Suç aileleri ya da ne yapıp ne yapmadıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama kızlarının çocuğunu ondan alıp başka bir adama göndermeye ve bir tür siyasi avantaj elde etmek için bakireymiş gibi davranmaya razılarsa, her şeyi yapabileceklerini düşünüyordu. Isabella bu yalanı daha ne kadar sürdürebilirdi ki? Kocasının onun bakire olmadığını anlayacaktı. Makul bir mazeret bulabilse bile, bir doktor onun çocuk sahibi olduğunu anlayacaktı. Kocasının öğrendiğinde ona ne yapardı? Babasının ona ne olduğunu umursamadığı çok açıktı.

Eğer Daniel Angelo Bottaro'nun torunuysa, Angelo pekâlâ onunla bir otel ve kumarhane inşa etmeye karar verebilir ve onun ön adam olmasına izin verebilirdi.

Raine, "Daniel'in babasının ölümünde beni yanlış anlayan bir şey var," dedi.

Stella ona sertçe baktı. Vienna aralarında geçen bakışı yakaladı. Belli ki Stella Raine hakkında diğerlerinin bilmediği şeyler biliyordu. Bu Viyana için sorun değildi. Hepsinin geçmişinde orada kalmasını tercih ettikleri şeyler vardı. Raine cinayet söz konusu olduğunda çok seçiciydi. Ekranını cesedin bulunduğu sokaktaki fotoğraflara geri götürdü.

"Bunlar Los Angeles'taki Bottaro ailesinin restoranının dışında çekildi. Çöp bidonlarını ve üzerinde isim yazılı kutuları görebilirsiniz. Kıyafetlerine bakın. Eskiden çok güzel giyinirdi, takım elbise giyerdi. Burada sokaklarda yaşıyormuş ve çöplüklerden yemek yiyormuş gibi görünüyor. Neden biri onu soymayı seçsin ki?" Raine herhangi birine sormaktan ziyade yüksek sesle düşünüyor gibiydi.

"Sizce Bottaro ailesini sarsmak için mi oradaydı?" Harlow cüret etti. "Paraya ihtiyacı vardı. Şantaj yapmaya karar verecek kadar çaresiz olabilir."

Raine, "Çok sarhoş ya da çok çaresiz olmalıydı," dedi. "O ailenin etrafında takılıyordu. Eğer Isabella'yı gerçekten hamile bıraktıysa, Angelo ona hayatın acı gerçeklerini açıklardı. Hatta onu bağışlamazdı bile. Büyük olasılıkla adamlarına onu öldürseye dövdürerek ödünü patlattırırdı. Eğer gerçekten Isabella'yı hamile bıraktıysa, ki öyle olduğundan şüpheleniyorum, Angelo onu öldürtmediği için şanslı."

"Angelo onu neden öldürtmedi?" Shabina sordu.

"Büyük olasılıkla Isabella babasına yalvardı ve onun hayatı ve doğmamış çocuğunun hayatı için bir anlaşma yaptı. Eğer Angelo zaten söz verdiği biriyle evlenmesini yeterince isteseydi, onu dinlerdi," dedi Raine.

Vienna, neredeyse hiçbir şey bilmezken Raine'in o kulvardaki yaşam hakkında epey bir şey biliyor gibi görünmesini ilginç buldu.

"Pekâlâ, Daniel'in Angelo Bottaro'nun torunu olduğu fikrinden yola çıkıyoruz," dedi Harlow.

"Öyleydi. Angelo öldü. En büyük oğlu Fredrick bir süre önce ailenin başına geçti. Torunu şu anda ailenin büyük bir parçası," dedi Raine. "Sanırım Daniel'le birlikte otelin yüzde yirmi beşine sahip olanın Bottaro ailesi olduğunu söyleyebiliriz. Şu anda şirketi çözmeye çalışıyorum. Bu uzun bir süreç olacak ama en başından beri onu destekleyenlerin bunlar olduğundan oldukça eminim."

"Federaller neden onları kovmadı?"

Raine, "Daniel'in otelinde ya da kumarhanesinde yasadışı hiçbir şey bulunmadı," dedi. "Defterler kaç kez incelenirse incelensin, yanlış yapıldığına dair hiçbir kanıt yok."

Vienna bunu görebiliyordu. Daniel'in para aklamak ya da kumarhanesini para kazanmak dışında bir amaçla kullanmak için hiçbir nedeni yoktu. Angelo Bottaro çok akıllıydı.

Daniel'a işin aslan payını vermek için. Duvardaki el yazısını görseydi -eninde sonunda kolluk kuvvetlerinin bir baskısı olacaktı- meşru bir para kazanma girişiminin parçası olmak isterdi. Daniel bu fırsatı sundu. İş i büyütmemesi çıldırtıcı olabilirdi ama Angelo'nun yerinde olsaydı, bu kadar çok para kazanırken Daniel'ın bunu yapmamak için iyi bir nedeni olabileceğini düşünürdü.

Shabina, "Şimdi, bunca yıldan sonra, yine ikinci bir kumarhane istiyorlar ve Daniel hala hayır diyor," dedi. "Axel'i manipüle edebilmek için Daniel'den kurtulmak isteyebileceklerini anlıyorum ama neden Viyana'yı öldürmeye çalışsınlar ki? Neden odasına o kadar böcek ve kamera koydular? Bu hiç mantıklı değil. Ve eğer onu öldürecekse, bunu kaydetmek için neden oraya bir kamera yerleştirdiniz?"

"Bu da harika bir soru," dedi Zehra. "Düşündükçe bile acıkıyorum. Belki de tırmanmadan önce yol üzerindeki kafede durup çörek ve kahve almalıyız." Sesinde umutlu bir ton vardı.

Stella, "Yemek yedikten on dakika sonra hep acıkıyorsun," diye belirtti.

"Hızlı bir metabolizmam var," dedi Zehra. "Yemeği sevdiğim ve yiyebildiğim gerçeğinden utanç duymuyorum. Şimdi kapıdan çıkarsak vaktimiz var."

"Yolumuzun üzerinde bir kahve dükkânı var," dedi Raine.

Stella, "Zehra'nın çörek arzusunu tatmin etmek tehlikeli bir şey," diye uyardı. "Ama ben tamamen kahve bağımlısı olduğum için, duralım derim."

Harlow, "Bugün havanın daha serin olması gerekiyor," diye ekledi. "Ben kahveden yanayım. Biraz konu dışına çıktık," diye ekledi tırmanış malzemelerini toplarken.

"Birileri benim Zale ile birlikte gizli görevde olduğuma inanıyor, sanırım Daniel'i korumaya çalışıyorlar," dedi Vienna. "Bunu düşünen kişi beni öldürmeye çalışan kişi olabilir. Kameraları ve böcekleri kimin yerleştirdiğini ya da bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Odama gelen iki kişi güvenlik kamerasından bahsetti ama koridordakini kastettiklerini hissettim."

Harlow, "Umarım senin bir tür gizli ajan olduğuna dair inancı ortadan kaldırmışızdır," dedi. "Bir kadın, düşmanları ajan olduğunu düşünmeden ateşli bir adamla seks görüşmesi yapamaz mı?"

"Görünüşe göre öyle değil," dedi Vienna. "Ve ben de öyle görünüyorum." Örgüsünü omzunun üzerinden savurdu.

"James Bond'a layık olduğundan emin değilim," diye itiraz etti Raine. "Yüzünüz, bacaklarınız ve vücudunuz var ama yeterince teninizi göstermiyorsunuz. Teknik olarak, senin

göğüsler dışarı sarkıyor olmalı."

"Son filmde böyle bir şey oldu mu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Raine. "Ben görmedim. Bond'un o şekilde bir kadından diğerine geçtiğini gördükten sonra vazgeçtim. O benim ideal erkeğim değildi." Omuz silktilti. "Bu size gizli ajanlar hakkında bir şeyler anlatmalı. İlişkiler söz konusu olduğunda pek de iyi bir seçenek değiller. Ya ölürsün ya da bir sonraki görevlerine gittiklerinde seni unuturlar."

Stella gözlerini devirdi. "Dizüstü bilgisayarını kaldır, kıyametin sesi. Eğer kafeye gidiyorsak, şimdi gitmeliyiz. Ne olursa olsun Sam'le evleneceğim. Bana karşı bahse girersen paranı kaybedersin."

Raine, "Sana karşı çok para yatırdım," diye onayladı. "En azından kaçıp Sam'in seni kovalamasını sağlayamaz mısın, böylece paramın bir kısmını telafi edebilirim? Paylaşıyorum." Dizüstü bilgisayarını kapattı ve özel kilitli bir çantaya yerleştirdi.

"Vienna, bana karşı bahse mi girdin?" diye sordu Stella.

Vienna bir kahkaha patlattı. "İhtimallere oynarım, dostum. İhtimaller senin çıldırman yönündeydi, ama Sam bunun geldiğini görecektir ve her seferinde seni sakinleştirecekti. Seni çok iyi tanıyor ya da sana karşı bir yeteneği var. Ne zaman kötü bir gün geçirdiğini her zaman biliyor gibiydi. İkiniz birlikte olmadan önce bile."

Stella başını salladı. "Biliyordu. Eve geldiğimde güvertede benim için ızgara yapıyor olurdu. Bir soğutucuya doğru başını sallardı ve içinde buz gibi bira olurdu. Konuşmak zorunda değildim. Benden bunu hiç beklemezdi. Sadece yemeği hazırlardı ve sonra giderdi. Bazen benimle kalırdı, dışarıda otururduk ve bana yıldızların isimlerini söylerdi. Hepsini bilirdi."

"Nasıl konuşulacağını bilmesi seni şaşırtmış olmalı," dedi Zehra.

Zehra yıllardır Stella'nın en iyi arkadaşıydı. Neredeyse tanıştıkları andan itibaren ruh ikizi olmuşlardı. Hiç kimse Stella'yı Zehra'nın mizah anlayışıyla güldürebildiği kadar güldüremezdi.

"Aslına bakarsanız, bu beni şok etti," diye itiraf etti Stella. "Ama sesi çok seksiydi ve bir de baktım ki, erotik fanteziler kurmaya başlamışım..."

Zehra ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Dur. Bir kelime daha duymak istemiyorum."

Viyana ve arkadaşları kahkahalara boğuldu. "Eğer harekete geçmezsek, kaya tırmanışı yapmak için hava çok sıcak olacak. Hava daha aydınlanmadan kalkmak **b i z e** bir fayda sağlamayacak, eğer oturup konuşursak ve

Tırmanmak. Özellikle de gerçekten bir kafede mola vereceksek. Orada sahip olmadığımız zamanı harcayacağımızı biliyorsun."

Zehra inledi. "Bir daha bu kadar erken kalkmayacağım, o yüzden hemen gidiyoruz."

Shabina biraz fazla neşeyle, "Kano gezisi için kalkman gerekiyor," dedi.

Zehra kanepedeki küçük dekoratif yastıklardan birini ona fırlattı. "Viyana haklı," dedi Stella. "Küçük gizemimize geri dönebiliriz.

Daniel, Liam ve Miriam bu gece döndüğümüzde."

Stella'nın 4Runner'ına doğru aceleyle yola koyulurlarken Vienna, "Bu işi halledeceğiz," diye onayladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kahve dükkânı henüz kalabalık değildi ve onlar geldiklerinde en iyi hamur işleri kasalara yeni konmuştu. Çoğunlukla latte olan siparişlerini beklerken bir masa buldular. Onlar otururken bile kapı sürekli açılıp kapanıyor, sabahın erken saatlerindeki müşterileri içeri alıyordu. Masaları pencere kenarına bakıyordu ve güneş doğarken onu görebiliyorlardı.

Raine her zaman kapıya bakan koltuğa otururdu. Bu kez Vienna kendini onun hemen sağında otururken buldu, böylece o da izleyebilecekti. Charles'ın saldırısından ve ardından iki güvenlik görevlisinin odasına gelmesinden sonra, içinde bir titreme hissetti. Fark ettiğinden daha fazla sarsıldığını kimseye, hatta kendisine bile itiraf etmemişti. Daniel'ın uyarısı ve Liam'ın cinayetiyle ilgili korkunç hikâyesi, kırılganlık hissini daha da artırmıştı.

Raine ona doğru eğildi. "Kendini iyi hissediyor musun, Vienna? Eğer önce bisiklete binmeyi ve akşam da kayalıklara tırmanmayı tercih edersen, işleri değiştirebiliriz."

"Ben iyiyim." Raine'in mavi-gri gözleri onun üzerinde kalmaya devam edince, Vienna beklenmedik hisleri hakkında konuşmanın daha iyi olacağına karar verdi. "Aslında o adamların odama o şekilde girmelerinin beni bu kadar sarstığını bilmiyordum. Kendime beni bir tür gizli ajan falan sandıklarını söylüyorum ama bunun bir faydası olmuyor." Raine'e zayıf bir gülümseme verdi ve bir elini midesine bastırdı. "Entrika dolu bir hayat için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum."

Vienna açıklanamayacak kadar üzgün hissetti. Maceraperest biriydi. İki adam onu öldürmek niyetiyle odasını ararken bir dolaba saklandığı için dağılacak bir kadın olacağını hiç düşünmemişti. Masadaki diğer kadınlar etrafında gülüşüp konuşurken o bir elini Raine'in görebileceği bir yere uzattı. Eli titriyordu.

"Ben böyle olamam. Ya uçurumdan düşen ve bana güvenen zavallı bir çocuğa yardım etmek için uçuruma tırmanırken titremeye başlarsam ne olur?"

Bunun gibi mi? Hayatımda Zale gibi biri olamaz. Ne düşünüyordum ki?" Sanki onu zihninden silebilecekmiş gibi alnını ovuşturdu.

"Vienna, bir dakikalığına yavaşla ve bunu iyice düşün. Birkaç ay önce, yakın bir arkadaşımızın bir seri katil olduğu ortaya çıktı. Stella'yı ve sizi hedef aldı. Onun için yas tuttun, ama asla korkmuş gibi davranmadın. Bir an için bile olsa korktuğunuzu düşünmeyi reddettiniz. Korku normal bir tepkidir. Hatta kendini korumak için gereklidir. Odanızda korkmasaydınız ve dolaba saklanarak bu korkuyla hareket etseydiniz, büyük olasılıkla öldürülürdünüz. Korku korkaklık değildir."

"Sam ve Zale gibi adamların korktuğunu mu düşünüyorsun?"

Raine başını salladı. "Korktuklarını biliyorum. Belki bizimle aynı şeylerden değil ama korkuyorlar. Zale gibi biri bir göreve çıktığında buz gibi soğuk olabilir ama ailesi ya da sevdiği biri tehdit edildiğinde dehşete kapılabilir. Genellikle yalnız kalmalarının nedeni budur. Biri Stella'yı ondan alırsa Sam'in ne yapacağını hayal edebiliyor musunuz? Pek hoş olmayacağını söylemek yeterli. Bu onların korkusu. Korku normaldir, Vienna."

"Nasıl bu kadar akıllı olabiliyorsun? Öyle olmam gerekiyor, ama şu anda kendimi kaybolmuş ve dengesiz hissediyorum," diye itiraf etti Vienna.

Kahve dükkânı güneş doğmadan önce hareketli bir iş yapıyordu. Erken gelen müşteriler çoğunlukla işe giden yerel halktan ya da patikalarda yürüyüşe çıkan veya kaya tırmanışı yapan turistlerden oluşuyordu. Kapıdaki küçük ziller sürekli çalarak bir grubun, bir çiftin ya da bir kişinin dükkâna geldiğini ve yanlarında götürecekleri kahve ve hamur işlerini almak üzere tezgâha yöneldiğini haber veriyordu.

"Otelde çok uzun süre kapalı kaldınız. Buna alışık değilsiniz. Knightly'den ya da Sierras'tan çok uzun süre uzak kaldığımda ben de böyle oluyorum. Biz geniş açık alanlara alışkınız. Uzun zamandır bu şekilde yaşıyoruz. Bu şekilde sıfırlanıyoruz. Kendimizi böyle dengeliyoruz. Kalabalıklar içinde olmak ve çok uzun süre kapalı kalmak kafamızı karıştırabilir."

Vienna, Raine'in de aynı şekilde hissetmesine minnettardı. "Yalnız olmadığımı bilmek güzel. Oraya vardıktan iki gün sonra çıkmak istedim. Süit çok güzeldi. Yemekler çok lezzetliydi." Raine'e doğru eğildi, bakışları Zehra'ya sabitlenmişti. "Zehra o süiti görseydi, gitmemize asla izin vermeyeceğini biliyordum. Airbnb'nin canı cehenneme. Orada, Kuzey Işıkları'nda kalacaktık."

"Ne fısıldaşıyorsunuz?" Zehra koyu, kadifemsi gözlerini kısarak sordu. "Benim hakkımda konuştuğunu biliyorum Vienna, hem de iyi anlamda değil."

"Senin hakkında iyi şeyler dışında bir şey konuşmamak mümkün değil Zehra," diye itiraz etti Vienna. "Raine'e, Kuzey Işıkları'nda kaldığım süti görseydin asla gitmezdik, diyordum. Her şeyiyle birinci sınıftı. Yemekler çok lezzetliydi. İstedğin her şeyi gece ya da gündüz istediğin zaman getiriyorlardı. Spa da odanıza geliyordu." Kendisi bundan yararlanmamış olmasına rağmen, bunu utanmazca arkadaşının önünde salladı.

Stella dudaklarını birbirine bastırdı. Harlow elini ağzının üzerine koydu. Shabina parmaklarını ısırdı. Raine masanın üstünü inceledi.

Zehra içini çekti ve sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "O spa hizmetlerinden bir kez bile yararlanmadığını çok iyi biliyorum, Vienna. Onlar senin için boşa gitti. Neden bir milyonerin ilgisini çekemiyorum anlamıyorum. Daha fazla dışarı çıkmalıyım. Benim sorunum da bu. Bu otel sahiplerini bulmak için biraz daha çaba sarf etmeli ve bana çıkma teklif etmeleri için onlarla biraz flört etmeliyim."

Anında kahkahalar yükseldi. Zehra kaşlarını çatmak için elinden geleni yaptı. "Ne?"

Stella en iyi arkadaşına biraz şaşkın bir ifadeyle baktı. "Zehra, beş yaşından doksan beş yaşına kadar her erkekle flört ediyorsun. Buna engel olamazsın. Sen busun işte. Ve birkaç milyoner sana çıkma teklif etti. *Birkaç tane*. Biri otel sahibiydi. Eğer bir otele adım atarsak, özel muamele görürsün. Kişisel antrenör tutarsak, köpek gibi çalıştırılırız. Özel muamele görürsünüz. Bunları hiç mi fark etmiyorsun?"

Zehra'nın kara kaşları birbirine çatıldı. "Hayır. Herkes bana iyi davranıyor. Kadınlar değil, onlar pek nazik değil. Miguel Valdez'in tırmanma salonundaki yeni adamları da iyi değil. İçlerinden biri erkek."

"Rozetini okutmayacaksın ya da takmayacaksın," dedi Stella.

"Benim kim olduğumu biliyorlar. Oraya her zaman giderim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmamıştım," dedi inatçı çenesini kaldırarak.

"Geri çevirdiğin milyonerler mi?" Stella ısrar etti.

Zehra ona kaşlarını çatı. "*Parası* için biriyle çıkmayacağım. Bu korkunç olurdu. Onlar iyi adamlardı. Onlara bunu yapmam. Onlara gerçekten ilgi duyan birini hak ediyorlar."

Kahkahalar masanın etrafına yayıldı. "Sen tam bir sahtekârsın, Zehra," dedi Vienna. "Milyoner olmak istediğini söylüyorsun ama gerçekte para umurunda bile değil. Gerçek bu. Çok fazla şansın oldu. Ama sen

Randevu. Tabii bir de Bruce var..." Arkadaşına, umut bağladığı yerel adamlarla nerede olduğunu söylemesi için zaman tanımak amacıyla sözünü yarıda kesti.

Zehra başını salladı ve elini salladı. "Benden bu kadar. Ona hamle yapması için her türlü şansı verdim ama yapmadı. Ben kendimi erkeklerin önüne atmam. Resmen hayatıma devam ediyorum."

Vienna onun için üzüldü. Zehra gerçekten de kimseyle çıkmıyordu ve uzun zamandır Bruce'a aşık. Adama kendini göstermek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve adam da duygularına karşılık veriyor gibiydi ama ona hiç çıkma teklif etmemişti. Dans etmek ve birlikte takılmak için gittikleri yerel bar Grill'de onunla dans etti. Bruce diğer erkekleri ondan uzak durmaları konusunda uyarıyor gibi görünüyordu, ama Zehra'nın peşini hiç bırakmadı.

"Sana daha fazla güç," dedi Stella kararlılıkla. "Bruce'un şansı vardı. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Eğer senin peşinden gitmezse, o senin için doğru erkek değil demektir."

"Kendi başıma gayet iyiyim," dedi Zehra. "İyi arkadaşlarım var. Çılgın olsalar ve sabahın köründe kalkıp kayalara tırmanmak isteseler bile."

Viyana, Zehra'nın meşhur dramatik tepkisini izlemek için, "Sonra da bisiklete binmeye gidelim," diye hatırlattı.

Zehra hayal kırıklığına uğratmadı. Bir iniltiyle sandalyesinden aşağı kaydı.

"Tırmandıktan sonra," dedi Shabina, "bir mola verebiliriz ve sonra bisikletleri alıp patikaya gidebiliriz. Bizim için gerçekten harika döngüler planladım."

"Bisikletler." Zehra yine dramatik bir şekilde inledi, bu sefer daha yüksek sesle. Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını kollarının üzerine koydu. "Neden hepiniz bu kadar enerjiksiz? Ebike'mi getirdiniz mi?"

Stella kararlı bir şekilde, "Hayır, sen de bizim gibi pedal çevireceksin," dedi. "Kısa bacaklarınla çoğu zaman etrafımızda koştuğunu düşünürsek, kimse elektrikli bisiklet sürmene izin vermeyecek."

"Artık senin en iyi arkadaşın olmayacağım, Stella. Bu pozisyondan vazgeçiyorum. Aslında"-Zehra doğruldu ve telefonunu çıkardı-"Instagram'a girip pozisyonu isteyen başka biri olup olmadığına bakacağım. Sana ayak uydurmak tam bir eziyet. Tüm bu yürüyüş, tırmanış ve bisiklet saçmalıkları. Nerede bu uygulama? Neye benziyor? Unuttum."

Stella bir kahkaha patlattı. "Kimse beni ele vereceğine inanmıyor, Zehra. Instagram hesabında hiçbir şey paylaşamazsın. Bunu senin için ben yapmak zorundayım."

Zehra tekrar inledi. "Tamam. Seni en iyi arkadaşım olarak tutacağım. Sırf benim yapmak istemediğim sosyal medya saçmalıklarını sen yapabilesin diye."

Shabina, "Merak etme Zehra, yarın havuzun etrafında uzanıp dinlenebiliriz," dedi. "Sana içecek vereceğim ve seni yelpazeleyeceğim."

"Teşekkür ederim." Zehra ona öpücükler gönderdi. "Gördün mü Stella, bir gelin partisi verdiğinde yapman gereken şey bu. Tırmanmak, bisiklete binmek ve ülkenin dört bir yanında yürüyüş yapmak değil."

"Yarından sonraki gün kanoya bineceğiz," dedi Vienna. "Sabah altıda Hoover Dam Lodge otoparkında rehberle buluşacağız ve bizi kalkış alanına götürecekler. Kimliklerimiz yanımızda olmalı ve geç kalmamalıyız yoksa Hoover Barajı'nda denize açılmamıza izin vermezler, bu yüzden onları unutmadığınızdan ve zamanında kalktığınızdan emin olun. Ve evet Zehra, hava tekrar aydınlanmadan kalkmamız gerekiyor."

"Sanırım Stella ile tandem kayıkta olduğum için, ben uyurken ilk birkaç saat tüm işi ona yaptırabilirim."

"Sanki bunu yapmana izin verecekmişim gibi. Kano aniden ters döner," dedi Stella. "Kendini suyun içinde, köpek gibi kürek çekerken bulursun."

Zehra, "Sen bu kadar acımasız olabilirsin," dedi. "Evet, olurdu," dedi Stella.

Vienna'nın telefonu titredi ve biraz şaşırarak cebinden çıkardı. Tatile çıkmıştı ve onunla birlikte odada bulunanlar dışında çok az kişi aramış veya mesaj atmıştı. "Zale bana bir mesaj gönderdi. Kamyonetini gece Blue Diamond'ın otoparkında bırakmış. Temizlememi ve onun için kiraladığı yere geri götürmemi istiyor."

"Onunla tüm bağlarını kopardığını sanıyordum," dedi Shabina.

Vienna onun sesindeki endişeyi duydu. Diğerleri de ona aynı şekilde bakıyordu. Omuz silkti ve Zale'nin mesajını inceledi. Rainier ile aralarında bir şeyler olduğu çok açıktı. Yerinden fırlayıp onu bulmaya çalışmak istedi ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Zihninde onun yaralandığına dair hiçbir şüphe yoktu. Onun için "temizle" demek kamyonunda kan olduğu anlamına geliyordu. Nefesinin altında küfretti. Onunla birlikte yaşayacağı hayat bu olacaktı.

Stella'nın gözleriyle karşılaşmak için başını kaldırdı. Stella biliyordu. Sam'le evleniyordu. Bu Sam'in eski hayatıydı. Şimdi katılmıyor olabilirdi, ama geçmişte katılmıştı. Bunun nasıl bir şey olduğuna dair küçük parçaları Stella ile paylaşmıştı.

"Eğer bunu yapacak başka kimsesi yoksa, kamyonetini kiraladığı yere götürmek benim için sorun olmaz. Airbnb'ye Uber ile dönebilirim."

"Bu çok saçma, Vienna. Herkesi bırakıp sizi 4Runner ile takip edebilirim," dedi Stella. "Biz gelene kadar akşam yemeğini hazırlamış olurlar."

geri dön."

"Ya da hepimiz aynı anda gidebiliriz," dedi Shabina. "Akşam yemeği sadece birkaç dakika sürer. Bizi Airbnb'ye götürmek için fazladan yolculuk yapmana gerek kalmayacak. Bu senin için sadece daha fazla araba kullanma süresi demek, Stella."

"Benim için sorun değil."

Harlow, "Çünkü yolundan sapmayı hiç umursamıyorsun," dedi. "Ama sadece birkaç dakika. Takılabiliriz. Dönüş yolunda Tuolumne Çayırları'na yapacağımız yürüyüş hakkında konuşabiliriz."

"Burası çok güzel bir yer," diye mırıldandı Stella. "O yürüyüşü dört gözle bekliyorum."

"Elbette izinlerimiz var," dedi Raine. "Tuolumne Meadows'a park edeceğiz ve servisle White Wolf Trailhead'e gideceğiz. Umarım istediğin budur, Stella."

"Kesinlikle," diye onayladı Stella. "White Wolf Trailhead'den başlayıp Tuolumne Meadows'a kadar yürümek istiyorum. Dört günümüz var. Dik bir yokuş aşağı ve sonra uzun bir yokuş yukarı tırmanış olduğunu biliyorum, ama manzara harika ve yılın bu zamanında çok az insan olacak."

Harlow, "Bu yıl kar örtüsü çok yoğun olduğu için nehir yüksek olmalı ve şelaleler gerçekten akıyor olmalı," diye önerdi.

Raine başını salladı. "Bizim için de mükemmel bir hava olması gerekiyor. Gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Ben de öyle," dedi Vienna. "Sadece birkaç günlüğüne dışarı çıkma ve kafamdaki tüm örümcek ağlarını temizleme düşüncesi bile beni daha iyi hissettiriyor."

İçkileri hazırды ve bir kez daha büyük 4Runner'a binmeden önce onları topladılar. Stella aracını Calico Basin'e doğru sürdü, burası aslında bir yerleşim bölgesiydi. Her türlü hava koşulunda araba kullanmaya alışık olan Stella, SUV'u sokaklardan yavaşça park yerine götürürken dikkatliydi. Yeterince erken geldikleri için toprak otoparka park edebildiler, oysa çoğu zaman, uyarılmışlardı, o kadar çok ziyaretçi oluyordu ki, park yeri bulmak için yola çıkmak gerekiyordu ve sakinleri üzmemek için dikkatli olmaları gerekiyordu.

Tüm kadınlar sırtlarında sırt çantaları ve kalın yastıklarla uzun mesafeler yürümeye alışkındı, ancak Kraft Kayaları'na giden patika oldukça düz ve iyi işaretlenmiş bir yolda sadece beş dakikalık bir yaklaşımdı. Ayrıca park alanının solundan başlayıp kayaların arasından geri dönen uzun bir yürüyüş yolu vardı ve bu yolu gününbirlik yürüyüşçüler sıklıkla kullanıyordu. Yerliler köpeklerini genellikle bu sol patika boyunca gezdirirdi, ancak otoparkın sağındaki patika

doğrudan ünlü kayalara. Ağırlık konusunda endişeleri olmadığı için çantalarına bol miktarda atıştırılmalık, tebeşir torbası, ayakkabı ve bölge için bir rehber kitap yüklediler. Yanlarında getirdikleri iki kalın çarpışma yastığına alabildiklerini tikiştirdikten sonra kayalara doğru ilerlediler.

Görebildikleri ilk kaya, Küp adı verilen yirmi beş metrelik devasa bir kayaydı. Üzerinde çok zor birkaç rota bulunan güzel ama çok korkutucu bir kayaydı. Raine'in onlar için önceden topladığı beta bilgilerinden aşağı inişin kabataslak ve zor olduğunu biliyorlardı, bu yüzden bugün oraya tırmanmaya niyetleri yoktu. Bunun yerine, patika boyunca uzanan ve hepsi de Küp'ten çok daha kısa olan bir kayalar kümesine doğru sola yöneldiler.

Vienna derin bir nefes aldı, sabahın erken saatlerinde arkadaşlarıyla açık havada olmaktan minnettardı, siyah ısınma kayasına varana kadar kırmızı kumtaşı kayaların arasından patika boyunca tek sıra halinde yürürken sırtlarında çarpma yastıkları vardı. Hemen yakınlarda, Shabina'nın tırmanmayı eğlenceli bulabileceği patika boyunca daha kolay olanlar da dahil olmak üzere çeşitli rotalar vardı. En az deneyimli olan oydu ve hepsi onun tırmanmaktan korkmasını değil, keyif almasını istiyordu. Hepsinin ısınması gerekecekti, bu yüzden Shabina'yı kolay tırmanışları sadece onun için yapmadıklarına ikna etmek zor olmadı.

Vienna tırmanmayı severdi. Bulmacaları severdi ve beyninin tamamen tek bir soruna odaklanmasını ve diğer her şeyi bloke etmesini sağlayan her türlü aktiviteyi severdi. Bu şekilde, her yere dağılmıyordu. Kayalara tırmanmak zihnini bir kayanın yüzeyine çıkmanın en iyi yolunu bulmakla meşgul ediyordu. Otel ve kumarhanede geçirdiği onca stresli zamandan sonra kendini yeniden merkeze almak istiyordu.

Paraya ihtiyaçları olduğunda ve Vienna ona büyük kumarhanelerden birinde bir iş bulmasını önerdiğinde, Mitzi ona her zaman büyük kalabalıkların arasında bulunmakta zorlandığını ve özellikle kumarhanelere karşı bir tiksinti geliştirdiğini söylemişti. Daha önceki yıllarda, okulunu bitirmek isteyen pek çok kadın ve erkek gibi o da bir kumarhanede çalışmaya gitmişti. Açıklamalarının çoğu gibi, annesi de aniden durmuş ve kesin bir *hayır* demişti. Viyana'yı tam olarak yasaklamamıştı ama otel/kumarhanelerden söz edildiği anda Mitzi panik atak geçirebilirdi. Vienna onun isteklerine saygı duydu ve annesi kanser olana ve başka seçeneği olmadığını hissedene kadar onlardan uzak durdu.

Northern Lights Otel ve Kumarhanesi'ne yıllar sonra ilk kez geliyordu ve bu ortamda bulunmaktan ne kadar hoşlanmadığına inanamıyordu. Son birkaç yılın çoğunu Doğu Sierralar gibi güzel bir yerde açık havada geçirdikten sonra, içeride bulunduğu süre boyunca neredeyse nefesini tutuyormuş gibi hissediyordu. Bu kadar uzun süre içeride kalmanın ona ne kadar zarar verdiğini ya da tehditlerle başa çıkmanın stresini fark etmemişti bile. Derin bir nefes aldı, sabahın erken saatlerinde arkadaşlarıyla birlikte dışarıda olmaktan, hepsinin tırmanabileceği ısınma kayalarında çarpışma yastıklarını kurmaktan minnettardı.

Çarpışma yastıklarını yerlerine yerleştirdikten sonra, hepsi rotalarını seçmek için kayaları inceledi. Vienna bir süre kayalıklara bakarak durdu, temiz havayı ciğerlerine çektikten sonra yukarı uzanıp sıcak kumtaşını hissetti. Vienna iyi bir kafaya sahip çok güçlü bir tırmanıcıydı ama çok fazla kaya tırmanışı yapmazdı. Spor tırmanışı tercih ediyordu, ancak çok sayıda tutamağa sahip bu daha yumuşak kumtaşı ısınmak için çok eğlenceliydi. Yol boyunca birkaç V0'ı çabucak tamamladı ve biraz daha zorlu bir şey denemek için oldukça heyecanlı hissetmesi çok uzun sürmedi. Isınmaların hemen ötesinde bulunan yakındaki başka bir kayaya doğru ilerledi. Denemek istediği birkaç V1 ve bir V2 vardı. Kaya problemleri, V0'dan V15 veya üstüne kadar standart bir V ölçeği ile derecelendirildi ve VB temel anlamına geliyordu.

Stella pedleri düzenlemesine yardım etti ve ona yer göstermeyi teklif etti. Seçtiği tırmanış soldan başladı ve kayanın merkezinde zirveye ulaştı. Pedlerin iyi bir konumda olduğundan emin olduktan sonra, Vienna başlangıç tutamaklarına doğru adım attı. Bunu yaptığı anda zihni berraklaştı ve odaklandı. Hafifçe sarkan kayaya tırmanırken karşılaştığı sorun dışında her şey yok olmuştu. Başlangıç tutamaklarını kavradı ve sağ ayağıyla kayanın dış duvarına hızla topuk kancası taktı. Bu baskı onun sallanmasını engelledi ve sağ eliyle yukarı uzanmasını kolaylaştırdı. Daha sonra topuk kancasındaki baskıyı azaltmak için sol ayağıyla iyi bir ayak parmağı buldu ve bu da onu yeni bir tutuşa taşımasına izin verdi. Sola, kayanın ortasına doğru ilerlerken tekrarlayan bir şekilde topuk kancası takmaya ve tutunma yerlerine uzanmaya devam etti. Daha sonra topuğunu çekip ayaklarını yeniden konumlandırarak en üstteki sürahiye ulaşmak için vücudunun gerginliğini koruması gerekti.

İyi bir tutuş yakaladığı anda içine bir sevinç dolduğunu hissetti. Başarmıştı. Sağ ayağını yukarı kaldırdı ve kayanın üstüne çıkmak için kayanın üzerinden sallandı. Stella'nın ona iyi iş çıkardığını söylediğini duyabiliyor ve sıcak güneşi üzerinde hissedebiliyordu.

yüzünü. Bu en güzel duyguydu ve biraz daha tadını çıkarmak için kayanın tepesinde oturmaya karar verdi. Kısa bir süre sonra Harlow'un onlara doğru geldiğini gördü.

"Bunu denemelisin Harlow, gerçekten çok eğlenceli!"

Vienna gözcülük yapmak için kayanın diğer tarafına koştu. Harlow uzun boyluydu ve Stella ile Raine gözcülük konusunda mükemmel olsalar da, Vienna onun daha üstün yeteneklere sahip olduğunu biliyordu. Bu pozisyonu ciddiye aldı. Bir gözcünün, tırmanıcının düşme anında önce başının, sonra da omurgasının korunmasını sağlaması gerekiyordu. Vienna gözcülük yaparken tamamen tırmanıcıya odaklanır, bakışları kemer çizgisine sabitlenirdi. Bu şekilde, anatominin o kısmı hızla düşüyorsa, hata olmadığını, tırmanıcının kayadan çıktığını ve düşüşe rehberlik etmesi gerektiğini biliyordu.

Harlow kayayı inceledi ve sonra farklı bir rota seçti, ayakta başlayan bir V4. Geçici olarak kayaya tırmandı ve Vienna devam etmesini istedi. Birkaç kez durakladı, kalçaları kayaya yaslanmıştı. Stella yaklaştı ve sakin bir sesle talimatlar verdi, onu cesaretlendirdi, yapabileceğini söyledi. Yapabileceğini söyledi.

Vienna sessiz kaldı, tırmanışın kendisine değil, Harlow'un beden diline odaklandı. Harlow'un düşmesi halinde yaralanmamasını sağlamak onun sorumluluğundaydı. Stella ve diğerleri Harlow'a tırmanmaya devam etmesi için gerekli güvenceyi verebilirlerdi.

Harlow kayadan birkaç kez indi, ancak Viyana'dan herhangi bir yardım veya rehberlik almadan ayaklarının üzerine indi. Sadece kayaya baktı, kayayı daha da kararlı bir şekilde inceledi ve sonra tekrar başladı. İşte Harlow buydu. Asla pes etmezdi. Diğerleri etrafına toplanmış, onu cesaretlendiriyordu. Ona tezahürat yaptılar. Sonunda Harlow zirveye ulaştı ve Vienna kollarını indirebildi. İki kez pozisyon değiştirmek zorunda kalmıştı ama her pozisyonu önceden işaretlemişti ve Harlow kayaya tırmanırken düşerse ne yapacağını tam olarak biliyordu.

Kollarını ovuştururken diğerleriyle birlikte tezahürat yaptı, Harlow tırmanışı başardığı için gerçekten mutluydu. Harlow kaya tırmanışında gittikçe daha iyi hale geliyordu ve bundan daha çok keyif alıyor gibiydi. Vienna onun geleneksel tırmanışı tercih ettiğini biliyordu. Dağcılar Knightly kasabasının hemen dışındaki ünlü kayalara tırmanmak için dünyanın dört bir yanından geliyordu. İkonik kayalar dünya standartlarında tırmanışlar olarak kabul ediliyordu ve tırmanış deneyimi ne olursa olsun herkes için bir şeyler vardı.

Vienna su şişesini çıkardı. İçerken etrafına bakındı. Güneş doğmuştu ve patikaya dört tırmanıcı daha gelmişti. Isınma yerleri patikanın hemen üzerindeydi ve diğer kayalara doğru giden diğer tırmanıcılar Harlow'un tırmandığı kayaya yakın yürüyorlardı. Belki de Monkey Bar adlı popüler bir kayaya doğru gittiklerini düşündü. Onlara seslendi ve dostça bir el salladı.

Dağcılardan ikisi başlarını kaldırıp gülümseyerek Harlow'un selamına karşılık verdi ve el salladı. Diğer ikisi ise ona hiç bakmadan yollarına devam etti. Bu, tırmanış dünyasında alışılmadık bir davranıştı. Kural olarak, tırmanıcılar birbirlerine karşı çok arkadaş canlısıydı. Rotalar hakkında beta bilgilerini paylaşırlar ve mümkün olduğunda birbirlerine yardım ederlerdi. Başını kaldırmayan iki dağcının şapkaları gözlerini kapatacak şekilde yüzlerine doğru eğikti ve ikisi de yanlarında çarpışma yastığı taşımıyordu. Birinin sırt çantası varken diğerinin yoktu.

Stella'ya, "Pek arkadaş canlısı değiller," diye gözlemledi.

"Fark ettim," dedi Stella. "Kötü bir gün geçiriyor olabilirler."

"Ya da günebirlik yürüyüşçüler ve tamamen sohbete dalmışlar." Shabina onların terbiye eksikliğini mazur gördü.

Raine, "Yürüyüş ayakkabısı giymiyorlardı," diye belirtti. "Birinin ayağında koşu ayakkabısı, diğerinin ayağında da mokasen vardı."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedi Vienna. "Kesinlikle dağcı değillerdi. Diğer ikisi öyleydi. Belki de talimat almaya gidiyorlardı."

Harlow, "Belki de birlikte bile değillerdi," diye cüret etti.

Vienna suyundan bir yudum daha aldı ve Zehra'nın kayayı incelediğini görmek için arkasını döndü. Küçük Zehra bir metrenin altında duruyordu. Gruplarındaki herkes onu severdi. Komik, nazik ve son derece zeki idi. Ayrıca yerel hastaneyi de işletiyordu. O olmasaydı tesis muhtemelen uzun zaman önce kapanırdı ama o bağış kampanyaları, hibeler ve muazzam bağışlar yoluyla büyük miktarlarda para toplamının yollarını bulmayı başarmıştı. Güncel ekipmanlara sahiptiler ve doktor ve hemşirelerine onları ellerinde tutmaya yetecek kadar iyi bir maaş ödeyebiliyorlardı. Zehra hastane için çok çalıştı. Travma üniteleri hayati öneme sahipti ve kayak, tırmanış ya da Sierralar'da mevcut olan diğer çok sayıda spor dalından herhangi birinden kaynaklanan kazaların kurbanlarını stabilize edebilecekleri ilk yerdi.

Zehra şikayet edebilir ve her şeyin zor olduğunu söyleyebilirdi, ancak her zaman onlarla birlikte gitti, patikaları yürüdü ve kayalara tırmandı, geleneksel tırmanış olsa bile

-ki bu konuda çok başarılıydı- yapmayı en sevdiği şeydi. Eğer yürüyüş yapamazsa

İşi nedeniyle uzun yollar kat etse de, her zaman onlara ikmal yapmaya gönüllü olurdu. Günde iki kez birlikte koştuğu köpeği Elara'yı kaybetmişti ve hepsi de yarı Pirene Çoban Köpeği, yarı bilinmeyen bir cins olan bu küçük köpek için hâlâ yas tuttuğunu biliyordu.

Hepsi de ona sürpriz yapabilecekleri aynı türe yakın bir köpeği olan bir kurtarma ekibini ya da bir kazayı gözlüyordu. Kendi başına koşmayı bırakmıştı ve köpekleriyle bir araya geldiklerinde hep üzgün görünüyordu. Shabina'nın köpekleri bunu biliyor gibiydi ve her zaman onun yanına gider, neredeyse kucağına oturlardı, bu da onu güldürürdü. Shabina'nın Dobermanları vardı ve son derece iriydiler. Zehra'nın üzerine oturup başlarını ona yasladıklarında genellikle onu nerede olursa olsun kısıtırlardı.

Zehra başka bir VB'ye tırmanmak üzereydi ki Stella onu durdurdu. "Bundan daha zor bir şeye tırmanmalısın. Zaten çok fazla VB tırmandın. Daha sert bir şeye bin. Sen çok güçlüsün. Bir V3'e kolayca tırmanabilirsin. En azından bu V1'i dene." Kayalık yüzün ortasından yukarı çıkan kıvrımlı bir tırmanışı işaret etti.

Zahra neredeyse her zaman onların kaya tırmanışını bitirmelerini bekler ve sonra onları iple tırmanmaya ikna ederdi. Vienna, Stella ve Raine'in ipten *gerçekten* hoşlanmadıklarını biliyordu, ama yine de yapıyorlardı çünkü Zehra'yı seviyorlardı ve Zehra neredeyse her zaman onlarla birlikte kaya tırmanışına geliyordu.

Zehra ellerini tebeşirledi. "Kıçımın üzerine inip gökyüzüne bakarken hep bunu söylüyorsun Stella. Şimdiden akbabaların daireler çizdiğini görüyorum."

Stella hariç herkes otomatik olarak yukarıya baktı. Hiç akbaba yoktu. Zehra'nın kahkahası bulaşıcıydı. "Çok kolaysın." Viyana'ya baktı.

"Çok gülünçsün, Zehra. Bunu sadece 5.10 olarak düşün. Daha az konuşursan daha kolay olur," dedi Stella gülerek.

Zehra Stella'ya kibirli bir sırıtma yaptı ve Viyana'ya döndü. "Beni fark etmeye hazır mısın?"

"Seni yakaladım." Vienna, Zehra'ya en iyi korumayı sağlamak için hareket etmesi gereken üç farklı yeri çoktan seçmişti.

Zehra ellerinin tozunu aldı, yüz ifadesi kararlı ve odaklanmış bir şekilde kayalıklara bakıyordu. Aralarında en kısa boylu olan oydu, 1.80'den sadece birkaç santim uzaktaydı ve bu da rotaların çoğunun yapılış şekli göz önüne alındığında tırmanmayı zorlaştırıyordu. Daha uzun boylu dağcıların sahip olduğu kanat açıklığına sahip değildi. Son derece esnekti ve ayaklarını başkalarının üzerinde duramayacağı küçük tutamaklara sokabiliyordu. Zehra'nın sahip olduğu bir diğer şey de

iyi bir form tutturmasıydı. Vücudu her zaman ağırlık merkezinin nerede olduğunu biliyor ve bunu otomatik olarak koruyor gibiydi.

Zehra bir an için çarpışma yastıkları üzerinde durdu ve sonra yukarı uzandı, parmakları başlangıç için bazı küçük kıvrımları zar zor buldu. Kendini kolayca bazı küçük dayanakların üzerine çekti. Kayaya bastırdı ve bir sonraki kıvrımı bulmak için sağ eliyle omzunun üzerinden yukarı uzandı. Bir sonraki hamle yüksek bir adımdı, ama o bunu yapmadı ve bunun yerine aşağı atladı. "O da neydi öyle? Atladın, Zehra," dedi Stella.

"Düştüm."

"Atladın."

"O sadece ısınıyor. Bunu sen halledersin, Zehra," dedi Vienna.

"Teşekkürler, Vienna. Evet, sadece ısınıyordum." Zehra gülen koyu kadife gözleriyle Stella'ya sırtıttı.

"Sanırım ısındın, kızım. Sen bunu hallet, Viyana ve ben seni tespit edeceğiz." Stella Zehra'nın biraz korktuğunu biliyordu, ancak bunu gruba asla itiraf etmezdi. İşleri hafif ve eğlenceli tutmayı tercih ediyordu. "Vienna mükemmel bir gözçüdür ve incinmene izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Zehra bilen gözlerle arkadaşına baktı ve derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. Tüm duruşu değişti ve kararlılıkla kayaya yaklaştı. Aynı kıvrımları çekti ama bu sefer hızlı ve etkili hareketlerle ve kararlılıkla. Doğal bir zarafetle hareket ederek kaya yüzeyine kolayca çıktı. Zehra kaya tırmanışını sevmiyor olabilirdi ama tekniği sağlamdı ve problemin üstesinden kolayca geldi. Zirveye çıktığında ikisine de sırtıttı.

"Şimdi mutlu musunuz hanımlar?"

"Evet, Zehra. İyi iş çıkardın! Şimdi V2'yi denemelisin," diye bağırdı Stella gülerek.

Zehra ona gözlerini devirdi. "Önce bu kayadan inmeme yardım etmelisin. İniş için çarpışma yastığını getirecek misin?"

Shabina'nın bile yüzü gülüyordu ama hemen ayıldı. "Sanırım geriye ben kalıyorum. Hepiniz yorgun olmadığınız ve öğle yemeği yemek istemediğinize emin misiniz? Zehra aşağı indiğinde ona sorabiliriz. O her zaman açtır." Sesinde umutlu bir ton vardı ama Vienna onun yüz ifadesini incelerken kayaya baktığında orada da bir özlem olduğunu görebiliyordu.

"Ne oldu Shabina? Tırmanmak istediğini biliyorum," dedi Vienna usulca, yanına oturup kollarını uzatıyormuş gibi yaparak

Shabina'dan masaja. "Bir şey söylemeyeceğimi biliyorsun. Zaten hiçbirimiz söylemeyiz. Hepimizin bir şeylerden korkmak için sebepleri var. Tırmanmak istemeseydin hepimiz anlardık ama istediğin çok açık. Belki bunu konuşmak yardımcı olur."

Shabina önce Zehra'nın tırmandığı kayaya, sonra da etrafındaki diğer kayalara baktı. "Knightly'de yaşıyorum, dünyanın en iyi kaya tırmanışlarının yapıldığı yerlerden biri. En iyi arkadaşlarım kaya tırmanışını çok seviyor ve onlarla vakit geçirmekten başka hiçbir şey yapmak istemediğim kadar keyif alıyorum. Yani, evet, tırmanmayı öğrenmek istiyorum, ama ne zaman bir kayaya baksam, midemin çukurunda gerçekten çirkin bir his var. Üstesinden gelmek biraz zaman alıyor. Çok derin nefes almak ve meditasyon yapmak gerekiyor."

İkisinin üzerinden bir gölge geçti ve Vienna, Shabina'nın irkilerek içine kapandığını, başının hızla döndüğünü ve ellerinin savunma pozisyonuna geçtiğini gördü. Arkalarından gelenin Stella ve Harlow olduğunu bilmesine rağmen, Vienna'nın içgüdüleri onu korumak yönündeydi. Kadınların ellerinde su şişeleri ve Shabina'nın yaptığı barlar vardı.

Harlow, "Çabucak bir şeyler atıştırmak için," dedi ve Vienna'nın omzunun üzerinden eğilerek onlara malları uzattı. "Özel bir konuşma mı Shabina, yoksa herhangi birimiz katılabilir miyiz? Her iki durumda da darılmaca gücenmece yok."

Shabina tereddüt etti ve sonra omuz silkti. "Sorun değil. Sürekli kötü anılarla savaşmak gerçekten aptalca. Stella'nın kötü anıları var ve o her gün gayet iyi çalışıyor. Güzel bir tatil köyü ve bir balıkçı kampı işletiyor. Eminim hepinizin kötü anıları vardır," diye ekledi Zahra kendini Viyana'nın yanındaki yatağa atarken.

Zehra Harlow'a baktı ama bir şey söylemedi, sadece başını salladı. Raine de onlara katıldı ve sırtını kayaya dayayıp onlara bakacak şekilde oturdu. Vienna, Raine'in hükümet için çalıştığı işinde, etrafındaki insanların genellikle incelendiğini biliyordu. Raine onlar hakkında muhtemelen kendilerinin bildiğinden daha fazla şey biliyordu ama sır saklama konusunda çok iyiydi. Bu bilgisi onu çoğu zaman diğerlerinden ayırıyordu ve Vienna bazen onun için üzülüyordu. Raine çoğu zaman yalnız görünebilirdi.

"Herhangi birimizin ne tür kötü anıları olduğu önemli değil," dedi Vienna. "Herhangi bir şey birini tetikleyebilir. Bu şekilde karşılaştırma yapamazsın, Shabina. Hiçbirimiz yapamayız. Daha önce panik atak geçirdiğimi sanmıyorum ama peşimde o iki adam varken kendimi dolabın içindeki bir deliğe sıkıştırmak kesinlikle panik atak geçirmeme neden oldu. Çocukluğumdaki her türlü şeyi hatırladım."

Stella uzandı ve Shabina'nın kolunu ovdu. "O kadar çok panik atak geçirdim ki, Sam'in benimle bir şey yapmak istemesi bir mucize. Tam onun gözü önünde geçirirdim. Kavga ederek uyanırdım, nefes alamazdım. Çok korkunçtu. O her zaman çok sakindi ve ben tam bir karmaşaydım."

Shabina onlara o tatlı gülümsemelerinden birini verdi. "Yaşadığım yeri seviyorum. Çok huzurlu bir yer. Kafem beni mutlu ediyor. Yemek yapmayı seviyorum ve müşterilerimin çoğu çok tatlı. Sadece bir ya da iki tanesini yemekle kazanamıyorum. Hayatımda dengeyi bulmak ve kendi başıma olmak için çok çalıştım. Ormana gidip kuşları izliyorum. Patikalarda yürüyüş yapıyorum. Dağ bisikleti. Yapabileceğim çok şey var, ama sonra bunu yapıyoruz ..." Sözüünü yarıda kesti ve sanki şeytanın ta kendisiymiş gibi kayaya baktı. "Her seferinde beni etkiliyor."

"Bebeğim," dedi Vienna yumuşak bir sesle. "Tırmanmak zorunda değilsin. Kimse senden seni üzecek bir şey yapmanı beklemiyor. Arkadaşlığını seviyoruz ama sadece kayaların etrafında olmak bile rahatsız ediyorsa, bunu atlayabiliriz. Bize söylemeliydin."

"Hayır. Mesele de bu zaten, Vienna. Bunu aşmak istiyorum. Tek başıma dışarıda olmayı öğrenmek için çok çalışmam gerekti. Köpeklerle bile bir evde yalnız kalabilmek için. Korkmak istemiyorum. Güçlenmeye devam etmek istiyorum. Risk almaktan korkmak istemiyorum. Başkalarının yaptığı ve yapmak için iki kere bile düşünmediği şeyler beni korkutuyor. Kendime her zaman bebek adımları atmam gerektiğini söylüyorum."

Shabina her zaman tamamen kendine hakim görünüyordu. Kafenin sahibi ve işletmecisi tek başınaydı. Ormanda yürüyüş yapar, kuşları tek başına izlerdi. Bu hiç de küçük bir başarı değildi. Gittiği patikalar genellikle oyun parkurlarıydı ve insan kolayca yoldan çıkabilirdi, ama eve dönebileceğine dair kendine güveni vardı. Köpeklerini her zaman yanında götürdüğü doğrudu ama Vienna bunu pek düşünmüyordu. Çoğu zaman diğerleri de öyle yapardı.

"On beş yaşındayken çok kötü bir deneyim yaşadım. Bildiğiniz gibi babamın petrol kuyusu yangınlarının söndürülmesi gerektiğinde çağrılan bir şirketi var. Annem ve ben hep onunla seyahat ederdik. Kaçırıldım ve fidye için alıkonuldum." Gayet gerçekçi konuşuyordu ama parmaklarını kucağında sıkıca birbirine geçirmişti. "Babam parayı ödedi ve fidye teslim edildi ama beni serbest bırakmadılar. Uzun lafın kısıası, çok fazla yer değiştirdim ve hiç de iyi insanlar değillerdi. Onlardan asla kurtulamayacağımı düşünmeye başladım. Sonunda, meseleyi kendi ellerime aldım ve kaçtım. Ne yazık ki, bir uçurumun tepesine tırmanırken beni yakaladılar. Oldukça sadist adamlardı ve beni tekrar tekrar tırmadılar. O günden kalma bazı çirkin yara izlerim var."

Viyana şaşkına dönmüştü. Shabina, kaya tırmanışına gittikleri onca zaman boyunca ona böylesine korkunç bir deneyim yaşadığından hiç bahsetmemiş ve onu kendileriyle tırmanmaya teşvik etmemişti. Shabina'yı kaya tırmanışına ikna etmeye çalıştığı için kendinden çok utanıyordu. Gözleri Raine'inkilerle buluştu. Raine biliyordu. Raine, Shabina'nın güvenini kırmamıştı ama zaten hiç kırmamıştı. Aralarındaki tüm sırların ağırlığı altında ezilmemesi bir mucizeydi.

"Tatlım." Vienna boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. "Bouldering'in bu anıları nasıl tetiklediğini bize anlatmalısın. Bu anlaşılabilir bir şey."

Shabina başını salladı. "Ben kaya tırmanışı yapmak *istiyorum*. Bunu kendim için yapmalıyım. Gerçekten istiyorum. Sadece bu gerçekten çok zor ve kendimi bundan vazgeçiriyorum. Hepiniz bunu yapmamam için bana yardım etmelisiniz."

Vienna, Shabina'yı şeytanlarıyla yüzleştirecek kişinin kendisi olabileceğinden emin değildi. Arkadaşlarından birinin kendisinden daha güçlü olmasını umuyordu.

Raine kararlı bir şekilde, "O zaman bu işi bitirelim Shabina," dedi. "Sende bu var. Vienna seni fark edebilir. Onun en iyisi olduğunu ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorsun. Beta konusunda sana her adımda yardımcı olacağız."

Shabina önce kayaya sonra da Raine'e baktı. O dingin gülümsemesiyle gülümsedi. "Bunun sen olacağını biliyordum, Raine. Anlayışın için teşekkür ederim. Bunu kendim için yapmak zorundayım. Tüm hayatımı korkarak geçirmek istemiyorum. Bir sonraki adımı atmama yardım etmeniz için hepinize ihtiyacım var."

Vienna ayağa kalktı ve Shabina'yı ayağa kaldırmak için elini uzattı. Shabina'nın ailesi zengindi. En iyi danışmanlara sahip olabilirdi. Eğer ilerlemeye devam etmek için yapması gerekenin bu olduğunu söylüyorsa, o zaman yüzde yüz arkasındaydılar.

"Bu başlangıç için kolay bir tırmanışı olan harika bir kaya, Shabina," dedi Stella, üzerinde ısındıkları kayayı göstererek. Çıkıntılıydı, ancak üzerinde büyük tutamaklar vardı. Stella Shabina'nın bu tırmanışta başarılı olacağından emindi.

Shabina büyük bir korkuyla ona baktı ve sonra başını sallayarak uzun bir kayayı gösterdi. "Belki şu olabilir."

Vienna'nın nefesi boğazında düğümlendi. Shabina'nın işaret ettiği kaya parçası bir "yüksek top" olarak kabul edilebilirdi. Bir bakıma anlıyordu. Shabina iple tırmanmaya alışkındı. Kaya tırmanışı yapmıyor ya da çarpma yastığı kullanmıyordu ve çıkıntı tırmanışlarında kullanılan jimnastik hareketleri ona o kadar tanıdık gelmiyordu. Diğer kaya, oldukça iyi tutuşları ve ayakları olan uzun bir levhaydı, ancak kayadan düşerseniz temiz bir düşüş olmazdı.

"Sadece bunu dene, tatlım," diye teşvik etti Stella. "Daha az hamlesi var ve eğer düşersen çok daha güvenli bir düşüş. Kolayca zirveye çıkabilirsin."

Shabina, vücudunu yukarı çekmek için büyük tutamlara ulaşmak üzere uzanmadan önce, iki çarpma yastığını sarkan kayanın altına yerleştirmelerini izledi. Sol ayağıyla bir dayanak buldu, sağ ayağıyla ıskaladı ve sonra üzerine koymak için küçük bir çıkıntı buldu.

"Kalçanı duvara doğru tut ve vücudunu gergin tut ki sallanmayasın," diye seslendi Vienna. "Şimdi topuğunu doğru tutuşa getir ve sürahiye uzan."

Vienna, Harlow ve Stella gibi yakın durdu. Diğerleri kayanın etrafını sarmış, Shabina'yı cesaretlendirmek için sesleniyorlardı. Shabina Viyana'nın önerdiği tutuşa topukla asılırken sol ayağı fırladı ve şimdi ayakları açık havada sallanırken testilerden sarkıyordu. Kaya oldukça kısa olduğu için ayakları çarpma yastığından sadece birkaç metre sarkıyordu. Ancak Shabina bu gerçeğin farkında değil gibiydi. Gerçek bir korkuyla paniklemeye başladı.

"Aşağı inmem gerek. Aşağı inmem gerek."

"Tamam, seni tuttuk. Sadece yere düş," dedi Vienna, sesini çok sakın tutarak.

Shabina düşmek yerine daha da paniklemeye başladı ve küçük bir çığlık atarak ayaklarını tekmeledi. Düşmekten çok korktuğu belliydi.

Kızlar hemen yaklaştı ve Vienna elleriyle Shabina'nın belini kavradı. "Seni tamamen yakaladık. Sakin ol, seni tutuyoruz. Sadece bırak, tatlım. Bırak."

"Hayır. Yapamam. Viyana. Düşeceğim." Shabina ayaklarını daha da fazla çırttı, panik sesini tizleştirdi.

Viyana ellerini Shabina'nın belinde sıkıca kavradı ve omzunun üzerinden gülmemeye çalışan diğer kadınlara sakinleştirici bir bakış attı. "Bebeğim. Bırak beni. Bana güvenmek zorundasın. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Shabina küçük bir korku çığlığıyla kayaya tutunduğu ölümcül tutamağı açtı ve Viyana'nın ellerinin rehberliğinde iki metreden daha kısa bir mesafeden çarpma yastığına düştü. Shabina yere sadece birkaç metre yumuşak bir şekilde düştüğünde şok olmuş görünüyordu. Korku yerini kahkahaya bıraktı. "Yerden sadece bu kadar yüksekte miydim? Çok korkmuştum. Sanırım düşmeyi sevmiyorum."

"O düşmek değildi, sadece kendini bırakmaktı. Bunun pratiğini yapabilirsin. Bir dahaki sefere çarpışma yastığının nerede olduğuna bak ve dizlerini hafifçe bükerek yumuşak bir şekilde düşmeye çalış. Bir kez daha denemeye hazır mısın? Tekrar aşağı inersen kalçalarına rehberlik etmeye yardımcı olacağız," dedi Vienna. "Bu aslında senin için daha iyi

Zirveye çıkmak. İniş tırmanışı alıştırmaları yapmak gibi. Kayadan ne kadar çok iner ve pedlere ve gözcünüze güvenmeyi öğrenirseniz, o kadar çok güveniniz olur."

"Sanırım öyle," dedi Shabina, hâlâ biraz isteksizdi.

Çok fazla cesaretlendirme ve Shabina'nın kayadan birkaç kez daha inmesi gerekti, ancak her seferinde korkusunu biraz daha iyi yönetti ve onda bir değişiklik olduğunu görebiliyorlardı. Düşmekten o kadar korkmadığında, işin tırmanma kısmına daha fazla odaklanmıştı. Kısa bir süre sonra yüzünde bir gülümsemeyle kayanın tepesindeydi ve hepsi bu kadar çok şey başardığı için onunla gurur duyarak tezahürat yaptılar.

- - -

BİR SONRAKİ HEDEFLERİ Pearl Boulder'dı. Kendilerine ait olduğu için mutlu bir şekilde güzel kayaya doğru ilerlediler. İnci, güneş ışığında patikanın hemen dışında oturuyordu. Güney yüzü, kayanın adını aldığı klasik rotanın yanı sıra Pearl'ün sağından yukarı çıkan V3 Clam Bumper'ı içeriyordu. Klasik hattan daha kolaydı, ancak biraz daha yüksek olduğu ve Pearl için iniş daha iyi olduğu için bazı yönlerden biraz daha korkutucuydu. Pearl Stella'nın şu anki projesiydi ve aynı zamanda onun gelin partisi olduğu için, ısındıktan sonra ona binmesi konusunda herkes hemfikir di.

Stella probleme bakarken, her bir hamleyi zihinsel olarak tırmanırken ve Raine'in denemesini tavsiye ettiği yeni beta ile tepe noktasını geçtiğini gözünde canlandırırken, çarpma yastıkları potansiyel iniş bölgesine dikkatlice yerleştirildi. Stella kayayı incelerken geride durdular.

Raine onun yanında durdu ve alternatif betayı tartıştılar. Rotanın ortasındaki güzel rayda eşleşmek yerine, sola doğru küçük bir kıvrım kullanacak ve ardından sol ayağını küçük bir dayanak üzerinde yukarı kaldıracaktı. O zaman kilitlenebilecek ve kendini iyi bir tutuşa çekebilecekti. Stella özellikle uzun boylu değildi, boy bazen kayada işe yarardı, ama güçlüydü ve parmakları çatlaklara ve küçük çıkıntılara kayabilir ve tutunabilirdi.

Stella tırmanış ayakkabılarını giydi, tebeşir çantasını beline bağladı ve ellerini kuru tutmaya ve tırmanırken daha fazla sürtünme yaratmaya yardımcı olacak kireçli tozla kapladı. Yukarı uzandı, dokulu kayayı hissetti, sol eli yüksek ince kıvrımda ve sağ eli çok daha iyi olan yan çekişte. İstedikinden daha sıcaktı. Umuyordu ki

Isınırken güneşte çok fazla pişmesine izin vermemişlerdi. Daha soğuk koşullar bunu daha kolay hale getirecekti ama yine de tanıdık tutuşları hissetmek iyi geldi ve denemek istedi. Derin bir nefes aldı ve ardından sol bacağını küçük bir ayağın üzerinde içe doğru adımladı ve sağ ayağıyla küçük bir ayağın üzerinde yüksek adım attı. Vücut ağırlığını yüksek ayağın üzerinde salladı ve sonra sol eliyle iyi çıkıntıya ulaşmak için ayağa kalktı.

Vienna onu tespit etmek için kollarını açarak ona yaklaştı. Stella kayadan düşerse, onu aşağıdaki çarpma yastığına yönlendirmeyi ve düşüşünü hafifletmeyi umuyordu. Vienna, Stella'nın kendinden emin bir şekilde tırmanışına, mükemmel duruşuna her zaman hayranlık duymuştu. Tırmanış duruşu, herkesin tırmanış dışında sürekli hatırlattığı duruşla aynı değildi ve Vienna, Stella'nın bir kaya yüzeyinde ilerlerken sahip olduğu duruşla tırmanmaya hayranlık duyuyor ve bunu arzuluyordu.

Stella sol elini iyi tutuşa getirme dürtüsüyle savaştı ve sol taraftaki kıvrımı aradı. Onu buldu ve sonra iyi bir sol ayak aradı. Bölgede bulunan tek kaygan küçük ayağa yerleşti. İhtiyacı olan ayak bu olmalıydı. Kendine güvenerek o ayağa yöneldi. Kalçaları duvara sıkıca yapıştı, tutuşu sola doğru kilitledi, sağ ayağını altına bayrak yaparken vücudunu yakınına çekti. Bayrak, ağırlığını dengelemesine ve sağ elini tam üstündeki iyi tutuşa geçirmesine izin verdi. Tutuşu kavradı ve zor kısmı tamamladığını ve göndermenin muhtemel olduğunu bilerek anında rahatladığını hissederken, gevşemediğinden emin oldu ve son birkaç hamleyi zirveye doğru tamamlarken vücuduna baskı uygulamaya devam etti. Herkes tezahürat yaptı ve Stella gerçekten deneyimlemek istediği bir kayaya tırmanmanın getirdiği başarı parıltısını hissetti. Ayrıca ilk seferde göndermeyi başardığı için çok şaşırmıştı. Bunu hiç beklemiyordu.

Raine bir sonraki adımını attı ve başlangıç tutamaklarını hissetmeden önce kollarını ve ellerini salladı. Stella üzerindeyken göründüklerinden daha küçük hissediyorlardı, ama elleri üzerinde beklediğinden daha iyiydiler. Kızlar Knightly'deki Buttermilks'te keskin granit kayalarla tırmanmaya alışkındı, bu yüzden bu kumtaşı parmaklarında oldukça dostça hissettirdi. Raine ilk birkaç hareketi denedi, yüksek basamağı hissetmeye başladı ve birkaç denemeden vazgeçti. Dördüncü denemesinde daha büyük çıkıntıya yapışarak kendini şaşırttı ve Stella ona sol taraftaki kıvrıma ulaşması için bağırdı.

"Benden daha kısa olduğun için kıvrımı gerçekten kilitlemen gerekecek. Sol ayağını kaldır. Evet. İşte böyle. İşte böyle. Ayağına güven. Bu iyi bir şey. Şimdi

Altına bayrak çek ve sürahiye çapraz yap."

Raine betayı uygulamaya çalıştı, çapraz yapmak için sağ ayağını altına alırken sol elini kilitledi, ancak büyük tutuşu sorunsuzca yakalamak yerine, vücut ağırlığının sallanmasıyla duvardan sıyrıldı. Çarpma yastığına inerken Vienna'nın ellerinin kalçalarına rehberlik ettiğini hissetti. İyi bir tutuşa ne kadar yakın olduğunu bilmenin heyecanını hissetti. Oradan zirveye çıkmak kolay olacaktı.

"Çok yaklaştın, Raine!" Stella onu cesaretlendirdi. Diğerleri de seslerini eklediler.

Sonunda, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Raine tırmanışı tamamlayamadı. Kayadan tekrar tekrar indi. Yapmaları gereken bisiklet sürüşleri vardı ve bunu kaçırmalarını istemiyordu, bu yüzden kayaya başka bir gün geri döneceğine söz verdi.

ONUNCU BÖLÜM

Stella diğerlerinden çok daha önce dağ bisikletine binmeye başlamıştı. Orman yollarının iç kısımlarını görmenin eğlenceli bir yolu olduğu konusunda onları ikna etmeye çalışmıştı. Shabina arkadaşlarından ilk atlayan kişi oldu. Stella ile düzenli olarak bisiklete bindi ve Viyana ve Harlow gezilerine katılana kadar Stella'nın sesine sesini ekledi. Raine ve Zahra da isteksizce dağ bisikletçisi oldular. Zehra onlara ayak uydurabilmek için kısa bacakları nedeniyle iki kat daha fazla pedal çevirmek zorunda kaldığını iddia etti. Raine hepsinin deli olduğunu ve bisikletlerin arkasında koşmayı tercih edeceğini söylese de bir dağ bisikleti satın aldı ve onlarla birlikte gitti.

Blue Diamond gece park yerine gittiler. Vienna, Rainier ve Zale'in kiraladığı kamyoneti hiç görmemişti. Rainier ona kamyonun fotoğraflarını ve plakasını göndermişti, o da bunları arkadaşlarıyla paylaştı. Yeterince erken geldikleri için aracı hemen buldular. Anahtarları tam da adamın söylediği yerde saklı buldu. Onları toplayarak çantasına koydu ve gitmeye hazır olduğunu belirtti. Şimdi içeriyi incelemeye gitmiyordu. Arkadaşlarıyla eğlenmek istiyordu, Zale için endişelenmek değil. Yaralandıysa onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve ona mesaj da atamıyordu. Kendisiyle iletişime geçmemesi konusunda kararlıydı.

Bisikletlerini boşalttılar ve piknik masalarında yavaş bir öğle yemeği yediler. Vienna, Benny Dobsin'in bir grup dağ bisikletçisini çöle gitmeyi planladıkları patıkaya götürdüğünü görünce şok oldu. Patıkayı çok iyi biliyor gibiydi ve sanki doğuştan bisiklet kullanıyordu. O kadar hızlı geçti ki onu tanımak bir an sürdü. Diğerleri o kadar hararetli bir şekilde tırmanış hakkında konuşuyorlardı ki, onu tanıdığını söylemek için sözlerini kesmedi.

Stella toprak ve kayaların arasından geçen tek sıra patıkaya doğru ilerledi. Gitmek istediği patıkayı önceden planlamıştı. Viyana'ya umudunun çöl kaplumbağalarından birini görmek olduğunu söylemişti.

Bunun olma ihtimali çok zayıftı. Yabani eşeklerin otladığı Joshua ağacı ormanlarından geçen bir patika seçmişti. Nevada'nın resmi devlet sürüngenini hiç göremese bile, çölde bolca bulunduğunu bildiği merkepleri görmek istiyordu.

Joshua ağaçları normalde tek bir kalın gövdeye sahipti ve dallanmadan önce üç ila dokuz metre boyunda büyürdü. Dallar beyaz çiçek kümeleri ve dikenli yapraklarla son bulurdu. Vienna ağaçların çölü daha çok yabancı bir manzara gibi gösterdiğini düşünüyordu. Onlar hakkında çok şey okumuştı ve çöl ortamı için ne kadar önemli olduklarını biliyordu. Joshua gerçek bir ağaç değil, kuşkonmaz ailesinin bir üyesi olan ve tekila yapımında kullanılan agave bitkisiyle yakın akraba olan yucca bitkisiydi.

Sıradağlar toprak ve mücevher tonlarının canlı tonlarında yükseliyordu. Uzakta, bir yanlarında yükselen bir dağ, depremlerin ve ani sellerin yükselip alçaldığı çağları açıkça tasvir eden çeşitli toprak renkleriyle katmanlıydı. Kumtaşı, eski ve pürüzlü, petrogliflerle oyulmuştu. Hızla hareket eden suların izlerini gösteren kanyonlar başlarının çok yukarısında yer alıyordu. Hiçliğin ortasında şok edici su havuzları, anında hazineye dönüşen küçük vahalar vardı.

Vienna, Raine'in kendisine ayak uydurduğundan emin olmak için hızla omzunun üzerinden baktı. Raine son derece formdaydı. Dövüş sanatları yapıyordu. Her gün koşuyordu -Viyana Raine'in koşmaktan nefret ettiğini biliyordu ama yine de formda kalmak için koşuyordu. Yine de bisiklete binmenin gerçekten delilik olduğunu düşünüyordu. Viyana'ya nedense yaptığı diğer sporlardan daha çok acıdığını söylemişti. Zehra'nın arkasındaydı ama biraz gerideydi. Zehra da ya bilerek ya da tempo tutturmakta zorlandığı için geri kalmıştı. Vienna onun Raine'e yakın olmak için geride kaldığından emindi. Zehra şikâyetçi olabilirdi ama katıldığı hiçbir sporda gerçekten zorlanmıyor gibiydi. Doğuştan bir atletti.

Cholla kaktüsü bol miktarda vardı ve Viyana dikenlere temas etmemek için dikkatini dar patikaya verdi. Bitkiye hayranlık duyabilir ve hatta kaktüsün özellikle çiçek açtığında güzel olduğunu düşünebilirdi ama dikenlerin hiçbir parçasının tenine girmesini istemiyordu. Bitkilerin çoğu dar patikada rahat edemeyeceği kadar yakındı.

Patikaya yakın büyük kayaların yanı sıra üzerinde de birkaç tane vardı, bu yüzden hızlı pedal çeviriyorsanız, onlardan hızlı bir şekilde kaçınmak için etrafınızda dönmeniz gerekiyordu. Bu, hangi tarafa gideceğinizi seçerken bir cholla kaktüsüyle karşılaşmamaya dikkat etmek anlamına geliyordu. Vienna, Raine'in konsantre olduğunu umuyordu, aksi takdirde ya

Harlow ya da o, Raine'in ayak bileklerinden ya da bacaklarından dikenler çıkarıyor olacaktı ve bu çok canlarını yakacaktı.

Birden, gidonunun üzerine eğilmiş olan Stella daha dik oturdu, hızını yavaşlattı ve sağ taraflarına doğru işaret etti. "Oraya bak. Şuraya bak. Nihayet." Tam olarak sessiz olmayan bir tonda konuştu ve hareket etmeyi tamamen bırakarak arkasındaki herkesi de aynı şeyi yapmaya zorladı.

Vienna kendini gülümserken buldu. Bu Stella'nın gelin partisiydi. Alışılmadık bir şeydi ve tam da onun istediği şeydi. Hediyeye ihtiyacı yoktu. Arkadaşlarıyla macera yaşamak istiyordu ve onlar da listesindeki tüm kutuları işaretliyorlardı. Vienna küçük bir yabani eşek sürüsüne rastlamayı başardıkları için minnettardı.

Fotoğraf çekmek için hepsi cep telefonlarını çıkardı. Harlow mükemmel bir fotoğrafçıydı. O kadar ki çektiği manzaraları sanat galerilerinde satıyordu. Önce birkaç çömlek parçasıyla adını duyurmuştu ama fotoğraf sevgisi ağır bastı ve kendini neredeyse sadece bu sanata adamaya başladı. Altısı bir arada olduğu zamanlar dışında nadiren insan fotoğrafı çekiyordu. Sam'i de dahil etti. Denver ve Bruce'u da dahil ederdi. Denver'ın bir seri katil olduğu kanıtlanmıştı ve Zehra artık Bruce'u beklemeyi bıraktığını belirtmişti. Genelde Zehra söylediklerinde ciddiydi.

Eşeklerden tamamen uzak durmaları, onlarla etkileşime girmemeleri ya da onları beslememeleri gerektiğini biliyorlardı. Eşekler vahşiydi ve öyle davranılmalıydı ama hepsi telefonlarını çıkarmış, patikadan epey uzakta duruyordu. Sadece Harlow dar bisiklet yolundan çıktı ve daha iyi bir açığı yakalamak için Joshua ağaçlarının ve birkaç cholla kaktüsünün etrafından dolaştı. Küçük eşek grubuna yaklaşmamaya dikkat etti, onları ürkütmek de istemedi, ama çeşitli açılardan birçok fotoğraf çekti.

"Merak etme Stella. Senin için harika fotoğraflar çektim," diye güvence verdi ve patikaya geri döndü. "Onları herkese göndereceğim."

"Eşekler benim istek listemdeydi," dedi Stella. "Çölün kendine has bir güzelliği var. İlk aşkım her zaman Doğu Sierralar olacak, ama buradaki güzelliği kesinlikle görebiliyorum."

Vienna da bunu görebiliyordu. "Harlow Joshua ağaçlarının fotoğrafını çekmek istediğinde gece çiçeklerini görmek için Joshua Tree'ye yaptığımız geziler ve ardından süper çiçeklenme sırasında yine çölde yaptığımız geziler inanılmazdı."

Harlow, "Mart ayında Red Rock'a bir gezi daha eklememiz gerekecek," dedi. "Burada çiçekler tüm gücüyle açmış olacak. Kamp yapabiliriz."

"Kamp mı?" Zehra'nın ses tonu anında bir protestoya dönüştü. "Hayır, Harlow. Eğer ekipmanlarıyla gerçekten iyi fotoğraflar çekecekse temiz bir ortama ihtiyacın var. Sana yakın bir Airbnb bulacağım. Tüm olanaklara sahip bir yer. İhtiyacın olan her şey. Ve unutma, Raine'in gelmesini istiyorsak, internete erişimi olmalı. WiFi olması lazım. Hemen halledeceğim. Önceden rezervasyon yaptırmalıyız. Stella bakmama yardım edecek."

"Olmayabilir," dedi Stella. "Ben evleniyorum."

Zehra gözlerini devirdi. "Tabii ki evleneceksin. Evlilik hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sam zaten her zaman yanında. Bizimle gezilere çıkmada bir sakınca görmüyor."

"Ya hamile kalırsam ya da bir bebeğim olursa?" Stella meydan okudu. Zehra kıpırdamadan durdu. "Sen ... değilsin."

"Hayır, ama bir gün olabilir. Hemen değil," diye güvence verdi, herkes biraz şaşkınlıkla ona bakarken.

"Bebek açısından düşünmemiştim," diye itiraf etti Vienna. "Sanırım bu doğal bir sonuç olurdu." Zale bir aile ister miydi? Bu konuyu hiç konuşmamışlardı. Konuşmadıkları pek çok şey vardı. O bir hemşireydi. Biyolojik saat kavramının bir aldatmaca olmadığını biliyordu. Bir kadın yaşlandıkça yumurtaları daha az canlı hale gelirdi. "Çocuk sahibi olmak istiyor musun, Stella?"

"Sanırım istiyorum - Sam ile. Bu bizim için hiçbir zaman gerçekleşmese bile, ben her zaman mutlu ve tatmin olmuş olacağım. Sam'in de öyle olacağını düşünüyorum. Yapacağını söylüyor ve Sam'i bilirsin, ciddi olmadığı şeyleri söylemez," dedi Stella tam bir güvenle.

Vienna bu güvenin Sam'i iki yılı aşkın süredir tanımasından kaynaklandığını biliyordu. Sam istikrarlıydı, her zaman güvenilebileceği bir adamdı. Vienna Zale'i gerçekten tanımıyordu ama onunla bir hayat kurmaya karar vermişti. Onunla oturup çocuklar gibi önemli şeyler hakkında gerçekten konuşmamış olmasının nesi yanlıştı?

Stella gülmeye başladı. "Hepiniz bana sanki iki başım varmış gibi bakıyorsunuz. Eğer bir bebeğim olursa, o çocuk kamp yaparak, yürüyüş yaparak ve tırmanarak büyüyecek. O ya da o hayvanları sevecek. Tanrı aşkına, zavallı şeyin anne babası Sam ve ben olacağız. İlk yıllarını biz tırmanırken veya yürüyüş yaparken bir önlük veya sırt çantasında taşınarak geçirecek."

Zehra, "İyi, bir bebeğin olsun Stella," dedi. "Harika bir teyze olacağıma eminim. Bir kızınız olduğundan emin olun. Kaplıcaları ve tırnaklarını boyatmayı *çok sevecek*. Bundan emin olabilirsin."

Vienna diğerleriyle birlikte güldü. Stella'nın bir oğlu olursa, Zehra'nın onun ayak tırnaklarını da boyayacağından ve onu kaplıca yaşamıyla erkenden tanıştıracığından emindi. Stella'nın umurunda olmazdı, Sam'in de olmazdı. Sadece başlarını sallarlardı ve çocuklarına dünyada hayatta kalmak ve vahşi doğanın güzelliğini görmek için gereken becerileri öğretirlerdi.

"Sadece belirtmek için," diye ekledi Zehra, "ilk başta bir Airbnb'ye ihtiyacımız olacak, en azından sen hamileyken. Kaç kere tuvalete gitmen gerektiği hakkında bir fikrin var mı?"

Bir kahkaha daha Viyana'yı çok daha iyi hissettirdi. Arkadaşlar ve açık hava, yapılan tehditlerin çirkinliğini bir kenara itebilirdi. Bu kadınları seviyordu.

"Her zaman çok pratiksin, Zehra," diye alay etti Stella.

Shabina saatine bakarak, "Haydi gidelim," dedi. "Burada çok geç kalmak istemeyiz. Zale'in kamyonetini otoparktan almamız, temizlememiz ve akşam yemeği yemeden önce kiraladığımız yere geri götürmemiz gerekiyor. Bu patikada gitmemiz gereken birkaç mil daha var."

Vienna tekrar Zale'in kamyonetini temizlemeyi düşünmek istemiyordu ama eğer aracı kiralama şirketine geri götürüyorsa yaralarının o kadar da kötü olamayacağını düşünerek rahatladı. Eğer kamyonet kurşun delikleriyle doluyorsa ya da koltuklarda aşırı miktarda kan varsa ondan geri götürmesini istemezdi.

Tek sıra halinde tekrar yola koyuldular, yol boyunca çeşitli bitkilerin ve kaya oluşumlarının fotoğraflarını çekmek için ara sıra durdular. Birkaç tavşanı ürküttüler, ama çoğunlukla başka bir yaban hayatı görmediler. Stella'nın zor bulunan kaplumbağayı görme dileği gerçekleşmedi, zaten hiçbirisi de böyle bir ihtimal olduğunu düşünmüyordu.

4Runner'a döndüklerinde Vienna yorgun ama mutluydu. Normalde yaptığı gibi diğerlerini gözlemlerken, yolculuğun Raine'e zarar verdiğini görebiliyordu. Bu onu her zaman şaşırtırdı. Raine çok formdaydı ama dağ bisikletinin zorlukları Raine'in çok sık kullanmadığı farklı bir kas grubunu zorluyordu ve onun için daha zordu. Hiç şikâyet etmezdi ama Vienna onun yüzündeki yorgunluğu görebiliyordu. Bisikletini rafa kilitlerken daha yavaş hareket etti.

"İyi ki jakuzimiz var," dedi Vienna. "Tüm bu sürüşten sonra ağrım olacak. Uzun zamandır gerçek bir sürüşe çıkmamıştım. Zehra, bir kez olsun kamp yapmak yerine Airbnb'de kaldığım için şikayet etmeyeceğim."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Harlow. "Akşam yemeğini atlayıp bütün gece jakuzide yüzebilirim."

"Shabina'nın yemeklerinden birini atlamak mı?" Zehra bir kaşını kaldırdı.

Harlow hemen yumuşadı. "Bir an için aklımı kaybettim. Tırmanış ve bisikletten sonra biraz yorulduğum ama tek ihtiyacım olan hatırlatmaydı. Kesinlikle yemek yiyeceğim."

Shabina güldü. "Gerçekten o kadar iyi bir aşçı değilim. Dürüst olmak gerekirse, ben olmasam hepinizin açlıktan öleceğini düşünürsünüz."

Herkes birbirine baktı. "Muhtemelen öyle olur," diye cevap verdi Vienna. "Ya da gerçekten kötü yemekler yedik."

Shabina onlara kaşlarını kaldırarak bakınca Harlow aceleyle, "Abur cubur değil," dedi.

"Abur cubur." Raine dürüsttü. "Kesinlikle abur cubur yedik. Zehra'nın sırt çantasında şu anda abur cubur var."

"Ben yemem." Zehra öfkeliydi. "Sırt çantamı mı karıştırıyordun, Raine?" Gözlerini şüpheyle kısmıştı.

"Açlıktan çikolata istiyordum. Çantanda her zaman bir çikolata vardır."

"Çikolatamı mı aldın?" Zehra talep etti.

"Sadece fıstıklı olanı. Diğerini senin için bıraktım." Raine'in sesi dindar gibi çıkıyordu.

Stella, "Zehra, sırt çantanda bu şekilde herhangi bir yiyecek bulundurmaman gerektiğini biliyorsun," diye azarladı. "Kamp yaparken yanında taşıyorsun, değil mi? Ayılar o şeyin kokusunu kilometrelerce öteden alabilirler. Kamp alanımıza gelirler ve doğrudan çadırına girerler."

Zehra biraz sinirli bir şekilde ofladı. "Biz çöle gidiyorduk, ormana değil. Etrafta hiç ayı olmayacaktı ve soğuk paketlerim olduğu sürece istediğim kadar çikolata yiyebileceğimi biliyordum, ki var." Raine'e gözlerini kısarken kaşları tekrar bir araya geldi. "Tabii birden fazla hırsız yoksa." Diğerlerine baktı. "Var mıydı?"

Vienna masumiyet için çabalayarak gökyüzüne baktı. Güneş batmıştı ve gökyüzü hâlâ çeşitli renklere bürünmüştü ama karanlık taraftaydı.

Mor. "İtiraf etmeliyim ki çikolata arzusu beni bunalttı. Sırt antandan kokular yayılıyordu ve yanında ne getirdiğini görmek için göz atmaktan kendimi alamadım. Tuzlu karamelli ikolatan vardı, ki en sevdiğim çikolatadır, bilirsin. Markete gittiğimizde yerine yenisini alırım."

Zehra ellerini kalçalarına koydu ve hepsinin yüzüne döndü. Küçük peri yüzü, kara kanatlı kaşları ve hareketli ağızıyla korkutucu görünmesi imkânsızdı. "Hepiniz çikolatayı buldunuz mu?"

"Birinin seni kendinden kurtarması gerekiyordu," dedi Shabina. "Cidden Zehra, o kadar çikolatayı yeseydin komaya girerdin, bunu sen de biliyorsun. Şu anda yerde yatıyor, inliyor ve seni acılarından kurtarmamızı istiyor olurdun. Önümüzdeki hafta boyunca yüzünde hayali lekeler arıyor olurdun."

"Hayali değil," diye itiraz etti Zehra. "ikolata yediğimde hep sivilcelerim çıkıyor." Stella, "Ve başın ağrıyor," diye işaret etti. "Migren. "Migren değilsin.

Çikolata yemem gerekiyordu."

"Şey ..." Zehra ekingen davrandı. "Doktor henüz bunu kanıtlamadı. Kafeinin bir neden olabileceğinden bahsetti. Çikolatayı kastettiğini sanmıyorum. Bitter ikolatanın nasıl iyi geldiğini okumuştum." Dudakları somurttu. "Hepsini yedin mi?"

"Hayır. Sana bir tane çikolata bıraktık," dedi Vienna. "Bir tane. Dikkatli olmalısın. Şeker hastası olmadığından emin olmak için kontrol etmeye baőlayacaėım."

"Bitter ikolatanın senin için ne kadar iyi olduğunu anlatan makaleyi okumadın mı?" Zehra son çikolatayı almak için sırt çantasını karıştırırken tekrarladı.

"ll olarak. Bunun ne anlama geldiğini bildiğinden emin değilim," dedi Vienna. "Yemek, ikolata, içki. Dışarı çıktığında bütün gece dans ediyorsun." Sam müsait değilse, Zehra her zaman ayık őofrd. Güzel yemekleri severdi ama yavaş ve çok küçük porsiyonlarda yerdı. Bir çikolatadan fazlasını yemezdi ve büyük olasılıkla geri kalanını paylaşmak için getirirdi. Zehra, Viyana'nın tanıdığı en cömert insanlardan biriydi ama onunla dalga geçmek istememek de mümkün değildi. Yüzü çok etkileyiciydi ve onlara kızmış gibi yaparken aksanı her zaman daha da belirginleőiyordu.

"Sanırım yeterince oyalandım," dedi Vienna. "Zale ve Rainier'in kiraladığı kamyonu bir göz atıp ne durumda olduğunu göreceğim. Umarım kurşun delikleriyle dolu değildir ve koltuk minderleri kanla kaplı değildir. Kaynak işinde iyi değilim ama Harlow, sen iyisin, değil mi? Kaporta işlerini yapabilir ve bulduğumuz kurşun deliklerinin üzerini boyayabilirsin."

"Hemen hallederim." Harlow parmak eklemlerini çıtlatmaya çalıştı ama ses çıkmadı. Ellerini sıkıdığına herkes güldü. "Ben bunu asla yapamam."

"Zaten iğrenç bir şey," dedi Zehra. "Ses beni ürpertiyor." Ne demek istediğini kanıtlamak için küçük bir ürperti verdi.

Viyana, Zale'nin geride bıraktığı kamyonu doğru yola çıkarken Shabina, "Ben de seninle geliyorum," diye gönüllü oldu. Raine de onlara eşlik etti ve diğerlerini Stella'nın 4Runner'ına eşyaları yerleştirmekle baş başa bıraktı.

Kamyon bir Ford Ranger XLT SuperCrew idi. Vienna arabalara ve kamyonlara Raine kadar meraklı değildi, bu yüzden Raine ısıklıkla onayladığında şaşırmadı. "Bu bebeği kiralarken ne aradıklarını biliyorlardı. İhtiyaç duyduklarında hız yapabiliyor, dört çeker sayesinde çöle gidebiliyor ve son derece sağlam. Yol tutuşu iyi. Peşlerinden biri gelirse hazır dılar."

"Görünüşe göre biri *yine peşlerine* düşmüş," dedi Vienna. "Bu üçüncü seferdi. Belki de daha fazla. Keşke çıkıp gitselerdi."

"Üçüncü kez mi?" Shabina sordu.

Vienna başını salladı. "Bildiğim kadarıyla ilk seferinde otelin dışındaki otoparkta bıçaklı üç adamın saldırısına uğramışlardı. Çalıkların arasından çıkan Rainier'i neredeyse kalbinden yaralıyorlardı. Bıçaklanmış ama derin değil. Zale bıçağı savuşturmuş. İkisinde de kesikler vardı. Odama geldiler ve ben de onları iyileştirdim."

Shabina başını salladı. "Kimliklerinin açığa çıktığını anlamaları için bu yeterli değil miydi?"

Raine içini çekti. "Bu adamlar öylece çekip gitmezler. Bir yola girdiler mi, iş bitene kadar devam ederler."

Shabina, "Ya da ölene kadar," diye işaret etti. "Tekrar ne zaman saldırıya uğradılar, Viyana?"

"Kılık değiştirip kumar oynamaya gittiklerinde. Rainier yaşlı bir beyefendi rolünü oynuyordu ve Zale de onun kişisel koruyucusuydu. Bir garson ona içki getirdi. İçki zehirliydi. Rainier içmeden, bir kadın içkiyi elinden aldı ve içti. Hızlı ve sert bir şekilde içti. Güvenlik bardağa Zale'den önce ulaşmış."

"Ve yine de gitmediler," dedi Raine.

"Hayır. Rollerine devam ettiler." Vienna kamyonun etrafında yürüdü, dışını inceledi, aracın bir kavgaya karıştığını gösterecek herhangi bir kurşun deliği, ezik veya sıyrık olup olmadığını kontrol etti.

Shabina, "Ve kadınların bakıcılara ihtiyacı olduğunu düşünüyorlar," dedi. "Erkeklerin onlara yeter artık diyecek beyinleri yok."

"Kamyonun dışı gayet iyi görünüyor," dedi Vienna. "İkinizden biri bir şey gördü mü? Camlar iyi görünüyor. Çatlak yok. Boya iyi durumda. Sıyrık yok. Ezik yok. Kimse anahtarını bile çalmamış."

Vienna derin bir nefes alarak sürücü kapısının kilidini açtı ve ardından tüm kapıların kilidini açmak için içeri uzandı. Dişlerini alt dudağına gömüp sürücü koltuğunda ve arkasında kan izi olup olmadığına baktı. Elbette birkaç yerde küçük damlalar vardı, Zale ya da Rainier'in kamyondan inmeden önce aceleyle deriyi sildikleri yerlerde lekeler vardı.

Shabina yolcu koltuğunu inceledi. Şaşkın görünüyordu. "Paspasın üzerinde ve kapının yan tarafında epeyce kan var, Vienna. Koltuk arkasında da biraz var ama o kadar değil."

Raine, "Burada hiç yok," diye rapor verdi. "Burası temiz. İçinde parmak izi olmadığından emin olmak için kamyonun tamamını silmemiz gerekiyor. Kanlarının tüm izlerini yok etmeliyiz. Hem de hepsini. Kandan kurtulmak kolay değildir. Çamaşır suyu sandığınız gibi işe yaramaz. Yanımda küçük bir sprej şişesi getirdim, geride ne kadar bıraktıklarına bağlı olarak işimizi görür."

Shabina'nın kaşları birbirine çatıldı. "Raine, gerçekten mi? Kanı temizleyecek küçük bir sprej şişesi mi getirdin? Bunu kim düşünür ki? Neden buna ihtiyacımız olabileceğini düşündün ki?"

Raine omuz silkti. "Bir Airbnb kiraliyoruz ve depozitomuzu geri istiyoruz, değil mi? Ben hazırlıklı olmaya inanırım. Her zaman birileri yaralanır. Kan lekelerini her şeyden çıkarmak zordur, bu yüzden mucize şişesini karıştırıp çantama koyuyorum."

"Bunu milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi." Shabina onun yaratıcılığına açıkça hayran kalmıştı. "Bu tarafta çok fazla kan var, Raine. Bence Rainier gerçekten yaralanmış olabilir."

"Bir bakayım," dedi Raine.

Vienna, Raine'le birlikte açık kapıyı incelemek için kamyonun etrafında döndü. Gece hızla çöküyordu ve onunla birlikte ışık da azalıyordu. Azalan ışık hızlı çalışmaları gerektiği anlamına geliyordu. Gecedan kalma park yerinde kamyonu temizledikleri gerçeğinin dikkat çekmesini istemiyorlardı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Harlow, Stella ve Zehra oraya doğru yürürken sordu. "Arka camların içini silmeye başlayabilirsiniz. Eldiven giymeniz ve çok kapsamlı bir çalışma yapmanız gerekecek," dedi Vienna. "İçerisi

Kapıların ve kapı kollarının yanı sıra üst kaplamanın da silinmesi gerekiyor. Bunlar bittikten sonra koltukları tamamlayın."

"Ben de yardım edebilirim," dedi Zehra eldivenlerini çıkararak.

"İçini hallettikten sonra, dışını da bir oto yıkamacıda halletmemiz gerekmez mi?" Stella sordu. "Kamyonun dışını ve camları fırçalayabiliriz."

"Bu kötü bir fikir değil," dedi Raine. "Tüm parmak izlerini temizlediğimizden emin olduğumuz sürece. Eldiven giymişlerdir ve muhtemelen farklı parmak izleri vardır ama yine de işi şansa bırakamayız."

"Paçavrası olan var mı?" Shabina sordu. "Böyle bir şey getirmeyi düşünmemiştim."

"Tırmanmaya gittiğimizde her zaman hafif seyahat ederim," diye itiraf etti Stella. "Yani, sırt çantamda değil, ama 4Runner'da her zaman bez ve havlu taşırım. Bailey saldırıya uğradıktan sonra, köpek için bir tıbbi kit veya fazladan battaniye, havlu veya bez olmadan asla olmak istemiyorum."

Vienna, Stella'nın Airedale cinsi köpeği Bailey'nin seri katil tarafından defalarca bıçaklandığı ve Stella ile şerif yardımcılarında birinin dağdan aşağıya, Knightly'ye, veterinerin ofisine doğru bir saat süren bir koşu yaptıkları o korkunç geceyi hatırlamadan edemiyordu. Veteriner Stella'nın köpeğini acil ameliyata alırken, tüm arkadaşlarının bir araya gelip nöbet tuttuğu çok uzun bir gece olmuştu.

Stella koşarak 4Runner'ına gitti ve ön yolcu kapısını açtı. Koltukların arasında bir yığın paçavrayı depoladığı bir kargo bölmesi vardı. Vienna tıbbi malzeme getirme konusunda iyi olmasına rağmen, diğer pratik eşyalar söz konusu olduğunda, özellikle de Zale ile kararlı bir ilişki içinde olacaksa, kendini geliştirmesi gerektiğini görebiliyordu.

Stella bezleri dağıttı ve Raine bir bezin bir kısmını sprey şişesindeki içerikle dikkatlice ıslatıp Viyana'ya uzattı. Aynı işlemi başka bir bezle yaptı ve onu da yolcu tarafının arkılığı için Shabina'ya verdi. Raine yolcu kapısı üzerinde çalışmaya başladı.

Vienna sürücü tarafına geçti ve titizlikle koltuğu ve arkalığını gözden geçirdi, her kan lekesini ve damlasını almaya dikkat etti. Kıvrımlara kadar indi ve koltuğun kenarlarını da sildi. Yer paspasında bir şey görmedi ama onu da sildi ve kapının iç kısmına geçmeden önce daha fazla temizlik ürünü almak için etrafta dolaştı. Tüm kadınların kamyonetin tamamını temizlemek için çalışması biraz zaman aldı. Bittiğini telaffuz etmek kolay değildi. Her biri geri dönüp

Her noktayı aldıklarından emin olmak için tekrar tekrar. Kimse hata yapıp Zale ve Rainier'i olası bir riskli durumda bırakmanın sorumluluğunu almak istemiyordu. Sonunda, bu kararı veren Raine oldu.

Stella, "Sizi kiralama acentesine kadar takip edeceğim," dedi. "Aslında Airbnb'ye giden yol üzerinde. Geri dönmek zorunda kalmayacağız. Sanırım arkandan gelmek daha hızlı olacak."

"Ben de seninle geleceğim, Vienna," dedi Raine. "Bu onlara 4Runner'da daha fazla yer açacaktır."

"Şaka mı yapıyorsun, Raine? En küçükleri sensin." Harlow güldü. "Zehra dışında. Ve o daha kıvrımlı."

Zehra gözlerini devirdi. "Kalçalarım daha büyük. Söyle işte. Ve popom."

"Popomla dalga mı geçiyorsun?" Raine talep etti.

"Ne poposu?" diye hepsi aynı anda sordu ve ardından kahkahayı patlattı.

Raine sanki görebilecekmiş gibi boynunu bükte. "Belki de bu yüzden bisiklete binmekten bu kadar nefret ediyorum. Hiç dolgu yok."

"Hayır, hiç yok," diye onayladı Vienna. "Şehirdeki en hızlı metabolizmaya sahip olmalısın. Tek başına koca bir pizzayı bitirdiğini gördüm."

Zehra inledi. "Hatırlatma bana. Bunu o yapıyor. O da fark etmiyor bile. Ben yemeğe *bayılırım*. O yemeğin farkına bile varmıyor. Ben yavaş çiğnemek ve tadını çıkarmak zorundayım, o ise yemek yerken *çalışıyor*. Yemeğine dikkat etmiyor. Bu çok yanlış Raine."

"Ben ne içtiğime dikkat ederim," dedi Raine. "Özellikle de Moskova katırlarına."

Stella, "Yılda üç kez gerçekten içki içiyorsun," diye işaret etti.

Bir kahkaha daha yükseldi. Vienna kamyonun sürücü koltuğuna kaydı. Raine ve Shabina da onunla birlikte kamyonu bindiler, böylece diğerlerine en azından kiralama acentesine kadar 4Runner'da daha fazla yer açmış oldular.

Motor sanki gitmeye hevesliymiş gibi hemen çalıştı. Isıtmak ya da çalıştırmak zorunda kalmadı, ancak Vegas'a ve kiralama acentesine doğru geri dönmek için yola çıkmadan önce Stella ve diğerlerinin araçlarında iyi olduklarından emin olmak için bekledi.

Yolun yarısında, farlar bir an için titredi. Omurgasından aşağı bir farkındalık sızıştı indi, radarı bir şeylerin yolunda gitmediğini gösterdiğinde bazen aldığı o ilk tatsız uyarı. Parmaklarını direksiyon simidinde esnetti ve eşit bir şekilde nefes alarak aletleri kontrol etti. Her şey yolunda *görünüyordu*.

"Farları fark ettiniz mi?" Bu soruyu her iki kadına da yöneltti çünkü bu küçük kırmızı bayrak ona el salladığına göre artık ortadan kalkmayacaktı.

Yolda ilerlerken başka hiçbir şey olmamıştı ve bu küçük titreşimi görmezden gelmesi gerekirdi ama bunun yerine karnında küçük düğümler oluşmaya başladı.

"Ben de fark ettim," dedi
Shabina. "Ben de," diye
ekledi Raine.

"Kısa mı?" diye sordu Vienna. Bunun kısa olması mümkün değildi. Farlarda bir kısa devre olsaydı Zale bundan bahsederdi. Buna bir an bile inanmadı. Yine olmamıştı, öyleyse neden tedirginliği azalmak yerine artıyordu?

Raine sanki önündeki yola bakıyormuş gibi öne doğru eğildi. "Farlar daha mı sönük?"

Vienna dürüstçe söyleyemedi. Uzun farlara dokunmaktan neredeyse korkuyordu. Düzgün nefes alıp vermeye devam etti, hız sınırının biraz altında kalsa da ona sıkı sıkıya bağlı kaldı. Stella arkasında olduğu ve şans eseri başka hiçbir araba onlara yaklaşmadığı için, çoğunlukla hız sınırının altında bile gidiyordu. Ana yola çıktığında, bir şeylerin ters gittiğini sezdiği için ya kenara çekip kamyonu çekirtmeye ya da tam hızda gitmeye karar vermesi gerektiğini biliyordu. Eğer bunu yaparsa, arabadaki diğerlerinin onunla birlikte olmasını istemiyordu.

"Bilmiyorum. İçimde kötü bir his var. Belki de kenara çekip ikinizin Stella ile birlikte gitmesini sağlamalıyım."

"Hayır." Shabina kararlıydı. "Eğer bir sorun olduğunu düşünüyorsan, kenara çekeriz ve hepimiz ineriz, sadece ikimiz değil. Bu işte beraberiz."

"Çöldeki ceset hikâyelerinden, Zale ve Rainier'i yaralı gördükten ve kamyondaki kandan sonra büyük ihtimalle paranoyaklaştım."

Raine sakince, "Sen ürkme," dedi. "Sanırım ışıklar daha sönük. Kamyonun kullanımı nasıl?"

"Yavaş. Bu da başka bir şey. Kamyonun yol tutuşunun çok iyi olduğunu söylemiştin. Bu büyük bir sümüklü böcek gibi hissettiriyor. Sanki döndüğümüz her virajda benimle mücadele ediyormuş gibi hissediyorum. İlk büyük dönüşe yaklaşıyoruz." Daha da yavaşladı.

"Sorun lastiklerde mi? Belki de lastik basıncı çok düşüktür," dedi Shabina. "Bu bir faktör olamaz mı? Arabalar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Stella ve Raine'in lastik basıncı hakkında konuştuklarını duydum."

Vienna bir an için bunu düşündü. Lastikler kamyonun tepki vermeyeceği kadar alçak olabilir miydi? Fark etmez miydi? Raine fark ederdi. Stella fark ederdi. Ve hayır, bunun farklı bir hissi vardı. O zaman başka bir şey. Radarı şimdi çığlık atıyordu. Bir şeyler çok, çok yanılttı. Hızla yaklaşan dönüşe girmek istemedi.

Daha da yavaşladı ya da yavaşlamaya çalıştı. Ayağı yere kadar gitti. Hemen elini imdat frenine attı.

"Olamaz," dedi usulca. "İkisi de olmaz." Dönüşü yapmanın hiçbir yolu yoktu. O kadar hızlı gitmiyordu ama yine de dönüş için çok hızlıydı. Her iki şeridi de kullanabilirdi, ama doğal olarak, hiçbir araba yaklaşmadıktan sonra, parlak ışıklar dönüşün etrafını süpürüyordu. "Yoldan çıkıyoruz. Birine çarpma riskini göze alamayız."

Raine çoktan sakın bir şekilde Stella'ya mesaj atmıştı ve Stella hemen kenara çekerek onları kaderleriyle baş başa bıraktı. Shabina hiç ses çıkarmadı. Vienna direksiyonla savaştı. Gitmişti, neredeyse yoktu. Birileri frenlerden, ışıklardan ve düzgün direksiyon kullanma becerisinden kurtulmak için çok iyi bir iş çıkarmıştı. Zale ve Rainier onu öldürmeye çalışmıyorlarsa, bu kamyon iki ajanı öldürme işini bitirmek için düzenlenmişti. Onlar için kamyonu kiralama acentesine götürmesinin istenmiş olması onun kötü şansıyla.

Vienna kamyonu yoldan çıkarıp toprak ve kuma sokmayı başarabileceğinden emin değildi. Direksiyon işbirliği yapmayı reddediyordu. Bir an için, karşıdan gelen araba virajdan dönüp onlara doğru gelirken ona çarpacaklarmış gibi göründü. Vienna sahip olduğu tüm gücü kullanarak direksiyonla savaştı. Kollarını, omuzlarını ve sırtını direksiyona verdi. Kamyon yoldan çıktı, lastikler toprağa ve kayalara çarptı. Sol taraf daha yüksek iki kayanın üzerine düştü, o tarafı kaldırdı, böylece kamyon sert bir şekilde sallandı, kumlu, kayalarla kaplı toprağa sarsıcı bir sıçrama ile yerleşirken onları ileri geri fırlattı.

Kalbi küt küt atan Vienna anahtarı kapattı ve bir süre oturarak diğer ikisinin aldığı hasarı değerlendirdi. Her iki kadın da koltuklarına sıkıca kilitlenmişti ama garip bir şekilde, hava yastıklarından hiçbiri darbeyi azaltmaya yardımcı olmak için açılmamıştı.

"Yaralanan var mı?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti Shabina. "Sanırım şoktayım."

"Raine?" Vienna bir cevap almak için ısrar etti. Raine yine mesaj atıyor gibi görünüyordu.

"Ben iyiyim. Biraz sarsıldım. Ya sen?"

"Kanamam var. Kafanda bir kesik var."

"Öyle mi?" Raine alnına dokundu ve kan bulaşmış parmaklarına baktı. "Acımıyor. Başımı çarptığımı bile bilmiyordum."

"Kahretsin, polisi arayıp bu kazayı bildirmemiz gerekecek," dedi Vienna.

"Şart değil," diye reddetti Raine. "Geçirdiğim her kazayı bildirmek zorundayım. Ayrıntıları hemen saha ofisime gönderdim ve onlar da bizim için en yakın adamlarını gönderecekler. Kamyonun işlemlerini yapmak isteyecekler, yani kamyonu kendi sahalarına çekecekler, kiralama şirketiyle ilgilenecekler ve Zale'in adamlarıyla işleri yoluna koyacaklar."

"Emin misiniz? Zale'in adamları bundan hoşlanmayabilir," dedi Vienna.

Raine avucunu alnındaki kesiğe bastırırken omuz silkti. "Uzun zaman önce üst düzeydekilerin kavga etmesine izin vermeyi öğrendim. Ben her şeyin dışında kalıyorum. Bir kaza geçirdik. Biri kamyonu sabote etti. Bana söyleneni yaptım ve rapor ettim, şimdi de talimatları bekliyorum. Talimatlar geldiğinde, onları uygulayacağız."

"Çok basitmiş gibi konuşuyorsun." "O kadar basit."

Yolcu kapısı hızla açıldı ve Harlow'un korkmuş yüzü belirdi. "Aman Tanrım, herkes iyi mi? Bu çok korkunçtu. Raine. Dur sana bir bakayım." Harlow arkadan Shabina'ya, sonra da Viyana'ya baktı. "Kırık kemik var mı? Sarsıntı? Vienna? Yaralanma?"

"Shabina pek bir şey söylemedi." Vienna arkadaşı için endişeleniyordu.

"Ben gerçekten iyiyim. Sarsıldım. Korktum. Birileri gerçekten Rainier ve Zale'in ölmesini istiyor. Eğer senin gibi yavaş değil de son sürat sürüyor olsalardı, Vienna, başaramayabilirlerdi." Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu.

"Şimdi bir cevap alıyorum. Yoldalar. Yürüyüp gideceğiz. Bir çekiciyle geliyorlar ve kamyonu garajlarına geri getirecekler. Şimdi gitmemiz gerekiyor.

Parmak izlerimiz için endişelenmeyin. Sadece gidin." "Bu kaza mahallini terk etmek sayılmaz mı?" Vienna emniyet kemerini çözerken sordu. Kendini dengesiz hissediyordu, içi sarsılmıştı.

ve hala yerine oturuyordu. Raine'e doğru baktı.

Harlow kesiğin ne kadar derin olduğunu incelemek için antibiyotikli mendillerle silmekteydi.

"Hemen gitmeliyiz," diye tekrarladı Raine. "Buraya ne kadar çabuk geleceklerini ya da birilerinin gelip bizi görüp görmeyeceğini bilmiyorum. Harlow, bunu bir saat içinde yapabilirsin."

4Runner." Her zamanki sakin sesinde bir endişe notası vardı. Shabina, "Birinin bana yardım etmesi gerekecek," dedi. "Biraz sarsılmış durumdayım kalk. Yaralı değil ama dengesiz."

Zahra ve Stella Shabina'nın emniyet kemerini açmasına yardım ettiler ve kamyonetten iner inmez kollarını ona dolayarak 4Runner'a kadar eşlik ettiler. Harlow yolcu tarafındaki Raine'e yardım etti.

"Kımıldama, Vienna. Sana yardım etmek için hemen döneceğim. Ciddiyim. Muhtemelen şoktasın. Düşüp her şeyin üstüne bir de kafanı çarpmanı istemiyorum." Harlow'un sesi çok otoriter geliyordu, tıpkı hastanedeki işinde olduğu gibi. Stüdyosunda ya da galerideyken profesyoneldi ama çok yumuşak konuşuyordu ve arka planda kalma eğilimindeydi.

Vienna zaten hareket etmek istemiyordu. Ayağa kalkma düşüncesi bile onu hasta hissettiriyordu. Eğer arabayı Zale kullanıyor olsaydı, muhtemelen çok daha hızlı gidiyor olurdu. Tabii farların o ilk küçük titreşimini fark etmemişse. Fark eder miydi? Yaralıydı. Her iki adam da yaralıydı. Evrene güvende olduklarına dair sessiz bir yakarış gönderdi.

Başını direksiyonun üzerine koydu. Zale'e gerçekten bağlanırsa önümüzdeki bir yıl ya da daha uzun bir süre hayatı bu olacaktı. Onu tek başına bekleyecek, bir yerlerde yaralı, kan kaybından ölmek üzere, onu öldürmek isteyen adamlar tarafından avlanmadığı için endişelenecekti. Böyle bir hayatı yaşamak, eşinin tehlikede olduğunu bilmek ama nerede olduğunu, ne zaman dönüp dönmeyeceğini bilmemek güçlü bir insan olmayı gerektirirdi.

"Gidelim, Vienna."

Harlow'un sesi onu ürkütmüştü. O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki. Arkadaşına yaslandı ve engebeli zeminden 4Runner'a geçerken vücudunda oluşan hasarı değerlendirdi. Daha sonra birkaç çürüğü olabilirdi, ama gerçek bir yarası yoktu.

Stella hemen arabayı enkaz halindeki Ford Ranger'dan uzaklaştırdı. Vienna kendini çok suçlu hissediyordu. Ona asla böyle bir şey yapmaması söylenmişti ve bu yanlış geliyordu. Raine'e baktı. Harlow alnındaki küçük kesigi kapatmak için küçük kelebek dikişler kullanıyordu.

"İyi misin, Raine?"

"Evet. Zale ve Rainier'in peşinde olan her kimse ciddi. Umarım artık foyalarının ortaya çıktığını anlarlar ve Vegas'tan giderler. Başka biri onların yerine geçebilir."

Vienna, Wilder'ın hâlâ kumarhanede gizli görevde olduğunu biliyordu. Şimdi tamamen yalnız mıydı? Bu ismi yanlış mı anladı? Daha önce

Zale'ye Wilder'ın ekibinin bir parçası olup olmadığını ya da isminin Zale'nin ona bahsettiği isimle aynı olmasının bir tesadüf olup olmadığını sorma şansı buldu.

"Hiçbirinin risk aldığını düşünmek hoşuma gitmiyor," dedi Shabina. "Bunu neden yapıyorlar?"

Raine, "Bu adamların içinde onları harekete geçiren bir şey var," dedi. "Biz nasıl tırmanmaya ya da yürüyüş yapmaya ihtiyaç duyuyorsak, onlar da bu riskleri almaya ihtiyaç duyuyor."

Raine'in sesi biraz titriyordu ama Viyana'ya baktığında gözleri berraktı. Bir çekici ve resmi görünümlü iki araç 4Runner'ın yanından geçerek enkaza doğru ilerliyordu. Bu Vienna'nın biraz daha iyi hissetmesini sağladı. En azından Raine'in adamları polis gelmeden önce kanıtları ortadan kaldıracaktı. Gözlerini kapadı ve Stella onları Airbnb'ye götürene kadar dinlendi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Evin içinde biri var," diye usulca uyardı Raine. "En azından ön kapıyı açmışlar. Hepiniz konuşmaya devam edin. Vienna, kodu gir ve yoldan çekil." Gömleğinin içinden Sig Sauer marka mikro kompakt bir tabanca çıkardı; arkadaşlarının hiçbiri bu tabancayı gizlediğini bilmiyordu.

Vienna'nın tabancayı tanımasının tek nedeni, bir zamanlar aynı silahtan ders almış ve almayı düşünmüş olmasıydı. Geceleri geç saatlere kadar hastanedeydi ve acil ameliyatlara için o kadar sık çağrılıyordu ki, bazen biraz korunmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyordu. Sonunda, buna karşı karar verdi. Biraz daha sağlam bir şey istiyordu. Daha büyük bir eli vardı ve yumruğundaki tutuşu hissetmek istiyordu.

Vienna Raine'in dediğini yaptı. Raine ufak tefek olabilirdi, ama bu kadar ciddileştiğinde hesaba katılması gereken bir güçtü.

"Polisi arayayım mı?" Vienna geri çekilirken fısıldadı.

"Sanırım senin Zale'in, ama emin olmalıyım. Sen burada kal. Eğer bir şey olursa polisi ara ve buradan git. Yardım etmeye çalışma." Raine cevap beklemedi. Kapıdan içeri girdi, bir tarafa doğru adım atarak Viyana'nın onu görmesini zorlaştırdı. "Silahlıyım ve çok iyi bir nişancıyım. Tek bir hareket yaparsan seni öldürürüm."

Viyana bunu çok net duymuştu. Raine'in sesi bunu kastetmiş gibi geliyordu ve Vienna'nın onun bunu kastettiğinden hiç şüphesi yoktu.

"Benim adım Zale Vizzini. Birkaç ay önce hepiniz tehlikedeysen Viyana'yı Shabina Foster'ın evine getirdiğimde benimle kısa bir süre önce tanışmıştınız."

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Ortağım ve ben yaralıyız. Vienna bir hemşire ve ikimiz de tıbbi yardıma ihtiyaç duyduğumuz ve hastaneye gidemediğimiz için, onun yardımı için buraya gelmeye karar verdik."

Shabina kaçmak üzere olan bir sesi bastırmak için elini ağzına kapattı. Harlow ve Zehra onu teselli etmek için hemen yaklaştılar.

Zale'in sesi aynıydı, tamamen kontrol altındaydı ama Raine'in de öyle. Sessiz Raine aniden kontrolü ele alıp ölümcül davranışlar sergilediğinde Viyana her zaman biraz şaşırırdı.

Raine kapı aralığına doğru geri adım attı. "Vienna? Bu senin Zale'in mi?"

Vienna onu sadece sesinden bile tanımıştı. Başıyla onayladı. Silah kayboldu ve Raine diğerlerinin eve girmesine izin vermek için kenara çekildi. Önce Vienna içeri girdi, bakışları önce Zale'nin üzerinde gezindi, hasar olup olmadığını kontrol etti, sonra da Rainier'i. İkisi de formda görünüyordu ve kıyafetlerinde kan yoktu ama insan içine çıkmadan önce temizlenmeleri gerekirdi. Rainier artık yaşlı bir adam rolü oynamıyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünüyordu. Zale'in yüzünde, onu bu kadar iyi tanımasa fark etmeyeceği çizgiler vardı.

"Tanrı aşkına, Zale. Yine mi?" Vienna ona doğru koşsa mı yoksa kafasına bir şey mi fırlatsa bilemedi.

Rainier çok solgun görünüyordu, neredeyse gri. Yüzündeki çizgiler çok daha belirgindi. Onu Wayne Forsyne maskesi olmadan gördüğü birkaç seferde daha genç görünüyordu. Diğer kadınlar 4Runner'dan eşyaları getirmeye başlarken Shabina kapı aralığında kararsızca durup duvara yaslandı. Vienna, yapılacak bir iş varken tek bir yerde durmanın onun yapacağı bir şey olmadığını fark etti. Shabina genellikle ilk gönüllü olan ya da işe koyulan kişiydi. Vienna durumun onun için çok ağır olmasından korkuyordu. Harlow hemen ana banyoya giderek yanında getirdiği büyük tıbbi kiti aldı.

"Yaralar neler ve en kötüsü kim?" Vienna hızlıca sordu. Zale'e koşup kollarını ona dolamayla reddetti. Kendini garip hissediyordu, ilişkilerinin durumundan tam olarak emin değildi. Bunun kendi sorunu olduğunu biliyordu ama ya birlikte geçirdikleri son gündeki tüm o küçük titreşimler ve sözlerin söyleniş biçimi gerçekten de Zale'in nasıl hissettiğini yansıtıyorsa? Zale gibi erkeklerin kolayca huzursuz olabileceğinin farkındaydı.

"Kar Tanesi, orada ne yapıyorsun?" Zale'in sesinde o alçak, tehlikeli mırıltı vardı. Bu sesi kullandığında, vücudu tepki verse de sık sık onu tekmelemek isterdi ama şu anda ona gitmek için bir bahane verdiği için minnettardı.

Yine de o bir hemşireydi ve ona profesyonelce bir göz attı. "İkinize neler olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bizi buraya kadar kimse takip etmedi," diye güvence verdi Zale, sanki asıl endişesi buymuş gibi. "Ekstra önlemler aldık. Kuzey Işıkları'ndan ayrıldıktan sonra pusuya düşürüldük. Rainier bagajda bir iz sürücü buldu. Üzerinden geçmiştik ama ilk seferinde bulamamıştık." Onunla konuşurken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Göğsündeki kalın bandajları görünce nefesi kesildi. "*Vuruldun* mu? Kurşunla mı? Biri seni vurdu ve sen hiçbir şey olmamış gibi orada öylece oturuyorsun öyle mi?"

"Rainier'e bir bak. Benimki bir sıyrık. Rainier bir kurşun yedi ve yere düştü. Kahramanca davranıyor ama başı belada olabilir."

Shabina duvardan aşağı kayarak parmak eklemlerini ağzına soktu ve sertçe ısırıldı. Daha önce kadınlara anlattıklarından sonra Vienna onun için endişeleniyordu. TSSB gerçek bir sorundu ve panik ataklara yol açabilir, hatta işler yeterince kötüye giderse bireylerin alternatif bir gerçekliğe kaymasına neden olabilirdi.

Zehra'ya baktı ve başını hafifçe sallayarak Shabina'yı işaret etti. Aynı anda iki yerde birden olamazdı ve Şabina'ya göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı. Zehra, Shabina'ya yaklaştığında onun yanından ayrılmayacaktı. Zehra hemen sırt çantasını yere bıraktı ve onun yanına oturdu.

Rainier kaşlarını çatı ve etkileşimi ilgiyle izledi. Raine'nin alnındaki kesiği ve Shabina'nın ellerinin nasıl titrediğini fark etti. O konuşmadan Vienna konuştu.

"Bacağına bir bakmam gerekiyor, Rainier."

"Baştan aşağı yara. Bandajladım." Sesi hırçındı. Ona bakmıyordu ama kurnaz ve değerlendirici bakışları Raine ve Shabina arasında gidip geliyordu.

"Yine de, doktor olmadığınıza göre Sen doktor değilsin, değil mi?" diye sordu Vienna. Bu adamların isimlerinin önünde ya da arkasında ne tür harfler olduğunu kim bilebilirdi ki? "Söylemeyin bana. Umurumda bile değil. Yarana bakacağım ve daha fazla bakıma ihtiyacın olup olmadığını kendim değerlendireceğim. Yatak odalarından birine mi gitmek istersin yoksa burada mı yapmak istersin?"

Airbnb'sindeydiler, *onun* alanını işgal ediyorlardı. Stella'nın gelin partisini bölmüşlerdi ve neredeyse Raine, Shabina ve onun ölümüne neden olacaklardı. Ona dikte etmelerinin canı cehenneme. Rainier aniden yoğun çelik grisi gözlerini ona çevirdi diye gözünü korkutamazdı. Çenesini yukarı kaldırdı ve başka tarafa bakmayı reddetti.

"Vazgeç, Rainier. İnatçı bir bakışı var. Geri adım atmayacak. O bakışa sahip olduğunda, cehenneme bir kova suyla saldıracağını biliyorsun. Sadece ona baygınlığını göster ve bırak yara bandını söküp her şeye baştan başlayıp başlamayacağına o karar versin." Zale'in sesi eğleniyor gibiydi.

Rainier'in bakışları Zale'e doğru kaymadı ama teslimiyetçi bir iç geçirdi. "Sanırım başka seçeneğiniz olmadığını düşünüyorsunuz. Bu bir son ve son."

Ayağa kalktı, yarasına rağmen akıcı bir hareketi ama Zale canının yandığını görebiliyordu. Yüzü biraz daha grilemişti. Belli ki evi keşfetmişlerdi, çünkü hatasız bir şekilde yatak odalarından birine doğru yürüdü, kapıyı açtı ve hemen içeri girdi.

"Kendini evinde hisset." Vienna kapıyı kapatıp ona yaslanırken, iki eliyle önündeki tıbbi kiti tutarken sesindeki alaycı tınıyı engelleyemedi.

Odanın içinde etrafına baktı, Rainier'in yumuşak kot pantolonunu kalçalarının üzerinden geçirip pedini kalçasına yerleştirmesi dışında her yere baktı. Yatağa uzandı ve aslında yüzüstü yattı, kısmen örtünmek için örtüyü gevşekçe üzerine çekti. Kendi hesabına mütevazı olma çabasını takdir etti.

"Çıkış yeri çok acıyor," diye itiraf etti. "Bakmam gerektiği gibi bakamadım ve Zale de bizi korumak zorunda kaldı, ben de yaraya antibiyotik merhem sürdüm ve üzerine gazlı bez kapattım."

Rainier'in yarayı kalın bir gazlı bezle kapattığını görebiliyordu. Etindeki yırtık büyüktü, hamdı, kenarları yırtık pırtık ve çirkindi, kasta geniş bir delik oluşturuyordu. Vienna başını salladı. "Zale'den bunu senin için dikmesini isteyecek miydin?"

"Eninde sonunda. Önce siz kadınların güvende olduğundan emin olmak istedim."

Acı onu testereyle kesiyor olmalıydı ama kadın ona bir antibiyotik iğnesi yapıp yarayı temizlemek ve dikmek için zaman harcarken o metanetini korudu. Titiz davranmış, kurşunun hayati bir şeyi sıyırmadığından emin olmuştu. Bunu uzun bir süre hissedecekti ama iyileşecekti. Şanslıydı.

"Kamyonu geri getirmemiz konusunda endişelendin mi?"

"İçimde kötü bir his vardı. Kötü hislere kapıldığımda onlara dikkat ederim," dedi Rainier.

"Bu kamyonu bırakmadan önce miydi, sonra mı?" diye sordu, başka bir nedenden çok onun dikkatini dağıtmak için. Kadın uyluğunun arkasındaki küçük dikişleri atarken adam hareketsiz duruyordu ama kadın adamın vücudundaki titremeleri hissediyordu. Yarayı uyuşturmaya çalışmıştı ama elinde uyuşturacak bir şey yoktu.

tüm yarayı uyuşturmak için gerçekten yeterliydi. Sanki ona işkence ediyormuş gibi hissediyordu.

Küçük bir sessizlik oldu. Alnını yastığa sildi. "Bir süre sonra. Kamyonu bizim için geri götürmeni istemek çok da önemli bir şeymiş gibi görünmüyordu. Zaman geçtikçe, o kamyonun yakınına gitmeniz konusunda tereddüt ettim. Siz kadınlardan herhangi birinin kamyonun yanına gitmesi."

"Hemen bir alarm hissetmemiş olmanız çok ilginç." Gerçekten de öyleydi. "Seni kimin vurduğunu gördün mü?"

"Daniel Wallin'in üç güvenlik görevlisi otelden çıkarken bizi takip etti. Etrafta siviller varken denemelerini istemedik, bu yüzden arabayı kullanan Zale onları çöle götürdü. Sanki kaçacakmış gibi davrandı. Kamyona ateş etmelerini istemedik, bu yüzden inmek için yeterince ilerledik ve çöldeki kayaların arasında saklanacak bir yer arıyormuşuz gibi davrandık. Teker teker üzerimize gelmeleri gereken dar bir geçit vardı. Gerekirse kullanabileceğimiz yerlerden biri olarak birkaç gün önce orayı keşfetmiştik."

Bu onu çok etkilemişti. Aklına gelebilecek her türlü kurtarma durumu için önceden plan yapmış ve ekibiyle birlikte bunların üzerinden tekrar tekrar geçmişti. Ekipmanı vardı, araziye biliyordu ve her bir üye böyle bir durumla karşılaştıklarında tam olarak nelerden sorumlu olduklarını biliyordu. Görünüşe göre, Rainier ve Zale'in planladıkları görevler, her olasılığı önceden planlamaları açısından birbirine benziyordu.

"Ne yanlış gitti?" Neredeyse bitirmişti. Bu iyi bir şeydi. Çok kaslı, iri bir adamdı ve tıpkı Zale'in pazusunda olduğu gibi hem içten hem de dıştan dikiş atılması gerekiyordu. Kollarının ne kadar ağrıdığını fark etmemişti. Hâlâ Zale'in yaralarını kontrol etmesi ve dikilmesi gerekmediğinden emin olması gerekiyordu.

"Birkaç arkadaşları ikinci bir arabayla onları takip etmiş. Bize doğru gelmek yerine kayaların üzerinden geldiler."

"Beş kişi mi?" Vienna yorgunca doğruldu ve kollarını iki yana salladı. Rainier Zale'den daha yaşlıydı. Çok değil ama yine de yaşlıydı ve hiç yavaşlamamıştı. Zale'e göre Rainier yalnız çalışmaya alışkındı. Otorite sahibi olduğu ve emir almadığı çok açıktı. Emir vermeye alışkındı.

"Hayattayız, Vienna. Zale hayatta. Oyun böyle işliyor."

Kanlı sargı bezlerini topladı, her şeyi bir torbaya doldurdu ve eldivenlerini çıkardı. "İşte böyle, Rainier. Bu bir oyun değil. Zale'in

benden hayatımı ona adamamı istiyor. Eğer bunu istiyorsa, işine bir tür oyunmuş gibi davranamaz, çünkü kaybedersen bu kalıcı olur, değil mi?" Ona bakmadı, sadece tıbbi çantasını, kullanılmış aletleri ve uygun bir şekilde imha etmek için çöp torbasını alarak odadan çıktı.

Geniş oturma odasına girdiği anda herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Shabina artık yerde oturmuyordu. Zehra'yla birlikte mutfığa gitmişti. Viyana onları geniş, açık kemerlerden rahatlıkla görebiliyordu. Viyana'nın Rainier'i tedavi ettiği odanın hemen dışında duvara yaslanmış duran Shabina'nın dışındaki ekipmanlar kaldırılmıştı. Zale gözlerini kısıtı, bakışları onunkilere kaydı ama o onu görmezden geldi ve ellerini yıkamak için doğruca misafir banyosuna gitti.

Vücudundaki her bir kemik ağrıyordu. Raine ve Shabina'nın da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti. Dışarı çıktığında Raine oturma odasındaki daha rahat koltuklardan birine kıvrılmıştı ama her zaman yanında olan bilgisayarı kucağında değildi, bu da Viyana'yı endişelendirdi. Yanına gitti.

"Nasıl hissediyorsun tatlım?"

Raine başını kaldırdı ve ona zayıf bir gülümseme verdi. "Başım beni öldürüyor. Biliyorsun bazen migrenim tutuyor ve şu anda bir tanesi beni zorluyor." Büyük bir salatayı karıştırırken Harlow ile hararetli bir sohbet sürdüren Stella'ya baktı. "Stella'nın gelin partisini mahvetmeyeceğim. O asla bir şey istemez."

"Gidip uzanman gerek. Bunun için ilacın olduğunu biliyorum. Yarın kanoya binmeden önce dinlenmekten başka bir şey yapmayacağımız bir günümüz var. Şimdi icabına bakarsan, geçmesi için bolca zamanın olur."

"İlaçları almadan önce yemek yemem gerektiğini düşündüm. Çok ağırlar ama kendimi hasta hissediyorum."

Anında alarm zilleri çaldı. "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin. Önlem olarak seni hastaneye götürmeliyiz, Raine."

Omzunun üzerinden baktı. Rainier odaya geri dönmüş, mutfakta çalışanların yanı sıra Raine'i, ön girişi ve açık kat planının çoğunda dolaşan herkesi izleyebileceği bir sandalyeye oturmuştu. Her iki adam da onun Raine'le konuşmasını dinliyordu.

"Ne oldu, Vienna?" Zale sordu. Bu kez o alçak, buyurgan, saçma sapan mırıltısını kullandı. Bilmek istiyordu ve onun kendisine anlatmasını bekliyordu. "Raine belli ki yaralanmış. Yaralandığını görebiliyorum."

"Shabina da öyle," diye ekledi Rainier. "Tıpkı senin gibi, o da ağır ağır hareket ediyor. İçeri girdiğinde çok perişan haldeydi. Hepiniz öyleydiniz,

ama çok kontrollüdür. Karakterinin dışında davrandı."

Shabina tencerede yemek hazırladığı yerden hızla başını kaldırdı. Gözleri onunkilerle buluştu. Shabina'nın alışılmadık renkte mavi gözleri vardı. Şu anda sıvı onları normalden daha da kraliyet mavisi yapıyordu. Uzun kirpikleri tüylenerek parlaklığı örttü ve tekrar aşağıya baktı. Vienna, Rainier'i ve onun soğuk gözlemlerini boğmak istiyordu. "Bizi bir raporda okuduğun için tanıdığını sanma," diye tersledi. Her yeri ağrıyordu. İkisine de iyi davranmaya çalışırken sınırına dayanmıştı. "Zale, yaran ne kadar kötü ve bana gerçeği söyle. Soğukkanlı olma,

çünkü havamda değilim."

"Sana icabına bakacağımı söyledim ve baktım da." Adamın gözleri kıza dikilmişti. "Kar Tanesi, bize neler olduğunu anlat."

"Seni öldürmeye çalışan her kimse peşinden gelmeye devam etti. Kamyonetini tuzağa düşürdüler," dedi ve ona sırtını döndü. "Raine, hastaneye gitmen gerekmediğine emin misin?"

"Hayır, beyin sarsıntısı geçirmedi. Baş ağrısı kötüleşmeye başlayana kadar kendimi hasta hissetmiyordum. Migrenimin tüm belirtileri var. Durdurmak için ilaçları alacağım. Sadece Shabina'nın yemeklerini kaçırıyorum." Abartılı bir iç çekiş yaptı.

Shabina küçük bir gülümsemeyle başını kaldırdı ve hazırlığına devam etti. "Kamyonu nasıl ayarladın?" Zale ısrar etti.

"Fren yok, direksiyon yok, ışıklar sönüyor. Hız sınırını aştığında kötü bir kaza yapacağından neredeyse emindim. Kaza yaptık. Neyse ki çok hızlı gitmiyorduk. Kamyonu devirmedik. Hava yastıkları da açılmadı. Raine ve Shabina benimleydi. Stella ve diğerleri arkamızdaydı. Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimizde onları geri çekilmeleri için uyarmıştık."

Uzun bir sessizlik oldu. Vienna Zale'in ona bakmasını istediğini biliyordu, ama o bunu reddetti, onun yerine bir kez daha Raine'in yüzünü inceledi. Kesiğin etrafında morarmalar vardı. "Harlow kelebek dikişlerle iyi iş çıkarmış." "Kamyon nerede?" Zale sordu. "Birinin Raine'le ilgilenmesini sağlamalıyız. onu. O kamyonunda parmak izlerin var, Vienna."

"Raine geçirdiği her kazayı adamlarına bildirmek zorunda." Vienna arkasını dönmeyi reddetti. "Bize oradan çıkmamızı ve kamyonu çektireceklerini söylediler. Arabayla uzaklaşırken çekiciyi gördük."

"Adamları mı?" Rainier de aynı şeyi söyledi. "Bir bilgisayar analisti, hükümet için bağımsız bir yüklenici, bu tür bir şeyi çağırarak türden bir nüfuza sahip.

temizlik ekibi bu kadar hızlı mı?" Sesinde tam bir inançsızlık vardı.

Vienna döndü. Öfke patlamasını bastıramadı. "Evet, Rainier. Onun adamları. Zale birinin kamyonla ilgilenmesi gerektiğini söyledi. Sanırım *senin* adamlarını kastetti. Bu durumda, Raine kaza geçirdiğini bildirdiğinde, halkının *kamyonla* ilgilenmesi bizim şansımızdı. Eğer *senin* ve *onun* adamları bunu aralarında halletmek ve kimin seni öldürmek istediğini görmek için kanıt toplamak istiyorlarsa, benim için sorun yok. Sadece sana iyilik yaptıktan sonra evimizde yetki alan sesini duymak istemiyorum ve şimdi Airbnb'mizde oturuyorsun ve muhtemelen Shabina'nın mükemmel yemeğini yemeyi bekliyorsun."

"Viyana, tatlım, buraya gel." Zale'in sesi nazikti.

Gözlerinin arkasındaki yaşların yakıcılığını hissetti. Çok yorgun olduğunu ve vücudunun ağrıdığını biliyordu. Hâlâ kazanın hafif şokunu yaşıyordu. Boğazındaki yumruyu yuttu ve kendini Zale'ye bakmaya zorladı. Ona gerçekten bakmaya. O ilk bakış her zaman nefesini keserdi. Her zaman. Mesele onun inanılmaz derecede muhteşem olması değildi -ki ona göre öyleydi- mesele onun bu kadar yenilmez görünmesiydi. Ne kadar zor olursa olsun, her şeyin üstesinden gelebilecekmiş gibi görünüyordu. Bundan daha da önemlisi, yüzündeki ifadeydi. İfadesiz maskesi kayboldu, soğuk gözleri yumuşadı ve ona öyle bir yoğunlukla baktı ki ne yapacağını bilemedi. Sadece bir anlık bir şeydi. Sadece bir an ve sonra kayboldu, ama o anda kendini aitmiş gibi hissetti.

"Yaranı kontrol edeceğim, Zale." Gurur devreye girdi, çünkü Rainier onu izliyordu ve öfkesini bir yere koyması gerekiyordu. Kızgındı. Rainier'e çünkü uzun zaman önce bırakmış olması gereken bir alanda hâlâ çalışıyordu. O zeki bir adamdı. Adrenalin bağımlısı olmadığı sürece bu işin içinde kalmasına gerek yoktu ve bu Zale hakkında ne söylüyordu?

"Kar Tanesi ..."

Ona ters ters baktı. "Sadece bir dakikalığına hiçbir şey söyleme. Ben tekrar nefes alana kadar kimse konuşmasın. Shabina ve Raine'in kamyonda benimle birlikte olması ve hiçbir kontrolümün olmadığını bilmek korkunçtu. Senin ve Rainier'in yaralı olduğunu bilmek korkunçtu. Rainier'in kamyonun yan tarafında çok fazla kan vardı. Sadece ikinizin endişelendiğini düşünebilirsiniz ama hepimiz endişeleniyoruz."

Tıbbi kiti aldı ve onu ciğerlerine çekmemeye çalışarak ona doğru yürüdü. Ona yeterince yaklaştığı anda Zale uzanıp bileğini kelepçeledi ve onu nazikçe kalçalarının arasına çekti.

"Yaralanıp yaralanmadığımı bilmek zorundayım."

"Sadece hırpalandım. Birkaç çürük. Raine gibi kafamda bir kesik yok." Raine'in gömleğini çekiştirerek çıkardı. Yara bu kez daha aşağıdaydı; pazuları değil, gerçek göğsü. Kurşun bir kemiğe ya da atardamara isabet etmediği için şanslıydı. İçini çekti ve daha yakından bakmak için bandajı çıkardı.

"Peki ya sen Shabina?" Rainier sordu. "Yaralandın mı?"

Mutfakta çalıştığı yerden başını kaldırıp baktı. "Önemli bir şey yok."

Kaşlarını çattı. "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor." Sesinde belirgin bir uyarı vardı.

Vienna Zale'in yarasını temizlemeye ara verdi ve Rainier'e bakmak için hafifçe döndü. Sesi endişeli geliyordu. Rainier'e bu kadar kızmamalıydı çünkü o hâlâ seçtiği meslekte çalışıyordu ve Zale'in de aynı seçimi yapmasını istemiyordu. Bu Rainier'in suçu olamazdı. Duygularıyla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Bir erkeğin -ya da bir kadının- bir ilişki yaşamak için değişmesi gerektiğine inanacak türden bir kadın değildi. Zale'e karakteri yüzünden aşık olmuştu. Rainier de ona çok benziyordu.

"Kafamı çarpmadım, yani beyin sarsıntısı geçirmedi." Shabina çok ciddiydi. Hazır tencere çoktan açılmıştı ve fırına sürmek için başka bir şey hazırlamıştı. Vienna düz tepside ne olduğunu göremiyordu ama mutfaktan gelen kokular zaten yıpranmış olan sinirlerine açlık katıyordu.

"Etrafa savruldum ama emniyet kemeri görevini yaptı. Vücudumda kilitlendiği yerde epey bir morluk var ve kolumda kapının biraz ezdiği yerde biraz morluk var. Boynum ağrıyor. Hepsi bu kadar. Sanırım yarın daha fazla hissedeceğim."

"Shabina."

Rainier'in sesi alçaktı. Sessizdi. Shabina'nın adını söyleme şeklindeki bir şey Viyana'nın tamamen dönüp ona bakmasına neden oldu. Tüm dikkati Shabina'nın üzerindeymiş gibi görünüyordu. Sırtını ona dönmemişti. Bu Shabina'nın yapacağı bir şey değildi. Omuzları dikti ama başı eğikti. Odadaki diğer kadınlar da onun ses tonu karşısında sessizliğe büründü.

"Güvenlik ekibiniz nerede?"

Büyükbabanın saatinin tik takları odanın sessizliğinde duyulabiliyordu.

"Köpekleri göremiyorum. Viyana yarımı kaldığınız odada tedavi etti ve onlar orada değildi."

Rainier'in sesi artık çok kısıktı, o kadar kısıktı ki Vienna onu duymak için kendini zorluyordu ama yine de sesi kolayca duyuluyordu. Omurgasından aşağı bir korku dalgası süzüldü. Rainier sandalyesinden kalkmamıştı. Adam yaralıydı ve kadın onun yapamadım hareket et Hızlı, ama o sızdı Tehlike, a Öldürücü enerji Etrafını çevreleyen ve hareketsizliğinde bile herkese sorumluluğun kendisinde olduğunu ve kimsenin ona karşı gelmemesi gerektiğini, aksi takdirde hayatlarını tehlikeye atabileceklerini açıkça belirtiyordu.

Shabina sonunda Rainier'le yüzleşmek için döndü. "Sadece arkadaşlarımla gelmeye karar verdim." Gözleri onunkilerle buluşmadı.

Vienna, Shabina'nın etrafında her zaman bir güvenlik ekibi olduğunu nasıl bildiğini tam olarak anlayamıyordu. Çoğunlukla üç Doberman'ı vardı. Bekçi köpeklerine göre çok iyi eğitilmişlerdi ve Vienna onların Shabina'yı hayatları pahasına koruyacaklarından bir an bile şüphe duymamıştı.

"Köpekleri bile getirmedi mi?" Sanki Rainier Shabina'nın tek başına bir yere gidebileceğini düşünemiyormuş gibi, alttan alta bir güvensizlik vardı.

"Bu geziye kimse köpeklerini getirmedi."

"Başkalarının ne yaptığı önemli değil. Önemli olan senin güvende olman. O güvenlik ekibinin orada olmasının bir sebebi var. Köpeklere sahip olmanızın da bir nedeni var."

Sesinde azarlama yoktu ama Rainier bir tür sert otorite sergiliyordu. Viyana'nın bildiği kadarıyla Rainier'in Shabina üzerinde hiçbir otoritesi yoktu. Shabina'nın hayatında olup bitenler hakkında ilk şeyi nereden biliyordu? Vienna onu yıllardır tanıyordu ve Shabina'nın küçük yaşta kaçırıldığını daha yeni öğrenmişti.

Vienna başını kaldırıp Zale'e baktı. Zale her zaman taktığı maskeyle arkadaşına bakıyordu ama artık onu daha iyi tanıyordu. O da en az onun kadar şaşkındı. Shabina ve Rainier'in geçmişte bir ilişkileri olduğu açıktı ama ne zaman? Hep birlikte Shabina'nın evine kapandıkları o kısa süre olamazdı. Shabina onunla -güvenlik personelinden herhangi biriyle- onları beslemek dışında neredeyse hiç konuşmamıştı.

"Kendimi tamamen güvende hissediyorum, teşekkürler Rainier," dedi Shabina.

"Güvende değilsin ve bunu biliyorsun. Neyse ki Raine'in pencere ve kapılarda ipleri vardı, bu yüzden endişelenmedim ama içeride köpeklerinle karşılaşmayınca onları yanınıza aldığınızı düşündüm, oysa en azından birini evde bırakmalıydınız." Rainier konunun kapanmasına izin vermedi.

düştü ve sesi çok sert çıktı. "Bunu yapmanın gerekliliği hakkında seninle konuşmak niyetindeydim."

Vienna Zale'in yarasını temizlemeyi bitirmek için geri döndü ama aklı Rainier'in söylediklerindeydi. Shabina güvende değil miydi? Neye karşı güvende? Evinde güvenlik vardı, yüksek bir çit ve kapısında bir bekçi. Diğerleri de arazide devriye geziyordu. Bu her zaman böyle miydi? Viyana o kadar sık gelmiyordu. Shabina köpeklerini her yere yanında götürüyordu, işe bile ama zaten tüm arkadaşları da çoğu zaman köpeklerini yanlarında götürüyordu.

Karşıdan Raine'e baktı. Rainier'in neyi kastettiğini bilen biri varsa o da Raine'di. Eğer Shabina tehlikedeyse -ki kulağa kesinlikle tehlikedeymiş gibi geliyordu- hep birlikte onu korumaları gerekiyordu. Raine Rainier'i dikkatle izledi, bir elini başının yan tarafına bastırarak hâlâ sorun yaşadığını gösterdi.

"Raine, hemen gidip migren ilaçlarını al." Otoriter hemşire sesini kullandı. "Eğer almazsan, iğneni getirip sana burada yapacağım."

Raine ona "geri çekil" der gibi bir bakış attı ama o titrek bacaklarının üzerinde sandalyeden kayarak koridorda gözden kayboldu.

Vienna dikkatini tekrar Zale'in yarasına verdi. Artık temizlendiğine göre ne kadar şanslı olduğunu görebiliyordu. Yüzüne baktı, gözleri bir an için onunkilerle buluştu. "Bir santim daha, Zale."

"Olmadı. Kemiği ıskaladım. Göğsümün üzerinden sıyrıldı. Cehennem gibi yandı. İçeri girmedi."

"Bir parça et aldı."

"İçeri girmedi," diye tekrarladı.

Kadın başını salladı. "Bunu dikmenin bir yolu yok. Çok fazla deri kayıp."

"Evet, anladım, Kar Tanesi. Sihirli yapıştırıcını sür ve tamam de."

Arkasında, Rainier'in sandalyesinde kaydığını, ağırlığını yaranın olduğu bacağından aldığını ya da belki de üzerine verdiğini duydu. Vienna tekrar döndü, kaşları biraz çatılmıştı. Dikkatli olması ve en azından vücuduna iyileşmesi için yirmi dört saat vermesi gerekiyordu.

"Shabina." Rainier ısrarcıydı. "Köpeklerini ya da kişisel koruyucularını geride bırakamazsın."

Shabina parmaklarını iki yumruk haline getirip mutfaktaki orta adaya dayadı. "Aslında Rainier, sadece yapabilirim değil, yaptım da."

Neyse ki güvenlik ekibini kullanıp kullanmama ya da köpeklerimi yanıma alıp almama kararı bana ait."

Sesi sakin geliyordu ama Vienna ona baktığında vücudundaki gerginliği okuyabiliyordu.

"Aslında öyle değil," diye karşı çıktı Rainier.

Shabina ortadaki adayı ovmaya başladığı yerden hızla başını kaldırdı. Rainier'in telefonunu çıkarıp mesajlaşmaya başlamasını izledi. "Ne yapıyorsun?"

"Güvende olduğundan emin oluyorum."

"Babamla mı konuşuyorsun? On altı yaşında değilim. Hayatımın kontrolü onun elinde değil."

Vienna, Shabina'nın sesinde küçük bir öfke pırıltısı bile duyamadı. Harlow'a baktı. Olanlar hiç hoşuna gitmemişti. Odaya baktığında diğerlerinin de hoşuna gitmediğini gördü.

"Hayır, baban senin hayatını kontrol etmiyor Shabina. Bunu kimse yapamaz. Ama sen yapmazsan birileri senin güvenliğini ciddiye almak zorunda."

İşte yine Viyana'nın hoşlanmadığı o şüphe gölgesi vardı. Eğer Shabina'nın başı gerçekten beladaysa, neden hiçbir arkadaşına bir şey söylememişti? Köpekleri getirmesine asla aldırmazlardı. Bu özel Airbnb, Red Rock'a yakın olduğu için uygundu ama evcil hayvan kabul etmiyordu. Shabina'nın Dobermanlarını getirmelerine izin verecek başka bir ev bulana kadar aramaya devam edeceklerdi.

"Shabina?" Stella sordu.

Shabina başını salladı ve onlardan uzaklaştı, ellerini ikinci kez yıkamak için lavaboya doğru yürüdü ve sonra arka kapıya gidip dışarı çıktı. Rainier içinden küfretti ve hemen ayağa kalktı, bir elini kalçasına götürerek onun arkasından topallayarak yürüdü.

Rainier Shabina'yı arka bahçeye kadar takip edip mutfak kapısını arkasından kapattıktan sonra sessizlik oldu.

"Sence birimiz oraya gidip onu kurtarmalı mı?" Harlow sordu.

"Sence onu vuracak mı?" Zale karşı çıktı.

"Daha çok onu boğacak gibi," dedi Zehra. "O da neydi öyle? Shabina dikkatlidir. Hepimizden daha dikkatlidir." Harlow'a baktı. "Raine hariç. Pencerele ve kapılara ip mi takmış? Bunu ne zaman yaptı? Ve neden?"

Küçük bir sessizlik oldu. Raine yatak odasında ve migreni tutmuş bir halde karanlıkta uzanıyordu. Vienna, şiddetli baş ağrısına kısa devre yaptırmak için ilaçlarını aldığı biliyordu.

"Zale?" Vienna yarayı kapatmak için yapıştırıcı kullandı. "Raine'in neden pencerelere ya da kapılara iplik koyduğunu biliyor musun? Ve sen bunu nasıl fark ettin?"

"Raine, Sam, Rainier ve benim için ilginç biri. Bilgisayar analisti olduğunu iddia ediyor ama çok yüksek bir yetkisi var, o kadar ki ona dokunamıyoruz."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, yüksek yetkilerimiz olduğu ve araştırmak istediğimiz herkesin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarabileceğimiz anlamına geliyor. Sam Stella'ya bir ton tuğla gibi düştüğünde, onu güvende tutmaya kararlıydı."

"Bu da hayatlarımıza burnunuzu soktuğunuz anlamına geliyor." Ona karşı biraz kızgınlık hissetti. "Birini doğal yollardan tanımaya ne oldu?"

"Kar tanesi, gerçekten mi? Senin o çirkin öfken en beklenmedik zamanlarda alevleniyor." Zale elini kalbinin üzerine koydu ve dindar bir ifadeyle baktı. "*Ben* sana bakmadım. O Sam'di. Belki bilmek istersin diye bizimle de paylaşmadı ama hepimizi korumak için bizden yardım istediğinde, bazılarınızın sorunlu geçmişleri olduğundan bahsetti. O zaman, Raine'in yetkisinin onu geçmişini kontrol etme yeteneğinden koruduğunu açıkladı. Bilin diye söylüyorum, Shabina'nın geçmişi de bir muamma."

Zale bir an sessiz kaldı ve mutfak kapısından arka bahçeye doğru baktı. "Görünüşe göre Rainier için değil. Her neyse, Raine'e ve iplere geri dönelim. Bu eski bir numaradır. Eğer evinden uzun süre ayrı kalırsa ve bazı adamların güvenlik kameralarını, hatta birden fazla güvenlik kamerasını aşabileceğini öğrenmişse, o zaman kapı ve pencere çerçeveleriyle uyumlu bir iplik parçası yerleştirerek eski moda alarm sistemini kullanabilir. Eğer birisi kapıyı ya da pencereyi açarsa, iplik yere düşecektir. Davetsiz misafirin yere düşen çok küçük bir iplik parçasını fark etme olasılığı neredeyse sıfırdır. Sizin Raine akıllı biri."

"Uzun süreler boyunca evden uzakta kalıyor," diye doğruladı Vienna. "Pencerelerinde alarmlar ve her yerde kameralar var. Çok sevdiği küçük bir Jack Russell'ı var ve giderken o köpeği de yanında götürüyor. Neredeyse her zaman onun için bir helikopter gönderiyorlar."

Vienna, Harlow'un yanında getirdiği büyük tıbbi çantaya baktı. "O iplik numarası Rainier'de ya da sende işe yaramadı. Raine'de de pek işe yaradığını sanmıyorum."

"ünkü herhangi bir güvenlik önlemi arıyorduk. Rainier Shabina'nın burada olduğunu biliyordu ve köpeklerle en azından bir adamın geride kalmasını bekliyordu," diye ekledi Zale. "Unutmayın, Shabina'nın kişisel güvenlik ekibinin onunla birlikte olduğunu sanıyordu. Rainier üzölmez ya da en azından bunu belli etmez ama bu evde bir köpek ya da bir adam kalmadığında mutlu olmadığı belliydi. Bana iğne batırmaya mı çalışıyorsun?" Viyana'ya ters ters baktı. "Antibiyotik kullanmadığını sanıyordum."

"O benim küçük tıbbi antamdaydı. Harlow çok daha büyük olanını getirdi. Ona ihtiyacımız olabileceğini söyledim. Bebek gibi davranmayı kes." "Eğer iğneyi etrafta sallamayı bırakırsan, ben de bırakırım."

Stella kahkahayı patlattı. "Sam'e benziyor. Bu koca, kötü adamlar iğne görünce ne yapıyorlar? Vuruldu, Zale. Vurulduğunda bebek gibi mi davrandın? Bahse girerim yapmadın. Metanetli ve erkekçe davrandın, değil mi?"

"Ben metanetli ve mert biriyim. Vienna, şu lanet iğneyi benden uzak tut. Ve kolumu alkolle silmeyi bırak."

"Eğer ocuk gibi davranmayı bırakmazsan, sana iğneyi kışından vuracağım, Zale."

"Hastaya karşı pek iyi bir tavrın yok."

"Ben o tür işler yapmıyorum. Bunu sana daha önce de söyledim. Ben cerrahi hemşiresiyim. İhtiyacın varsa göğsünü açabilirim. Ve sana sorunsuz bir antibiyotik iğnesi yapabilirim. Stella ya da Harlow'un seni tutmasını ister misin? Bunun yardımı olur mu?"

İki kadın da kıs kıs gülerken Zale ona ters ters baktı. "Sanırım o kazayı yapmak seni kötü biri yaptı."

Zale'nin kalçalarına sarıldı ve başını eğdi. "Gözlerini kapa ve başka tarafa bak, seni koca bebek."

Bir kolunu onun beline doladı. "Sen üzerimde otururken o kadar da bebek değilim."

Ona iğneyi yaptı ve sonra eğilip dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Senin için korkuyordum."

"Biliyorum, Vienna. Özür dilerim. Senin için istediğim bu değildi. Ortadan kaybolma fırsatımız vardı ve bunu değerlendirdik ama bu bizim için kamyon dan kurtulmak için seni kullanmak anlamına geliyordu. Bu yanlış bir karardı."

Adam ona daha sıkı sarılamadan Vienna kucağından kayarak gazlı bezleri ve boş ambalajları temizlemeye başladı. "Rainier'in Shabina'ya patronluk taslaması da neyin nesi?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Akşam yemeği hazır," dedi Zehra. "Herkes istediğini alabilsin diye tabakları açık büfe şeklinde yerleştirdim. Fırından tabakları bile kurtardım," diye ekledi.

"Shabina seninle çok gurur duyacak," dedi Harlow.

"Rainier yemek istiyorsa içeri gelse iyi olur," dedi Vienna. "Shabina'nın hazırladığı bir yemeği kimse kaçırmaz."

Zale'in telefonunu çıkarıp ortağına hemen gelmesi için mesaj atacağından ve Shabina'nın Rainier'in ona vermek üzere olduğu nutuktan kurtulacağından emindi.

Ona ters ters bakarak cep telefonunu çıkardı. "Sinir bozucusun, Kar Tanesi."

Lekeli gazlı bezleri ve ambalajları mutfaktaki çöp kutusuna attı ve kullandığı aletleri alkolle temizledi. "Sadece sen böyle düşünüyorsun, Zale. Diğer herkes benim her zaman makul olduğumu düşünüyor."

"Seni rahatlatmama izin vermiyorsan bu mantıklı olmak değildir."

Adamın haklı olduğunu düşündü. "Akşam yemeği hazır. Rahatlık daha sonra gelebilir."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Melankoli ya da karanlık ruh halleri Viyana'ya hiç uymazdı. Doğası gereği iyimser bir insandı. Bir sorun olduğunda, onunla doğrudan yüzleşirdi. Zale'le birlikte olmak istediğini biliyordu. Daha önce hiçbir erkekle birlikte olmak için onunla hissettiği kadar büyük bir dürtü hissetmemişti ama yine de engel üstüne engel koymaya devam etti. Nedenini bilmiyordu ama öğrenmesi gerekiyordu. Bu ikisi için de adil değildi. Zale'in ne yaptığını biliyordu. Onu değiştirmek ya da ona dikte etmek istemiyordu. Onun için hayatını değiştirmesini istemesini istemiyordu.

Yemek boyunca onun kendisine yakın oturduğunun farkındaydı. Diğerleriyle sohbete ondan çok daha fazla katılıyordu. Hiçbir zaman onu dışarı çekmeye çalışmadı ya da onunla alay etmedi. Zale tarzıyla, onun yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Sanki özel bir yeteneği varmış gibi, onun neye ihtiyacı olduğunu her zaman biliyor gibi görünmesi çok garipti.

Rainier, Shabina'yı içeri kadar takip etmişti. Sanki ağılıyormuş gibi görünüyordu. Yüzü asıktı, teni griydi, sanki yarasının acısı onu da etkiliyordu. Masaya oturmadı, bacağını uzatabileceği daha uzun kanepeyi seçti. Kendine bir tabak yemek hazırlamak için hiçbir hareket yapmadı. Zale kalkıp ona bir tabak hazırladı ve götürdü. Shabina muhtemelen yüzünü yıkamak için birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve biraz daha iyi görünerek geri döndü. İhtiyacı olan her şeyi aldığından emin olmak için Rainier'e hızlıca bir göz attı ve sonra onlarla birlikte masaya oturdu. Bu Shabina'ydı. Ne kadar üzgün olursa olsun, önce misafirleriyle ilgilenirdi.

"Plan nedir?" Stella Zale'ye sordu. "İkiniz de çok formda görünmüyorsunuz. Eğer biraz dinlenmek isterseniz burada yerimiz var."

Zale ona kısa bir gülümseme attı. "Asıl planımız buydu, ama kamyonunda olanları duyduktan sonra, bu sizi daha fazla tehlikeye sokabilir."

"Bu da bir bakış açısı," diye kabul etti Harlow. "Ya da daha fazla korumamız var. Takip edildiğinizi düşünüyor musunuz?"

"Hayır. Burada olduğumuzu kimse bilmiyor." Bunu kesin bir ifadeyle söyledi ve odanın diğer ucundaki ortağına baktı. "Rainier? Bir fikrin var mı?"

"Kalmamız daha iyi olabilir. Burada sadece birkaç gün daha kalacaklar. Yarın evde kalacaklar, sonra da eve dönmeden önce bir kayık gezisi yapacaklar. Biz onlara göz kulak olursak daha güvende olurlar."

"Knightly'ye mi yoksa hemen Sunrise Gölü'ne mi geliyorsunuz?" Stella sordu.

"Burada işleri toparlamamız gerekiyor," dedi Zale.

Vienna'nın kalbi göğsünde yerinden fırladı. Bu, iki adamın kendilerini yine tehlikeye atacakları anlamına geliyordu. Başını kaldırıp ona baktı. "İşi bitirmek mi?" diye yineledi. "Neler olduğunu öğrenmeye yaklaştınız mı? Wallin'in ölmesini kim istiyor?"

Rainier, "Eğer Zale korkaklığı bırakıp bana bu pisliklerden biriyle bir iki saat verirse, buradan hemen çıkarız," diye tersledi. Yemek tabağını sehpanın üzerine koydu.

"Bu ne anlama geliyor?" Harlow sordu.

"Bu, Rainier'in hiç kimsenin görmemesi gereken şeyler gördüğü ve şu anda yorgun, huysuz ve acı içinde olduğu anlamına geliyor. Yatağa git, Rainier," diye talimat verdi Zale.

"Tatlı olmadan olmaz. Shabina az önce harika bir akşam yemeği hazırladı ve yanında harika bir tatlı yapmamasına imkân yok." Rainier ellerini başının arkasına koydu ve Shabina'ya gülümsedi. "Başka bir şey söylemeyeceğim, söz veriyorum *Kadri*."

Shabina kıpırdamadan durdu ve sonra tabakları toplamaya başladı. Zehra ve Harlow yardım etmek için ayağa fırladılar, tam o sırada Raine odaya girdi.

"Sakin bana yemeği kaçırıldığımı söylemeyin."

Shabina hemen, "Seninkini sana ayırdım," dedi. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"İğne her zaman işe yarar," diye kabul etti Raine. "Ama yemek yemezsem beni hasta ediyor."

Çok solgun görünüyordu. Vienna onun yanına gitti ve Rainier'e yakın bir sandalyeyi işaret etti. Shabina ona bir tabak yemek getirdiğinde kullanabileceği ortak bir sehpa vardı.

"Otur tatlım. Tatlıya başlamak üzereyiz." Raine'in sandalyeye oturmasına yardım ederken, alnındaki morluğu değerlendirdi. Şişlik istediğinden daha büyüktü ve morluk koyu ve kızgın görünüyordu.

Rainier'in kara kaşları birbirine yaklaştı. "Raine, yaralandığın için üzgünüm. Herhangi birinizi tehlikeye atacağını düşünseydik Viyana'dan kamyonu kiraladığımız yere geri götürmesini asla istemezdik."

"Anlamıyorum," dedi Stella. "Ne olursa olsun, Daniel Wallin'in ölmesini isteyen her kimse, sizin onu korumak için burada bulunan ajanlar olduğunuzu biliyor olmalı, yoksa sizi öldürmeye çalışmazlardı. Sizi bir kez ıskaladılar, bu yüzden doğal olarak peşinizden gelmeye devam edeceklerdir. Kamyonunuzu sabote etmek bana büyük bir sıçrama gibi görünmüyor."

Sadece saatin ve Zehra ile Shabina'nın çilekli gevrek ve dondurmayı kaselere doldururken çıkardıkları tabak çanak tıkrıtlarının bozduğu küçük bir sessizlik vardı.

Raine usulca, "Hepsini öldürdüğün için tehlikede olacağımızı düşünmedin," diye tahmin etti.

Yine anlamlı bir sessizlik oldu. Vienna Zale'e baktı. Sert yüz hatları hiçbir şey ele vermiyordu. Shabina ve Zahra tatlı tabaklarını ve kaşıklarını herkese dağıttı. Harlow, Raine'e yemeğini ayrı bir tabakta getirdi.

"Peşinizdeki bu insanların sizi buraya kadar takip etmediğinden emin misiniz?" diye sordu Vienna. "Rainier'in yarasına göz kulak olabilmem için en azından bir gün daha kalmanızı tercih ederim. Enfeksiyon kapmadığından emin olmak istiyorum."

Shabina konuştu. "Sanırım bu en iyisi olur, Vienna. Odamdan vazgeçmek benim için sorun değil. Onlar şurada kalabilir. İçinde iki yatak var."

"Benimkinde de iki yatak var," dedi Harlow. "Benimle kalabilirsin, Shabina." "Anlaştık," dedi Raine.

"Birinin neden Wallin'in ölmesini istediğini biliyor musun?" Stella sordu. "Her türlü teoriyi bir araya getiriyoruz."

"Biz de öyle," diye yanıtladı Zale. "Ama şu ana kadar elimizde teoriler var, gerçekler yok."

"Eğer teorilerden bahsedeceksek," diye söze girdi Raine, "benim bir teorim var. Hiçbirimizin dikkate almadığı başka bir olasılık daha var. En azından ortaya attığımız tüm teorilerde biz düşünmedik. Belki ikiniz düşünmüşsünüzdür."

"Bu ne olabilir?" Zale sordu.

"Daniel Wallin'in patronunuza karşı bir kini olabilir ve organizasyonunuzu kapatmak isteyebilir. Hepiniz gölgeler içinde çalışıyorsunuz. Kimsenin senden haberi yok. Patronunuzu tanıyan bir arkadaşını arar ve birdenbire iki ajanınızı kaybedersiniz."

Kumarhanede ondan başka kimse yok. Sen ve Rainier tehlikeydesiniz ve o bunu bilmiyor. Eğer sizi gördüyse ve Viyana ile bağlantı kurduysa, onun da patronunuz için çalıştığını düşünebilir."

Uzun, şaşkın bir sessizlik oldu. Kadınlar önce birbirlerine, sonra da neredeyse suçlayıcı bir ifadeyle Raine'e baktılar.

Zehra içini çekti. "İşte benim romantik teorim de gitti. Ve gerçekten de romantikti. Zavallı Daniel, hepimiz onun için üzülyorduk. Şimdi yine kötü adam oldu."

Raine, "Ben sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum," dedi. "Düşünülmesi gereken bir olasılık daha var. Viyana'nın odasındaki kameralar beni gerçekten rahatsız ediyor. Daniel bir şekilde ışın içinde olmadığı sürece bir anlam ifade etmiyorlar."

Vienna ona hak vermek zorundaydı. Daniel Wallin'in bir kurban olduğuna inanmak istiyordu çünkü onu tehdit ediyorsa bu büyük bir tehditti ama sebebi ne olabilirdi ki? Son kâğıt elini kazanmadan önce biri onu öldürmeye çalışmıştı. Kameralar onunla oynadığı oyundan önce yerleştirilmişti. Yine de kadın büyük bir tehdit hissettiğinde o kalabalığın içinde değildi. Bu bir şey ifade etmiyordu. Suç ortakları tutabilirdi. Ellerini kirletip öldürme işini kendisinin yapacağından kuşkuluydu.

Raine bir analistti ve çok da iyiydi. Vienna onu çok iyi tanıyordu. Aklına bir fikir geldiğinde, bu boş bir fikir değildi. Paylaşmadan önce teorisini mümkün olan her açıdan incelerdi. Genellikle Raine, düşündüklerini ifade etmeden önce bir şeyler bulduğuna emin olurdu.

Rainier koltuğa iyice gömüldü, bakışları Raine'in yüzüne odaklanmıştı. "İlginç bir fikir bulmuşsun, gerçi daha önce de birkaç kez hayatına kastedilmişti."

"Herkes birkaç kıl payı kurtuluş ayarlayabilir." Beklenmedik bir şekilde Rainier'e cevap veren Raine değil Zehra oldu. "Bu Daniel'e inzivaya çekilmek ve etrafını kendi güvenlik güçleriyle sarmak için harika bir bahane olur."

"Bunu biliyor," dedi Raine. "Ve ikisi de tüm bunları Daniel Wallin'in ayarladığı fikrini çoktan düşünmeye başladılar."

"Doğru," diye itiraf etti Zale. "Ama patronumuza karşı bir kini olduğunu düşünmemiştik."

"Neden bir bilgisayar analistinin hemen onu kurtarmaya gelecek ve adamlarımızın elinden bir kamyonu alacak bir ekibi var?"

Rainier sordu. "Bu hiç mantıklı değil."

Raine bir kaşını kaldırdı ve yüzünü buruşturarak bir elini başına götürdü, bunu yaparken yüz ifadesini gizledi. "Hepimizin geçmişini araştırmamışsın gibi davranma Rainier. Yüksek güvenlik iznine sahip olduğumu biliyorsun."

"Seni bu şekilde koruduklarına göre ulusal bir hazine sayılırsın." Zale bunu şaka olarak söylemişti ama ses tonu şaka gibi değildi.

"Komik, ben de hepiniz için aynı şeyi düşünmüştüm." Rainier, "Biz açık kitabız," diye karşı çıktı.

"Öyle misiniz?" Raine karşılık verdi. "Sanırım her biriniz hakkında özenle hazırlanmış biyografilere inansaydınız bunu söyleyebilirdiniz."

"Özenle hazırlanmış mı?" Zale yineledi. "Rainier'in doktor olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Ya da benim hukuk diplomam olduğunu?"

Raine omuz silkerek, "Sanırım biyografilerinizdeki tek gerçek şey eğitiminiz ve askeri kariyerinizle ilgili detaylar," dedi. "Benim hakkımda bulamadıklarınızdan daha önemli olduğundan değil. Soru sormuyorum çünkü cevapların gerekli olduğunu düşünmüyorum. Kamyona ve ortaya çıkarabileceği bilgilere gelince, eminim ki ajansınız ve birlikte çalıştığım insanlar paylaşımın ayrıntılarını biz olmadan da çözebilirler."

"Haklı olduğunuza eminim," diye kabul etti Zale. "Öyleyse Daniel Wallin'e geri dönelim. Oldukça ilginç bir geçmişi olan ilginç bir adam. Yıllarca Vegas'taki kötü şöhretli suç ailesinin reisliğini yapmış olan Angelo Bottaro'nun torunu. Bottaro, Vegas'taki pek çok işletmeyi elinde tutuyordu. Kızı Isabella, Daniel'i doğurdu. Daniel'i Isabella değil, babası Norman büyüttü ve babası yıllarca suç ailesinin etrafında dolaşmasına rağmen kimse onun Angelo'nun torunu olduğunu bilmiyordu."

Harlow, "Bu Raine'in Wallin hakkında bulduklarıyla uyuyor," dedi. Her iki adamın da kumarhane sahibi hakkında Raine'den daha fazla bilgiye sahip olduklarını düşünmelerini istemediği açıktı.

Vienna onun hiçbir şey söylemesini istemiyordu. Bilgisizmiş gibi davranmak ve iki adamın onlara mümkün olduğunca çok bilgi vermesine izin vermek daha iyiydi.

"Raine, Wallin hakkında bilgi edinmek için yeteneklerini mi kullanıyordun?" Rainier sordu.

"Doğal olarak. Vienna bize kendisini öldürmek için süitine gelen adamlardan ve Wallin'in Liam Gram kazanana kadar kimsenin onunla kâğıt oynarken kazanamadığına dair garip hikâyesinden bahsetti." Raine

dikkatini yemeğine verdi. "Shabina, bu her zamanki gibi çok lezzetli. Bana biraz ayırdığın için teşekkür ederim. Eminim hiçbir şey kalmamıştır."

"Haklısın," diye kabul etti Shabina, ses tonuna eğlence karışmıştı. "Yine de bolca tatlı var."

"Kalmayacak," diye güvence verdi Zale. "Bu gevrek harika olmuş, Shabina. Yemek dersleri konusunda şaka yapmıyordum."

Rainier beklenmedik bir şekilde, "Shabina'nın pişirdiği ya da yaptığı her şey harika," dedi. Vücudunu başka bir pozisyona doğru gevşetti. "İlk öğrenmeye başladığında bile, tüm öğretmenlerinin etrafında halkalar oluşturdun."

Shabina başını salladı, yanaklarına renk gelmişti. "Bu doğru değil ama yine de teşekkür ederim."

"Doğru olmadıkça kişisel şeyler söylemem." Rainier'in sesi hırçındı. "Benim hakkımda bunu biliyorsun."

Vienna bu ikilinin birbirlerini ne zamandan beri tanıdıklarını her zamankinden daha çok merak ediyordu. Viyana şimdi düşününce, Shabina'nın geçmişi hakkında nadiren gönüllü olarak bilgi verdiğini fark etti. Rainier sert bir adamdı ve Shabina'nın güvenliğini sağlamaya kesinlikle hakkı olduğunu düşünüyordu. Vienna her zaman arkadaşlarının hayatlarına burnunu sokmamayı ilke edinmişti. Ona herhangi bir sırlarını açıklamak isterlerse, açıklayacaklarını düşünüyordu. Hayatında hiç bu kadar meraklı olmamıştı. Soru sormaktan kaçınmak için dikkatleri tekrar Daniel Wallin'in üzerine çevirdi.

"Wallin'in patronunuza karşı kin beslediği ve ajanlarını öldürdüğü ihtimalini araştırmadığınızı söylemişsiniz ama onunla benzer bir senaryoyu tartışmış olmalısınız. Wallin'i tanıyor muydu?"

Zale, Rainier'in bunun ifşa edemeyecekleri bir bilgi olduğunu söylemesine fırsat vermeden, "Hayır," diye cevap verdi. "Adamla hiç tanışmamış. Wallin bir arkadaşından iyilik istedi ve ona bir koruma ekibi gönderildi. O ajanlar öldürüldü. Patronumuz pek mutlu olmadı. Aptal değildir. Hemen Wallin'in güvenlik ekibinden şüphelenildi. O korumanın etrafından dolaştık ve bir ajan daha öldürüldü. Bu hiç mantıklı değildi."

Raine yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Bu hiç de mantıklı değildi."

Vienna Rainier'i izlemekten kendini alamadı. Tatlının tadını çıkarıyor gibi görünüyordu ama bakışları Raine'in üzerinde her durduğunda keskinleşiyordu. Bir yanı ikisinin arasında durmak istiyordu. Nedenini bilmiyordu. Kendini doğrudan bir tehdit gibi hissetmiyordu ama yine de öyleydi. Zale korkutucu, tehlikeli bir adamdı ve bu havayı yayıyordu ama Rainier, şimdi daha fazla ortaya çıktığına göre, gerçekten tehlikeli bir adamın ne olabileceğini gösteriyor gibiydi.

Rainier de tıpkı Zale gibi soğukkanlı ve sakin görünüyor, istediği zaman arka plana karışıyordu. İsterse bir tartışmada yer alıyordu. Çok korumacı ya da sorumluluk sahibi oluyor, tereddüt etmeden kontrolü ele alıyordu. Sonra aniden ortaya çıkan bir yanı vardı ki, Viyana'ya bir silah çekip odadaki herkesi tereddüt etmeden vurabileceğini düşündürüyordu. Zale de aynı tarafa sahip miydi? Stella'nın Sam'inde de var mıydı? Onlardaki bu özelliği kasıtlı olarak mı görmemişti?

"Bir şeylerin peşinde olman mümkün Raine," dedi Zale. "Wallin ajanlara yapılan saldırıların arkasında kendine ait bir sebep olabilir. Bu nedenin ne olduğunu henüz ortaya çıkaramadık ve araştırmacılarımız derinlere indi. Siz araştırdınız mı?"

Her iki adam da Raine'i çok yakından izliyordu. Gerginlik yavaş yavaş odayı doldurdu. Şimdi sanki havada bir tehdit dolaşıyormuş gibi hissediyordu.

Bunun nedenini Vienna bilmiyordu ama Zale'in koyu renk gözleri bile düz ve soğuktu, dehşetin bu tarafına denk gelen o yoğun, odaklanmış dikkati yayıyordu.

Raine, biriken gerilimin yoğunluğundan en ufak bir şekilde etkilenmiş görünmüyordu. Soruyu düşünürken yemeğini yavaşça yedi. Yemeğini yuttuktan sonra çatalını havada sallayarak kaşlarını çattı. "Gerçek bir nedeni ortaya çıkarıp çıkarmadığımı bilmek imkansız. Bu noktada her şey spekülasyondan ibaret.

Diğerlerinin sahip olduğu romantik görüşlere sahip değilim ve Wallin'e farklı bir açıdan bakmak benim için daha kolay. Örneğin, oğlunun ölümüne neden olan araba kazasına inanmadım.

Annem, Miriam."

"Bu bizim de hoşumuza gitmedi," diye itiraf etti Zale. "Çok uygun geldi."

"Aynen öyle. Daniel Wallin kontrolü sever ve bu konuda tam bir Miriam ve Axel'in kontrolü. Axel'i istediği şekilde yetiştirebilmek için Miriam'dan kurtulmak zorundaydı. Vienna bize Wallin'in psişik bir yeteneği olduğunu ve bunu iş anlaşmalarında ve kağıt oynarken başkalarını ikna etmek için kullandığını söyledi. Kumarhanesinin kâr etmesinin pek çok nedeninden biri de bu. İkinci bir kumarhane inşa etmek istememesinin nedeni de bu. Bu hediye ailesinin suç tarafına açıklamadı. Bahse girerim oğlunda da vardır ve büyümek için onunla birlikte çalışıyordur."

Raine iki adama, onlara hiçbir şey söylemeyen sakin bir gülümseme gönderdi. "Elbette, yine söylüyorum, bu benim açımdan tamamen spekülasyon. Kazayla ilgili resmi raporlara bakmak dışında, ki bunlar tamamen saçmalıktı ve açıkça Daniel'in ya da büyükbabası Angelo'nun yetkililere rüşvet vermesinin bir sonucuydu.

Miriam'ın ölümünün bir kaza olduğuna inanıyorlardı." Kadın sustu ve yemeğini bitirdiğini belirtmek için çatal ve bıçağını yere bıraktı.

Shabina hemen ayağa kalktı. "Tatlı ister misiniz?" Raine başıyla onayladı. "Bütün gün bunu düşündüm, Shabina."

Vienna daha çok Raine gibi olabilmeyi, odadaki gerginliğin kendisini etkilemesine izin vermemeyi diledi, ama biriken gerginliği soluyarak atmaya çalıştıkça, karanlık, saldırmayı bekleyen bir yılan gibi içine daha çok sarıldı. Zihninin arkasında, ulaşamayacağı bir yerde, ulaşmaya çalıştığı çok önemli bir şey vardı. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Bunu yapana kadar, Zale'i neden sürekli kendinden uzaklaştırdığını anlayamayacaktı.

Zale ve Rainier Raine'in katkısını istiyordu, bu çok açıktı. Onları suçlamıyordu. Raine geri çekilip bulmacalara bakabiliyordu ve parçalar onun için yerine oturuyordu. Aynı zamanda, iki adam da Raine'in arkadaşlarının önünde ne açıklayabileceğinden korkuyordu. Zale ve Rainier'in bilmelerini istemedikleri şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Bir mayın tarlasında yürüyor gibi olduklarını görebiliyordu. Raine'e bilgi vermek istemiyorlardı ama bildiği her şeyi onlara anlatmasını istiyorlardı. Onlara Raine'in tuzaklarına düşmeyecek kadar zeki olduğunu söyleyebilirdi. Onlara bir şey açıkladıysa, bunun nedeni müfettişlerinin bunu çoktan keşfetmiş olması ya da onlara söylemek için bir nedeni olması gerektiğini bilmesiydi.

"Viyana."

Zale'in yumuşak ve zorlayıcı sesine tepki vermemeye çalıştı. Hatırlamaya ihtiyacı vardı ve çok yakındı. Kapı tam önündeydi. Sadece onu açmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Zale kapının tam önünde duruyordu. Eğer ona çok yakın olursa, o kapıyı asla açamayabilirdi. Tıpkı annesinde olduğu gibi, bu işin peşini bırakmalı mıydı? Ama öyle yaparsa, sorunları onları kaç kez raydan çıkaracaktı? Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulması gerekiyordu. Başını hafifçe salladı, Zale'i inkar etti. Kendini inkâr ediyordu.

"Araştırmacılarınız Daniel'in Liam Gram'la son poker oyununda girdiği bahsin tam olarak ne olduğunu ortaya çıkardı mı?" Shabina yanındaki sehpa bir kâse koyarken Raine sordu. Sorusu kulağa yeterince sıradan geliyordu ama doğrudan Rainier'e bakıyordu.

Vienna Zale'e bakmayı tercih etti. Eğer Rainier Zale'in yarısı kadar bile korkutucu görünseydi, Vienna bu sorunun iki adamın da sorulmasını isteyeceği son soru olduğundan emindi. Nefesi boğazında düğümlendi ve eli koruyucu bir şekilde yukarı kalktı. Zale ona bakmıyordu, Raine'e bakıyordu.

"Bahis mi?" Rainier tekrarladı. "Bu cevaplaması zor bir soru gibi görünüyor. Şimdilik kesin bir cevap yok."

Yalan söylüyordu. Tereddüt etmemişti ve ses tonu da bozuk değildi ama Vienna, Daniel ve Liam'ın son elde neye bahse girdiklerini bildiğinden emindi. Zale'in yüz ifadesi hiç değişmemişti. Gözünü kırpmamıştı ama o da biliyordu. Bakışlarını Zale'den Rainier'e kaydırdı. Adamın taş gibi bir yüzü vardı.

Vienna derin bir nefes aldı ve Raine'e baktı. Sakin görünüyordu ama gözlerini Rainier'den ayırmamıştı. Kimsenin dahil olmadığı tuhaf, sessiz bir savaşta birbirlerine kilitlenmişlerdi. Raine gözünü bile kırpmadı. Çok genç görünüyordu, tıpkı bir genç kız gibi. Genç görünümü, pek çok insanın onu hafife almasının nedenlerinden biriydi. Vienna, Rainier'in artık hiç de aptal olmadığını biliyordu. Raine O'Mallory'nin inanılmaz derecede zeki ve değerli bir rakipten çok daha fazlası olduğunun farkındaydı. Vienna bakışlarını Zale'e çevirdi. Belli ki o da farkındaydı. Her iki adamın da Raine'den istediği bir şey vardı, ama diğerlerine bilgi vermemesi şarttı. Bunu ona açıkça anlatmaya çalışıyorlardı.

Raine omuzlarını silkti. "Bu çok kötü. Sanırım bu sorunun cevabını bilseydik, her şey açıklığa kavuşurdu."

"Bu ne anlama geliyor?" Rainier sordu. "Sen bir analistsin. Fikirleriniz olmalı. Bence şu ana kadar bizimkilerin bulduğu her şeyden daha fazla yaklaştın."

Raine'in ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama gözlerini aydınlatmadı. "Ciddi misin, Rainier? Beni pohpohlamanın gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Gerçek şu ki, ikiniz de bu sorunun cevabını alacağımdan endişeleniyorsunuz. Ben zaten cevaptan ve bunun ne anlama geleceğinden şüpheleniyorum." Zale'e baktı.

Vienna bu bakışı yakaladı ve midesinin çukurundaki düğüm sıkılaştı. Raine'in Zale'e bakışını takip etti ve onun gözlerinin buz gibi soğuduğunu gördü. Kalbi tekledi. Raine, Zale ve Rainier'in şüphelendikleri şeyin gün ışığına çıkmasını *gerçekten* istemiyordu. Sadece Zale'in gözlerindeki bakıştan bile, bu her neyse onunla bir ilgisi olduğunu biliyordu.

Onlara güvenilmez. Zihnindeki ses çok netti. Mitzi'nin sesi değildi. Vienna kaşlarını çatı, o sese tutunmaya çalışıyordu. Kollarını ortasına sararak ileri geri sallandı. *Beni duyuyor musun, bebeğim? Onlara asla güvenilmez.* Kapı gıcırdayarak açılmaya başladı. En ufak bir

Çatlak. Kalbi telaşla çarpmaya başladı. Beklentiyle. Çok yakındı. Çok yaklaşmıştı.

"Neyse ki gizli bilgileri anlıyorsun," dedi Zale.

Ses tonunda kesin bir uyarı vardı. Bu uyarı Vienna'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Raine üzerinde aynı etkiyi yaratmamış gibiydi. Mavi-gri gözleri çelik grisine döndü.

Vienna'nın zihnindeki görüntüler paramparça oldu. Kapı çarparak kapandı ve Zale bir kez daha kapının önünde dimdik durdu. Baş ağrıyordu. Kulaklarında kan uğulduyor, gözlerinin arkasına vuruyordu.

"Şu anda araştırdığım şey gizli değil. Arkadaşlarım dışında kimse için çalışmıyorum, özellikle de Viyana için. Eğer ona söylemen gereken bir şey varsa, ben aradığım şeyi bulmadan önce söyle ve hallet, çünkü bulacağım."

"Ne arıyorsun?" Vienna, anının yarattığı fırtınayı dindirmek için şakaklarını ovuşturarak sordu. O ses. Nerede duymuştu? Neden hem tanıdık geliyor hem de gelmiyordu?

"Liam ve Daniel arasındaki bahis," dedi Raine. "İçgüdülerim bana ajanlara yapılan saldırıların arkasında Daniel'in olduğunu söylüyor. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Neden onları kumarhaneye çekip öldürtmek istediğini bilmiyorum ama bu işin arkasında o var."

"Emin olmanın bir yolu yok," dedi Zale.

"Hayır, yok," diye kabul etti Raine. "Ama içimde bu kadar güçlü bir his varken nadiren yanılırım. Daniel Wallin ve oğlu Axel hakkında ortaya çıkardığım her şey, beni, bu iki ismin, bu şirkete karşı bir kan davası güttükleri sonucuna götürüyor.

-daha iyi bir terim bulamıyorum- operatörler ya da hayaletler."

Vienna odanın içinde diğer arkadaşlarına baktı. Hiçbiri Raine ve iki ajan arasındaki tartışmaya katılmamıştı. Hepsi de zeki kadınlardı ve her konuda uzun ve çok canlı tartışmalar yapmaya alışkındılar. Çeşitli konulara farklı bakış açılarından yaklaşımdan hoşlanıyorlardı ama yine de hiçbiri bir şey söylememişti. Viyana gibi onlar da arkadaşları ve iki adam arasındaki mücadeleden büyülenmiş gibiydiler.

Bir sessizlik oldu. Harlow ve Stella tatlı tabaklarını toplamak için ayağa kalktılar. "Bana Daniel ve Axel Wallin'e güvenilmez gibi geliyor," dedi Zehra. "O kadar çok adama güvendiğimizden değil."

Onlara güvenilmez. Vienna'nın kalbi çok sert çarpıyordu ve dudağının içini çiğneyerek, eski günlerinden kalan zor bir anıya tutunmaya çalıştı

Çocukluk. O ses. Nerede duymuştu? *Beni duyuyor musun, bebeğim? Onlara asla güvenilmez.* Ses ona tekrar tekrar fısıldadı. Vienna'nın yüzüne gözyaşları damlıyordu. Kendi gözyaşları değil. Gerçek ıstırap gözyaşları. Vienna her birini bir bıçak kesigi gibi hissetti. Ses kadındı ve erkekler hakkında konuşuyordu. Vienna'yı onlara güvenmemesi konusunda uyarıyordu. Sallanıyormuş, kollar onu sarıyormuş, sanki tutuluyormuş gibi bir his vardı ve gözyaşları yukarıdan yüzüne düşüyordu.

"Vienna, iyi misin?" Zehra sandalyesinin arkasından yaklaşıp bir kolunu omuzlarına dolayarak sordu. "Jakuziye gitmek ister misin? Oldukça hırpalanmışsın. Sana iyi gelebilir."

Zehra ona bir kaçış, bir çıkış yolu öneriyordu. Zale diğer kadınlarla birlikte jakuziye gelmeyecekti, açık yaralarla değil. Rainier ve sırlarıyla birlikte içeride kalacaktı. Onun ne sakladığını düşünmek için zamanı olacaktı. Raine'den açıklığa kavuşturmasını isteyebilirdi. Raine asla gizli bir bilgiyi ifşa etmezdi ama söylediği gibi şu anda ordu için bir şey üzerinde çalışmıyordu. Kendi zamanındaydı.

"Sanırım tam da ihtiyacım olan şey bu Zehra," diye kabul etti Vienna ve hemen ayağa kalktı. "Shabina? Raine? Sıcak küvete girmeliyiz. Bu ağrıyan kaslarımıza iyi gelecektir. Aksi takdirde bu gece asla uyuyamayacağız."

Harlow bulaşık makinesine bulaşıkları yerleştirdiği yerden başını kaldırdı. "Bu harika bir fikir. Shabina'nın odasını Rainier ve Zale için hazırlayayım, sonra size katılırım."

Vienna Zale'e bakmaktan kaçındı. Zale ondan bilgi saklıyordu. Öyle olduğundan emindi ve buna içerliyordu. İşle ilgiliydi ve önemli olmamalıydı ama Raine'e attığı o ölümcül bakış, her ne ise hoşuna gitmeyeceğini bildiğini düşünmesine neden olmuştu. Derin, meditatif nefesler alarak banyoda mayosunu giydi.

Yatak odasına adım attığında neredeyse Zale'le karşılaşacak olmasına şaşırmaması gerekirdi ama şaşırmıştı. Adam neredeyse banyonun kapısında duruyordu, bu yüzden etrafından dolaşmak imkânsızdı.

"Benden kaçıyorsun."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve yavaşça başını salladı. "Şimdilik. Halletmem gereken birkaç şey var ve sana yakın olduğumda bu çok zor oluyor."

"Her şeyi birlikte konuşacağımıza dair bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

"Anlattık, değil mi? Ama bana her şeyi anlatmıyorsun. Aslında, doğruyu söylemiyorsunuz. Zaten ilişkilere ve erkeklere güvenmekte zorlanıyorum ve senin ve Rainier'in bize gerçeği söylemekten kaçındığınızı biliyorum."

düpedüz yalan söylüyorsun. Bu bana söylediğin her şeye inanmamı sağlamaz, Zale. Deniyorum ama çok zor. Uzun bir gün oldu. Yorgunum ve canım çok yanıyor. Sadece rahatlamak ve Stella ve diğerleriyle eğlenmekten başka bir şey düşünmemek istiyorum. Bu benim onlarla geçirdiğim zamandı, hatırladın mı? Sen ve Rainier buna müdahale ettiniz."

"Ettik, değil mi?"

Adamın kendisine gerçeği söylemekten kaçındığını inkâr etmediğini fark etti. Bu canını yakmıştı. Bu konuyu tekrar açmayacaktı. Bu Stella'nın gelin partisiydi. O kadar sabırlı ve nazik davranmıştı ki, adamların programını defalarca aksatmalarına izin vermişti. Airbnb, kadınların havuzda birlikte eğlenebilmeleri ve kendilerini mahcup hissetmemeleri için kiralanmıştı. İki erkek oradayken bunu yapmak kolay olmayacaktı. Elbette, erkekler hakkında normal, eğlenceli tartışmalarını yapamayacaklardı.

Özellikle Shabina'nın çok sessizleştiğini fark etti. Rainier onun gözünü korkutuyor gibiydi. Stella kolaylıkla onlardan gitmelerini isteyebilirdi, ama bunu yapmadı. Kadınlardan hiçbiri bunu yapmamıştı ve Vienna bunun için onlarla gurur duyuyordu. Aynı zamanda, gelin partisine izinsiz girmeleri adil değildi ve Zale'in tam olarak yaptıkları şeyin bu olduğunu unutmamasına izin vermeyecekti.

Vienna başını salladı. "Evet. Stella'nın istediği de buydu. Kendine nadiren zaman ayırır. Tırmanmak, bisiklete binmek, kanoya binmek ve evde bizimle birlikte vakit geçirmek istedi. Knightly'ye döndüğümüzde, düğünden hemen önce birlikte bir yürüyüş planladık. O geziyi de dört gözle bekliyoruz. Umarım sen ve Rainier her ne yapıyorsanız tamamlamış olursunuz ve düğüne katılabilirsiniz, böylece Sam sizin yerinizi almak zorunda kalmaz."

"Orada olacağız," diye güvence verdi.

Zale bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Saçlarını örmüş ve içinde kimyasal madde olan bir suya gireceği zaman yaptığı gibi başına toplamıştı. Saçları doğal olarak o kadar sarıydı ki neredeyse beyazdı ve yeşile dönmesini istemiyordu. Her ihtimale karşı saçlarını örmeden önce saç kremiyle doyurmuştu. Saçlarını ıslatmak niyetinde değildi ama her zaman bir kaza olasılığı vardı.

"Bu iyi, çünkü Sam sana güveniyor." Sesinin yapmacık olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Tam karşısında duruyordu, ona yalan söylediğini ya da en azından çok önemli bir şeyi sakladığını biliyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Onlara güvenilmez. O sese. Nerede duymuŗtu? Neden bu kadar tanıdık gelmiŗti? Mitzi'nin sesi değildi. Perde biraz daha al akt . Daha yumuŗak.

Zale onun çenesini kavrad . Baŗparmaėı yanağı boyunca kaydı. "Benden bu kadar uzaklaŗma, Kar Tanesi. Nasıl bir iŗim olduğunu biliyorsun. Sana her istediğimi söyleyemem. Sana verdiğim bazı bilgileri vermemeliydim. Verdim        seni tehlikeli bir duruma soktum ve kendini daha iyi koruyabilmen için bilmen gerektiğini d ŗ nd m. Farklı bir bak ŗ açısı getirdiğinden bahsetmiyorum bile."

"Raine gibi" demekten ka ınd , ki bu doğal olurdu,        onu konuŗmaya dahil etmek istemiyordu. Vienna gözlerini onunkilere sabitledi. Sadece baŗını salladı. Ona doğruyu söylüyordu ve yine de bundan fazlası vardı. Onunla birlikte olduğundan beri onu okumakta çok daha ustalaŗm ŗtı.

" ki adamın seni   ld rmek niyetiyle s  tine girmiŗ olması beni dehŗete d ŗ rd . Rainier'le koridordaki güvenlik kameralar n  kontrol ettiğimizi ve kimsenin beni odana girip çıkarken görmediğini sanıyordum ama her Şeyi berbat etmiŗ ve seni tehlikeye atm ŗ olmalıyım."

Gözlerini kirpikleriyle çabucak perdelemek zorunda kaldı. Koridordaki güvenlik kameralar n  kontrol etmiŗlerdi ve o da bunu biliyordu. Kimse onun odasına girip  ıkt ğ n  g rmemiŗti. Onun için dehŗete d ŗm ŗtı. Bu kadar doğruyd . Ona neden yalan söylüyordu ve tam olarak ne için? Gerçekle yalan  birbirine kar ŗtır yordu ve bu konuda gerçekten ustaydı. Bir uzmand .  nsan böyle bir uzmanlığa sahip biriyle nasıl bir iliŗkiye girebilirdi ki?

ŗakaklarını ovuŗturdu. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Zale."

Sesindeki umutsuzlukla onu uyarmak istememiŗti ama onun sahip olduğu becerilere sahip değildi.

Elleriyle onun yüzünü  er eveledi. "Seni rahat bırakabilirim Vienna, ama her Şey çözülene ve ben özgürce konuŗana kadar benden uzaklaŗma. En azından bunu benim için yapabilir misin?"

Bunu onun için yapabileceğini umuyordu ama dürüstçe bilmiyordu ve tutamayacağı sözler vermiyordu.

"Elimden geleni yapacağım, Zale."

Baŗını eğip dudaklarını dudaklarına değdirdi. Güçlü olmak için gösterdiği tüm kararlılığa rağmen midesi takla attı. Adamın avuç içi kad n n ensesine kaydı ve aln n  kad n nkine yasladı.

"Birlikte geçirdiğiniz zamanı böldüğümüzü ve tüm bunların kötü göründüğünü biliyorum. Sen de öyle hissediyor olmalısın, Vienna. Sadece seni güvende tutmaya çalıştığımı bilmeni istiyorum."

Bu doğruydı ve ona inanmıştı. Sesinde daha önce olmayan çığ bir acı vardı. Ne yazık ki bu ses onun her türlü savunmasını aşıyordu. Gözlerini onunkilere dikmeye cesaret edemedi. Bu onun için bir felaket olurdu. Bunun yerine, onu duyduğunu belirtmek için başını salladı.

Zale geri adım atarak ona yeniden nefes alma imkânı verdi. Onu ciğerlerine çekmemek için sık nefes aldığını fark etmemişti. Elinde hâlâ spa havlusu vardı ve onun etrafından dolaşarak güvertedeki Shabina ve Raine'e katılmaya gitti.

Shabina, güvertenin kapalı kısmının etrafını saran LED ışıklar ve spa'nın içindeki renkli ışıklar dışında hiçbir ışığı açmamıştı. Suyun yüzeyinden yükselen buhar, jakuzideki ikiliyi gizemle örtüyordu. Vienna iki basamak çıktı ve sıcak suya yerleşmek için uzun bacaklarını kenara doğru salladı.

"Burası cennet," diye itiraf etti. "Bunu ilk iş olarak yapmalıydım." "Öyle değil mi?" Shabina da aynı fikirdeydi. "H e p i m i z için su getirdim. Su içelim, Hidrat, hidrat."

Üçü birlikte güldü.

"Eğer içimizden biri bu önemli ayrıntıyı hatırlayacaksa," diye gözlemledi Raine, "o kişi sen olacaktın, Shabina."

Shabina başını arkaya eğdi ve boynunu yastıklı yuvaya yaslayarak yıldızlara baktı. "O çölde uzun süre kaldım. Su benim için çok önemli hale geldi. Sürekli onu düşünürdüm. Hayalini kurardım. Bir süre sonra, eğer seyahat ediyorsak başka bir şey düşünmek zorlaştı. Su kaynağının nerede olduğunu ve nereden bulacaklarını görmek için onları izledim. Bitkilerden. Nerede delik açtıklarını. Ne kadar aşağıya. Kayalar. Sanırım bu bir saplantı haline geldi. Artık yanımda her zaman bir filtreleme sistemi ve yeterince su taşıdığımdan emin oluyorum. Hem de fazlasıyla."

Vienna, Shabina'nın geçmişiyle ilgili paylaşmaya istekli olduğu her bir küçük ayrıntıyı çok ilginç buldu. "Rainier'i, Sam'in seri katili ararken arkadaşlarının hepimizi güvende tutmasına yardım ettiği zamandan başka bir yerden tanıdığınız çok açık. Rainier'le nerede tanıştığınızı ve neden size ne yapmanız gerektiğini söyleyebileceğini düşündüğünü bize anlatır mısınız?"

Shabina içini çekti ama bakışlarını yıldızlardan ayırmadı. "Beni kurtarmak için gönderdikleri ajanlarıydı. Tüm muhafızları atlattı ve beni tuttukları kampa geldi. Kötü durumdaydım. En kötüsü. Çok fazla yaşayacağımı sanmıyordum. Sanırım niyeti, nöbet değişimine kadar hiçbiri gittiğimin farkına varmadan beni oradan çıkarmaktı."

Sessizliğe gömüldü. Baloncukların sesi sessizliği doldurdu. Vienna köpüğün bacaklarında, kollarında ve sırtında patladığını, kamyonun içinde oradan oraya savrulurken çok sarsıldığı en acı noktalara masaj yaptığını hissedebiliyordu.

"Sanırım bana ne yaptıklarını görmek, içinde bulunduğum durumu görmek Rainier'de bir şeyleri tetikledi. On altı yaşındaydım. Hiçbir şey hissetmeyi beklemiyordu. O işini yapıyordu." Parmaklarını suyun yüzeyine vurdu. "Hepsini öldürdü. Her birini. Sayıları epey fazlaydı. Tüm hücreyi yok etti. Çok da hızlıydı, hiç tereddüt etmeden. Üzerimdeki zincirleri çözdü ve bana başka tarafa bakmamı fısıldadı. Bakmadım. Ses çıkarmadı ama gardiyanları öldürdükten sonra karyoladan karyolaya geçti. O odadan çıktı ve diğer odalara gitti. Canlı kimse kalmayınca yaralarımın mümkün olduğunca çoğunu tedavi etti ve sonra beni oradan taşıdı. Önce bir araçla sonra da bir helikopterle buluştuk. Hiç yanımdan ayrılmadı. Sorumluluk kesinlikle ondaydı."

"Etrafında sürekli bir güvenlik olmasıyla neden bu kadar ilgileniyor Shabina?" Vienna nazik olmaya çalışarak ısrar etti. "Güvenliğiniz için endişelenmeli miyiz?"

"Hiç sanmıyorum. Yıllar oldu. Bence sadece endişeleniyor, hepsi bu."

Raine küçük bir inkâr sesi çıkardı. "O hücredeki adamların birbirlerine çok bağlı aileleri var Shabina. Kan davaları için yaşıyorlar ve Rainier bunu biliyor. Baban çok iyi tanınıyor. Onu takip etmek çok kolay. Kendi başına yola çıkmaya karar verdiğin an seni seven herkes için bir kabus olmalı."

Shabina, "Yine de bana karşı misilleme yapılacağına dair en ufak bir ipucu bile olmadı," dedi.

"Bu doğru," dedi Raine. "Ama endişelendiği için Rainier'i suçlayamazsın."

"Sanırım hayır, ama keşke yapmasaydı. Çok gergin biri ve benim gibi biri için bununla başa çıkmak çok zor olabilir," diye itiraf etti Shabina.

"Düğünden sonra gitmiş olacaklar," dedi Vienna. "Gitmek demişken, Raine, Zale'in bana söylemeni istemediği şey nedir?"

"Kesin olarak bilmiyorum." Raine bu konuyu tartışmaya isteksiz görünüyordu. "İnan bana Vienna, öğrendiğim an sana söyleyeceğim. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmiyor. Yanılıyor olabilirim ve umarım yanılıyorumdur. Kesin bir şey öğrenene kadar yanlış bilgi verip herhangi bir arkadaşımı ya da ilişkilerini incitme riskini göze almayacağım."

"Bence Zale ve Rainier bize doğruyu söylemeyerek bu ilişkilere kendileri zarar veriyor," dedi Vienna.

Raine, "Bir görevin belirli ayrıntılarını açıklamamaları için emir almışlarsa, açıklayamazlar," diye belirtti.

Vienna i  çekti. Zale'in ona s ylediğ de aşağı yukarı tam olarak buydu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her zaman yaptıkları gibi, kadınlar kahvaltıyı birlikte hazırladılar; Shabina ve Zahra yemek pişirirken diğerleri masayı hazırladı ve portakal suyu için portakal sıkı. Erkekler güvertede yiyebilecekleri konusunda ısrar ettiler ama kadınlar bunun saçma olduğunu, hep birlikte yiyebileceklerini söylediler.

Vienna, Zale'in Rainier ile konuştuğunu ve onu Stella'nın gelin partisi için orada bulundukları ve mümkün olduğunca yalnız kalmaları gerektiği konusunda ikna ettiğini biliyordu. Suçlu hissetmesi gerektiğini biliyordu, ama hissetmiyordu. Bu basit bir gerçektir.

Neyse ki konuşmalar tartışmalı konulardan ziyade yürüyüş ve tırmanış etrafında dönüyordu, bu da patikada yılanların üzerinden atlamak zorunda kaldıkları ve tuvalete gitmek için çukur kazacak bir yer bulduklarında, tüm ormanın kendilerine ait olduğunu düşündüklerinde on metre ötede başka birini buldukları hikayeleri anlatırken kahkahalarla dolu keyifli bir kahvaltı yapmalarını sağladı.

Zale ve Rainier de kendilerine gülerek aynı derecede komik birkaç hikâyeyle katkıda bulundular ve kahvaltıdan sonra masanın toplanmasına yardım ettiler. Shabina, Rainier'in topalladığı ve yarasının işbirliği yapmadığı anlaşılınca mutfaktan uzaklaştırılmasını emretti. Hem Harlow hem de Vienna ona bakmak için ısrar etti.

Vienna, Rainier'in onları görmezden geleceğinden emindi ama Shabina iki yumruğunu da kalçalarına koyarak Rainier'e itaat edene kadar baktı. Yara şişmiş ve çirkin görünüyordu ve Raine ile görüşükten sonra ona bir antibiyotik iğnesi daha yaptılar.

Raine, "Emin olmak için buradaki yerel personelden bir doktoru arayıp gelmesini sağlayabilirim," diye teklif etti.

"Buna gerek yok," diye itiraz etti Rainier.

Vienna ona bakmadan, "Bacağını kaybetmeyi umursamıyorsan öyle değil," dedi. "Bu iyi bir fikir olabilir Raine, tabii eğer

Halkınızın gönderebileceği biri var mı?" Tamamen ona döndü ve bir kaşını kaldırdı.

"Ben bir doktorum," diye hatırlattı.

Vienna gözlerini devirdi. "Doktorlar herkesin bildiği gibi en kötü hastalardır ve her zaman kendilerine yanlış teşhis koyarlar. Bir doktor çağırın ve gelsin. Yemek hazırlarken bir yerimizi kestiğimizi söyleyebiliriz."

"Shabina." Rainier'in sesinde belirgin bir eğlence vardı.

İlk kez yüzünü ve gözlerini aydınlatan ve gözlerini neredeyse buz mavisi yapan gerçek bir mizah vardı.

Shabina kızmış gibi yaptı. "Shabina *değil*. Ben asla bir şey keserken kendimi kesmem. Beni kasten aşağılıyorsun ve eğer böyle devam edersen, burada olduğun sürece benim lezzetli yemeklerimin hiçbirini yiyemeyeceksin. Dışarıdan pizza getireceksin."

Rainier gerçekten ürperdi. "Pizza olmaz." İki elini de havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum. Sen değil, Shabina. Başka biri. Mutfakta kendini kesme ihtimali en yüksek olan kim?" Etrafındaki kadınlara baktı.

"Bu daha çok Zehra'nın işi." Stella en iyi arkadaşını otobüsün altına attı.

Zehra bir kaşını kaldırdı, sıkılmış görünüyordu. "Bundan şüpheliyim. Harlow gümüş kaşıkla büyütüldü. Hiç mutfağa girmedi."

"Ne yazık ki gerçek bu," diye kabul etti Harlow. "Gerçi ben bir hemşireyim, bu yüzden aletleri kullanırken hata yaparak kendimi kesmem."

Zehra abartılı bir iç geçirdi. "Raine?"

"Sadece yemek yapmakla kalmıyorum, ki sen de yapıyorsun, aynı zamanda silahlar da dahil olmak üzere birçok savunma dersi aldım. Sebzeleri doğrarken bir bıçakla kendimi incitebileceğimden şüpheliyim."

Zale bir kahkaha patlattı. "Aranızda çok sağlıklı egolar var hanımlar."

"Sanırım bu ben olmalıyım," dedi Zehra. "Benim için hiç sorun değil. Umarım doktor genç ve yakışıklıdır. Eğer öyleyse, hepiniz onun baktığı kişi olmak istemediğinizi hatırlarsınız. O benim yaramı tedavi ederken siz de başka bir odaya geçebilirsiniz."

Stella, "Zehra, senin bir yaran yok," diye işaret etti. "Doktor Rainier'in yarasını tedavi etmeye geliyor, senin efsanevi yaranı değil."

"Tanrım." Zehra kendini Rainier'in karşısındaki kanepeye attı. "Nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun? Mutfakta itibarımı feda ediyorum

Ve ben ödöl bile alamıyorum."

"Doktor büyük olasılıkla on dört çocuğu ve bunun iki katı torunu olan yaşlı bir adamdır," diye güvence verdi Zale. "Raine'in girdiği gibi bu askeri istasyonlar, ıssızlığın ortasında, işe yaramazlar tarafından işgal edilmiş durumda. Bu adamlar yıllardır yer değiştirmedir."

"Şansıma küseyim," diye yakındı Zehra. "Beni masa başında çalışmanın tehlikelerinden kurtaracak ateşli bir milyarder asla bulamayacağım."

"İşini seviyorsun," diye hatırlattı Stella.

"Bu doğru, ta ki tüm bu düğün saçmalığı ortaya çıkana kadar, o zaman kendimi dışlanmış hissediyorum," dedi Zehra, ancak sesi dışlanmış hissediyormuş gibi çıkmıyordu. Onlara belli belirsiz bir sırıtış attı. Vienna, Zehra'nın kendisiyle çıkmak isteyen birine adil bir şans vermeyi planladığından pek emin değildi. Knightly'deki iş adamlarından Bruce'u düşünmüştü ama o kadar utangaçtı ki ona çıkma teklif etmeyi bile başaramamıştı. Grupta kaldı, Zehra'yla dans etti ve onu herkese yasak olarak gördüğünü diğerlerine belli etti ama hiçbir zaman gerçekten bir hamle yapmadı.

Vienna, Zehra'nın Bruce'la flörtünün bir yere varmayacağı ortadayken neden bu kadar uzun sürmesine izin verdiğini hiç anlamamıştı. Bir bakıma Zehra diğer erkeklerin ona çıkma teklif etmesinden korunuyordu ve cevap tam da burada yatıyor olabilirdi. Zehra Bruce'dan hoşlanıyordu ama ona aşık değildi. Bruce onunla gerçek bir randevuya bile çıkmayı kabul etmezken nasıl olabilirdi ki?

"Raine'in doktorunun yaşlı bir adam olduğuna eminim, Zehra," diye yineledi Zale. "Yani, bir şey kaybetmiyorsun. Bu askeri tipler genelde oturup bitkisel hayata girerler."

Raine elinin tersiyle öksürdü. "Sanırım benimkiler sizinkilerden önce kamyonu ulaştılar."

Zale, "Sadece benimkiler kamyonlardan haberdar olmadığı için," diye belirtti.

Raine'in ağzında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Bu doğru olabilir."

"İki grup arasında bir çekişme görmek komik olurdu," dedi Vienna. "İkisi de kamyonu ilk çeken olmaya çalışırdı."

Harlow, "Tabii birbirlerine ateş etmeye karar vermedilerse," diye cüret etti. "Adamlar tetikte bekleyen tipler. Hiç mantıklı değiller."

"Bir şeye dikkat çekmek istiyorum Zale," diye ekledi Raine. "Yıllarca orduda görev yaptın. Teknik olarak hâlâ oradasın. Operatif. Hayalet. SAG. Hangi branşta görev yaparsan yap, ordudasın. Yani, oturup bitkisel hayata girmeye meyilli asker tiplerinden birisin."

Kaşı havaya kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Vienna'nın kalbi, Zale'e her baktığında ve onun o tatlı, savunmasız tarafını gördüğünde olduğu gibi tekledi. Taş gibi, ifadesiz yüzüne bakıp da sonra muzipçe sırttığında kendine gülebileceğini düşünmek imkânsızdı. Gözlerinin ışıdamaması ya da onun insanlarla oynama konusunda yetenekli olduğunu bilmesi bile önemli değildi.

Kadınlar güldü. Raine bile. Zehra başını salladı. "Sanırım Raine'in insanlarının bizim için aynı derecede ateşli erkeklerle sahip olmasını umamayız."

Zale, "Hepinizin seksi erkekleri süzmenizin gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi. "İspiyoncu olma ve Sam'e mesaj at. Stella bu konuda en kötüsüdür. "Zehra sırrını verdi. "Eğer içiyorsa kendine engel olamıyor. Ama o biliyor çünkü her zaman ayık sürücü o oluyor."

"*Sam'i* süzüyorum, seni canavar," diye düzeltti Stella.

"Bu doğru," dedi Zehra, hiçbir şekilde pişmanlık duymadan. "Sam'le aranızda bir şey olmadan çok önce, bizi Grill'den eve bırakırken onunla göz göze gelmen ve ne kadar seksi olduğu hakkında yorum yapman korkunçtu."

"O yorumları beni duyabileceği bir yerde yapmadığımı söylemiştin."

"Ben de en az senin kadar sarhoşken söylediklerime nasıl inanabilirsin? Birdenbire sağır olmadı. Kendini sürekli ona atıyor olmandan yararlanamayacak kadar centilmendi."

Stella yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Eğer en iyi arkadaşım olmasaydın, seni boğardım. Hâlâ da boğabilirim."

Zehra, "Sam onun seksi olduğunu düşünmene aldırıyor," diye belirtti. "Gerçi artık kafası çok büyük. Egosu tamamen kontrolden çıkmış durumda."

"Sam'in egosu yok. O zen." "Sam zen mi?" Zale tekrarladı.

Stella ona ters ters baktı. "Sam'in zen olduğunu çok iyi biliyorsun. İkinizin aksine onun zen olduğunun farkında değilmiş gibi davranma."

"Bizim neyimiz zen değil?" Zale sordu.

"Rainier zen değil," diye atıldı Shabina.

Rainier başını kaldırdı, gözleri Shabina'nınkileri yakaladı. "Bir keresinde bana taş gibi bir yüzüm olduğunu söylemiştin. Taşlar ve zen arasında bir ilişki var," dedi, hiçbir ifade kullanmadan.

Shabina kahkahayı patlattı. "Bu ilişkiyi sadece sen kurabilirsin."

"Ama sayılır," diye ısrar etti Rainier. Elini umursamazca salladı. "Zavallı Zale. Onda zen diye bir şey yok."

"Adım 'Z' harfiyle başlıyor," diye kendini savundu Zale. Bu Vienna'yı güldürdü. "Gerçekten boşa kürek çekiyorsun."

"Rainier'in zen alanında beni geçmesine izin veremem. Özellikle de hepiniz Sam'in mükemmel olduğunu düşünüürken."

"Öyle." Bir anda kadın seslerinden oluşan bir koro yükseldi. Birbirlerine baktılar ve tekrar kahkahalara boğuldular.

Rainier inledi ve eliyle yüzünü kapattı. "Sam gözünüzü boyamayı nasıl başardı? Raine? Sen de mi?"

"O bizim ayık şoförümüz ve tüm sırlarımızın koruyucusu." Yine birbirlerine baktılar ve bir kahkaha patlattılar. "Bir azizin sabrına sahip."

"Eh," diye kabul etti Zale, "Sam'in sabrı var. Buna hiç şüphe yok. Dağları seviyor. Bir kere dağa çıktı mı, onu bir daha göremezsin. Bu imkânsız. Araya karışıyor ve o kadar hareketsiz kalabiliyor ki yemin ederim arazinin bir parçası haline geliyor. Eskiden onunla giderdim ve nereye gittiğini bilsem bile onu asla fark edemezdim. Bu da oyunun bir parçasıydı, onu bulmaya çalışmak."

Bu küçük bilgi Viyana'yı büyüledi. Zale'in ses tonunda hayranlık vardı. Onun işinde iyi olduğunu biliyordu. Kumarhanede yaptığı türden işleri pek sık yapmıyordu. Çoğunlukla yabancı ülkelerde tek başına çalışıyordu, bu yüzden Sam kadar yetenekli olması gerekiyordu, yine de uzmanlığı için Sam'e açıkça hayranlık duyuyordu. Zale'in bu yönünü seviyordu. Başka bir adamın yeteneklerine saygı gösteremeyecek kadar egoist değildi.

"Ya Rainier?" Shabina sordu. "O da Sam gibi mi?"

Rainier, "Ben buradayım Shabina," diye işaret etti. "Her iki durumda da bir şey söylemek zor olurdu."

"Zale doğruyu söyleyecekse hayır," dedi Shabina çenesini inatla kaldırarak.

"Zale ya da Rainier'in yıldırım çarpmadan tüm gerçeği söyleyebileceklerinden şüpheliyim." Vienna dürüst fikrinin ortaya dökülmesine engel olamadı. Bir eliyle ağzını kapattı ama artık çok geçti.

Zale bir kaşını kaldırdı. "Doğruyu söylemediğimi mi düşünüyorsun?" Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Kalbimi acıtıyorsun."

"Araba az önce evin önünde durdu," diye gözlemledi Harlow. "Eğer kalp krizi geçirmek üzereysen, şimdi tam zamanı olabilir. Bu doktor olabilir. Zehra, yarası olan sensin."

"Rainier ve Zale, gözden kaybolmanız gerekiyor. İki adam kapıya doğru yürüyor," diye rapor verdi Raine hızla ön fuayeye doğru ilerlerken. Gül kabızlı kompakt Sig Sauer'ini çıkardı ve silahı arkasına gizledi. "Herkes dağılsın. Hızlıca siper alabileceğiniz bir yerde olun."

Zale, Viyana'nın geniş oturma odasında bir yer bulmasını beklemedi. Onu kolundan tutup Shabina'nın yatak odasının hemen sağındaki gölgeli oyuğa götürdü. Orada büyük bir dolap vardı. Yatak odasına girerken onu dolabın yanına yerleştirdi, kapıyı aralık bıraktı, böylece silahını çekerek ön kapıyı kapatabilecekti. Rainier odanın karşı tarafına geçmeyi tercih etmiş, Shabina ve Harlow'a kendisine eşlik etmelerini işaret etmişti. Harlow misafir banyosunun kapısına yakın bir yerde duvara yaslanırken, Rainier Stella'nın yatak odasının kapısının gölgesinde gizlendi. Shabina Stella'nın yatak odasının kapısının yanındaydı.

Zehra mutfakta duruyordu, sanki yaralanmış gibi eline bir çay havlusu sarmıştı. Gerekirse ortadaki adanın arkasına kolayca dalabilirdi. Raine'in telefonu bir kez çaldı ve ardından kapı sertçe vuruldu. Raine kapıyı açmadan önce emin olmak için telefonuna baktı. Yine de, doktorun geldiğini bildiren bilgiye rağmen, arkasındaki silahı tutmaya devam etti.

"Kimliğinizi görmem gerek." Bu konuda çok kararlıydı.

Her iki adam da kimliklerini çıkarmış ve ona göstermeye hazırdı. Kadın onları iyice inceledi. Raine sahte kimlikleri tespit etmekte iyiydi. "Geldiğiniz için teşekkürler." Geri çekildi ve içeri girmelerine izin verdi, kapıyı kapattı ve arkalarında bir pozisyon aldı.

"Siz efsanevi Raine O'Mallory'siniz. Dr. Briac Brannan. Lütfen bana Briac deyin. Bu da meslektaşım Gage Barrington."

"Tanıştığımıza sevindim, Briac. Gage." Raine Zahra'yı gösterdi. "Arkadaşım Zehra sizin hastanız değil. Korkarım biraz yaratıcı olmak zorundaydım. İki ajan burada ve yaralandılar. Hemşirelerimiz onları iyileştirdi ama yaralardan biri endişe verici. Bizim için ona bir göz atmanızı umuyoruz." Raine ona kazanan gülümsemesini verdi. "Her şeyin yasal olması için resmi bir talepte bulunulmasını istedim ama bunun tüm kanallardan geçmesi için zaman olduğundan emin değildim."

Briac omuz silkti. "Beklememize gerek yok. Hastam nerede?"

Raine, Vienna'nın nadiren kullandığı cilveli ve alaycı bir ses tonuyla, "Büyük ihtimalle sana silah doğrultmuştur," dedi.

Vienna Briac'a bir kez daha baktı. İrlandalı. Otuzlu yaşlarının sonlarında. Kırklarının başında. Parmağında yüzük yoktu. Işık vurduğunda kızıla çalan koyu renk saçlarıyla çok çekiciydi. Doktordu, çok zekiydi, Raine'in süper zekâsına ayak uydurmak için buna ihtiyacı vardı. Ayrıca atletik bir tipi varmış gibi görünüyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü Raine izin günlerinde tamamen açık havayla ilgileniyordu.

Vienna Zehra'ya baktı ve "*Seksi*" diye mırıldandı.

Zale kapı aralığından eğildi ve onun boynunu ısırdı. "Bunu gördüm," diye tısladı. "Evet, öyle." Hiç de pişman değildi. "Raine için. Raine'e bakıyor. Raine'e bakıyor ve o da arkasına bakıyor."

"Raine'e bakmayı bırakabilir. O bizim, onların değil." Zale kararlıydı.

Vienna omzunun üzerinden ona bakarken bakışlarını daralttı. "Bu da ne demek oluyor? Sözde bağımsız bir müteahhit ama sadece ordu için çalışıyor. Bu onu kendilerinin yapar."

"Hayır. O senin en iyi arkadaşın. O Sam'e ait. Sam bizimle birlikte. Bu onu bizim yapar. Onu sahiplenemezler."

"Tamamen ciddisin." Vienna onun ciddi olduğunu anlayabiliyordu.

Rainier topallayarak onlara doğru gelirken Zale kaşlarını çatarak doktora ve refakatçisine baktı. Belli ki Rainier tedavisinin Shabina'nın yatak odasında yapılmasına karar vermişti. İki adam da bir gece önce orada uyuduğu için mantıklı gelmişti. Zale gibi o da doktoru ve Gage Barrington'ı sanki düşmanlarmış ve her an izlenmesi gerekiyormuş gibi gözlüyordu. Vienna erkekleri bir milyon yıl geçse de anlayamayacağına karar verdi. Raine'e şüpheyle bakmışlardı ve şimdi sanki korumaları gereken ulusal bir hazineymiş gibi davranıyorlardı.

Zale odanın içine doğru geri adım attı ve Vienna'ya kendisini takip etmesini işaret etti. "İçeri gel, Vienna."

Ona kaşlarını çattı. "Bana ihtiyaçları yok."

"Sen bir hemşiresin." Adam uzanıp bileğinden yakaladı ve onu yatak odasına çekti.

Shabina evini her zaman tertemiz tutmuştu. Kaldığı oda da bir istisna değildi. Her iki adamın da geceyi orada geçirdiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Hatta odada kesinlikle Shabina'ya ait olan hafif bir koku vardı.

"Görünür olmanı istiyorum." Zale'in sesi alçaktı. "Rainier'e yakın dur ama Barrington'a ateş etme alanımın dışında kal. Ve Barrington'ın ulaşamayacağı bir yerde dur."

Ondan bir adım uzaklaştı ve sonra ortadan kayboldu. Yok oldu. Bir hayalet gibi. Vienna gözlerini kırptırdı. Onun nereye gittiğini bile bilmiyorsa Barrington'a ateş etme hattından nasıl uzak duracaktı? Bu soruyu sormak için artık çok geçti çünkü Rainier sinsice odaya girmişti. Topallamasına rağmen adam sinsice yaklaşmayı ve tehditkâr görünmeyi başarmıştı.

"Viyana, güzel. Yatağın yanına gel." Sanki Zale'le önceden bir plan yapmışlar gibi doğruca yatağa gitti. Bu imkânsızdı. Harlow ve Vienna'nın Rainier'in yarasına bir doktorun bakması için ısrar edeceklerini nereden bilebilirlerdi?

Rainier pantolonunu indirdi ve Harlow onun yumuşak ipli bir eşofman giydiğini fark etti. Elbette biliyordu ama bunu fark etmemişti. Onun kusursuz giyinmesine o kadar alışmıştı ki. Yüzüstü yatağa uzandı, başını yastığa koyarken elini yastığın altına kaydırды. Elini oraya koymak doğal bir hareket gibi görünüyordu ama artık yastığın altında bir silah saklı olduğunu biliyordu.

Demek ki iki adam, iki hemşirenin Rainier'in bir doktor tarafından görülmesi konusunda ısrar edeceklerini başından beri biliyorlardı ve önceden hazırlık yapmışlardı. Gölgelere ya da dolaplara doğru kaşlarını çatma hatasını yapmadı, ama yapmak istedi.

Bununla yaşamak zorundaydım. Zale her zaman bir adım öndeydi.

Sinir uçları boyunca okşar gibi hafif bir vuruş hissetti ama bunu hiç de rahatlatıcı bulmadı. Bunu sinir bozucu buluyordu, çünkü her şeye rağmen vücudu onun dokunuşuna tepki veriyordu. Onunla yaşamak *cehennem* gibi olacaktı.

Gage, Briac'ı yatak odasına kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı. Yatak odası aslında oldukça genişti ama kapı kapandığı anda Viyana sanki alan çok küçükmüş gibi hissetti. Doktor doğruca yatağın yanına geldi ve tıbbi çantasını sehpanın üzerine koydu.

"Ben Vienna." Kendini tanıtmanın en iyisi olacağını düşündü. "Ben cerrahi hemşiresiyim ve bir şeye ihtiyacınız olursa size yardımcı olabileceğimi düşündüm."

Arkadaşına bir göz attı. Adam yatağa ya da hastaya yaklaşmamıştı. Etrafında dolaşıyor ama mesafesini koruyordu. Rainier'in yastığın altındaki elini fark ettiğini ve onu değerlendirdiğini görebiliyordu.

"Üzerinde hiç silah var mı?" Gage ona aniden sordu. "Hayır."

"Size ihtiyaç yok. Yardıma ihtiyacı olursa ona yardımcı olabilirim," dedi

Gage. Rainier çok ama çok yumuşak bir sesle, "Ona kaba davranmana gerek yok," dedi. "O

Kalıyor. Onunla bir daha böyle konuşursan

oda."

"Briac sana yardım etmek zorunda değil," dedi Gage.

Briac kişisel koruyucusu olduğu belli olan kişiye baktı. "Onu rahat bırak. Aynı taraftayız, unuttun mu? Vienna, bandajı keser misin lütfen?"

Viyana makası aldı ve arkasında volta atan adamı görmezden gelerek doktorun dediğini yaptı. Kendi işindeki herkesin biraz paranoyak olması gerektiğine karar verdi.

"Raine'i uzun zamandır mı tanıyorsun?" Briac sordu.

"Birkaç yıldır. Altımız küçük bir kasabada yaşıyoruz ve hepimiz aynı şeylerden hoşlanıyoruz. Stella bizden yaklaşık bir saat uzakta yaşıyor, ama aslında hepimiz birbirimize yakın yaşıyoruz. Tırmanmayı, yürüyüş yapmayı, kayak yapmayı, dans etmeyi, bu tür şeyleri severiz."

Briac, "Stella evlenecek olan kişi," diye niteledi.

"Evet. Bunu sana Raine mi söyledi?"

"Bir kaza olduğunu bildirdiğinde, Vegas'ta bir gelin partisi için burada olduğunu söyledi. Sanırım Stella'nın gelin olduğundan bahsedilmişti." Briac yarayı inceledi. "Bunu ilk kim temizledi?"

"Sanırım Rainier yaptı. O bir doktor."

Briac doğruldu. "En kötü hastaları biz yaparız."

Rainier başını kaldırmadan, "Hastaneye gidemedim," diye açıkladı. "Arkamda bir şey mi bıraktım?"

"Sanırım öyle."

Rainier nefesinin altında küfretti. "Ben de bundan korkuyordum."

Vienna da aynı şekilde korkmuştu. "Bu konuyu daha sonra konuşuruz Rainier, bana doktor çağırmam konusunda söylediğin onca saçmalığı düşününce."

"Her zaman yanlarında kas getirirler," diye cevap verdi, pişmanlık duymadan.

Ses tonu konusunda onu tam olarak suçlayamazdı. Her zamanki gibi düz ve ifadesizdi ama her nasılsa, kendini savunmasız hissetmesi gerekirken, pantolonu ayak bileklerinde, karnının üzerinde yatarken bile Rainier üstün olduğu hissini vermeyi başarmıştı. Kontrol tamamen ondaymış gibi. Kendinden nasıl bu kadar emin olabildiğini anlamıyordu, hele de Gage odanın içinde sinsice dolaşırken ve onu fark etmeme kararlılığına rağmen kendisini gergin hissetmesine neden olurken.

"Aynı taraftayken neden düşman gibi davranmak zorunda olduğunuzu anlamıyorum," dedi Vienna, yanında getirdiği çok büyük tıbbi çantasındaki küçük tepsie doktorun aletlerini otomatik olarak yerleştirirken. "Bu düpedüz gülünç."

Briac güldü. "Tüm kalbimle katılıyorum. Onları görmezden geleceğiz. Bunu uyuşturacağım Rainier," diye ekledi. "Tüm bölgeyi uyuşturmak için birkaç atış gerekecek ve bu çok rahatsız edici olacak. Beni vurma."

"Vienna aranızda durabilir," diye yardımsever bir öneride bulundu Gage. "Doktora aletleri vermek onun için daha kolay olur."

"Vienna olduğu yerde kalabilir," dedi Rainier. "Alet tepsisi onda ve onları vücuduma doğru uzatabilir."

Vienna iç çekti. "Eğer böyle devam ederseniz, doktordan sizi bayıltacak bir iğne yapmasını isteyeceğim, Rainier ve odadan çıkmanızı isteyeceğim, Bay Barrington."

"Doktoru terk etmeye iznim yok." Gage'in sesinde ilk kez bir eğlence vardı. "Briac'ın hastasını bayıltmasına karşı değilim. Bu beni bir sürü işten kurtarır. Değişiklik olsun diye oturup dinlenebilirim."

Bu itiraf Viyana'ya, Gage'in Zale'in odada Rainier'e göz kulak olduğunu bilmediğini söyledi.

"Tembelin teki," dedi Briac.

Vienna, Rainier'in ne yaptığını görebileceği şekilde dört uzun iğne hazırladı ve uygun dozu alacağından ve tehdit ettiği gibi onu bayıltmayacağından emin olmak için bölgeyi uyuşturacağından emin oldu. Kasıtlı olarak ona ilaç şişelerini ve doktorun kullanması için her bir şırıngayı tepsinin üzerine koyduğu yeri gösterdi. Rainier'in bakışları bir kez ona kaydı ve neredeyse belli belirsiz başını salladı, ama otelden ayrıldıklarından beri ilk kez ona bağlandığını hissetti.

Briac eldivenli eliyle ilk şırıngayı aldı. "Şimdi enjekte ediyorum, Rainier."

Rainier cevap vermedi. Briac uyuşturucuyla dolu şırıngaları birbiri ardına yaraya enjekte ederken hiç ses çıkarmadı. Rainier'in alnında küçük ter tanecikleri oluştu ama başını hafifçe çevirerek onları yastık kılıfına sildi ve sonra tekrar sakinleşti.

"Raine biriyle görüşüyor mu?" Briac kayıtsızca sordu.

Rainier kaşlarını çatı. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

"Kişisel bir soru," diye cevap verdi Briac. "Anladığım kadarıyla yürüyüş yapmaktan hoşlanıyor. Ben de öyle. Biraz boş vaktim var ve hep Yosemite'yi görmek istemişimdir. Düşündüm ki ..."

"Ne düşünüyorsan düşün, sakın yapma," dedi Rainier. "O kıza bulaşırsan, başına ne tür bir cehennem getireceğin hakkında bir fikrin var mı?"

Kafası mı? En iyisi onu rahat bırakmak."

"O senin mi?" Briac sordu.

Vienna gülmekten kendini alamadı. Üstünü örtmeye çalıştı ama başarılı olamadı. "zr dilerim." Sesinin yle olmadığını ele verdiğini biliyordu. "Raine, herkese yaptığı gibi ona da patronluk taslarsa gecenin bir yarısı Rainier'i vurabilir, yine de bilemiyorum. Belki de vurmaz. Herhangi bir durumda ne yapacağını tahmin etmek zor."

"Sadece benim halkım değil, Doktor," dedi Rainier. "Sizinkiler de yle. Ayak parmağına bir şey olursa her iki taraf da cehenneme gider."

Vienna hemen ayıldı. Bunu hiç düşünmemişti. Bu Raine'in flört hayatı için ne anlama geliyordu? Hangi erkek onunla çıkmaya çalışırken bedensel zarar görme riskini göze alırdı? Askeri bağlantıları hakkında endişelenmek bir yana, sadece zekâsına ve açık hava becerilerine ayak uydurmaya çalışmak bile yeterince zor olurdu. Vienna, Raine'in flrtlerinin karşılaşabileceği sorunları düşünmemişti ama şüphesiz Raine dşnmşti.

Rainier onu göremese de Briac omuz silkti. "Raine'in kiminle yürüyüş yapmayı seçtiği kendisinden başka kimseyi ilgilendirmez. Bana cevap vermeden önce bacağına çok keskin bir alet saplamak üzere olduğumu düşünebilirsin."

Vienna onun sadece mizah anlayışını değil, aynı zamanda uyarıdan korkmamasını da sevmişti. Onu çalışırken izledi. Hem acil servislerde hem de ameliyathanelerde pek çok doktorla çalışmıştı ve onun çok iyi olduğunu fark etmişti. Ordu, yardım etmesi için ellerindeki en iyilerden birini göndermişti.

Rainier'in bacağında kalan küçük kaya parçasını bulmak biraz zaman aldı. Briac kanlı şeridi muzaffer bir edayla çıkardı ve tepsinin içine bıraktı. "İlk kurşun bu kadar büyük bir soruna yol amazken küçücük bir yabancı cismin vücudumuza ne kadar zarar verebileceği beni hep şaşırtmıştır. şanslıymışsın, Rainier. Bu aslında bir kaya parçası."

"Evet, mermi delip geçti ve hayatı bir şeye isabet etmedi ama içinde bulunduğumuz kayalardan sekti. Bana isabet etmeden önce iki tanesine isabet etmiş olabilir. Çok acıttı. Bacağımanın arkasına birkaç kaya parçası saplanmıştı. Buraya kadınların yanına gelmeyecektik ama sonra Vienna'nın lanet şeyi kontrol etmesine ihtiyacımız oldu."

Vienna, Briac'ın yarayı küçük, hassas dikişlerle kapatmasını izledi. Nedenini bilmiyordu, çünkü doktora güveniyordu ama Rainier'e karşı kendini sorumlu hissediyordu. Zale'in gözü en büyük tehdit olan Gage'in üzerinde olmalıydı.

Briac'ın tam olarak ne yaptığını bilmeyecekti. Briac'ın yaraya alışılmışın dışında bir şey yapmaya kalkışıp kalkışmadığını görebilecekti. Ona ağır bir antibiyotik iğnesi yaptı ve sehpanın üzerine bir şişe hap koydu.

"Hepsini al. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Rainier her anlama gelebilecek sesler çıkardı.

Vienna temizlendi, kullanılmış tüm sargı bezlerini ve gazlı bezleri toplayarak doktorun yanındaki tehlikeli madde torbasına koydu. Geride kanıt kalmaması için Airbnb'den dışarı taşıyacaktı.

Briac ayağa kalktı ve gerindi. "Bu konuda biraz dikkatli ol Rainier. Hemen harekete geçme."

Vienna Rainier'in üzerine bir çarşaf çekti ve Zale'in ona kızıp kızmayacağını umursamadan Gage ile Briac'ı odadan çıkarken takip etti. Doktor gerçekten harika bir iş çıkarmıştı ve gitmeden önce Raine'le biraz konuşmak isterse, bunu yapabilmesini sağlayacaktı.

"Rainier nasıl?" Viyana çıkarken Harlow sordu.

"Durumu iyi. İçinde bir parça taş vardı. Doktor onu buldu ve neyse ki çıkardı, yoksa enfeksiyon daha da kötüleşecekti."

Shabina'nın kaşları birbirine çatıldı. "Antibiyotik alması gerekiyor mu?"

"Evet," diye yanıtladı Briac. "Ona bir iğne yaptım ve hapları komodinin üzerine bıraktım."

Hepsini bitirmek zorunda."

Harlow abartılı bir iç geçirdi. "Şu doktorları bilirsin. Yapmaları gereken hiçbir şeyi yapmazlar."

Briac güldü, bakışları Raine'e sabitlenmişti. "Daha önce Sierralar'da hiç yürüyüş yapmadım. Avrupa'da yürüyüş yaptım ve Shasta'yı yönettim ama Sierralar'da yürüyüş yapma fırsatım olmadı. Yakında o tarafa gitmeyi umuyordum."

Gage kapıya doğru yöneldi ama doktor onu takip etmeyince durmak zorunda kaldı.

"Sierralar çok güzel," dedi Raine. "Kesinlikle çok güzel. İstersen yürüyüş yapmak için en sevdiğimiz parkurlardan bazılarını sana e-posta ile gönderebilirim."

Zale, Vienna'nın arkasından geldi. Onun orada olduğunu tek kelime etmeden anlamıştı. Yaydığı güçlü bir enerji vardı. Viyana'nın vücut ısını hissedebileceği kadar yakınında durdu. "Doğruca onun tuzağına düştü," diye fısıldadı kulağına.

Omzunun üzerinden ona baktı ve ona bakmanın bir hata olduğunu hemen anladı. Adam çok yakındaydı. Gözleri çok koyu kahverengiydi ve sadece ona ayırdığı o bakışla ona odaklanmıştı. Kalbi hızla çarptı ve vücudu tepki verdi.

"Gitmen gerek," diye fısıldadı. "Odanın karşısında dur. Ya da daha iyisi, diğer odada."

Dudaklarını kızın kulağına değdirmek için başını iki santim kadar eğdi. "Bunu neden yapmam gerekiyor, Kar Tanesi?"

"Nedenini biliyorsun. Sen etraftayken düzgün düşünemiyorum."

"Ben etrafta olmadığım sürece düzgün düşünemiyorsun," diye düzeltti, nefesi kulağında ılıktı, dudakları hassas deride kayıyordu. "Seni uzun süre yalnız bıraktığım an, her şeyi fazla düşünmeye başlıyorsun."

Tepki olarak tüyleri diken diken oldu. Parmak eklemleri sırtında aşağı yukarı kayıyordu. Kendine engel olamadı. Adamın yumruğuna doğru eğildi. Her şeyi fazla düşündüğü doğrudu. Buna hiç şüphe yoktu.

Gage doktoru ön kapıya doğru ilerlerken Zale onu diğerlerinden uzaklaştırmayı başardı. Raine ve Harlow iki adama dışarı kadar eşlik ettiler ve onlarla sohbet ettiler.

Zale parmaklarını Vienna'nın parmaklarının arasından geçirerek onu mutfaktan geçirdi ve baş başa kalabilmeleri için arka bahçeye açılan kapıdan dışarı çıkardı.

"Dün gece seni özledim. İstedğin boşluğu sana verdim, Vienna, ama bu kolay olmadı. Benim gibi bir adamla birlikte olmak asla arkadaşlarının sahip olduğu ilişkiler gibi olmayacak. Ben emekli olduktan sonra bile aynı olmayacak. Hayatımız her zaman farklı olacak ve umarım sen de bunu kabullenirsin."

"Ben bir ortaklık istiyorum, Zale. İletişim istiyorum. Karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmıyorum. Görevlerine ya da artık her ne diyorsan ona gittiğinde bana tam olarak ayrıntıları veremeyeceğini biliyorum ama bilmem gerektiğinde hayatta olduğunu bana bildirmenin bir yolu olmalı. Sam'le konuş. Bu da benimle konuşmak için bir yol ayarlayabileceğin anlamına geliyor."

Sessiz kaldı ama parmakları ensesine gitti, okşadı, yoğurdu, gerginliğini hafifletti.

Vienna en iyisi dalmaya ve ona asıl meseleyi anlatmaya karar verdi. "Belki seni düpedüz bir yalanın içinde yakalamadım ama bana kesinlikle tüm gerçeği söylemiyorsun. Bu sana güvenmemi sağlamıyor. Haftalarca, belki de aylarca iletişim kurmadan gideceğiniz bir ilişkide, size dolaylı olarak güvenebilmeliyim. Güvenmek zorundayım."

bana söylediğin her şeye inanabilmelisin. Önce ben gelmeliyim ve bu da arkadaşlarının anladığı ama benim anlamadığım yarı gerçeklerle arkamdan iş çevirmemen anlamına geliyor."

Zale sessiz kalmaya devam ederek onun ilişkilerine dair endişelerini dile getirmesine izin verdi. Yoksa yaptığı şey bu muydu? Sorun da buydu zaten. Bunu bilmiyordu. Adamın yüzüne baktığında onu okumak imkânsızdı.

"Korktuğun şey bu mu, Vienna? Arkadaşlarımın senin bilmediğin şeyleri bilmesinden mi?"

Sesi çok sessiz, kadife yumuşaklığındaydı. Eli sırtından aşağıya doğru nazıkçe kaymayı hiç bırakmadı. Onu durdurması gerektiğini biliyordu. Bu baştan çıkarmanın en kötüsüydü. Açık değildi. Cinsel değil. Ama samimiydi, onları birbirlerine bağlıyordu, öyle ki Zale orada damgalanana kadar onu kemiklerinin etrafında daha derin bir şekilde büküyordu.

"Sana az önce söylediklerimden çıkardığın sonuç bu mu Zale? Bana söylemediğin şeyleri arkadaşlarına söyleyeceğinden endişeleneceğime gerçekten inanıyor musun? Ben on altı yaşında ve okul bahçesinde değilim. Sana ve arkadaşlarına arabalarınızın yanında durup fısıldaşırken bakmıyorum. Korktuğum şeyi bu kadar küçük düşüncelere indirgeyemezsiniz."

"Söylediklerimi bu şekilde anladıysanız özür dilerim. Bu durumda Rainier görevlerimizin, ne kadar istesem de kimseye açıklayamayacağım bazı yönlerini biliyor. Bilmek isteyebileceğin şeyleri sana her zaman söyleme özgürlüğüne sahip olmayacağım, Vienna ve sen de bununla yaşayabilmelisin. Çoğu zaman yalnız çalışıyorum. Sam'in kullandığımız kodu okuma yeteneği var. Sana öğretmek için izin almak için elimden geleni yapacağım, ancak bu döngülerde söylenenler genellikle gizli olduğundan, cevap büyük olasılıkla hayır olacaktır."

"Herkesin ne söylendiğini duyabileceği bir döngüde olmak istemiyorum. Sadece acil bir durumda iletişim kurabilmek istiyorum. Ya hamileysem ve erken doğum yaparsam? Bebekle ilgili bir sorun mu var? Benimle ilgili mi? Bilmek istemez miydin?"

En çok da yaralanıp yaralanmadığını bilmek isterdi. Vurulmuş. Bıçaklanmış. Vücudundaki yara izlerini gördü. Rainier'inkini de. Bunlar çok gerçektir.

Zale, her seferinde kalbine dokunan bir nezaketle onu kendisine çevirdi ve çenesini kaldırdı. "Kartanesi, ayrılmak zorunda kaldığımda benim için endişeleneceğini biliyorum. Ben de senin için endişeleneceğim. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız. Bulmak zorundayız." Başparmağının ucu alt dudağının kıvrımında hafifçe kaydı. "Senden ve nasıl olduğundan haber almadan gitmek istemiyorum."

ve seni endişelendirmek istemem. Eğer yaralanırsam, bir şekilde sana haber veririm. Bunlar üzerinde çalışabileceğimiz şeyler."

"Kontratın bittiğinde gerçekten emekli mi olacaksın yoksa Rainier gibi mi olacaksın?" Bu da bir başka yakıcı soruydu. Ona göre, Rainier ne kadar yetenekli ve deneyimli olsa da sahada kalmamalıydı. Bu şekilde ölmek isteyip istemediğini merak ediyordu. Ya da politik bir merdivene tırmanmak mı istiyordu? Kendi alanında bir tane var mıydı? Bilmiyordu, hatta umurunda bile değildi.

"Bunu konuşmuştuk, Vienna. Bu nereden çıktı? Neden birdenbire bizden yeniden şüphe duymaya başladın? Sana çıkacağımı söylemiştim..."

"Evet." Bunun üzerine atladı. "Çıkacağımı söyledin, ama çıkmak istediğini değil. Arada bir fark var. Büyük bir fark. Sam çıkmaya hazırdı. Bu kararı kendi başına vermişti. Benim için sevdiğin bir kariyeri bırakmanı istemiyorum. Eninde sonunda bana kızacaksın. Kızacağımı biliyorsun."

"Kar tanesi, dur. Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam. İstemeseydim dışarı çıkmazdım. Benim hakkımda bunu öğreneceksin, ama şimdilik sadece sözüme güvenmek zorundasın. Sıkılacağımdan endişelendiğini biliyorum. Yosemite'ye baktım ve orada yapılacak her türlü şey var. Tam da yaşamak istediğim türden bir ülke. Orada seninle yaşamak ve bir aile kurmak konusunda bir sorun görmüyorum. Öngöremediğim bir şey çıkarsa, o köprüye geldiğimizde geçeriz."

Adamın sesindeki samimiyeti duydu ve bu onu sürekli kör eden korkularını yatıştırdı. "Bu konunun gündeme gelmesini neden engelleyemediğimi bilmiyorum."

"Böyle olacağı konusunda beni uyarmıştın ve bana her zaman şans verdiğin sürece seni rahatlatmakta sorun görmüyorum."

- - -

o GECE GEÇ SAATLERDE, havuzda yüzdüğü, arkadaşlarıyla güldüğü, en güzel yemekleri yediği, erken kalkmak zorunda olmalarına rağmen geç saatlere kadar içtiği en rahatlatıcı günün ardından, Zale gizlice odasına girdi ve onunla birlikte yatağa girdi. Onunla her zaman olduğu gibi doymak bilmez biriydi. Vienna da aynı derecede talepkârdı ve Zale her seferinde anlayışlıydı.

Rüya onu uyandırdı, nefesi ciğerlerinde tıkanı, anılar içine aktı. *Onlara asla güvenemezsin, Vienna. Sana her seferinde yalan söyleyeceklerdir.*

İstediklerini elde ettikten sonra seni paramparça ve kırılmış halde bırakıp gidecekler.

Bunu ona söyleme, Avril.

Bu doğru. Doğru olduğunu biliyorsun. Beni sevdiğini sanmıştım. Bebek yapmadığını ve ondan kurtulmam için bana para vereceğini söyledi. İstersem daha sonra da görüşebileceğimizi ama kariyeriyle uğraştığını söyledi. Bunu anladığımı sanıyordu. Kariyerini hiç konuşmadık bile. Kürtajı düşünmediğimi söylediğimde, kendi başıma olduğumu söyledi.

O doğru kişi değildi, Avril. Bütün erkekler böyle değildir.

Öyledirler. Her biri. Onun asla böyle hissetmesini istemiyorum. Hiçbir zaman. Şu halime bak. Yıkılmış ve yalnız. Eğer sen olmasaydın, Mitzi, ona ne olurdu? Ben öldürdüm ve o da sisteme girerdi.

Onu seviyorum. Sevdiğimi biliyorsun. Onunla ilgileneceğim. Yasal olmasını istiyorum, böylece bana asla geri dönemez.

Bir sigorta poliçem var. Fazla değil ama bir süreliğine yardımcı olur. İstersen para gönderir.

Ondan hiçbir şey istemiyorum. Onu istemedi. Sadece haklarını devretmesi için imza attır.

Avukattan bunu yapmasını uzun zaman önce istemiştim.

Vienna gözlerini kapattı. Öz annesi. Avril. Onu hayal meyal hatırlıyordu. Avril öldüğünde kaç yaşındaydı? Avril yıllarca ona mantrasını tekrar tekrar fısıldamıştı. Onlara güvenilmez. Size yalan söylerler. İstediklerini elde etmek için duymak istediğinizi düşündükleri her şeyi söylerler.

Öz annesi ona gerçek bir ilişkiden duyduğu derin korkuyu aşılarmış, bebekken ve yeni yürümeye başlarken onu sallamış, kızını korumak için gerçek olduğuna inandığı şeyleri fısıldamıştı. Mitzi onu durdurmaya çalışmış, o da bunu onun önünde yapmayı bırakmıştı. Vienna bu kadar erken yaşta böyle bir telkinin üstesinden gelmenin son derece zor olabileceğini biliyordu.

Döndü ve normalde yaptığı gibi Zale'den uzaklaşmak yerine ona daha da sokuldu. Mitzi'yle Avril'le ilgili anıları hakkında konuşacak, sonra da Zale'ye hatırladıklarını anlatacaktı. Sonunda korkularının temeline inmek onu çok rahatlatmıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabah dört buçuk erken gelmişti, özellikle de Vienna gecenin çoğunu Zale ile sevişerek geçirdiği için. Kiraladıkları Airbnb, Red Rock'a yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaydı çünkü tırmanmayı, bisiklete binmeyi ve kafeleri ziyaret etmeyi planlıyorlardı. Ne yazık ki bu onları Hoover Dam Lodge and Casino'dan yaklaşık bir saat uzakta bırakıyordu; burada rehberleriyle buluşacaklardı ve rehberleri onları Colorado Nehri'ndeki kano gezisine katılacak diğerleriyle birlikte minibüslerle fırlatma alanına götürecekti.

Rehberlik şirketi gerekli tüm izinlere sahipti ve onları Hoover Barajı'na götürmek için kimliklerini kontrol etmekten sorumluydu. Vienna, gezinin bir bölümünde nehrin bir kıyısının Arizona'da, bir kıyısının Nevada'da olmasının ve yine de Colorado Nehri üzerinde Mead Gölü'ne doğru seyahat edecek olmalarının çok havalı olduğunu düşündü.

Vienna kâbusundan bahsetmeden önce yola çıkmalarını bekledi. Bunlar onun en iyi arkadaşlarıydı. "Dürüst olmak gerekirse öz annemi hatırlamadım, hatırlamam gerekirdi. Diğer her şeyi bu kadar kolay hatırlarken onu unutmuş olmam çok garip. Adı Avril'di ve ben onu bile hatırlamıyordum."

Harlow, "Onu kaybetme anılarının çok acı verici olması mümkün," diye önerdi.

"Belki," diye düşündü Vienna. "Bilmiyorum. Ama bana erkeklere güvenilmeyeceğini ve onların yalancı olduğunu söylemesini bile bastırdım. Bana her sarıldığında bunu fısıldardı. Üstesinden gelemediğim bir bilinçaltı telkini gibi. Zale'nin çalışmasını ve uzun süreler ortadan kaybolmasını kabul edebiliyorum ama benimle kalacağından, söylediklerinin gerçek olduğundan şüphe duyuyorum. Bu adamlar, eğer bir görevdeyseler, istediklerini elde etmek için ne söylemeleri ya da yapmaları gerekiyorsa onu yapmakta çok iyiler."

Stella, "Ama sen bir görevde değilsin," diye işaret etti.

Vienna bir dakika dudağının kenarını çiğnedi ve sonra kaşlarını çatarak kaşlarını düzeltti. "Keşke Mitzi benimle Avril hakkında konuşsaydı. Bazı şeyleri anlamam çok daha kolay olurdu. Neden yapmadığını bilmiyorum." Gözleri Raine'inkilerle buluştu. "Hepimizin geçmişini araştırmak zorunda olduğunuzu biliyorum. Avril ve Mitzi hakkında herhangi bir bilgin var mı? Herhangi bir şey?"

Raine rahatsız görünüyordu. "Mitzi, Avril'in arkadaşıydı. Birlikte büyüdüler. Açıkçası pek bir şey bilmiyorum, bu şaşırtıcı ama üzerinde çalışıyorum. Görünüşe göre Avril Mitzi'ye hasta ve hamile olarak gelmiş ve Mitzi de onu yanına almış. Avril'in, babanın Mitzi'nin sizi resmen evlat edinmesine izin verecek şekilde haklarını devrettiğini söylediğini hatırladığınızı söylemişsiniz. Bu doğru değildi. Baba haklarını devretmemişti. Avril Mitzi'ye yalan söyledi ve sonra da yetkililere yalan söyleyerek babanın kim olduğunu bilmediğini söyledi ve ölümünden sonra seni yetiştirmesi için Mitzi'ye teslim etti."

Vienna, Mitzi'nin kendini nasıl bir karmaşanın içinde bulacağını hemen fark etti. Bekâr bir kadının, özellikle de bir lezbiyenin bir çocuğu evlat edinmesi o kadar kolay olamazdı. Babanın izini bulmaya çalışması ve haklarından vazgeçmeyi reddetmeye devam ederse mahkemede onu ebeveynlik haklarından kurtarması gerekecekti.

Zehra, "Baban senin varlığından bile haberdar olmayabilir," diye cüret etti.

"Belki," diye kabul etti Vienna. Öz annesinin sesini duyduğunda Mitzi'ye sevdiği adamdan -kürtaj yaptırmasını isteyen adamdan- bahsetti. Sesi yalan söylüyormuş gibi gelmiyordu. Kalbi tamamen kırılmış gibiydi. Paramparça. "Sanırım Avril ona söyledi. Sanırım kariyerine odaklanmıştı ve ona kürtaj yaptırmasını söyledi. O da reddetti ve Mitzi'ye gitti. Geriye kalanları neden onun haklarından feragat etmek için uydurduğunu bilmiyorum ama Mitzi'nin Avril'in yalan söylediğini anladığında neden bu konuyu açmak istemediğini anlayabiliyorum."

Harlow başıyla onayladı. "Mitzi seni kaybetmekten çok korkardı. Seni yasal olarak büyütme hakkına sahipti ve seni hiçbir zaman resmen evlat edinememiş olsa bile bu yeterince iyi olmalıydı."

"Avril öldüğünde ben kaç yaşındaydım?" Vienna Raine'e sordu.

"Avril sen beş yaşındayken öldü. Kanseri yavaş yavaş vücuduna yayılmıştı ve Mitzi ona çoğunlukla evde, hemşire olan arkadaşlarının yardımıyla baktı. Mitzi'nin çevresinde Avril'in hastalığı boyunca ona çok destek olan bir arkadaş çevresi vardı ve ona -ve sana- bakmasına yardımcı oldular."

Vienna kaşını tekrar ovuşturdu. "O günler benim için çok belirsiz. Mitzi'yle ve hatta onun arkadaşlarıyla yaptığımız pek çok şeyi hatırlıyorum. Masa oyunları, kâğıtlar, örgü örmeyi ya da tığ işi yapmayı öğrenmek. Kedilerini. Kedilerini gerçekten çok severdim. Ama Avril'i hatırlayamıyorum. Bu beni gerçekten rahatsız ediyor. Ayrıntıları bu kadar net hatırlarken bunu yapabilmem gerekirdi."

"Travma komik bir şey," dedi Shabina. "Hafızamdan tamamen silinmiş zaman dilimlerim var. Beni esir alanlarla birlikte olduğum süre boyunca değil ama sonrasında, ailemle birlikte eve döndüğümde. Onlarla konuşurken birden ne konuştuğumuz hakkında en ufak bir fikrim olmadığını fark ediyorum."

Zehra başıyla onayladı. "Özellikle küçük bir çocukken, çok korkutucu bir olay ya da anlamadığınız bir hastalık karşısında kapıyı kapatmanın normal olabileceğini düşünüyorum."

Harlow iç çekti. "Bunu sana söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm Vienna, ama sen bir hemşiresin. Kanserin Avril'in beynine yayılmış olabileceğini biliyorsun. Annen sanki yas tutuyormuş ve hatta bazen aklını kaçırmış gibi konuşuyor. Mitzi işaretleri fark etmemiş olabilir. Avril'in söylediği ya da yaptığı ve ona gayet makul görünen şeylerden bir çocuğu koruması gerektiğini bilemezdi."

Vienna, Harlow'un doğruyu bulmuş olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordu. Tümörlerin nerede olduğuna bağlı olarak, Avril her türlü sanrıdan muzdarip olabilirdi.

"Biliyor musun, özgüven konusunda hiçbir zaman sorun yaşamadım," diye arkadaşlarına dert yandı. "Zale ile tanışana kadar biriyle ilişkim olup olmaması hiç umurumda olmadı. Ona çok fena aşık oldum. Beni terk ettiğinde ve benimle iletişime geçmediğinde, düşündüğümde çok daha fazla yıkıldım. Bunu kabullendim, çünkü ben bir erkeğin peşinden koşacak türden bir kadın değilim ve Vegas'ta onunla tekrar karşılaştıktan sonra bile bu deneyimi tekrarlamak istemiyordum."

Harlow, "Ama sonuçta bu deneyimi tekrarladın," diye belirtti.

Vienna başını salladı. "Konuştuk ve neler olduğunu anlattı ve ben de ona inandım. Görevinden sonra benimle temas kurmayı planlamıştı. Beni nasıl güvende tutacağını bulması gerekiyordu. Sam'in aksine, o hâlâ çalışıyor olacak."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Zehra sordu.

Shabina, "Haftalarca, belki de aylarca iletişimsiz kalacak," dedi.

"Bunun farkındayım. Şu anda olduğu gibi kimseyle çıkmıyorum ya da kimseyle birlikte olmuyorum," dedi Viyana. "Onun için endişeleneceğim. Buna engel olamam ama o benim seçimim. Beni onun kadar ilgilendiren başka biriyle birlikte olmadım. Beni güldürüyor. Açık havayı benim gibi seviyor. Herhangi bir konuda fikrimi söylediğimde beni dinliyor ve söylediklerimi gerçekten duyuyor ve görünüşümden dolayı bana pek zeki değilmişim gibi davranmıyor. Onunla birlikte olmayı seviyorum."

"Bu görevden sonra sana geleceğinden emin misin?" Raine sordu.

Vienna başını salladı. "Evet. Onu ikna etmek biraz zaman aldı. Başta ona inanmadım ama beni her şeyin yolunda gitmesi için bir yol bulmaya çalıştığına ikna etmeyi başardı. Bana geçmişi hakkında epeyce şey anlattı. Saatlerce konuştuk. Dürüst olmak gerekirse, kollarına düşmek istememe rağmen düşmedim. Bunun olmayacağını açıkça belirttim. Ona karşı dürüst oldum ve gerçekten incindiğimi ve bunu tekrar yaşamak istemediğimi söyledim. Ona bir otel dolusu istekli kadın olduğunu ve onlardan birini bulmasını söyledim."

"Ah," dedi Zehra. "Bunu önermek bile seni incitmiş olmalı."

"Acıttı. Onu başka bir kadınla görmenin beni öldüreceğini biliyordum ama oraya tekrar onunla gidemezdik ve beni onun yaptığı gibi terk edemezdi. Onunla her şeye yeniden başlama kararını vermeden önce gerçekten uzun süre düşünmek zorunda kaldım. Bunu kalıcı bir ilişki haline getirmek istediğini açıkça belirtti."

Kano gezisi için saçlarını örmüş ve kalın örgüyü başının tepesine dolamıştı ama alışkanlıktan olsa gerek, sanki saçlarını kulaklarının arkasına itebilecekmiş gibi yanlardan itiyordu. "Avril'in, erkeklerin istediklerini elde etmek için bir kadının duymak istediği her şeyi söyledikleri ama yalan söyledikleri konusunda beni uyaran sesi hâlâ kulaklarımda. Benimle kalıcı olarak birlikte olmak istediğini söylemesini istiyordum ama sonra beni yatıştırmak için böyle söylediğini düşünerek ona kızıyordum. Bu benim sorunum ve bu konuda ona karşı dürüst oldum. Bana karşı son derece sabırlı olduğu için şanslıyım."

"Senin adına sevindim, Vienna," dedi Harlow. "Özellikle de sabırlı olduğu için. Ona öz annenden bahsettin mi?" Başını iki yana salladı. "Henüz değil, ama anlatacağım."

"Raine, Vienna'nın babası hakkında hiçbir şey bulamadın mı?" Shabina sordu.

Raine kaşlarını çattı. "İlk araştırmamda hiçbir şey çıkmadı. O büyük gizemli adamdı. Hiç şaşırmadım. Avril açıkça Mitzi'nin ya da yetkililerin onu teşhis etmesini istemiyordu. Ayrıca onun Mitzi'yi bulmasını da istemedi. Mitzi okul arkadaşıydı ama aynı sosyal çevrede değildi. Parası yoktu ve okuldaki çocuklar onun lezbiyen olduğundan şüpheleniyorlardı. Oldukça acımasızlardı. Avril çok güzel ve popülerdi. Aynı zamanda çok şefkatli ve tatlıydı. Mitzi'yi savundu, onunla arkadaş oldu. Bu dostluk gerçektir. Karşılığında hiçbir şey istemedi."

Vienna öz annesi hakkında bunları duymaktan hoşlanmıştı. Ayrıca Mitzi'nin Avril'e neden bu kadar sadık olduğunu da biraz açıklıyordu.

"Avril açıkça Mitzi'den hoşlanıyor ve onunla takılıyordu, kimsenin onun kadınları erkeklere tercih ettiğini düşünmesini umursamıyordu. Avril çok popüler olduğu için sonunda Mitzi de onun arkadaş çevresine kabul edildi ve kimse Mitzi'ye zalimce bir şey söylemeye cesaret edemedi ya da tıpkı Avril gibi onu tanıdıktan sonra sevdiler."

"Bu beni mutlu ediyor," dedi Vienna. "Mitzi'nin vücudunda kötü bir kemik bile yok. Birinin ona karşı acımasız olabileceği fikrinden nefret ediyorum. Avril onun çocukluğunu kolaylaştırdığı için minnettarım."

Harlow, "Mitzi'nin sonunda Avril'in hayatını kolaylaştırmış olması adil görünüyor," dedi.

Zehra, "Hayatın dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmesi ne tuhaf," diye onayladı.

Vienna bir esneme y i bastırdı ve Stella dikiz aynasına bakarken yakalayarak güldü. "Zale'in bu sabah odanızdan gizlice çıktığını görmediğimi sanmayın."

"Bu yüzden mi sürekli esniyor?" Zehra sordu. "Sana inanamıyorum, seni küçük aşüfte."

"İşte tam da bu yüzden esneyip duruyor," dedi Stella. "Ve o senin nehirdeki ortağın. Seninle birlikte kanoya biniyor."

"Ne? Senin benim ortağım olduğunu sanıyordum, Stella," diye itiraz etti Zehra.

"Senin hayatında değil. Ben o kadar iyi değilim, sen de değilsin. Herkesin o kadar gerisinde kalırdık ki kaybolurduk."

Zehra güldü. "Bu muhtemelen doğru. Ben daireler çizerek kürek çekiyorum, Stella ise daha kötü. O geriye doğru kürek çekiyor."

"Bu sadece sana çikolatayı geri vermediğim için kürekle kafama vurmandan sonraydı."

"Bu bir kazaydı ve sen de bunu biliyorsun. Kuru pakete ulaşmaya çalışıyordum ve aptal kürek bir şekilde benden uzaklaştı ve etrafımda döndü ve

kafana vurdu. Hepsini kendine saklamak yerine bana bir çikolata vermeliydin."

"O küreği salladın mı yoksa bıraktın da kendi kendine mi sallandı?" Stella soruyu talepkr bir sesle yöneltti.

"Asla kesin olarak bilemeyeceksin, değil mi?" Zehra burnunu havaya kaldırarak sordu.

"Eyvah," dedi Vienna. "Seni arkamdaki kayıkta istediğimden emin değilim. Muhtemelen n tarafta olmalısın, sana her zaman göz kulak olabileceğim bir yerde."

"Onun için tek yer orası," dedi Stella. "Tam onu görebileceğin yerde."

"Belli ki, kafana yediğin darbe iddia ettiğin kadar sert değilmiş." Zehra'nın koyu renk gözleri kısıldı. "Bunca zaman bana kendimi suçlu hissettirdin ama o kadar da incinmemiştin."

"İpucu oynadığımız her seferinde ilk benim gidip en sevdiğim kişiye sememi sağladı," dedi Stella.

"Bu yüzden mi hep ilk sen gidiyordun ve kimin ilk gideceğini görmek için zar atmıyorduk?" Harlow sordu. "Zehra ne olursa olsun her zaman seni destekledi."

Stella güldü. "Suçluluk duygusu. şantajdan daha iyi."

"ok hoş," dedi Harlow. "Demek benimlesin, Stella. Raine ve Shabina da birlikteler. Raine tonlarca deneyime sahip ve Shabina güçlü. Birlikte iyi iş çıkaracaklar."

"Hoover Dam Lodge and Casino yaklaşıyor," diye duyurdu Stella. "Herkes kimliğini yanında bulundursa iyi olur. Minibsler beklemez. Görünüşe göre, bugün nehirde grup çıkaran iki şirket var, bu yüzden hemen arkamızdan biri kalkacak. Acele etmemizi istiyorlar."

Vienna, Benny Dobsin'in herkesi kontrol ettiğini görünce şok oldu. Gruplarının rehberi olarak açıkça işaretlenmişti ve rezervasyon yaptırdıkları River Adventures şirketinden Clay Fontaine olarak tanımlanan başka bir adamla birlikte. Benny'nin elinde bir pano vardı ve her kimliği titizlikle kontrol ediyordu. İkinici rehberin tüm teçhizatla ilgilendiği açıktı.

Benny'yi görmek bile Viyana'yı germişti. Onu ilk olarak, bisiklet yoluna çıkmadan önce Zale'in kiralık kamyonetinin bırakıldığı Blue Diamond gece park yerinde grmşti. şimdi de burada, Stella'nın 4Runner'ını bırakacakları yerdeydi. Bu ona büyük bir tesadüf gibi göründü.

Küçük çantasını aldı, omuzlarını silkti ve güneş şapkasını kayışların arasına yerleştirdi. Çok açık tenliydi ve güneşten korunmak için geniş kenarlı şapkaya ihtiyacı vardı, yoksa kuşluk vakti istakoza dönerdi. Çoğunlukla kendileri gibi şort ve atlet giymiş olan diğer turistlere katıldılar. Bazıları hafif ceketler giymişti ama çoğu güneşli güne hazırlık olarak sadece atlet giymişti.

Kadın kimliğini uzattığında Benny ona sırttı. "İsminizi tanıdım ve grubunuza indirim yaptım, Vienna. Şirketin yanı sıra bisiklet kiralama ve tur şirketinin de sahibiyim. Burada büyüdüm ve her iki işi de yıllar önce kurdum."

Onunla konuşurken bile kimliğini iyice kontrol ettiğini görebiliyordu.

"Yapmayı çok sevdiğim işlerin bu kadar tutacağını hiç düşünmemiştim. Gidebilirsin." Onu ileriye doğru salladı ve bir sonraki kimliğe uzandı.

İtiraf etmeliydi ki, iş sahibi olması mantıklıydı. Benny buralıysa, Vegas'ta büyümüşse, hayatının büyük bölümünde tırmanmış, bisiklete binmiş ve nehirde koşmuş, hatta kâğıt oynamış olmalıydı. Birçok işletme sahibi kendi işinde çalışıyordu, özellikle de rehberler. Yine de, Stella'nın 4Runner'ının bütün gün park yerinde korumasız duracağını ve her şeyin olabileceği nehirde olacaklarını bilmek onu inanılmaz derecede geriyordu.

Zaman çok önemli olduğu için minibüse binmeleri için ısrar ediliyordu. Başka bir rehberlik şirketi onlarınkinin arkasındaydı ve hemen yola çıkmaları gerekiyordu ve zamanlarını kaçıramazlardı. Bu da arkadaşlarını toplayıp Benny'nin kumar oynadığı adamlardan biri olduğu ve hemen kaybettiği konusunda onları uyaracak zamanı olmadığı anlamına geliyordu. Son galibiyet için onu yarış dışı bırakan kendisi olmuştu. Yeterince nazik davranmıştı ama aldığı uyarıdan sonra bunun bir önemi olmayabilirdi. Ama o zaman da tüm oyuncular hakkında uyarılmıştı.

Vienna minibüsteki yerine otururken içini çekti. Arkadaşları etrafındaydı ama onlarla birlikte kano macerasına çıkacak diğerleri de öyle. Özel bir konuşma yapmak için fazla yakındı.

Raine onunla göz göze geldi. "Benny Dobsin'in River Adventures'in sahibi olduğunu bilmiyordum." Sanki Benny eski bir arkadaşlarıymış ve onun bu işin sahibi olduğunu yeni keşfediyorlarmış gibi rahat bir ses tonuyla söyledi.

Vienna da onu takip etti. "Benim için de sürpriz oldu. River Adventures ya da Desert Biking Rentals and Tours hakkında bana hiçbir şey söylemedi."

"Her iki işletme de çok büyük. Çok mütevazı biri," diye devam etti Raine.

"Hayatı boyunca burada yaşadı ve nehri avucunun içi gibi biliyor," diye doğaçlama yaptı Vienna. "Benny bana küçüklüğünden beri çölde ata bindiğini söyledi."

"Bütün ünlülerle de kâğıt oynamıyor mu?" Raine sordu.

"Sanırım öyle. Gerçekten çok iyi." Vienna başını öne eğdi, turnuva sırasında hem dışarıda hem de içeride kumarhanenin duvarlarına asılan iğrenç dijital resimlerden onu tanıyabilecek birileri çıkarsa diye kısmen Harlow'un arkasına saklandı. Turnuva günlerdir televizyonda yayınlanıyordu. Umarım minibüsteki hiç kimse büyük bir poker hayranı değildi. Koltuğunda daha da kamburlaştı.

Benny direksiyona geçti ve minibüsün kapıları kapandı. Onları Hoover Barajı'na doğru götürürken, kalkış noktasına geldiklerinde çok hızlı hareket etmeleri gerektiğini söyledi. Orada bir Porta-Potty vardı. Gitmeniz gerekiyorsa, hızlı gidin. Eğer yapmayacaksanız atlayın çünkü diğer şirket arkalarından gelecek ve hızlıca suya indirmek isteyecekti. Kanoları dik merdivenlerden nehre kadar taşımak zorunda kalacaklardı.

Minibüs Hoover Barajı güvenlik kontrol noktasında durdu ve Benny onları suya indirme alanına götürmeden önce izinlerini ve kimliklerini gösterdi. Diğer minibüs kanolarla birlikte çoktan oradaydı. Benny onlara kano kullanmanın ve su güvenliğinin temelleri hakkında talimatlar verdi ve herkesin her zaman bir can yeleği giymesi gerektiğini açıkça belirtti. Onlara eşyalarını nasıl kuru tutacaklarını gösterdi, sudaki ciddi sınır alarının olduğu çizgiyi işaret etti ve kimsenin ona yaklaşmaması gerektiğini söyledi. Suyu girdikten sonra, herkesin aynı anda denize açılması için beklemleri gerekiyordu. Mümkün olduğunca birlikte ve Porta-Potty'nin dışında kalmanın önemli olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Viyana ve Zehra kanolarıyla birlikte çok dik merdivenlerden inmeye başladılar. Dar basamakların bu kadar zor olması onu biraz şaşırtmıştı. Tırmanırken ya da yürüyüş yaparken arduvaz, granit ve diğer kaya türlerinde gezinmeye alışkındı, ancak başının üzerinde bir kayık varken bunu garip hale getirdi. Beklediği gibi, Zehra tüm bu süre boyunca şikayet etti ama bir kez bile sendelemedi. Vienna'dan çok daha kısaydı ve Vienna ağırlığın ona binmesini engellemek için onu yüksek tarafa koydu.

Kayıklarını yerleştirdikten sonra Vienna tekrar yukarı baktı ve birlikte gelen yaşlı kadınlardan ikisini fark etti. Bir tanesinin gümüşü saçları başının etrafında sekiz şeklinde örülmüştü. Bir atlet ve şort giymişti.

ve formda görünüyordu. Arkadaşı biraz daha kısaydı ve gümüş rengi koyu renk saçları kısa kesilmişti. Atletinin üzerine hafif bir kazak giymişti ama şort da giymişti. İkisi de kayıklarını denize indirmeye giden dar ve dik merdivenlerden aşağı indirmeye çalışırken belli ki zorlanmışlardı.

"Harlow," diye seslendi Vienna ve çenesini iki yaşlı kadına doğru salladı.

Harlow hiç tereddüt etmeden onu merdivenlere kadar takip etti. Vienna iki kadına gülümsedi. "Ben Vienna, bu da arkadaşım Harlow. Yardım ister misiniz? Merdivenler son derece dik. Sizin için kayığınızı taşımamızın bir sakıncası yok."

"Olur mu? Ben Elsa Robinson," dedi gümüşü saçlı olan. "Bu da arkadaşım Verma Shaley. Bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Kano kullanmayı biliyorum. İkimiz de Zümrüt Mağarası'nı görmek için sabırsızlanıyoruz."

Vienna ve Harlow, Benny ve diğer rehber Clay Fontaine'in beklediğinin farkında olarak kayığa bindiler. Arkalarında iki yaşlı kadınla birlikte diğerlerine yaklaştıklarında Vienna, Zehra'nın kur yaptığını fark etti. Başta Benny olmak üzere iki adam ona sıırıslıkam aşık görünüyordu. Bu alışılmadık bir durum değildi. Zehra gizemli gülümsemesinden başka bir şey yapmıyordu ve erkekler ayaklarına kapanıyor gibiydi. Kulağa boğucu gelmeyi başaran bir aksanı vardı ve gözleri o kadar karaydı ki neredeyse siyahtı. Bu durumda, Vienna onun iki erkeğin dikkatini kasıtlı olarak dağıttığını biliyordu, böylece yaşlı kadınlara karşı sabırsızlanmayacaklardı.

Benny onun kayığa binmesine yardım ederken Zehra'ya sıırıtarak baktı. Kimsenin Viyana'ya ya da iki yaşlı kadına yardım etmeyeceği kesindi. Zehra bunu hak ettiğini düşündü, koyu renk gözleri ve yumuşak, gizemli gülümsemesiyle Benny'ye baktı. Harlow Stella'nın arkasındaki koltuğuna oturdu. Diğer herkes suya girmişti ve gitmeye hazırdı, sadece onları bekliyorlardı.

İlk durakları olan ve barajdan bir milden daha az uzaklıkta bulunan Sauna Mağarası'na doğru yola çıktılar. Vienna, Elsa ve Verma'nın ne yaptıklarını bildiklerinden emin olmak için kanosunun önünde kalmalarına izin vermek için geride kaldı. Şaşırtıcı bir şekilde, kayıklarını suda birlikte, mükemmel bir senkronizasyon içinde manevra yapmakta son derece iyiydiler. Deneyimli olduklarını söylerken abartmıyorlardı. Kürekler suyu pürüzsüzce kesiyordu.

Vienna iki yaşlı kadın için endişelenmesine hiç gerek olmadığını biliyordu. Öte yandan, iki genç adam vardı - minibüsten doğru hatırlıyorsa Burt ve Blane Watson kardeşler - kutlama yapıyorlardı

Blane'in cam üfleme okulundan mezuniyeti. Her birkaç dakikada bir kayıklarını daireler çizerek döndürüyor ve bağırp çağırıyorlardı. Kanonun ön tarafındaki Blane sürekli olarak kardeşine su fırlatıyor, o da karşılık veriyordu.

Vienna kimsenin eğlenmesine aldırımıyordu ve iki oğlan da onlara ayak uyduruyor gibiydi ama Liza Fremont adında genç bir kadın vardı ve herkese çok deneyimli olduğunu defalarca söylemişti. Tek başına bir kanoya binmişti. Viyana'ya çok güçlü görünmüyordu ve Benny, diğerlerinin gerisinde kaldığında onu kontrol etmek için birkaç kez geri çekildi.

Kanolarını park edip kıyıya çektiler, Liza hariç herkes orada olana kadar. O bir türlü kıyıya yanaşamıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, akıntıya karşı aç yapamıyordu. Kulaç atıyor, kulaç atıyor ama kayığı ileri değil geri gidiyordu. Benny onu çekmek için dışarı çıktı ama Viyana Liza'nın yardımından çok köstek olduğunu görebiliyordu. Benny kanoyu akıntıya doğru çekmeye çalışmaktan vazgeçmek zorunda kaldı. Onun etrafında dönüp farklı bir aç denedi. Bu kez Liza kürek çekmek için biraz daha çaba harcadı ama akıntı onları mağlup etti.

Liza limana yanaşamazsa, diğerleri Sauna Mağarası'nı keşfedemezdi. Bir arada kalmak zorundaydılar. Kimse hayal kırıklığını dile getirmedi, sadece kanolarına geri dönüp Liza ve Benny'ye suda katıldılar ve bir sonraki hedefleri olan Goldstrike Kanyonu'na doğru kürek çekmeye başladılar.

Sabah zaten çok sıcaktı, güneş suya vuruyor ve bir yandan diğer yandan yükselen kaya duvarlarından yansıyor. Vienna güneş şapkasını takmayı akıl ettiği için minnettardı. Sadece yüzünü değil, omuzlarını ve göğsünü de gölgeleyen çok geniş bir kenarı vardı. Eninde sonunda kollarını, sırtını ve boynunu da koruyan yüzme tişörtünü giymek zorunda kalacağını biliyordu ama şimdilik esintiyi ve sudan gelen serin havayı takdir ediyordu ve güneş henüz o kadar da yüksek değildi.

Burt ve Blane'in maskaralıklarına rağmen nehir huzurluydu. Arizona'nın bir tarafta, Nevada'nın diğer tarafta olması hoşuna gitmişti. Bu çok garip bir olgu gibi görünüyordu.

"Goldstrike Kanyonu'nun insanları öldürmesiyle tanındığının farkındasın, değil mi Vienna?" Zehra dönüp ona bakarak sordu. "Dün gece çeşitli duraklar hakkında bir şeyler okudum. Liam Gram'ın çöle gömülüp garip bir heykel gibi kalması bir yana, şunu biliyor muydun?"

Mead Gölü'nde Yosemite de dahil olmak üzere diğer tüm ulusal parklardan daha fazla ceset mi var?"

Vienna bir süre ona baktı ve kürekle su fırlatma isteğine karşı koydu. "Dün gece uyumayıp ziyaret edeceğimiz yerler hakkında bir şeyler okudun ve şimdi birdenbire bana bunu mu söylüyorsun? Hem de çok geç olmuşken ve çoktan suya girmişken?"

Zehra memnuniyetle başını salladı. "Evet. Birinin bugün ziyaret edeceğimiz yerler ve içerdiği riskler hakkında tüm gerçekleri öğrenmesi gerekiyordu. Sam'in Stella'yı kasıtlı olarak buraya yönlendirip yönlendirmediğini merak ediyorum çünkü içten içe gerçekten evlenmek istemiyor. Ya da belki de Stella'yı sigorta ettirmiştir."

Vienna ona kaşlarını çatı, Zehra göremiyordu çünkü kürek çekerken çoktan arkasını dönüp tekrar önüne bakmıştı. "Neden gideceğimiz yerlerle ilgili korku hikâyelerine bakıyorsun ki Zehra? Korkunç olan her şeyde kâbus görüyorsun. Korku kitapları okumuyorsun, korku filmleri de seyretmiyorsun. Neden dün gece uyanık kalıp bu yerlerde ceset bulunmasıyla ilgili bir şeyler okudun ki?"

Zehra'nın gerçekten de korkutucu ya da kanlı şeylere karşı bir tiksintisi vardı, komik-korkutucu olması gerekse bile. Eski klasikler olsa bile korku filmlerini asla izlemezdi. Liam Gram'ın dişlerine kartlar takılmış halde çölde gömülü olarak bulunmasıyla ilgili hikayeyle oynamayı deneyebilirdi ama bu bile büyük olasılıkla ona kabuslar gördürmüştü.

Zehra birkaç kulaç atarak kaslarını çalıştırdı. Ufak tefekti ama bir atlet olduğuna şüphe yoktu. Dışarıdan bakanlara tembel görünebilirdi ve şikayet etmeyi severdi ama çaba gösterdiğinde onların etrafında daireler çizebilirdi. Bazen fazla çaba göstermesine bile gerek kalmıyordu. Koşarken, tırmanırken, kayak yaparken ya da hemen hemen her spor dalında vücudu çok verimliydi. Şaşırtıcı bir şekilde yapamadığı tek şey yüzmekti. Bir taş gibi batıyordu. Onlarla birlikte kanoya bindi ama asla can yeleği olmadan yüzmedi ve suya batarsa nefesini tutabilmek için sürekli su altına girme alıştırmaları yaptı.

"Zehra. Tatlım, neden bu bölgelerde meydana gelen gerçek ölümleri araştırıyorsun?" Vienna ses tonunu nazik tutarak zorladı. Bir nedeni olmalıydı. Zehra mazoşist değildi. Her bir yerde hayatların kaybedildiğini öğrenmenin heyecanı için kendine uykusuz geceler yaşatmazdı.

nehir kanosu turu boyunca duraklar. Suyun üzerinde olmak onu yeterince tedirgin ediyordu.

Zehra tekrar omzunun üzerinden baktı. "Senin için endişelendim," diye itiraf etti.

Ön koluyla çenesini ovuşturdu ve kürek çılgınca sallandı.

Vienna eğildi. Stella'nın kafasına nasıl bir darbe alabileceğini görebiliyordu. "Neden benim için endişelendin?"

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama bazen bazı şeyler hakkında çok güçlü duygulara kapılıyorum. Wallin'in sana Liam Gram'ın ağzında kartlarla çölde dik bir şekilde gömülü bulunduğu hikâyesini anlattığını duyduğumdan beri, güvende olmadığına dair bir his var içimde. Herkesin bunun sadece korkunç hikayelerden korktuğum için olduğunu söyleyeceğini biliyorum, ama bundan daha fazlası var."

Zehra'nın çok etkileyici yüzü sevimli ama çok endişeli bir ifadeye büründü. "Sanırım o adam seni tehdit ediyordu çünkü sen onu iskambilde yendin ve onun kırılğan egosu bunu kaldıramadı. Bu olabilir, Vienna. Gerçekten bu kadar basit olabilir. Bazı erkeklerin egoları o kadar büyüktür ki, üzerlerine gidersen korkunç bir kan davası başlatırlar ve kazandıklarını düşünene kadar da durmazlar."

Zehra tekrar geri döndü ve küreğini suya daldırarak güçlü bir vuruşla kayığı neredeyse yana çevirdi. Vienna otomatik olarak düzeltti. Zehra kendi hayatından mı yoksa Viyana'nınkinden mi bahsediyordu? Ya da her ikisinden? Zehra kesinlikle endişeliydi ama bu, gidecekleri çeşitli duraklardaki ölüm hikâyelerini araştırmakla nasıl bağdaşıyordu? Vienna içgüdülere ve onları takip etmeye inanırdı. Viyana'nın tehlikede olduğuna dair güçlü bir hisse sahip olduğu için Zehra'yla dalga geçmeyecekti.

Nehrin huzurunun her ikisinin de içine işlemesine izin verdi ve Zehra'nın omuzları tekrar çöküp gerginliği kaybolana kadar onu izledi.

"Şimdi Goldstrike Kanyonu'nun kıyısına geliyoruz, Zehra. Özellikle dikkatli olacağım," diye söz verdi.

Viyana kayıktan atlayıp kıyıya çıkarken Benny ayakta bekliyordu. Zehra'nın kayıktan inmesine yardım etmekle meşgul olduğu için ona başıyla selam vermeyi ancak başarabildi.

Zehra ona gülümsedi, uzun siyah kirpikleri gözlerini örtüyordu. "Ben de Viyana'ya dikkatli olmasını söylüyordum. Burada birkaç kişinin öldüğünü okumuştum. Bu doğru mu?"

Vienna olduğu yerde durdu. Zehra doğal bir flörtçüydü, aksanıyla flört eder gibi konuşuyordu. Çok sevimli görünüyordu, ama öyle bir kadın değildi.

erkekleri kasıtlı olarak yönlendirdi. Benny'ye sanki kahramanıymış gibi bakıyordu. Engebeli zeminde kendisine yardım etmesine bile izin verdi.

Benny, "Sıcağa maruz kalma nedeniyle çok sayıda ölüm oldu," diye kabul etti, "ama patika artık yaz aylarında kapalı. Turistler eskiden buradaki sıcaklıkla neye bulaştıklarının farkında olmadan yürüyüş yaparlardı. Bunlar jeotermal havuzlar. Şelaleler bile sıcak. Suyun içinde yürüdüğünüzde ne kadar sıcak olduğunu hissedeceksiniz."

Viyana'ya önünden yürümesini işaret etti ama Zehra'nın kolunu tutmaya devam etti, sanki Zehra tek başına zemini aşmayı başaramayabilirdi. Liza aceleyle ona doğru yaklaştı ve sanki üzerinden düşecekmiş gibi duran tek parça küçük elbisesiyle etrafında zıplayarak sorular sormaya başladı.

Benny içini çekti ve kendisine her şeyden çok eğlenerek bakan Zehra'ya baktı. Vienna onun kara kaşlarını kaldırıp esrarengiz bir gülümsemeyle iki yaşındaki çocuklardan doksan yaşındakilere kadar herkesi etkilediğini görmüştü. Benny, Liza'yı Colorado'ya geri götürecekmış gibi görünüyordu ama Vienna bunun mümkün olduğundan şüpheliydi. Kadın ona tutkal gibi yapışmıştı.

Rehberin dikkatini çekmek için onları yalnız bıraktı ve keşfe çıkan Harlow, Stella, Elsa ve Verma'ya katıldı. Raine ve Shabina ılık, sığ havuzlarda yüzdükten sonra küçük gruplarına geri döndüler.

"Orada neler oluyor? Zehra ne yapıyor böyle?" "Benny'den uzaklaşmak için uğraşıyor," Harlow dedi. "En azından o Onu terk edecekmiş gibi davranıyor. Liza Benny'yi Zehra'dan uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor ve Benny de can havliyle Zehra'ya tutunuyor. Sanırım köpekbalığı daireler çiziyor ve can simidinin elinden kaçmasını istemiyor."

"Onu böyle korkuturken çok eğleniyor," diye gözlemledi Shabina.

Arkalarında, dar geçitten yeni çıkmış olan Clay Fontaine, Burt ve Blane sığ ılık sudan geçerek kendilerini kıyıya ulaştıran kayalık patikaya doğru ilerliyorlardı.

"Şuna bak," dedi Clay, sesi biraz yüksek çıkmıştı. "Benny'nin şansı yaver gitti."

Liza'nın Benny'nin kolunu tutuşunu ve bileğini incitmiş gibi tek ayağı üzerinde zıplar gibi yapmasını izlediler. Zehra Benny ve Liza'ya yer açmak için geri çekildi, ama Benny Liza'nın bileğini yakaladı ve onu bir balık gibi kendine çekti.

"Zengin ve yakışıklı olduğu için böyle oluyor işte. O kuyruktan ben de bir parça istiyorum," dedi Clay, "ama böyle kadınların üzerine atladığını göremezsin."

Burt alçak sesle ıslık çaldı. "Bazı erkeklerin şansı yaver gider. Ben de bundan bir parça istiyorum."

Blane rehberle birlikte iki kadını inceledi. "Sanırım daha çok para kazanmamız gerekecek, Burt."

Burt, "Bilmiyorum, bazı kadınlar sevimli çocuk rolüne canıyor," dedi.

"Bunu bana öğretmen gerekecek," dedi Clay. "Onları sarhoş etmeliyim. Her seferinde işe yarıyor."

Harlow ve Vienna uzun, muzip bir bakış attılar ve sonra arkadaş çevrelerine göz gezdirdiler. Elsa ve Verma çoktan harekete geçmişlerdi. Elsa sürünerek Clay'in yanına geldi ve elini kolundan omzuna doğru uzattı.

"Beni sarhoş etmene gerek olduğunu sanmıyorum Clay, üzerine düşerim," dedi Elsa boğucu, güneyli bir sesle. "Verma? Tatlım? Ne düşünüyorsun? Onu eve, diğerlerinin yanına götürelim mi? Çok seksi bir adam arıyorlar. O bir nehir rehberi. Bence bu işe uygun."

Clay'in kahkahası sertti ama kadınlar üç adamın etrafında dönerken biraz telaşlanmış görünüyordu.

Harlow, "Bilmiyorum Elsa, bana da oldukça seksi görünüyor," dedi. "Stella evleniyor, ama geri kalanımız sadece iyi vakit geçirmek istiyoruz. Bu çocuklar buna uygun. Biz sadece bir parça kuyruk istiyoruz. Tilki kuyruklarına bakmayı seviyorum."

"Sen ve senin tilki kuyrukların, Harlow," dedi Vienna küçümseyerek. Blane'in şimdi kıpkırmızı olan çocuksu yanaklarını okşadı. "Hiç midilli oyunu oynadın mı? Ağzında bir ısırıkla harika görünüydün." Başparmağını Blane'in dudaklarında gezdirdi.

Üç adam ağızları açık, yüzlerinde şok ifadesiyle kadınlara baktı. Elsa ve Verma Clay'in kollarını, omuzlarını ve sırtını okşuyor, sanki o sadece bir nesneymiş gibi birbirlerine, diğer kadınların onunla ne kadar eğleneceklerini mırıldanıyorlardı. Bu sırada Vienna, Shabina, Harlow, Stella ve Raine, iki kardeşin çeşitli sapkın oyun biçimleri içinde ne kadar sevimli görüneceklerini tartışıyorlardı.

Üç adam çemberden kurtulmayı başardıklarında, sıcaktan ya da güneşten değil, kıpkırmızı olmuşlardı. Kadınlar kahkahalara boğuldu.

Elsa, "Bu çocuklara kadınları nesne olarak kullanmamaları gerektiğini öğretmeli," dedi. "Bütün bunları nereden öğrendin canım?"

"Her türlü araştırmayı yaparım," diye yanıtladı Raine. "İlginç şeyleri arkadaşlarıma aktarıyorum. Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin."

"Bir parça kuyruk istediğini söyledi," dedi Vienna. "Belki de o kadar kesin bir dil kullanmamalıydı."

"Gidip Zehra'yı kurtaralım ve gerçekten neyin peşinde olduğunu görelim," dedi Stella. "Bu sıcakta keşif yapmaktan kaçmak için her şeyi yapabileceğini sanmıyorum."

"Hava henüz o kadar sıcak değil," diye belirtti Vienna. "Su bile o kadar sıcak değil. Yaşadığımız yerde kaplıcalarımız var. Bizimle birlikte her zaman oraya gider."

"Doğru," dedi Stella. "Ama aslında kaplıcalara girmiyor. O Shabina'ya ya da benim tatil köyüme gidene kadar ya da kapalı jakuzi veya spa küveti olan herhangi bir yere gidene kadar bekler. Açık hava kaplıcasına girersek hepimizi öldürecek bir tür böcek olduğundan emin. Bir yanardağın patlayacağından ve o şekilde öleceğimizden emin olduğundan bahsetmiyorum bile."

"İçinizden biri *Dante's Peak*'i izlemesi için ısrar etti mi?" diye sordu Vienna. "Aksiyon-macera gecesi," dedi Harlow ve Shabina birlikte.

"İşte böyle," dedi Vienna ellerini havaya kaldırarak. "Hepiniz Zehra'nın böyle filmleri izleyemediğini biliyorsunuz. Artık bir daha asla kaplıcalara giremeyecek."

Kendini Liza'dan kurtarmayı başarmış olan Benny'ye ulaştılar. "Çabuk yüklenmeliyiz hanımlar," diye selamladı onları. "Diğer şirket hemen arkamızda ve biz de İzci Kanyonu'nda vakit geçirmek istiyoruz."

"Kanoya binmek için yardıma ihtiyacım olabilir, Benny," diye yalvardı Liza.

Elsa bir kaşını kaldırdı. "Senin bir sorunun mu var? Altmış üç yaşındayım ve kendi başıma binmekte hiç sorun yaşamıyorum. Sana yardım edebilirim."

Liza ona ters ters baktı. "Ben gayet iyiyim, teşekkür ederim."

"Clay boş," dedi Benny. "Kontrol etmem ve herkesin sağ salim döndüğünden emin olmam gerek. Clay." Sesini yükseltti. "Liza'nın yardıma ihtiyacı var."

"Boş ver," diye tersledi Liza ve kano sırasına doğru döndü.

Liza'nın arkasından giderlerken Elsa kolunu Verma'nın koluna doladı. "Ben sadece Clay'in, ailesi eski paradan geldiği halde neden Benny için çalışmakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Bütün servet ona miras kaldı."

"Belki de öyledir canım," diye devam etti Verma. "Muhtemelen parası için peşine düşen kadınlardan bıkmıştır. Nehirde servet avcılarını anlayabilirsin. Şirket sahibinin peşinden giderler ve asla onun yoluna bakmazlar."

Liza arkada oyalandıktan sonra Benny'ye dönüp Clay'i çağırıp kayığa binmesine yardım etmesini isterken Viyana gülmemek için kendini zor tuttu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Boy Scout Kanyonu nehrin Nevada tarafındaydı ve kıyısı kumluktu. Zehra diğerleriyle birlikte kayığın yanaşmasına yardım ederken kum hakkında yorum yaptı.

"Tüm o iğrenç kayalardan çok daha güzel," dedi Vienna'ya.

Viyana başını salladı. "Bu sefer bizimle keşfe gelmekten kurtulamayacaksın. Kanoları izlemek ya da kumdan kaleler inşa etmek yok. Rehberleri barakudalardan kurtarmak yok. Ya da beni potansiyel katillerden. İyi vakit geçirmek için buradasınız."

Zehra tepelerinde beliren dağa baktı. "Hava çok sıcak Viyana ve burası hakkında bir şeyler okumuştum. Üzerinize su dökülürken kayalara tırmanmak ve inmek için halatlar kullanıyorsunuz."

"Zehra, sen bir dağcısın. Yaptığın şey bu. Bu senin için büyük bir mesele değil."

Zehra yüzünü buruşturdu.

"Elsa ve Verma'nın muhtemelen yardıma ihtiyacı olacak. Liza'nın yardıma ihtiyacı olabilir. Sen ne yaptığını biliyorsun, o yüzden her ihtimale karşı gelmelisin."

Zehra abartılı bir iç çekti. "Peki. Ama o ipler eskiz gibi olacak. Ve yosunlarla kaplı olacaklar, çok sümüksü." Ürperdi.

Yine de Viyana'nın bildiği gibi kumları aşarak gruplarına katıldı. Elsa ve Verma da onlarla birlikteydi. Elsa kollarına, omuzlarına ve yüzüne daha fazla güneş kremi sürdü. Vienna bunun ona pek de iyi geldiğini düşünmüyordu; cildi kırmızımsı bir parlaklık almıştı. Tüpü ondan aldı ve Verma'ya dönmeden önce omuzlarına ve boynunun arkasına daha kalın bir kat uyguladı.

"Ben hiç yanmam," diye güvence verdi Verma. "Elsa gibi değil. Benim tenim böyle. O kar gibi beyaz ve ıstakoza dönüşüyor. Ben sadece koyulaşıyorum."

"Ve daha güzel," diye güvence verdi Elsa.

Verma güldü. "Bunu bana hep söylersin." "Çünkü gerçek bu."

Vienna arkadaşlıklarının bu kadar uzun yıllar sürmesinin çok tatlı olduğunu düşündü. Şu anda sahip olduğu kadınlarla olan dostluklarının da zamana karşı dayanıklı olmasını umuyordu. Kanocuları, suyun aşınmış parçaların üzerinden aktığı ve kaya yüzeyinin kenarlarından fırladığı dar geçitlere götüren Benny'yi takip ettiler.

Zehra iplerin sümüksü ve yeşil olacağını tahmin ettiğinde kesinlikle haklıydı. Onlar da kötü durumdaydı, kazaya davetiye çıkarıyorlardı. Tırmanmaya alışkın oldukları ve hayatta kalmak için ipe bel bağladıkları için, Viyana ipi eline alıp Benny'yi dar geçitten yukarı doğru takip etmeden önce altısı birbirine baktı. Kendini yukarı çekmek için ayaklarını ve ellerini kullanarak tırmanırken su hızla aşağı akıyordu.

İp eskiydi ama dayanıyordu ve kenara çekilip ipi Elsa'nın eline veren Zehra'ya başıyla işaret etti. Kadının yanında durdu ve üzerine dökülen suyla nasıl tırmanacağına dair talimatlar verdi. Yüzüne gelmiyordu ama yine de tırmanmaya alışık olmayan biri için sıkıntı ve dikkat dağıtıcıydı. Ona bakan Vienna, Elsa'nın yüzündeki kararlılığı görebiliyordu. Zirveye yaklaştığı anda Elsa'nın yüzünde bir gülümseme belirdi ve Vienna ona doğru uzanarak onu düz bir zemine çekti; Elsa kenara çekilip Verma'ya baktı ve başparmağıyla onu onayladı.

Verma, Elsa'dan biraz daha fazla mücadele etti. Liza'nın iç çekişleri düşen suyun gürültüsünden duyulabiliyordu. Vienna Verma'nın kayanın tepesine çıkmasına yardım etti ve sonra herkes Liza'nın ipten yukarı çıkmasını bekledi. İlk denemesinde iki kez aşağı kaydı. Zehra gözlerini devirdi ve bir elini kalçasına koydu ama kimse Liza gibi iç çekmedi ya da yorum yapmadı. Liza küfrederek, tepeye varana kadar mücadele etti ve kendini kenara sürükleyerek bir dakika oturup soluklandı.

Zehra ipi yakaladı ve kolayca tırmandı, Stella ve Shabina da onu takip etti. Harlow ve Raine kano grubunun geri kalanının olaysız bir şekilde yukarı çıktığından emin olmak için bekledi. İki ip daha vardı ve sonra iki büyük kayanın arasındaydılar. Belli ki Benny kayanın tepesine çıkmak için bir merdiven bekliyordu ama merdiven yoktu. Onun yerine, kayanın tepesindeki yuvada iki adam kamp yapıyor gibiydi. Kamp sandalyeleri kurmuşlar ve kişisel eşyalarını yerleştirmişlerdi.

Adamlardan biri ayağa kalktı. "Merhaba hanımlar," diye selam verdi. Uzun kırlaşmış sakalları ve iyi bir vücudu olan yaşlı bir beyefendiydi ve üzerinde kesinlikle hiçbir giysi yoktu. "Ben Rick. Bu da Morty."

Morty kamp sandalyesinde oturmaya devam etti.

Zehra'nın gözleri büyüdü ve parmaklarını gözlerinin üzerine koydu ama yine de görebilmek için genişçe araladı. "Aman Tanrım. Burada kesinlikle PG yok, Benny."

"Aman Tanrım," dedi Verma, kendini yelpazeleyerek. "Benny, daha fazla ücret almalısın."

"Onu nereden buldun? Oldukça iyi toparlanmış," diye ekledi Elsa. "Verma'ya katılıyorum, ona yeterince para vermiyorsun."

"Buraya nasıl geldin?" Benny sordu.

"Patikadan yürüyerek geldik," diye yanıtladı Rick. "Kamp yapıyoruz." "Bunu görebiliyorum," dedi Benny.

Rick çıplaklığı içinde çok rahat görünüyordu, ama bunun için her türlü nedeni vardı, diye karar verdi Vienna. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki buranın sahibiymiş gibi bir kalçasını kayıtsızca kayaya yasladı. "Fazla param yok ama siz hanımlar bize katılmak isterseniz ..."

Anneleriyle birlikte gelen genç kadınlardan ikisi kıkırdadı. Benny onlara şöyle bir baktı. Yaşları küçüktü. Anneler gülseler mi, kızsalar mı bilemediler.

"Üzgünüm, bu daha önce hiç olmamıştı," diye mırıldandı. "Yola devam edelim. Öğle yemeği bir sonraki durağımızda. Kimsenin onlara katılmasına gerek yok."

Rick, Zehra'ya göz kırparak, "Bu hayal kırıklığı," dedi.

Benny kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu bir aile etkinliği Rick." Kanocu grubunu uzun çift kayalardan uzaklaştırmaya başladı.

Vienna diğerleriyle karşılıklı sırtıttı. Rick Zehra'yı seçene kadar o kadar da üzgün görünmüyordu. Zehra'nın bazen kimsenin anlam veremediği ama erkekleri çığına çeviren o gizemli gülümsemesi vardı. Liza, Elsa ve Verma'yı çok eğlendirecek şekilde Clay'e çok yakın duruyordu. Burt ve Blane kadın grubundan uzak durarak anneleri ve genç kızları aralarında tutmayı tercih ettiler.

Bir sonraki durak olan Arizona Kaplıcaları'na doğru kürek çekmek yeterince kolaydı, Zehra her kulaçta özünü ortaya koyuyordu. Bir yere varmak istediğinde, her sporda iyiydi. Yüzemeyebilirdi, hatta hepsine zor anlar yaşatabilir ve kanoda uyuyakalacağını söyleyebilirdi ama tüm işi asla Viyana'ya bırakmazdı.

"Benny ile bu kadar çok takılmanın sebebi ne, Zehra? Ve bana onu çekici bulduğunla ilgili bir sürü saçmalık anlatma. Ya da onu Liza'dan koruduğunu. Özellikle de Liza Clay'e odaklanmışken. Liza'nın

Clay gezegendeki en varlıklı ailelerden birine mensup olmadığını unutmazsa çok şanslı olacak."

Zehra o çok sevimli kıkırdamalarından birini yaptı ve Viyana'ya omzunun üzerinden hızlı bir bakış gönderdi. "Keşke bunu ben düşünseydim. Elsa ve Verma harikalar. Onlardan gerçekten hoşlanıyorum."

"Ben de öyle ama bu Benny'yi merak etmemi engellemeyecek."

Zehra tekrar ön tarafa dönerken içini çekti. "Onunla birlikte olduğum sürece senin için herhangi bir kaza ayarlayamaz. Paranoyak olduğumu düşünme. Hâlâ içimde bir korku var. Gittikçe güçleniyor, geçmiyor. Benny'nin dört kardeşi olduğunu biliyor musun? En büyükleri o."

Vienna bilmiyordu. Zehra'nın bu bilgiyle nereye varmaya çalıştığından emin değildi, o yüzden sessiz kaldı.

"Babası o on dört yaşındayken vefat etti ve ailesinin geçimini o üstlendi. Kardeşlerinin üniversiteye gitmesini istiyordu. Bazı açılardan gerçekten takdir edilmesi gereken biri."

"Sesinde neden böyle bir tereddüt var Zehra? Ailesine bakmak ve bu kadar başarılı olan birkaç iş kurmak takdire şayan."

"Evet. Aynı zamanda, eğer kardeşleri onun standartlarına uymazsa ya da uymazsa, yapmalarını istediği şeyi yapmazlarsa, onları işlerinden çıkarır. Onlar için en iyi olduğuna inandığı şeyi dikte ediyor ve onlar da onun dediğini yapmak zorunda kalıyor. Hayallerinin bu olmaması önemli değil. Biri cerrah olmak istemiş ama bunun çok uzun süreceğini düşünmüş. Muhasebeci olmaya razı olmasının daha iyi olacağını söyledi. Aslında bana onunla dalga geçtiğini söyledi ve ilkokuldayken kanın nasıl midesini bulandırdığını anlattı."

"Fikriniz konusunda sessiz kaldığınızı düşünemiyorum."

"Liza kahkahalarla güldü ve çok iğneleyiciydi. Liza'nın sözünü bitirmesini bekledim ve ona kaşımı çattım ve en iyi cerrahlardan bazılarının bu şekilde başladığını söyledim. Ona kesinlikle fikrini değiştirmesini ve kardeşinin hayalini tamamen desteklemesini umduğumu söyledim. Kıvranıp uzaklaşana kadar gözlerinin içine bakmayı bırakmadım."

Zehra yine kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. "O tam bir diktatör ve kesinlikle çok sinirli. Sanırım kardeşlerinin istediği her şeyi yapmasına alışmış. Dikkat ederseniz Clay işini yapıyor ama mesafesini koruyor."

Vienna fark etmemişti. Eğleniyordu. "Rick seni öğle yemeğini paylaşmaya davet edene kadar Benny çıplak erkekleri normal karşılıyor gibiydi."

"Bu beni rahatsız etti çünkü reşit olmayan çocuklara göz kulak olması gerekirdi." Zehra tekrar omzunun üzerinden baktı. "Bilmiyorum, keşke bu duygudan kurtulabilsem, Vienna. Bu duyguya genellikle hepimizden önce kapılıyorsun."

Sesi o kadar umutluydu ki Vienna ona giderek artan bir korku hissettiğini söyleyebilmeyi diledi ama söylemedi. Açık havada ve su üzerinde olmanın ve durdukları çeşitli yerleri keşfetmenin her anından keyif almıştı. Zehra güvende olsun diye Benny'ye göz kulak olmak için zaman harcadığı için kendini suçlu hissediyordu.

"Benny seni üzen bir şey söyledi ve sen de açıkça onu üzen bir şey söyledin." Vienna çok dikkatliydi.

Zehra yine sessizliğe büründü ve suyun içinde güçlü adımlarla Arizona Kaplıcaları'na doğru ilerledi. "Çenemi kapalı tutmalıydım, Vienna. Beni ona bir şey söylemeye iten neydi bilmiyorum. En iyi arkadaşlarımla bile hayatım hakkında konuşmam ama ağzımdan kaçırmamam gereken şeyleri ağzımdan kaçırdım çünkü kardeşinin hayatını belirleme hakkına sahip olduğundan o kadar emindi ki. Ayrıca kardeşinin hizaya girip sessiz kalacağından ve minnettar olacağından da emindi."

Zehra ağlayan biri değildi. Shabina arada bir ağlayabilirdi. Harlow'un üzücü bir filmde ağladığı bilinirdi. Stella kesinlikle ağlardı. Vienna'nın da sevdiği biri ağlıyorsa sempati ağlayıcısı olduğu bilinirdi. Zehra metanetini korudu. Vienna, Zehra'nın o anda ağladığına dair son dolarına kadar bahse girebilirdi ama Zehra kayığın ön tarafındaydı ve yüzünü görmek imkânsızdı.

"Benny çok kendini beğenmiş biriydi, kardeşine tıp faköltesine gitmemesini söylediğini anlatıyordu. Bu beni gerçekten rahatsız etti. Yalnız kaldığımızda konuyu tekrar açtı. Onun bakış açısını görmediğim için üzgündü ve beni haklı olduğuna ikna etmek istiyordu. Bana kardeşinin ne kadar çocukça davrandığını söyledi. Kendisi için ayrılan üniversite parasını almak yerine -Benny'nin sadece muhasebe dersleri için kullanılabileceğini yazdırdığı kardeşi evi terk etmişti ve tıp faköltesine hazırlanıyordu."

"Aferin ona."

"Ben de öyle dedim. Benny neredeyse öfkeden patlayacaktı. Kardeşinin kendisiyle konuşmadığını, ama çok sertleştiğinde geri döndüğünü söyledi. Sürünerek geri dönecekti. Ona bu konuda bahse girmemesini söyledim. Bahse girmediğimi söyledim."

Viyana kıpırdamadan durdu. Zehra ailesi hakkında hiç konuşmazdı çünkü bu çok acı verici bir konuydu. Tamamen yabancı birine ailesi hakkında konuşması, koşullar ne olursa olsun şok ediciydi.

"Bana ne demek istediğimi sordu, ben de ona görücü usulü evliliklerin yaygın olduğu ve kadınların hiçbir hakkının olmadığı küçük bir köyden geldiğimi söyledim. Ağabeyim ve ablam da bu şekilde evlenmişti ama ailem bana böyle bir evlilik yapmak zorunda kalmayacağıma dair söz vermişti. Köyümüzün dışındaki okullara gitmeme izin verdiler. Karşılığında ben de onlara para göndereceğime söz verdim. Onları ziyarete gittim ve köyümüzün çok önemli adamlarından biri beni gördü. Benny'ye, böyle bir adam kızın için evlilik teklif ettiğinde reddetme dedim."

Zehra bir an için yüzünü koluna sürttü ama sonra omuzlarını dikleştirip kürek çekmeye devam etti. "Ona ayrıntıları vermedim ama reddettiğimi söyledim. Hepsi de ailemi bir daha göremeyeceğim anlamına gelse bile yola geleceğimi düşündü. Asla pes etmedim ve ona ailemi bir daha asla görmediğimi söyledim. Bu mümkün olduğunda benimle FaceTime yapmayı bile reddettiler. Onlara para gönderdim ve kabul ettiler ama benimle hiç konuşmadılar. Ona kardeşiyle hiç konuşmamasının çok kötü olacağını, annemle babamın öldüğünü ve bu yarayı asla iyileştiremeyeceğimizi söyledim. Her şeyin olabileceğini, araba kazalarının, her şeyin olabileceğini belirttim. Gurur bu kadar önemli miydi? Kardeşinin ne yaptığını dikte etmek? Başarılı ya da başarısız olsun kardeşinin hayallerini desteklemek çok mu kötüydü? Sadece denediği için onunla gurur duymuyor muydu?"

Viyana, Zehra'nın sesindeki sessiz hıçkırığı kesinlikle duydu ve boğazında bir yumru oluştu. "Tatlım, bunun senin için eğlenceli olması gerekirken üzücü anılara yol açtığı için üzgünüm. Ailenin her şeyden daha önemli olduğunu herkes anlayamaz. Mitzi'yle o korkunç kavgaya girdiğimde bunu neredeyse unutuyordum. Ona neden bu kadar kızdığımı bile anlamıyorum. Sanırım Ellen'ı bulduğu ve benim yalnız kaldığım için kıskançlık."

"Anlamıyor musun? Kıskançlık değildi, Vienna. Onun mutlu olmasını istiyordun. Mitzi'nin Ellen'ı bulmasını bir kez bile kıskandığını ifade etmedin. Tek bir kez bile. Aslında, sık sık Ellen'ı tanımadığın için pişman olduğunu söyledin. Mitzi'nin, sen onun bile değilken seni yetiştirerek hayatını boşa harcadığını söylemesi seni incitmişti. Gerçek neden buydu."

Kanolarını Stella ve Harlow'un kanosunun yanına yanaştırırlarken Vienna bunun gerçekliğini düşündü. Kıyı kumluktu ve Clay yakınlarda çukur tuvaletler olduğunu duyurdu. Hemen orada bir

işaret ettiği yöne doğru acele etti. Liza isteksiz görünerek Zehra'ya baktı ama sonunda doğa galip geldi ve bir başka uyarı bakışıyla aceleyle uzaklaştı.

Raine omzuyla Zehra'yı dürterek, "Sen tam bir erkek hırsızısın," diye suçladı.

Çantalarını çıkardılar ve yemek için birlikte yerleştiler. Vienna bütün sabah kürek çekmek için o kadar enerji harcadıktan sonra çok aç olduğunu fark etti. Bir kayıkta kürek çekmek, doğru kürek çekildiği takdirde sırt, omuzlar, kollar, karın ve merkez kasları da dahil olmak üzere vücuttaki neredeyse tüm kasları kullanıyordu. Elsa ve Verma da onlara katıldı ve çemberlerini genişlettiler. Benny ve Clay ile gençlerin anneleri de öğle yemeklerini getirerek onlara katıldılar. Etraflarını diğerleri sardı.

"Zümrüt Mağarası'nın yukarısında kayaların içine inşa edilmiş olduğunu duyduğumuz tüm bu yürüyüş yolları da neyin nesi?" Burt sordu.

"Podyumlar," dedi Benny. "Nehir işçileri her gün iki yerde suyun derinliğini ölçmek zorundaydı. Bir makara arabasını tutan çelik tel sistemine ulaşmak için podyum boyunca yürürlerdi. Çelik tel nehir boyunca asılı dururdu."

Benny'nin etrafını saran tüm grup nehrin geniş alanlarına baktı. Şu anda kıyıları doluydu ve akıntı güçlüydü.

"Suyun ölçüldüğü iki ölçüm istasyonu vardı ve biri hala görülebiliyor. Suyun içinden yukarı tırmanarak ulaşabiliyorsunuz. Bu gerçekten harika. İkinci ölçüm istasyonu da nehrin aşağısındaki kayalıklarda bulunuyordu ama artık yok."

Genç kızlardan biri "Suyu ölçmeye neden ihtiyaç duysunlar ki?" diye sordu.

"Bu iyi bir soru," dedi Benny, ona hızlı bir gülümseme göndererek. "Hoover Barajı inşa edilirken, iki mühendise silt içeriği, akış, derinlik ve hatta suyun sıcaklığı gibi konularda veri toplamak gibi büyük bir sorumluluk verildi. Bu bilgiler, barajın asıl amacı olan taşkın kontrolünü gerçekleştirebilmesi için kritik önem taşıyordu."

Blane, "Bu podyum oldukça havalı," dedi. "Burt ve ben üzerinde yürümek istiyoruz. Yükseklikten korkmuyorum, bu da iyi bir şey."

"Evet ama altında kürek çekerken iyi bak. Ahşabın yer yer çürüdüğünü görebilirsiniz. Podyum oldukça dengesiz ve korucular ziyaretçilerin burayı kullanmasını engelliyor," dedi Benny. "Ve bu büyük bir hayır denemek için

elik telin üzerinden podyuma geçmek için teknik donanım kullanın. Tel Şu anda son derece dengesiz durumda."

"Bahse girerim bunu yapmıŐsındır," dedi Blane.

Benny sandviinden başını kaldırdı, yüzünde küçük bir glmsemi vardı. "Genç ve aptal olduğum zamanlar. Küçük kardeŐlerim var ve neredeyse her gün babamla buraya gelirdik. Bize tüm kuralları anlatırdı ve sonra işe giderdi ve biz de bize verdiği her kuralı çiğnemeye devam ederdik. Tehlikenin farkında değildik, daha çocuktuk ve kendimizi yenilmez sanırdık. O zamanlar podyum boyunca koŐar ve birbirimize en aptalca Şeyleri yapmak için meydan okurduk ama çok eğlenirdik."

Vienna Zahra'yla hızlıca bakıştı. Benny'nin sesinde anılardan kaynaklanan bir neşe vardı ve yüzü aydınlanmış, bazı ciddi çizgileri hafiflemişti.

"Baban seni yakaladı mı?"

"Biliyordun," dedi Benny. "Babam bize kızacak bir adam değildi. Sadece başını sallar ve eğer eve ikimizden biri olmadan gelirse annemin onu içeri atacağını söylerdi. Bize nehirde nasıl güvende olacağımızı öğreterek güvende olduğumuzdan emin oldu. Sürekli becerilerimiz üzerinde çalışırdı ama her Şeyi eğlenceli hale getirirdi."

"Keşke benim babam da böyle olsaydı," dedi Burt. "Onun tek derdi sorumluluk ve 'Dediğimi yap yoksa evden atılırsın'. Her zaman böyle tehdit eder."

Blane biraz homurdandı. " yaşındayken bizi evden atmaya hazırdı. Odamızı temizlemiyor ya da oyuncaklarımızı toplamıyorduk." Sesini kalınlaŐtırdı. "Buradan gidiyorsanız ocuklar. "

"Şanslısın dostum," diye tekrarladı Burt. "Şimdi ne yapıyor? Rehberlik yapmana yardım ediyor mu?"

Benny'nin yüzünde bir gölge belirdi. "Onu ben gençken kaybettik. Korkunç bir kaza geçirdi, dalağı yırtıldı, ameliyat olması gerekiyordu ve zamanında bir cerrah bulamadılar." Sözlerini yarıda kesti ve birden Zehra'ya baktı. "Sanırım bu yüzden küçük kardeşim cerrah olmak için alıŐıyor. İyi bir cerrah olacak."

Aniden ayağa kalktı. "Diğer rehberleri ve Şirketleri kontrol edip zamanında gelip gelmediklerini Ğrenmeliyim. Emerald Mağarası'nın etrafı kalabalık olabilir. Willow Beach Marina'ya en geç saat dört buçuk ya da beş gibi varmak istiyoruz. Clay sizi Zümrüt Mağarası'na götürecek, sonra da

Marinaya. Sizi araçlarınıza geri götürmek için her şeyi hazırlayacağım."

Sesi huysuz geliyordu. Vienna onu suçlamadı. Hafızasını yoklamış ve büyük olasılıkla babasının kardeşleri ve kendisi için hayatı eğlenceli hale getirdiğini fark etmişti. Genç yaşta bir erkeğin sorumluluklarını üstlenmişti. Babasını bir kazada kaybetmek büyük olasılıkla onu korkutmuş ve kardeşlerini güvende tutmak istemişti, bu yüzden aşırı korumacı olmuştu. Bu özelliği yıllar geçtikçe daha da kötüleşmişti, ta ki neden böyle olduğunu hatırlamayana kadar.

Vienna, Benny'nin kanosunu ustalıkla nehre indirişini izledi. Sanki nehirde doğmuşçasına yumuşak bir şekilde kürek çekiyordu. Babasının ölümünü ve zamanında ulaşamadıkları bir cerraha duydukları ihtiyacı hatırlayınca, kardeşinin doktor olma konusundaki kararlılığının bu kayıptan kaynaklandığını fark etti. Benny'nin düşünmesi gereken çok şey vardı.

"Elsa, gerçekten yanmışsın. Güneş kreminin işe yaradığını sanmıyorum," dedi Verma, sesi endişeli geliyordu.

Vienna dönüp baktı. "Hayır, Elsa, o haklı. Cildin kızarmış. Giyebileceğin bir tişörtün ya da başka bir şeyin var mı?"

"Hayır, ama iyi olacağım. O kadar da uzun değil. Daha fazla güneş kremi süreceğim," diye söz verdi Elsa.

Vienna kendi yüzme tişörtünü önerecekti ama bunun yaşlı kadına uymayacağını biliyordu. Uzun kolluydu ve Vienna onu giymeyi planlıyordu. Güneş kremi kullanmasına rağmen yanmaya devam ediyordu.

"En azından güneş şapkamı al. Güneşi boynunuzdan ve omuzlarınızdan gerçekten uzak tutacaktır. Siperi o kadar geniş ki vücudunuzu gölgeliyor."

"Hayır, çok adilsin Vienna, ama yine de minnettarım," diye reddetti

Elsa. "Çantamda bir şapka var."

"Kasketi takabilirim," dedi Elsa.

"Eski püskü, yoksa sana giydirirdim. Gömleğim de var, yani bana bir şey olmaz." Vienna ona geniş kenarlı güneş şapkasını uzattı. "Boynunun altına takmak için bir ipi var, böylece rüzgarda uçup gitmez. İnan bana, siperi o kadar geniş ki bazen yelken görevi görüyor."

Vienna küçük çantasını karıştırdı ve yüzme tişörtünü çıkarıp güneşten yanmış kollarının üzerine geçirdi. Bunu gerçekten çok daha önce giymeliydi. Elsa kadar yanmamıştı ama cildine iyilik yapmamıştı ve o da bunun farkındaydı. Top şapka gerçekten de daha iyi günler görmüştü. Bunu sık sık takıyordu ve öyle görünüyordu. Normalde saçını çekerdi-

Şapkanın arkasındaki delikten ya örgü ya da atkuyruğu yapıyordu ama şapkayı başının üstünde tutturmuştu.

Çöplerini özenle topladılar ve kanolara binerek Zümrüt Mağarası'na doğru yola çıktılar. Bu mağara uzun zamandır Stella'nın görülecekler listesindeydi. Zümrüt Mağarası nehrin Arizona tarafında yer alıyordu. Viyana hâlâ Colorado Nehri'nin bir Arizona, bir de Nevada tarafı olduğunu düşünüp duruyordu.

Dışarıdan bakıldığında mağara pek bir şeye benzemiyordu. Sıra kendilerine gelmeden önce içeri girmek için bekleyen birkaç kanocuyla birlikte sıraya girmek zorunda kaldılar. Vienna kendini yükselen kanyon duvarlarına ve Benny'nin onlara bahsettiği podyumlara bakarken buldu. Nehrin yukarı tarafında, uçurumun kenarından dışarı doğru çıkıntı yapan kutu gibi bir bina olan ölçüm istasyonu vardı. Ölçümleri yapanın kendisi olmadığına sevinmişti. Nehir kayığı sallıyordu. Üzerine huzur çöktü. Açık havayı seviyordu.

"O otelin içinde olmaktan gerçekten nefret ediyordum Zehra," diye itiraf etti. "Burada, nehrin üzerinde olmak çok daha güzel. Yüzmeyi sevmediğini biliyorum ama hiç keyif alıyor musun?"

Zehra başını onun koluna yasladı. "Yüzmeyi sevmediğimden değil, Vienna. Taş gibi batıyorum. Suyun altına girebilir ve nefesimi tutabilirim. Suyun başımın üzerinden geçmesinden ya da buna benzer bir şeyden korkmuyorum. Sadece yüzemiyorum ya da yüzemiyorum. Batıyorum."

Vienna yüzmeyi bilmemeyi hayal bile edemezdi. Mitzi, Vienna'nın boğulmasından çok korkuyordu ve her yaz, bütün yaz boyunca yüzme dersleri almasını istiyordu. Viyana'nın da derslere katılmama bahanelerini kabul etmezdi. Sonuç olarak, Vienna çok güçlü bir yüzücüydü. Dalış yapmayı ve suda kurtarmayı öğrenmiş ve sonunda kalp masajı sertifikası almıştı.

"Sana öğretebilirim. Shabina'nın havuzunu kullanabiliriz."

Küçük bir sessizlik oldu. "Bunu düşüneceğim. Öğrenmek istiyorum. Sadece yaşlandıkça öğrenmek daha uzun sürüyor gibi geliyor. Öğrenebileceğin ve çok da önemli olmayan şeyler şimdi tehlikeli görünüyor."

"Bu doğru, ama sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Zehra başını kaldırmadı ama Viyana'ya bakacak şekilde çevirdi. "Bu kadın grubunu bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Çoğu zaman hayatımız boyunca gerçekten harika bir arkadaş bulduğumuz için şanslıyızdır, ama benim beş tane var ve onlar en iyileri."

"Haksız değilsin," diye onayladı Vienna. Küreği eline aldı. "Sanırım içeri girme sırası bizde. Sen fotoğraf makineni hazırla. Fotoğraf çekmekte gerçekten çok iyisin."

"Tabii kamerayı açmayı unutmazsam." Zehra kıkırdadı ve tekrar dik oturarak cep telefonunu çıkarıp hazırladı. "Mağaradaki suyu bu kadar yeşil yapan nedir? Benny'nin bize anlatmış olması gerektiğini biliyorum ama uyukum vardı ve bazı hikâyeleri sırasında kestirdim."

Bu Vienna'yı güldürdü. Kanosunu Stella ve Harlow'un arkasına dizdi. "Mead Gölü'nün en derin ve en temiz suyuna sahip. Sıcak su kaynaklarının nehre sıcak maden suyu boşaltması ile ilgili bir şey vardı. Yüzeyin altındaki volkanik faaliyetlerin sıcak su kaynaklarını yarattığına dair bir açıklama. Sonra bu su buharlaşıp yağmur suyuna karışıyor ve Colorado'ya gelmiş geçmiş en temiz suyu veriyordu. Benden süreci açıklamamı istemeyin, ben de dinlemiyordum."

"Ne?" Zehra tekrar arkasını döndü.

Vienna güldü. "Sen öfkelenmeden önce, o parlak zümrüt yeşilinin tam etkisini görebilmen için güneşin suyun dibine doğru parlaması gerektiğini biliyorum. Parlıyor ve senin de parlamanı sağlayabilir. Bazıları güneşin mağaranın duvarlarına çarparak ışığı oluşturduğunu söylüyor ama aslında güneş suyu delip yukarıdan zemine vuruyor."

"Bir bilim adamı olabilirdin."

"Pek sayılmaz. Eğer dikkatimi verirsem, bir şeyler yakalayabilirim. Stella bana Zümrüt Mağarası'nın muhteşem olduğunu söyledi, ben de onun hakkında biraz bilgi edinmek istedim."

Vienna yavaşça mağaraya doğru kürek çekti. Nefesi boğazında düğümlendi, çünkü bir anda yeşilin vücutlarının üzerinde dans ettiği parlak bir flaş etkisi oluştu. Zümrüt parlak yeşil, parlak ve canlıydı, başkalarının çektiği fotoğrafları gördükten sonra bile hiç beklemediği kadar. Rengin günün saatine, hatta nehrin kendisine ve dalgalanmalara, yağmura ya da yağmursuzluğa bağlı olduğunu biliyordu. Ancak bu kadar yoğun bir renk cümbüşü görmeyi beklemiyordu. Sadece mağaraya girmek bile turnuvada final masasına kadar yükseldiğinde pek çok oyuncudan gördüğü düşmanlığı hissetmeye değerdi. Mağara o kadar güzeldi.

Kalamazlardı, arkalarında çok fazla kayık sıralanmıştı. Vienna ve Zahra kürek çekerek nehirden aşağıya, Willow Beach Marina'ya doğru yol aldılar. Diğerlerinin çoğu önlerindeydi. Vienna herkesin güvende olduğundan emin olmak için grubun arkasında kalmıştı. Harlow önden giderken Vienna arkada nöbet tutuyordu.

Kanyonun etrafına inşa edilmiş olan geçidi görebiliyordu ve yukarı baktığında bazı tahtaların çürümeye yüz tutmuş olduğunu gördü.

Zehra başını çevirdi. "İşemem lazım." "Hayır, yok," dedi Vienna kararlı bir şekilde.

"Benim var. Hem de çok kötü. Kanoyu yanaştıracak bir yer bulmalıyız. Sadece bir dakikamı alır ve kaybolacak da değiliz."

"Neden öğle yemeğinde gitmedin? Dışarıda kulübeler vardı."

Zehra burnunu kırıştırdı. "Ciddi misin? Kokan bir tuvalete gitmek için sıraya mı gireceğiz? Doğada bir çukur kazmayı tercih ederim. Hadi ama Viyana."

"Başından beri bunu planlıyordun." "Belki," diye kabul etti Zehra.

"Marinaya sadece birkaç mil var ve tuvaletler de var."

"Hayır, Benny acele edip mekiğe binmemiz gerektiğini yoksa geride kalacağımızı söyleyecek. Lütfen, Vienna. Gerçekten gitmek zorundayım."

Vienna gökyüzüne doğru baktı. Kaybolacak değillerdi ya. "Tam bir baş belasıdır, Zehra."

Zehra ona bir sırtış fırlattı. "Biliyorum ama yine de beni sevdiğin için çok tatlısın."

Vienna bankaya göz gezdirdi. Büyük bir kısmı pek yaklaşılabılır değildi. Akıntı gittikçe güçleniyor ve rüzgâr şiddetleniyordu. Marinaya geri dönmek için mücadele etmek istemiyordu.

"Eğer bir yer görürsen bana haber ver. Akıntı bizi çekiyor."

"Az ileride, küçük kumlu bir yer var. Kanonuzu çektiğiniz yere dikkat edin dediklerini biliyorum, nehir çok hızlı dalgalanıyor ama bir dakika bile sürmez ve siz de onunla kalırsanız kaybetmeyiz."

"İhtiyacımız olan tek şey bu," diye homurdandı Vienna ama gerçekten umurunda değildi. Yolculuğun sonuna oldukça yaklaşmışlardı ve o sudaki her saniyenin tadını çıkarıyordu. Ufak bir gecikme sadece nehirde daha uzun süre kalmasını sağlayacaktı.

Zehra'nın gördüğü küçük sahile varmak için akıntıyla mücadele etmek biraz güç gerektiriyordu ve Viyana'ya Liza'nın Sauna Mağarası'na yanaşmayı başaramamasını hatırlatıyordu. Zehra atladı, sırt çantasını aldı ve kısa bir mesafe ötedeki kayalıklara doğru koşmaya başladı. Viyana kendini gülerken ve birkaç kuşun tembelce döndüğü gökyüzüne bakarken buldu. Bu tam Zehra'ya göreydi. Kendi ritmine göre yürüyordu. İlginç. Komik. Verici. Her yönüyle kendine has biriydi.

Sözüne sadık kalan Zehra birkaç dakika içinde kayığa geri döndü ve bir kez daha nehirde marinaya doğru kürek çekmeye başladılar.

"Kanoya tek başına binmeyi başardığını fark ettim," diye gözlemledi Vienna. "Destek olmadan bir adım bile atabileceğinden emin değildim."

"Bu kürekleri kullanmakta iyi olsaydım, Stella'nın her zaman onu tokatladığımı söylediği gibi ben de seni tokatlardım. Senin için kendimi feda ettim."

Dehşete düşmüş çığlıkların sesi yükseldi ve kanyon duvarlarında yankılanıyordu. Çığlıklar birden fazla kaynaktan geliyordu ve görünüşe göre ses seviyesi artarak devam ediyordu. Viyana küreğine güç verdi, Zehra da kaslarını ekleyerek kayığın suda hızla ilerlemesini sağladı.

Az ileride, kanolardan ikisinin etrafında toplanan kanocu grubunu gördüler. Clay her iki kanoya da bir çekme halatı bağlıyordu. Vienna ve Zahra yanlarına yaklaşırken birini Harlow'a attı.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" Clay Harlow'a seslendi. "Evet, sadece git. Ambulans çağırdın mı?"

Yaralıları sabitleyecek bir yer yoktu. Vienna parlak kırmızı lekeler görebiliyordu. Biri Burt'ün kayığıydı, diğeri Elsa'nın. Kendi kayığını Elsa'ninkine yaklaştırdı. Yaşlı kadın yere yığılmıştı, bilinci yerinde değildi. Verma acıyla ağladı ve ona seslendi.

"Kürek çekmeye devam et Zehra," diye talimat verdi Vienna. İlk yardım çantasına uzandı. Hareket halindeki bir kayıkta Elsa'yı su üzerinde değerlendirmeye ve tedavi etmeye çalışmak zor olacaktı ama eğer böyle bir ihtimal varsa Elsa'nın kan kaybından ölmesini istemiyordu. "Elsa'nın kayığıyla aynı hızda kal." Rüzgâr ve akıntıyla bu da kolay olmayacaktı.

Zehra kanolarını hizalayıp Viyana'yı Elsa'nın karşısına getirene kadar bekledi. Vienna, Elsa'yı incelemek için nazikçe geriye çekene kadar dikkatlice eğildi. Kurşunlardan biri alnını sıyrıp geçmişti. Bu da derisinden bir parça koparmıştı. Kanama şiddetliydi ama baş yaraları genellikle böyledir. Korkunç görünen ise omzunun yukarısında, boynuna yakın olan yaraydı. Bu omzunu parçalamış olmalıydı. Umarım bir atardamarı kesmemiştir. Eğer böyle bir şey olduysa, Viyana'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Giriş ve çıkış yarasını aradı. İkisini de bulduğunda atardamarın kıl payı ıskalandığından oldukça emindi. Kayığı diğerine çarpıp sekerek onu sarsmış ve baygın haldeki yaşlı kadını koltuğunda yana doğru fırlatmıştı.

"Özür dilerim Vienna, deniyorum," dedi Zehra.

"Harika gidiyorsun. Clay Elsa'nın kayığını çekiyor ve o da sorun yaşıyor," diyerek onu yatıştırdı. "Verma, tatlım, lütfen bu kadar yüksek sesle ağlamayı kes." Kadının sinirlerini bozduğunu söylemek istemiyordu ama bozuyordu. Eğer bu ses onu rahatsız ediyorsa, kanoya alışkın olmayan ve korkması gereken Zehra'ya ne yaptığını hayal bile edemiyordu. "Kanoyu dengelemeye yardım etmeni istiyorum. Clay güçlüdür ama rüzgârla savaşıyor, hem kendi kanosu hem de senin kanon için kürek çekiyor. Zehra bunu daha önce hiç yapmadı. Sen ondan çok daha tecrübelisin. Elsa'yla ilgilenebilmem için bana yardım edebilir misin?"

Verma hıçkırdı ve çılgınca başını salladı. Küreğini suya daldırdı ve kanoyu sabitledi, bakışları Clay'e sabitlenmişti, aniden küreği suyun içinde itme şekliyle eşleştirdi. Zehra, Viyana'yı Elsa'yla aynı hizaya getirdi ve kayıklarını yanaştırdı.

Vienna, kanamayı durdurmak amacıyla yarayı önden ve arkadan sarabilmek için birkaç steril gazlı bez hazırlamaya vakit ayırmıştı. Elsa'nın bilincinin yerinde olmamasına şükrederek omzunu sabitlemek için elinden geleni yaptı, böylece eğer Elsa onlar sudayken uyanırsa kemikler korkunç bir şekilde birbirine sürtünmeyebilirdi.

"Onun için yapabileceğimin en iyisi bu Verma. Diğer kayığa gidip çocukların ne kadar kötü yaralandığına bakmaya çalışacağım. Bilincinin kapalı kalmasını istiyorsun. Bu yara ciddi ve uyanırsa canı çok yanar. Kürek çek ve Clay'e mümkün olduğunca yardım et. Şu anda o kadar uzakta değiliz ve ambulanslar bekliyor olacak."

Vienna Zehra'ya işaret etti ve Elsa'nın kayığından uzaklaşıp Burt ve Blane'i çeken Harlow ve Stella'yı beklemek üzere durdular.

"Durumu ne kadar kötü?" Zehra sordu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Vienna. "Bir grup masum kanocuya kim ateş eder ki?" Elsa'yla şapka değiştirdiği ve birinin yaşlı kadını Viyana sanarak vurmuş olabileceği düşüncesini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu iki kardeşin vurulmasını açıklamıyordu ama yine de bu düşüncüyü tamamen aklından uzaklaştıramıyordu.

İki kardeş de yaralanmıştı. İkisi de kürek çekemiyordu, onları rüzgâra karşı çekme işini Harlow ve Stella'ya bıraktılar. Neyse ki marinaya yaklaşıyorlardı. Vienna'ya iki çocuk da kırılmış ve çok az hasar almış gibi görünüyordu. Hasarı değerlendirirken kaşlarını çattı. Belli ki yüksek güçlü bir tüfekten nasıl hafif yaralarla kurtulmuşlardı? Muhtemelen bir çeşit keskin nişancı tüfeği idi. Yine de Elsa neredeyse öldürülüyordu. Büyük olasılıkla öldürülecekti ama

Kano dalgalı sulardaydı ve neyse ki yalpalayarak hayatını kurtarmıştı - en azından Vienna öyle olduğunu tahmin ediyordu.

Kardeşler, Elsa'nın ana hedef değil de rastgele bir hedef olduğu anlaşılın diye mi yaralanmıştı? Ve neden kimse silah seslerini duymamıştı? Açık denizdeydiler. Bir tüfekten çıkan sesin yüksek olması gerekirdi. Susturucular bile biraz gürültülüydü. Boynunun arkası karıncalandı.

"Zehra, sende o his yok, değil mi? Sana başımın belada olduğunu söyleyen his?"

Willow Beach Marina'ya ve askeri operasyona benzeyen bir yere doğru ilerlerken Zehra omzunun üzerinden ona bir bakış attı. Sahilde silahlı adamlar vardı. Uzakta bir helikopter vardı. Ambulanslar. Clay, Verma'nın yardımıyla Elsa'nın kayığını kıyıya sürüklerken bitkin görünüyordu.

Vienna ve Zahra ona yardım etmek için koştular ama bir anda etrafları silahlı, asık suratlı adamlar tarafından sarıldı.

"Vienna Mortenson?" dedi bir adam. "Zahra Metcalf? İkinizin de benimle gelmeniz gerekiyor."

"Hastamı görmem gerek." Vienna Elsa'yı gösterdi.

İki acil yardım görevlisi kanoya doğru koştu. Shabina ve Raine kayıklarını kıyıya çektiler ve neredeyse bir adım bile atamadan silahlı adamlar tarafından kuşatıldılar. Harlow ve Stella iki kardeşi yaklaştırır yaklaştırmaz, silahlı adamlar kayığı sahile çekmeye yardım etmek için suya daldılar.

Stella adamlarla birlikte gitme emrine itiraz etti. "4Runner'ıma giden servise binmem gerekiyor."

"Hayır, hanımefendi. Şimdi bizimle gelmek zorundasınız."

Vienna da itiraz etmeye devam ediyordu ki sert bir el kolunu kavradı. Zale'i görmek için başını kaldırdı. Hayatında hiç bu kadar tehlikeli ve asık suratlı görünmemişti. Korkutucu görünüyordu.

"Hemen helikoptere bin, Vienna. Hepiniz."

Bu açık bir emirdi. Stella ondan diğerlerine baktı ve helikoptere doğru ilerleyerek yolu açtı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Çabuk toparlan," dedi Zale. "Uçağınız iki saat içinde kalkıyor." "Benim 4Runner'ım ..." Stella itiraz etti.

"Evinize geri götürülecek. Sam halleder. Ona mesaj atabilirsin," diye yanıtladı Rainier. "Hiçbirinizi şansa bırakmayacağız."

"Elsa'yı vuran kişinin gerçekten beni öldürmeye çalıştığını düşünüyorsun," dedi Vienna. "Bu yüzden peşimize düşmekte bu kadar acele ettiniz."

"Bilmiyorum Vienna," diye itiraf etti Zale. "Ama hayatını riske atmak istemiyorum. En iyisi eve dönmen, eğer gerçekten peşindeyse bu kaçıgın senin bölgene gelmesi."

"Neden Viyana'nın peşinde olsun ki?" Raine sordu.

"Toparlanın," diye araya girdi Rainier. "Her şeyi buradan çıkarmamız gerek. Bir kez olsun Raine, senin ve benim halkım aynı fikirde. Gitmeni istiyorlar ve biz de temizlik işini bölüşeceğiz."

Vienna yanında kişisel eşya olarak çok az şey getirmişti, bu yüzden kıyafetler söz konusu olduğunda her şeyi çantasına koymak o kadar da zor olmadı. Teçhizat ise tamamen başka bir meseleydi. Yürüyüş, tırmanış, kano ve bisiklet malzemeleri getirmişti. Kadınlar çantalarını rekor bir sürede ön girişin yanına yığdılar ve geride bir şey bırakmadıklarından emin olmak için listelerini gözden geçirdiler.

Shabina ve Harlow onlara krem şantili sıcak çikolata yaptı ve her şey hazır olduğunda birlikte oturma odasında toplandılar.

"Elsa ve iki kardeşin nasıl olduğunu duydun mu?" Vienna Zale'e sordu.

"Elsa hâlâ ameliyatta. Kardeşlerin ikisi de iyi. Yaraları yüzeysel olmaktan öteye gitmiyor."

Raine dizüstü bilgisayarını çıkarmıştı. Aşk koltuğuna oturmuş, kendini okuduğu şeye kaptırmış gibi görünüyordu ama raporu duyunca sertçe başını kaldırdı.

"Bu bana kasıtlı gibi geldi. Ve sanki ateş eden kişi bir nişancı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu."

Vienna'nın kalbi sıkıştı. Raine'in değerlendirmesi kendi düşünceleriyle örtüşüyordu. Zale'e baktı ama o taştan suratını takınmıştı ve yorum yapmadı.

"Raine, sence Elsa ona giymesi için şapkamı verdiğim için mi vuruldu? Ben uzun kollu bir yüzme tişörtü ve şapka giydim, o da benim geniş kenarlı güneş şapkamı taktı." Sesinin titremesini engelleme için hiçbir yolu yoktu. Parmaklarını dudaklarının üzerine bastırdı. Eğer Elsa şapkayı ona verdiği için ölürse, kendini asla affedemeyecekti.

"Bu senin hatan değil, Vienna. Tetikçi senin peşinde olsaydı bile, bu senin hatan olmazdı." Raine kaşlarını çatarak iki adama baktı. "İkinizden birinin bu konuda bir fikri var mı?" Raine Rainier'e sordu ama Zale'e baktı.

İkisi de tepki vermeyince içini çekti. "Analist olmanın sorunu beynimin kapanmaması. Örneğin, çok deneyimli iki ajanın neden açıkça iflas etmiş rollerde kalmakta ısrar ettiklerini düşünmeden edemedim. Hiçbir ajan bunu yapmaz, ne yaptıklarını bilseler bile yapmazlar, herkesin düşman olabileceği o otelde kalmak için çok iyi bir nedenleri yoksa yapmazlar. Güvenlikte odaların anahtarları vardı. Bu hiç mantıklı değil."

"Konuyu saptırıyorsun Raine," diye uyardı Zale. "Otelde yaptıklarımızın nehirde olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Ama bence var," diye karşı çıktı Raine.

Vienna bu ikisinin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğundan emin değildi ama iki adamın kimlikleri açığa çıktıktan sonra otelde kalmalarını tuhaf bulmuştu. Deneyimli bir ajanın yapacağı makul bir şey gibi görünmüyordu. Kalmakta ısrar eden Rainier olduğuna Zale'in kendisini ikna etmesine izin vermişti. Rainier daha yaşlı ve daha tecrübeliydi. Sinirlerine hakim olamayan bir adam değildi. Silahını çekip birini vurabilirdi ama bunu soğukkanlılıkla yapardı. İki adam neden gitmemişti?

"Vienna otelde bir yerlerde başka bir ajan daha olduğunu düşündüğünü söyledi. Sizinkilerden biri."

Vienna başını eğdi. "Evet. Özür dilerim. İkinizi de öldürmeye çalışan bir çifte ajan olabileceğini düşündüm. Adını vermedim." Artık Zale ona asla güvenmeyecekti.

"Bunu nereden bilebilir ki?" Rainier sordu.

Raine yumuşak bir sesle, "Konuyu dağıtmayalım," dedi. "Her ne kadar ikinizin de bunu tercih edeceğinden emin olsam da. Eğer iddia ettiğiniz görevi başka bir ajan üstlenmişse, orada gerçekten ne yapıyordunuz?"

Vienna dondu kaldı, nefesi boğazında düğümlendi. Raine bununla nereye varmaya çalışıyordu?

Rainier, "Ne için gönderildiğimiz kimseyi ilgilendirmez ve bunu herkesten çok sen biliyorsun, Raine," diye uyardı. "Burada durman gerekiyor."

Vienna dudaklarını nemlendirdi. "Daniel Wallin'i kimin öldürmeye çalıştığını öğrenmek için orada olmadığını söylediğinde Raine'in haklı olduğunu mu onaylıyorsun? Ya da o ajanları kimin öldürdüğünü?" Gözlerini Zale'den ayırmadı. Raine'in ima ettiği şeyi inkâr etmesi için ona yalvarıyordu.

"Konuşmak istemediğinize emin misiniz?" Raine iki ajana tekrarladı.

"Gizli bilgileri ifşa etmemeniz gerektiğinden eminim." Zale'in sesi kesinlikle tehditkâr çıkıyordu.

"Böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok. Ben daha iyi biliyorum. Daniel Wallin ve Liam Gram arasındaki asıl bahsin ne olduğunu öğrendim. İkinizin de başından beri bunun ne olduğunu bildiğinize inanıyorum."

Rainier, "Belki de gizli olma ihtimali olan herhangi bir bilgiyi başkalarına açıklamadan önce ikimizle özel olarak konuşmalısın, Raine," diye uyardı.

Raine, "Ortaya çıkardığım hiçbir şey orduyla ilgili sırları içermiyor," diye cevap verdi. "Bunun Liam'ın oğluyla ilgisi var. Onun kim olduğunu ve Daniel Wallin'in neden ölmesini istediğini çok iyi bildiğinden eminim." Raine bakışlarını dizüstü bilgisayarının ekranından kaldırdı ve ikisine de suçlayıcı bir bakış attı. "Bu bilgiye başından beri sahiptiniz ve istediğiniz zaman açıklayabilirdiniz. Sadece yapmamayı seçtiniz."

İki adam da onun ifadesini yalanlamadı. Vienna, Zale'in kendisine bakmasını istediği çok açıkken gözlerini ondan kaçırıldı. Kadınlar Raine'in etrafında toplandılar ve beklentiyle ona baktılar. Raine her zaman onların yardımına koşardı. Nehirde geçirdikleri günden ne kadar yorgun olsalar da, ne kadar toparlanmış olsalar da cevap istiyorlardı, özellikle de Viyana. Vienna, Raine'in koltuğunda ona yer açmak için yana kayınca yanına oturdu.

"Liam Gram'ın bir oğlu vardı, Elliot. Elliot hiç Liam'la birlikte yaşamadı ve çok az kişi onu tanıyordu. Liam'ın soyadını almadı çünkü Liam ve annesi Astrid Blom hiç evlenmemişti. Daniel Wallin arasındaki bahis

Liam Gram ise Wallin'in Northern Lights Otel ve Kumarhanesi'ndeki hisselerinin yarısını istiyordu. Bu da Liam'a yüzde otuz yedi buçuk ya da Daniel'a eşit hisse demekti. Bu ne Daniel'ın ne de büyükbabasının hoşuna giderdi. Daniel'ın yüzde yetmiş beş hisseye sahip olmasının tek amacı, Bottaro ailesinin hâlâ kontrol edebileceği yasal bir işletmeye sahip olmaktı. Angelo çok kurnaz bir adamdı. Duvardaki el yazısını gördüğüne ve Federallerin Las Vegas'ta baskı yapacaklarını bildiğine şüphe yoktu. Daniel onlar için bir servet yapıyordu. İsteyecekleri son şey hisselerini bir yabancıya kaptırması olurdu."

Harlow, "Vay canına, Daniel böyle bir bahse girdiğine göre kendinden çok emin olmalı," dedi.

"Öyleydi," dedi Vienna. "Tıpkı bana karşı olduğu gibi. Her zaman büyük elleri kazanmak için psişik yeteneğine güvenirdi. Tahminimce sesi Liam üzerinde benim üzerimde olduğu kadar işe yaramadı."

Raine tekrar Zale ve Rainier'e baktı. Saatin tik takları sessizliği ritmik bir sesle doldururken birkaç dakika bekledi. Vienna başını kaldırıp ona baktı ve ardından bakışlarını Zale ve Rainier'e çevirdi. İfadesiz maskeler takmış gibi görünüyorlardı. Odadaki gerginlik daha da arttı. Her ikisi de Raine'e sanki her an silahlarını çekip onu vurabileceklermiş gibi bakıyordu. Vienna arkadaşına yönelik tehlikenin o kadar gerçek olduğunu hissetti ki, Raine ile Rainier arasına vücudunu koymak için pozisyon değiştirdi ve ilk başta Rainier'in daha büyük bir tehdit olabileceğine inandı.

Raine, "Liam görünüşe göre kumarhaneden doğrudan Vegas'ta yükselen bir firmanın küçük ortağı olan genç bir avukata gitmiş," diye devam etti. "Vasiyetini hazırlatmış ve kumarhanedeki hisselerini oğluna ve oğlunun sahip olabileceği varislere bırakmış. Avukata vasiyetnameyi ve kumarhanedeki payını derhal dosyalaması talimatını verdi. Liam daha sonra ortadan kaybolmuş, bu da genç avukatı korkutmuş. Aslında Liam'ın hissedar olduğunu ilan eden belgeyi dosyaladı ama bu belgenin aslı değildi. Onu ve Liam'ın vasiyetini hukuk bürosundaki bir kasaya kilitlemişti."

Vienna'nın kalbi çarpmaya başladı. Zale'in gözleri iyice kararmıştı. Bakışları ikiz lazer ışınlarına dönüşene kadar daraldı, ölümcül ve öldürücüydü. Raine'i bilgi akışını durdurması için uyardığına hiç şüphe yoktu. Vienna yanlış adamı arkadaşından uzak tutmak için vücudunu kaydırmıştı.

"Wallin, Liam'ın talebini ele geçiren birine sahipti ve onu yok etti. Bunun yapıldığından emindi. Başka dosya yoktu ve Wallin'in bildiği kadarıyla Liam ölü bulunduğunda her şey sona ermişti. Genç

Liam'ın cesedi bulunduktan sonra avukat dehşete düşmüştü. Sonunun aynı şekilde olmasını istemiyordu ve Bottaro ailesinin de bu işe dahil olması gerektiğini biliyordu, bu yüzden ölümü halinde açılmak üzere bir mektup yazdı ve hisseleri ve Liam'ın vasiyetini içeren orijinal belgenin yanına koydu. O avukat kısa süre önce öldü ve mektubu onun şirketi açtı."

"Raine, yeter," dedi Zale sessizce. Sesinde bir tehdit mırıltısı vardı. "İtiraf etmek için her türlü şansın vardı," dedi Raine. "İkinizin de."

Sesinde hiç korku yoktu ama Vienna olması gerektiğini biliyordu. Odadaki gerilim o kadar gergindi ki, odanın her an paramparça olmasını bekliyordu. Göğsü ağrıyordu. Basınç çok büyüktü. Bir elini kalbine götürdü ve sertçe bastırdı. Göğüslerinin arasından boncuk boncuk ter damlıyordu ve avuç içleri nemli hissediyordu.

"Sana durmanı söylüyorum," diye emretti Zale. "Gizli bilgilerin sınırında yürüyorsun."

"Bunların hiçbirisi gizli bilgi değil. Aradaki farkı bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu bazı tarafların bilinmesini istemediği ve senin de açıklamadığın ama açıklaman gerektiğini bildiğin bir bilgi."

Vienna ilk kez Raine'in kızgın olduğunu görebiliyordu. Nadiren kendini kaybederdi ama bunu yaptığında patlayan bir bomba gibiydi. Zale ve Rainier'e son derece öfkeliydi ve bu Viyana için hayra alamet değildi. Raine'in keşfettiği her neyse, iki adam da bunun açığa çıkmasını istemiyordu ama bundan da öte, Raine bunun arkadaşını gerçekten inciteceğini biliyordu. Raine sadece birisi arkadaşlarına zarar verdiğinde sinirlenirdi.

"Liam'ın oğlu Elliot Blom, çok kârlı bir kumarhanede hissesi olduğundan habersiz annesi tarafından büyütülmüştü. Annesi on sekiz yaşına basmadan hemen önce vefat etti ve o da orduya katılarak bunu kariyer haline getirdi. Son derece zekiydi ve ordudayken üniversiteye devam etti. Sonunda subay oldu, diplomasını aldı -aslında birkaç derece- ve örnek bir kariyer yaptığı özel operasyonlara katıldı."

Vienna Raine'in yüzüne baktı, çünkü Raine konuşmayı kesmiş ve Vienna'ya sempatiyle bakıyordu. Göğsündeki gerginlik arttı. Kalbinin çarpması hızlandı. Bunun kesinlikle onunla bir ilgisi vardı. Elliot Blom. Bu ismi bilmiyordu. Bağlantı bu isim üzerinden olamazdı. Zale'e hızlı bir bakış daha fırlattı. Koyu renk gözleri dikkatle ona odaklanmıştı.

Bu kötü olacaktı. Çok kötü. Avril'in sesini duydu. *Onlara güvenilmez. Size yalan söylerler. Duymak istediğinizi düşündükleri her şeyi söylerler.*

kendi yollarını bulmak için. Elliot Blom. Kariyerini seçen bir özel operasyon askeri. Elini karnına bastırdı. Psişik bir yeteneği vardı. Daniel Wallin doktora kanını aldıracak kadar ileri gitmişti. Neden? Onu dava etmeye kalkarsa diye alkol oranını görmek için değil, DNA testi için. Wallin onun Blom'un kızı olduğundan emin olduğu için mi kumarhaneye davet edilmişti? Raine'in keşfettiği şey bu muydu?

"Hayır." İnkârını yüksek sesle fısıldadı. Raine'in bunu doğrulamasını istemiyordu. Eğer doğrularsa, bu Zale'in ona söylediği her şeyin büyük olasılıkla yalan olduğu anlamına gelirdi. Ama mantıklıydı. Uyuyordu. Terliyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. "Bir dakika bekle, Raine. Bana bir dakika ver. Henüz söyleme."

"Vienna," diye başladı Zale.

Onun sesi. O ses. Onu boğmak istedi. Küçük bir çocuğun yapacağı gibi ellerini kulaklarına götürdü. Başını iki yana salladı. "Yapma, Zale. Şimdi olmaz. Bence açıklama yapmak için biraz geç kaldın, sence de öyle değil mi?"

"Üzgünüm Vienna," dedi Raine nazikçe. "Uçağa binene kadar durmak ister misin?"

Evet derse, bu onu korkak mı yapacaktı? Zale'le yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Shabina yerde, sırtı aşk koltuğuna ama yüzü iki adama dönük bir şekilde ikisine de baktı.

"Bu konuşmadan anladığım kadarıyla Raine, ne Rainier ne de Zale aslında Vegas'a geldiklerini söyledikleri amaç için gelmemişler. Rainier, daha dün arka bahçede bir konuşma yaptık. Bana söylediğin tek bir şey bile doğru muydu?" Shabina sordu.

Rainier ona cevap vermedi. Bakışlarını onun yüzünde sabit tuttu. Shabina başını salladı. "Bilmem gerekirdi. Yalan söylemekte çok iyisin. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile neden inandığımı bilmiyorum. Sanırım sana inanmak istiyorum."

Vienna onun sesindeki çiğ acıyı duydu. Shabina aldatma konusunda iyi değildi. Dikkatleri Viyana'dan uzaklaştırmak için kendini feda etmişti.

Harlow, "Limuzin bizi havaalanına götürmek için geldi," diye bildirdi.

Viyana yerinden fırladı ve Shabina'nın kalkmasına yardım etmek için aşağı uzandı. Doğruca Zale'e baktı. "Eğer ajanları kimin öldürdüğünü öğrenmek için orada değilsen, o otelde ne işin vardı Zale?"

Adam ona cevap vermedi. Başını salladı ve ona bir daha bakmadan uzanan elinin yanından geçti. Eğilerek çantasını omuzladı ve taşıyabildiği kadar eşyasını aldı. Geçidi koruyan adamları görmezden gelerek limuzinin açık kapısına gitti.

bagajına koymuş ve valizini bagajın hemen dışında yere bırakmıştır. Korumalar onu aracın içine girmeye çağırdı. O da buna uydu çünkü kendisine söyleneni yapmazsa Zale'nin dışarı çıkıp ısrar edeceğini biliyordu.

Havaalanına giderken ya da özel jete binerken kimse konuşmadı. Uçak havalanıp tekrar bir araya gelene kadar beklediler. Uçakta küçük bir yemek masası vardı ve etrafına oturdular, hepsi de Raine'e beklenti içinde bakıyordu.

"Gerçekten üzgünüm, Vienna. Bir şeylerin yolunda gitmediğinden hemen şüphelenmiştim. Zale ve Rainier'in kimlikleri açığa çıktıktan sonra neden otelde kaldıklarını anlayamadım. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Uyabilecek makul açıklamalar bulmaya çalıştım ama hiçbirisi yoktu, hele de o kalibrede ajanlarsa. Bir de oteldeki o küçük saldırı için kanının alınması vardı. Bu da doğru görünmüyordu."

Raine başını koltuğa yasladı. "Seni bu kadar perişan eden kişi olmaktan nefret ediyorum. Daniel ve Liam arasındaki bahsin ne olduğunu biliyorlardı. Sana söyleyebilirlerdi. Liam'ın Elliot adında bir oğlu olduğunu biliyorlardı."

Vienna içini çekti. "Elliot Blom onların patronu, değil mi?" Raine başını salladı. "Evet, öyle."

"Blom'un Avril'le bir ilişkisi vardı. Mitzi'ye gittiğinde çok üzüldüğü adam oydu. O benim babam." Vienna gerçeği yüksek sesle söylemek için kendini zorladı. "Beni ve nihayetinde onu benim yüzümden reddetti."

"Bunu gerçekten bilmiyoruz," diye uyardı Raine. "Ama senin onun kızı olduğunu biliyor."

"Zale ve Rainier bu yüzden oteldeydi. Daniel Wallin'e göz kulak olmak için orada değillerdi. Blom bana göz kulak olmalarını istediği için oradaydılar," dedi Vienna. "Zale'in bana tekrar yakınlaşmasının nedeni buydu."

Onlara güvenilmez. Size yalan söylerler. İstediklerini elde etmek için duymak istediğinizi düşündükleri her şeyi söylerler.

Acı geçen seferkinden çok daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Arkadaşlarına bakamıyordu. Ayağa kalktı ve ağlamayı reddederek onlardan uzaklaştı. Zale Vizzini için zaten çok fazla gözyaşı dökmüştü. Sadece onun ihanetiyle yüzleşmek için zamana ihtiyacı vardı. Dört günlük bir yürüyüşe çıkacaklardı, yani düğüne kadar onu görme şansı olmayacaktı. Düğünü atlatabilirdi.

"Wallin beni turnuvaya gerçekten Blom'un kızı olup olmadığını görmek için davet etti," diye düşündü yüksek sesle. "Beni arıyor olmalıydı."

"Hem senin hem de Blom'un ölmesini istediğinden şüpheleniyorum," dedi Raine. "İkiniz de öldüğünüzde kimsenin haberi olmayacak ve hisseler ona kalacaktı. Eğer ona bir şey olursa oğluna muazzam bir miras kalacak. İkinci bir kumarhane açmak istiyorlar, en azından diğer yatırımcılar istiyor."

Vienna bu bilgiyi zihninde evirip çevirdi. Uyuyordu ama bu, Zale'in bu gerçeklere zaten sahip olduğu anlamına geliyordu. Daniel Wallin'in onun ölmesini istemek için bir nedeni olduğunun farkındaydı ve bunu ona söylememişti. Odasına gelen iki adamı, onu öldürmek için orada olduklarını kesinlikle bildiği güvenlik görevlilerini ve ne kadar korktuğunu hatırladı. Zale onu yatıştırmış, yanında kalmış ve ona minnettar hissetmesini sağlamıştı.

"Zale neden bana gerçeği söylemedi ki? Gerçeği kaldırabilirim. Blom babam olduğunu kabul etmek istemiyorsa, ne olmuş yani? Ben artık büyüdüm. Dünyaya söylemek zorunda değil. Hayatımda olmak zorunda değil. Zale de benimle uzun süre birlikte olmak istiyormuş gibi davranmak zorunda değildi." Ama nedenini biliyordu. Annesi ona uzun zaman önce, pek çok kez söylemişti.

Onlara güvenilmez. Sana yalan söylerler. İstediklerini elde etmek için duymak istediğinizi düşündükleri her şeyi söylerler.

Çok kolay olmuştu. Tekrar onun kollarına düştü. Kendini yine aptal yerine koymuştu. Adam ona yaklaşabildi ve kadın onu sorgulamadı. Onun işini kolaylaştırmıştı.

Boğazı düğümlendi ve konuşmayı kesmek zorunda kaldı. Sırtını diğerlerine dönmedi çünkü yüzlerinde sempati görürse tamamen yıkılacağını biliyordu.

Stella, "Artık Vegas'ta değilsiniz diye sizin ve Blom'un peşini bırakacağını düşünemezler," dedi.

"Bence Blom, Wallin'in sana ulaşmasının çok daha zor olacağına inanıyor. Blom ve adamları Wallin'in adamlarının hareketlerini takip edebilir," dedi Raine. "Vegas'ta Wallin avantajlıydı."

"Ben yemim," dedi Vienna. "Kaç, küçük tavşan." Sesinde acı yoktu çünkü acı çekmiyordu. Sadece üzgündü. Kalbi kırıktı. Belki aşağılanmıştı ama daha çok üzgündü. Zale ona karşı dürüst olabilirdi. O bir yetişkindi. Babasıyla sorunları yoktu. İşbirliği yapabilirdi, özellikle de Wallin'in babasını öldürtebileceği açık alana çekmek için iyi adamları öldürdüğünü bilerek.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Raine tekrar. "Arkadaşlarıma olabilecek en kötü haberi vermek zorunda olan hep benmişim gibi hissediyorum."

Raine'in sesindeki katıksız üzüntü karşısında Vienna arkasını döndü. "Lütfen böyle hissetme. Eğer sen olmasaydın, hâlâ oynanıyor olurum. Sana minnettarım."

Raine, "Zale'in sana karşı hislerinin gerçek olmadığından emin değiliz," diye uyardı. "Eğer patronu ona baban olduğunu sana söylememesini söylediyse, ne yapabilirdi ki? Emir altında ve itaat etmek zorunda."

"Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun, Raine," diye karşı çıktı Vienna. "Bana söylemek istemedi, yoksa söylerdi. Kuralları birkaç kez çiğnedi. Her ne kadar ona bu bahaneyi vermek istesem de Zale kurallara uyan biri değil. Stella gibi olacağımı ve sonsuza dek mutlu olacağımı söylemek istiyorum, ama bunun benim için kartlarda olduğunu sanmıyorum. Büyük kazandığımda hile yaptığımı söylemem yeterli, bu yüzden belki de sonsuza dek mutlu olmayı hak etmiyorumdur."

Shabina başını salladı. "Sorun onlarda. Düşünme biçimleri, Vienna. Çocukluk travmalarımızdan ya da başımıza her ne geldiyse ondan kaynaklanan sorunlarımız var, bu yüzden kendimizi suçluyoruz ama aslında suçlu onlar. Blom'a bak, öz babana. Güzel bir kadınla yatmaya karar verdi, onu sevdiğine inandığı noktaya kadar onunla devam etti. Kadın hamile kalıyor ve adam *onu* terk etmek istediğini söylemiyor. Ona baba olmaya hazır olmadığını söylüyor. Ona zaman ayırdığı her an bir araya gelebilirler ama kadın bebekten kurtulmalıdır. Bunun ne kadar bencilce olduğunu görüyor musun? Her şey onunla ilgili. Kariyeri. İhtiyaçları. Ne istediği. Hâlâ da öyle. Blom adamlarını seni korumaları için gönderdi, evet. Ama şartları onlara o dikte etti. Sana söyleyemediler. Nedeni ne olursa olsun onu bilmenizi istemedi."

Vienna tekrar küçük masaya geçti ve oturdu. Bacakları titriyordu. Yorgun düşmüştü ama uyku sersemi değildi.

Harlow, "Bazıları ona karşı çok dürüst olduğunu söyleyebilir," diye belirtti. "Bu yalan söylemekten iyidir."

"Doğru," diye kabul etti Zehra. "Ama en başta onu yönlendirdi mi? Yoksa ihmal günahı işledi ve öyle olmadığını bildiği halde bir gelecekleri olacağına inanmasına izin mi verdi?"

Vienna kaşlarını çattı. "Zale defalarca benimle bir gelecek istediğinde ısrar etti. Benimle hemen şimdi evlenebileceğini söyledi. Onun çocuğuna hamile kalırsam mutlu olacağını söyledi. Ayrıca bir yıl daha taahhüdü olduğunu ama ondan sonra ayrılacağını da açıkça söyledi. Ne zaman hayatı sıkıcı bulacağından endişelendiğimi söylesem, Sierras'ta yapılabilecek her şeyi gösterdi ve benimle orada yaşamakta ve bir aile kurmakta hiçbir sorun yaşamayacağını söyledi."

Uzun bir sessizlik oldu. Vienna kalbinin güm güm attığını duydu. Umut etmek istemiyordu. Sürekli geri dönen ve dişlerine tekme yiyen o kadın olmak istemiyordu. Ne kadar böyle düşünürse düşünsün, itiraf etmeliydi ki küçük bir parçası Zale'in hayatını onunla paylaşmak istediği konusunda ona yalan söylememiş olmasını ummaktan kendini alamıyordu. Belki de ona neden Vegas'ta olduğu konusunda gerçeği söylememişti ama işi için onu yanında tutmak amacıyla onunla yatmayacağı kesindi. Bu hiç mantıklı değil.

Onlara güvenilmez. Size yalan söylerler. İstediklerini elde etmek için duymak istediğinizi düşündükleri her şeyi söylerler.

Avril'in sesinin her seferinde aklına girmesinden *nefret ediyordu*. Yeterince şeytanı vardı.

"Vienna," diye yavaşça başladı Harlow. "Bu seni yatağa atmak için yalan söyleyen bir adama benzemiyor. O kadar ileri gitmesine gerek yok."

Stella başını salladı. "Sam sana böyle bir şey söyleyip sonra da çekip gittiği için onu öldürür. Zale bunu biliyor olmalı. Bu adamlar hatır için oynarlar."

"Stella'ya katılıyorum," dedi Raine. "Sam çok sessiz ama özünde bir volkan. Siz onun için ailesiniz. Eğer biri ailesine bulaşacak olursa, peşinden gider. Seni yönlendirmek de seninle uğraşmak sayılır. Zale, Sam'i tanır ve sahip oldukları bir kuralı asla ihlal etmez."

Zehra kaşlarını çatı. "Zale'i hiç tanımıyorum ama Sam'i tanıyorum. Tüm hayatını bir onur ilkesine göre yaşar. Eğer Zale de onun gibiyse, seninle evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğini söylediyse, Viyana, bunun bir yalan olduğunu düşünemiyorum. Neden bu kadar ileri gitti?"

Bu iyi bir soruydu. Hiç mantıklı değildi. Zale onu tekrar yatağına çekebileceğini biliyor olmalıydı. Ona karşı son derece duyarlıydı ve söylediklerinde ciddi değilse kendisini rahat bırakmasını söylemesine rağmen onunla birlikte olmak istiyordu. Onun onurlu bir adam olduğuna inanıp inanmadığına karar vermesi gerekiyordu.

Bakışları Shabina'ya kaydı. Herkes Zale'nin ona söyledikleri hakkında konuşmaya başladığında Shabina'nın bir fikri olmamıştı. Kıpırdamadan oturuyordu, yüzü solgundu, iri gözleri masmaviydi, koyu kirpikleri ifadesini gizliyordu.

"Shabina, sen ne düşünüyorsun?"

Shabina başını kaldırmadan omuz silkti. "Ben sorabileceğin biri değilim. Erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onlardan uzak duruyorum ve eğer çok yaklaşırsam, ne demek istediklerini düşündüğüm her şeyi neredeyse her zaman yanlış yorumluyorum."

"Rainier'in sana söylediği bir Şey yüzünden  zg ns n." Vienna bunu bir açıklama olarak yaptı.

"Rainier'in bana söylediği her Şeye her zaman üzülürüm. Ne zaman gelse. Bazen gecenin bir yarısı gelip bir Şeyleri kontrol ediyor. G venliğimi sağlamak için, diyor. Bana hala bir  ocukmuŗum gibi davranıyor. Baŗıma gelenlerin üstesinden gelmek için ne kadar uđraŗırsam uđraŗayım, beni nefes alamayan ya da d ŗ nemeyen o kıza geri döndürüyor. Onun yanındayken panikliyorum. Acınası bir durum. Ben sadece dengemi korumak için mücadele ederken o çok üstün, neredeyse eđlenmiŗ ve her Şeyin üstünde bir tavır sergiliyor."

Ona en yakın olan Raine omzuna nazık bir el koydu. "Rainier'in sana böyle hissettirmeye  alıŗtıđından Şüpheliyim, Shabina. O korkunç Şeyler baŗına geldiğinde o da oradaydı. Seni en kötü halinde gördü. Bu da anılarını çok yakınlılaŗtıracaktır. Buna engel olamaz."

Shabina baŗını salladı. "Ben de kendime hep bunu söylüyorum. Sanırım o da kendine bunu söylüyor. Benim yanımdayken gerçekten bomboŗ oluyor. Okumak imkansız, bilirsiniz, ama bazen onu incittiğimi d ŗ n yorum. Etrafımda olmasına katlanamadığımı d ŗ n yor. Bana olanlar için onu suçlamıyorum ve ondan korkmuyorum çünkü onun tüm o adamları öldürdüğünü gördüm. Eğer bunu kendim yapabilseydim, yapardım." İtiraf karŗısında baŗını eğdi.

"Ondan neden korkuyorsun?" Vienna nazıkçe sordu. Shabina tüm arkadaŗları arasında en kırılgan olanı gibi görünüyordu. Ge miŗinin üstesinden gelmek için çok mücadele etmiŗti. Kendi kafesini a mıŗ ve baŗarılı olmuŗtu. Koruma köpekleriyle birlikte tek baŗına yaŗıyordu, gerçi güvenliği vardı ama bu babası tarafından zorunlu kılınmıŗtı. Vienna olanları duyduktan sonra onu suçlamadı ve Shabina'nın deneyimini küçümsediğini, onlara sadece çıplak kemikleri verdiğini biliyordu. Deneyimli bir ajanın akıl sağlığını yitirmesi ve onu kimsenin haberi olmadan oradan  ıkarmaktansa kamptaki herkesi öldürmesi, bulmuŗ olması gereken Şeyin bir kanıtıydı.

"Onu görüyorsun. Biraz korkmuyor musun? Onu iŗ baŗında gördüm. Neler yapabileceğini biliyorum. Bunu benim için yaptı ve yine yapardı."

Raine, "Yani, o kadar adamı öldürdüğünü gördüğün için ondan korkuyorsun," diye açıkladı.

Shabina baŗını salladı. "Tam olarak değil. Yaptığından ya da yapabileceğinden değil. Bunu benim yüzümden yaptı. Bana yaptıklarını gördüğü için. O çok kontrollü biri. Son derece kontrollü ve disiplinli. Hata yapmaz. Amaçsız bir Şey yapmaz ve hata yapmaz.

Bu büyük bir hataydı. Yaptığı şey kariyerini bitirebilirdi. Bugüne kadar başına ödül koyan düşmanlar edindi."

Raine başını salladı. "Bu doğru. Rainier şimdiye kadar gördüğüm en büyük ödülün sahibi. O kesinlikle yüksek profilli terörist hücrelerinin aradığı en çok aranan adam. Sadece bu da değil, onun kellesini getirecek her paralı askere para ödemeye yemin etmişler."

Shabina sanki başı ağrıyormuş gibi şakağını ovuşturdu. "Bunu bilmiyordum."

"Neyse ki ellerinde onun iyi fotoğrafları yok ama haber kanallarında konuşulmaya devam ediyor. En büyük düşmanlarından biri olarak görülüyor."

"Beni kurtardığında yaptığı şey yüzünden mi?" Shabina sordu.

Raine cevap vermeye başladı ama sonra duraksadı. "Rainier pek çok nedenden dolayı aranıyor, Shabina. Bunu burada bırakmak zorundayım. O çok aktif bir ajan."

"Wallin'in suikastçılarını peşimden Knightly'ye göndereceğine inanıyor musun?" Vienna konuyu değiştirdi. Shabina isyankâr görünüyordu ve eğer Raine gizli bilgilere ulaşıyorsa, verileri asla vermeyecekti. Vienna arkadaşlarının birbirlerine küsmesini istemiyordu.

Harlow, "Wallin konusunda haklı olduğumuzu varsayarsak," diye açıkladı. "Eğer yanılıyorsak ve o gerçekten iyi bir adamsa, o zaman seni kimin öldürmek istediğine dair hiçbir fikrim yok, Vienna."

"Belki de Elsa birinin ayağına bastı ve başından beri asıl hedef oydu," dedi Zehra.

"O tam bir fişek." Vienna Elsa'nın vurulmuş olmasından nefret ediyordu, özellikle de buna kendisinin sebep olduğundan emin olduğu için. "Annem ve Ellen'dan onu ziyaret etmelerini isteyeceğim. Verma'nın kalacak bir yere ihtiyacı varsa belki onu misafir edebilirler. Daireleri geniş ve hastaneye yakın. Korkarım Elsa bir süre daha orada kalacak."

"Bu iyi olur," dedi Zehra.

"Eğer gerçek hedef bensem, ki büyük ihtimalle öyle olduğumu hepiniz biliyorsunuz, o zaman benim etrafımda olmak güvenli değil," diye belirtti Vienna.

Stella ona ters ters baktı. "Saçmalama. Bu işte hepimiz beraberiz. Her durumda, Vegas'ta Wallin seni takip ettirebilir, ama Knightly'de bir yabancı göze çarpacaktır. Yürüyüşümüze çıkıyoruz ve yarın sabah yola çıkarsak kimsenin seni bulacak zamanı olmaz. Kasabadaki arkadaşlarımızdan yabancılara göz kulak olmalarını isteyebiliriz. Ayrılmadan önce Sam'le konuşacağım."

"Bu plana sadık kalmanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun, Stella? Dört gün boyunca tek başımıza yürüyüş yapacağız," dedi Vienna. Gerçekten de gitmek istiyordu. Wallin gibi bir şehir çocuğunun onu nasıl bulabileceğini anlamıyordu, ama arkadaşlarını tehlikeye atmak da istemiyordu.

"Elbette plana sadık kalmalıyız, Vienna. Günün ilk ışıklarıyla yola çıkarsak, Wallin'in kampından biri nereye gittiğimizi nasıl bilebilir ki? Özel bir jetin içindeyiz. Günün ilk ışıklarıyla buluşup çayıra park edeceğiz ve Beyaz Kurt Patika Başına servisle gideceğiz. Yarın özel uçakla Knightly'ye ulaşmayı başarsalar bile biz gitmiş olacağız. Sam geldiklerini duyacak ve peşlerine düşecek."

Vienna bu kadarının doğru olduğunu biliyordu. Sam kasabaya gelen şüpheli kişileri izleyecek, özellikle de Viyana'yı aramak için etrafta dolaşacaktı. Yine de arkadaşlarını tehlikeye atma konusunda biraz endişeliydi.

Pilot onlara birazdan ineceklerini söyledi. Oturmalarını ve emniyet kemerlerini takmalarını söyledi. Vienna, Raine'in keşfettiği her şeyi düşünürken emniyet kemerini boynuna geçirdi. Elliot Blom onun öz babasıydı. Zale ve Rainier'in patronuydu. Bir zamanlar Sam'in patronuydu. Sam Knightly'de yaşamaya başladığından beri ondan haberi var mıydı? Hiç sanmıyordu. Tıpkı Mitzi gibi Avril de ona yalan söylemişti. Yine de gerçeği öğrendiğinde, onunla kendisi konuşmak yerine, birkaç adamını onu güvende tutmaları için göndermiş ve düşmanını ortaya çıkarmak için onu yem olarak kullanmıştı.

Çok dik oturdu. Blom'un yaptığı da buydu. Wallin'in onu öldürmek istediğini biliyordu ve Wallin ile oğlu hakkında suç delili elde etmek için onu kullanmıştı. Rainier ve Zale onun ne yaptığını biliyorlardı. Hoşlarına gitmemiş olabilirdi ama biliyorlardı. Raine'e baktı. Gözleri buluştu ve yüreği ağzına geldi. Raine çok zekiydi. Bunu çoktan anlamıştı.

Zale'in sorularını yanıtlamamasının ya da ona açıklama yapmamasının nedeni, Wallin ve oğlunu ortaya çıkarmak için onu yem olarak kullandıklarını kabul etmek istememesiydi. Bu nasıl karşılanırdı? *Seni çok seviyorum ama bir katili ortaya çıkarmak için sana tuzak kuruyorum. Oh, ve sana söylemiyorum.* Bunun iyi gideceği belliydi. Eğer ona söyleseydi, bunu kabul ederdi. Korkak bir tip değildi. Neler olup bittiğinin söylenmesini tercih ederdi.

Başını ellerinin arasına aldı ve alnını ovuşturdu. İnsanlar bu tür sorunları nasıl çözüyorlardı? Çoğu insanın böyle bir sorunu olduğundan şüpheliydi.

Bu tür sorunlar. Onları istemiyordu. Ona sonsuz görünüyordı. Birbiri ardına gelen şeyler. Knightly'ye huzur için gelmişti. Görünüşe göre Zale ona kaos getirmişti. Bu aşamada işler kolay olmalıydı, o kadar da zor değil. Uçak inene kadar zihnini boş tutmak için elinden geleni yaptı. Raine ve Shabina araçlarıyla havaalanına gelmişlerdi, yani ulaşimleri vardı. Harlow ve Zahra da onlarla birlikte gelmişti ve Viyana da gelmek üzereydi ki Sam onu durdurdu.

"Seni ben götüreceğim, Vienna." Stella itiraz edemedi eşyalarını ondan aldı ve arkaya yerleştirdi.

Biraz isteksizce Stella'nın yanında durdu. Belli ki Sam'in ona söylemek istediği birkaç şey vardı ve Zale'in adının geçeceğinden emindi. Onun hakkında konuşmaya devam etmek istemiyordu, ta ki eve dönene ve kedisiyle baş başa kalıp düşünmek için biraz zamanı olana kadar.

"İçeri gir." Sam kapıyı tuttu.

Stella gözlerini devirdi. "Sakin ol kalbim."

Sam, "Beni öpebilirsin," diye işaret etti.

"Sanırım. "Eğer mecbur kalırsam," dedi Stella ve kapıyı iyice kapatarak

O.

Vienna gülmekten kendini alamadı. Stella cidden Sam'in üzerine gitmişti. Stella üzerine çullanıp öpücük istemesi çok daha olasıydı. Vienna aralarındaki ilişkiyi çok seviyordu ve arkadaşının kendisi için bu kadar mükemmel birini bulmuş olmasından dolayı çok mutluydu. Arka koltuğa kayarak 4Runner'a bindi. Sam'in cipi Stella'nınki kadar süslü değildi, ama gerçekten güzeldi.

"Çok iyi vakit geçirdik," diye heyecanla anlattı Stella. "Ta ki biri kanocuları vurana kadar."

Sam dikiz aynasından Viyana'ya hızlı bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla Elliot Blom'un senin öz baban olduğunun farkındasın."

"Evet." Cevabını kısa tutarak bu konuda konuşmak istemediğini ifade etmeye çalıştı.

Rotasını Knightly'deki evine doğru çevirdi. Vienna pencereden dışarı baktı. Sierraları çok severdi. Burası onun yeri ve hep öyle kalacaktı. İşler onun için ne kadar kötüye gitmiş olursa olsun, eve döndüğünde her zaman eski haline dönerdi - ve bu sefer oldukça kötüydü. Belki de düşündüğü kadar kötü değildi. Annesi ve Ellen ile bir ilerleme kaydetmişti ve bu onun için çok önemliydi. Ve hastane için bir ton para kazanmıştı.

yenilemeye ihtiyaç duydukları kurtarma ekipmanları için. Bekâr annelerin üniversiteye gidebilmesi için burs fonuna katkıda bulunabilecekti.

"Zale iyi bir adam, Vienna. Bir işte çalışırken belirli kısıtlamalar altında."

"Bunu şu anda tartışmasak daha iyi olur." Zale'in onun arkadaşı olduğunu bildiği için dikkatli olmaya çalıştı. Öyle ya da böyle bir şey söylemek istemiyordu. "Bazı şeyleri işliyorum Sam. Bir katili ve oğlunu ortaya çıkarmak için beni yem olarak kullandı. Emir almış olabilir ama bunu bilerek yaptı ve bana tek kelime bile etmedi. Hayatımı riske attı ve inan bana, birden fazla kez ölümle burun buruna geldim. Elsa sadece şans eseri ölümden kurtuldu, ama o ben olmalıydım. Bir de otel odamdaki zaman vardı. Bu davranış senin için sorun olmayabilir, ama benim için olduğundan emin değilim."

Vienna Stella'nın nefesinin boğazında düğümlendiğini duydu. Stella başını salladı. "Hiçbir fikrim yoktu. Benim için de sorun değil."

"Böyle söyleyince kulağa korkunç geliyor, Vienna."

"Başka nasıl söylenebilir ki?" Vienna bunu sormaması gerektiğini biliyordu. Sormamalıydı. Bu konuyu kendi haline bırakmalıydı. Bilmek istemiyordu ama sonra istedi. Sam'in bu konudaki görüşünü öğrenmek istiyordu.

Sam iç çekti. "Biz farklı yaratılmışız, tatlım. Her zaman risk alırız. Bunun için iki kere düşünmeyiz. Ve belki de her durumu kontrol edebileceğimizi düşünerek kibirleniyoruz. Blom bir emir verir ve sessiz olmamızı söylerse, sessiz kalırız. Bu işin doğasında var. Sana tuzak kurmaya gelince, Zale seni yem olarak görmez. Kendini senin kişisel koruyucun olarak görür. Bu farklı bir zihniyet. Rainier büyük olasılıkla senin bu olaya nasıl bakacağını ona anlatmıştır."

"Gerçekten onun bu şekilde göreceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır. Sen Elliot Blom'un kızıydın. Wallin öyle olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Zale'e gelince, Wallin bunu anladığında seni hayatta tutabileceğinden ve oradan çıkarabileceğinden emin olmak için oradaydı."

"Ama Wallin bunu anladığında hemen gitmediler." Bir an sessiz kaldı, her şeyi toparlamaya çalışıyordu. "Blom onlara kalmalarını emretti ve Rainier onun ne yaptığını çoktan tahmin etmişti. Onları dışarı çekmek için beni kullandı, değil mi?"

"Doğru."

"Zale neden o noktada bana söylemedi?"

"Ona sormanız gerekecek."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kadınlar araçlarını vadide bırakıp servis otobüsüyle White Wolf Trailhead'e gidebildiler. Kar kalınlığı özellikle yüksekti, bu yüzden nehir gerçekten akıyordu ve şelaleler yılın bu zamanında bile dolu ve güçlüydü.

İlk gün on milden biraz fazla yürümeyi planlıyorlardı. Yolun büyük bölümü ormanlık arazinin içinde ve dışında ilerliyordu. Kayalar bazen düz ya da sivri bir şekilde yükseliyordu ama çoğunlukla manzaraya ağaçlar hâkimdi. Çayırlar normalde güzel kır çiçekleriyle doluydu ama yılın bu zamanı nedeniyle renk patlamalarını kaçırmışlardı. Çimler normalde yılın başlarında bulunan yeşilin çeşitli tonlarından ziyade daha kuru ve kahverengi renkteydi, ancak muhteşem bir araziydi.

Yürüyüş yokuş aşağı yapılıyordu ve köprüye yaklaştıkça nehrin gürültüsü sürekli bir ses haline geliyordu. Bir yıl önce köprü harabe halinde olduğu için geçmenin imkansız olduğu konusunda uyarılmışlardı ama belli ki yeniden inşa edilmişti. Karşıya geçerken hiç sorun yaşamadılar. Yine de köprüden geçerken nehrin gücünü hissedebiliyorlardı, su kırılganlara ve desteklere çarpıyordu.

Patikada karşı yönden gelen bir çiftle karşılaştılar ve onlarla kısa bir süre konuşmak için durdular. İki gün boyunca kamp yapmışlar ve bir gün önce patikanın kayalık dönemeçlerinde iki çingiraklı yılanı rastlamışlardı. Korucu, Vienna'nın grubunu şüpheli davranışları olan bir ayı konusunda uyarmıştı. Bir ayının ortadan kaldırılabilmesi için insanlarla temasa geçtiği üç olay yaşanması gerekiyordu ve bu ayı sadece bir olay yaşamıştı. Aslında kimseye saldırmamıştı, ama ona dikkat etmeleri söylenmişti. Çift, ayının görüldüğü söylenen kamp alanından uzak durmuştu.

Yokuş aşağı devam ettiler, yokuş artık çok daha dikti. Vienna yürüyüş yapmayı severdi. Patika ne kadar zorlu olursa olsun, açık havada, kayalar ve ağaçlarla, çayırlarla, çimenlerle ve kır çiçekleriyle çevrili olmanın onu her seferinde sıfırlayan bir yanı vardı. Yağmur yağsa bile, ki

Ama olmadı, bayıldı. Gün açık ve aslında sıcaktı. Gökyüzü bulutsuz ve mükemmel bir soluk maviydi.

Devrilmiş çok büyük bir ağaç kısmen patikanın, kısmen de nehrin üzerinde asılı duruyordu. Etrafindan dolanabilir ya da üzerinden geçebilirlerdi. Birbirlerine kocaman sırtarak baktıklarında, hemen üzerinden geçmeye karar verdiler, üzerinde yürümeyecek olsalar da bir köprü gibi kullanacaklardı.

Vienna kendini gülerken ve Stella'nın yaklaşan düğünü ve hayvanlarının geçmişteki maskaralıkları hakkında konuşurken buldu - koridorda yürürken hepsinin yanında olması gerekip gerekmediği. Yürüyüş yorucu ama heyecan vericiydi ve tam da ihtiyacı olan şeydi, onu sıfırladı. Bir kez bile olumsuz şeyler düşünmedi. Çamların ve kızılçamların kokusu, çeşitli otlar ve çiçekler, hatta çalkalanan nehir ve kaya parçaları bile çok tanıdıktı ve ona evi gibi geliyordu.

Kamp alanına vardıklarında kalbi çok daha hafiflemişti. Göğsündeki tüm baskı gitmişti. Bitkin düşmüştü ama bu iyi gelen türden bir yorgunluktu. Sorun şu ki, ayı kamp alanını onlardan önce sahiplenmişti ve kalmak istediği konusunda kararlıydı. Altı kadın birbirlerine baktı ve hiçbirinin ayıyla mücadele edecek durumda olmadığına karar verdi.

"Geri dönelim," diye fısıldadı Stella. "Nehir kenarında kamp kuralım. Kumlu görünen küçük bir yer vardı."

Geri çekildiler ve geldikleri yönde çok hızlı yürümeye başladılar. "Bu doğru," dedi Shabina. "Orası bir yüzme çukuruydu. Çok sıcak olduğu için fark ettim ve serinlemek için iyi bir yer olduğunu düşündüm ama kamp alanına çok yakındık ve yorgun ve açtım."

"Orada su sakindi, akıntıyı kesmişti," diye onayladı Raine. "Güzel küçük bir koy."

Rekor bir sürede kumsala geri döndüler. Başka kimse kamp yeri olarak burayı talep etmemişti. Tek tek çadırlarını kurdular ve yemeklerini yediler. Kamp ateşi yoktu ama buna alışmışlardı. Akşam ılıktı ve yere bir örtü serip votkayı genellikle suya dökülen çeşitli aromalarla karıştırarak içki yaptılar. İçki içmeyen tek kişi Raine'di ve Viyana sadece birkaç içki içti çünkü çoğu oldukça kötüydü. Yerleşik ayı tarafından ziyaret edilme ihtimaline karşı tüm yiyecekler bir ayı kabına konmuştu.

Hava hâlâ sıcaktı ve herkes kişisel çadırlarına çekildikten sonra Vienna külotunu ve sütyenini çıkardı. Dışarıya çıktı ve

uzanmak ve yıldızlara bakmak için yer yatağı. Gökyüzü özellikle güzel ve çok berraktı. Çeşitli takımyıldızlarını bulmaya çalıştı ve sonra yıldızları saydı.

"*Ayl. Ayl.* Kampımızın etrafına gelme, seni huysuz yaşlı ayı. Bu kamp alanını ele geçirmeye çalışırsan seni yumruklarım."

Stella'nın kavgacı sesi Vienna'yı sarsarak uyandırdı. Vienna ayağa fırladı, çılgınca etrafına bakınıp ayıyı aradı, ama hayvanı hiçbir yerde göremedi. Stella'nın da üzerinde iç çamaşırı vardı ve yumruklarını, iddia ettiği gibi ayıyı yumruklamaya hazırmış gibi kaldırmıştı.

Diğer kadınlar da benzer şekilde giyinmiş olarak çadırlarından dışarı fırladılar, Raine hariç, o da hafif, düğmesiz bir gömlek giymişti. Sakin ve iş için hazır görünüyordu.

"Görebildiğim kadarıyla ayı yok," dedi Vienna aceleyle.

Harlow yumruğunu gösterdi. "O yaşlı ayı gelmeseydi iyi olur. Onunla dövüşeceğim."

"Çok sayıda savunma dersi aldım," dedi Shabina. "O ayıyı uçurmak için iyi bir tekneyi nereye koyacağımı çok iyi biliyorum. Bir daha bizim ormanın derinliklerine gelmez."

"Sanırım onunla dövüşecek kişi ben olurum," dedi Stella. "Onu ilk ben gördüm. Sanırım yumruğumun ne kadar büyük olduğunu görünce kaçtı."

Zehra gülmekle alay etmek arasında bir ses çıkardı. "Ciddi misin Stella? Senin yumruğun bir sineği bile incitmez."

Stella her iki yumruğuna da baktı. "Seninle aynı fikirde değilim. Benim büyük yumruklarım var.

Çekiç yumruklar."

Raine ve Vienna birbirlerine uzun uzun baktılar. Bazen bir araya geldiklerinde ve yalnız kaldıklarında biraz fazla içerlerdi, çünkü bu çok nadir bir durumdu. Stella içtiği zaman komik oluyordu, ama çılgın bir hayal gücü vardı ve diğerleri de peşinde olduğu şey konusunda onu teşvik etme eğilimindeydiler. Yakın zamanda yatağa dönmeyeceklerdi.

- - -

"Sam'in ne kadar ateşli olduğunu biliyor musun? Ne kadar ateşli ve gerçekten rüya gibi olduğunu? Sana hiç onun her ikisi de olduğunu düşündüğümü söyledim mi?" Stella sordu.

"Sadece inanılmaz derecede sarhoş olduğunda," diye onayladı Zehra.

"Evet, öyle," diye devam etti Stella. "Ama ona asla böyle düşündüğümü söyleme. Büyük bir kafaya sahip olmasını istemem. Olduğu haliyle mükemmel. Eğer bilseydi

Bu kadar kibirli olacağını düşünmemiştim. Mezarlarınıza bu sırla gitmek zorunda kalacaksınız. Yemin edin. Hepiniz."

"Bunu mezara götürmek için kaç kez yemin etmek zorunda kaldığımız hakkında bir fikrin var mı?" Vienna sordu.

"*Sam'in* bunu mezara götürmek için bizimle birlikte kaç kez yemin etmek zorunda kaldığı hakkında bir fikriniz *var* mı?" Zehra sordu. "Son iki yılda ne zaman içkiyi fazla kaçırırsan, Sam'in seksiliğini ve rüya erkek statüsünü duyduk. O da bunu duydu."

"Duymadı," diye yalanladı Stella.

Zehra, "Stella, o bizim ayık şoförümüz ve sen sürekli onun hakkında konuşup duruyorsun ve onu nasıl 'yapmak' ve her yerinden öpmek istediğini anlatıyorsun," dedi. "Eve dönerken yol boyunca yüksek sesle fısıldıyorsun."

"Kesinlikle yapmıyorum." Stella ona ters ters baktı. "Yapmadığımı biliyorum. Nasıl bildiğimi biliyor musun? Çünkü sana *her zaman* Sam'in önünde böyle bir şey söyleyip söylemediğimi soruyorum ve sen de söylemediğime dair bana güvence veriyorsun."

Zehra bir kahkaha patlattı. "Tatlım, hepimiz her seferinde içiyorduk. Bu yüzden Sam ayık şoför. Sam'in duyup duymadığını nereden bilebilirim ki?"

Harlow bilgece başını sallayarak, "Duydu," dedi.

"Evet, duydu," diye onayladı Shabina. "Oldukça gürültücüydün ve hep ön taraftaydın, bizimle konuşmak için dönüp duruyordun. Seni nasıl *duymaz*?"

Stella sanki onu kurtaracakmış gibi Raine'e döndü.

"Kurtarmadı." "Yaptı. Her seferinde."

Stella geriye doğru düştü, avucunu alnına götürerek inledi. "Tek bir kelime bile etmedi. Tek bir kelime bile."

"Şimdi onun nasıl bir centilmen olduğunu dinlemek zorundayız."

Stella tekrar doğrulup oturdu. "O bir beyefendi, Zahra Metcalf. Ateşli, rüya gibi bir beyefendi ve onunla *kesinlikle* evleneceğim."

Harlow büyük bir ciddiyetle, "Evet, öyle," dedi. "Hepimiz buna tanıklık etmek için orada olacağız, yani eğer onu kovmaya karar verirsen, bu olmayacak. Sana izin vermeyeceğiz."

"Hayır," diye onayladı Vienna. "Sana onun ne kadar ateşli ve rüya gibi olduğunu hatırlatacağız."

"Seni sarhoş edeceğiz," dedi Zehra. "Onunla birlikte olman için tek gereken bu."

Stella güldü. "Sam onu kovmak isteyecek kadar sinirlenmeme izin verecek bir adam değil, ama evliliğimizde bizi desteklemek istediğin için teşekkürler. İşte bu yüzden hepinizi çok seviyorum. Yanımızda olacağınızı biliyorum. Sam'in bizim bir parçamız olmasına izin verdiniz ve bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Sam'i seviyoruz, Stella," diye güvence verdi Shabina. "Çok erken yaşta sevgimizi kazanmayı başardı. Az konuşan bir adam, ama her zaman güvenilebileceğimizi bildiğimiz biri."

Vienna bunun doğru olduğunu fark etti. Sam'in sessiz bir gücü vardı. Pek konuşmazdı, hatta bazen tek kelime etmeden saatlerce konuşurdu ama tam bir eylem adamıydı. Yapılması gereken bir şey varsa, bunu hiç tantana yapmadan gerçekleştirirdi. Birinin dikkatini çekip çekmediğini görmek için beklemezdi. Övgü istemezdi. Sadece işini yapardı. İşte Sam buydu. Ve her zaman onları gözetirdi.

"En önemlisi," diye katkıda bulundu Raine, "hayvanları severdi. Özellikle de köpekleri."

"Hey," diye itiraz etti Vienna. "O kedileri de sever."

"*Eskiden* kedileri severdi," diye düzeltti Zehra. "Ta ki sizin kibirli ve kudretli Prensesiniz, saçma sapan yürüyüşlerinizden birinde tasmaından kurtulduktan sonra onu tutunduğu ağaçtan kurtarmak zorunda kaldığında kollarındaki tüm deriyi yüzene kadar."

Vienna inledi ve kendini yana attı, yıldızlara bakmak için yerdeki örtünün üzerine uzandı. *Berbat* bir gün geçirmişti. Prenses tasmayla yürümeyi reddetmişti. Vienna onu her gün dışarı çıkararak eğitmeye çalışıyordu. Princess'in önden gitmesine izin veriyor ve kendisi arkasından gelirken tasmayı gevşek tutarak etrafta dolanıyordu ama İran kedisi bu fikirden nefret ediyordu ve bunu Vienna'ya söylemekten de hiç çekinmiyordu. Kedi yere yatmakta ısrar ediyordu ve Viyana onu teslimiyetle kucağına almaya gittiğinde, Prenses hoşnutsuzluğunu tıslayarak pençelerini ve dişlerini gösteriyordu.

"Hatırlatma bana. Yürüyüşler de saçma değildi. Kedilerin insanlarla birlikte yürümekten hoşlanmaları için eğitilmeleri hakkında çok şey okudum. Eğer bunu sevmesini sağlayabilirsem, biraz dışarıda kalabilir diye düşündüm. Kedilerin dışarıda olmak istemesi gerekir. Onu ne zaman dışarı çıkarsam çok rahatsız oluyordu."

"Kedin normal değil, Vienna," dedi Shabina. "Seni sevdiğimi biliyorsun ama bunu söylemek zorundayım. Prenses bir şeytan kedisi. O şeytandan."

Harlow başıyla onayladı. "En azından bir iblis."

"Maalesef aynı fikirdeyim," dedi Raine. "Gözleri bile kırmızı parlıyor ve eve bir köpek girdiğinde şeytani bir görünüme bürünüyor. Daisy yorgunluktan ve korkudan neredeyse ölene kadar zavallı Daisy'yi evin içinde kovaladı. Tanrı aşkına, o bir Jack Russell. Bir Jack Russell'ı hiçbir şey yıpratamaz."

"Yaramaz küçük İran kedim hariç." Vienna'nın sesi utanmaktan çok gurur duyuyor gibiydi.

Stella, "Ağaca tırmanıp sonra da soyulmakta olan ağaç kabuğuna yapışıp acınası bir şekilde ağladığında onun o kadar da harika olduğunu düşünmüyordun," diye belirtti.

"Kimi arayacaksınız?" diye bağırdı kadınlar mükemmel bir uyum içinde. "Sam Rossi!" diye hep birlikte cevap verdiler.

"Zavallı Sam," dedi Stella. "Burada kalmak istemesi bile bir mucize. Hemen geldi ve inanamayacağın kadar yırtıldı. Erkeksi göğsü bile."

Toplu bir inilti duyuldu.

"Bu kadar yeter, Stella," dedi Vienna. "Yatağına git. Kampı çok erken bozmak ve yarın kışımızı yırtarak yürümek zorundayız. Uzun ve sıcak bir gün olacak. Sadece uyu ve rüyanda ayıları yumrukladığını görme."

Stella biraz utanmış görünüyordu. Ayağa kalkarken, "Kamp alanımızı istedi ve ben de ona izin vermeyecektim," diye mırıldandı.

Hepsi güldü. Raine, "Yalnız değildin," diye işaret etti. "Herkes katıldı. Var olmayan ayıya karşı sıradan bir MMA dövüşüydü."

- - -

İKİNCİ GÜN kadınlar yaklaşık dokuz mil yürümeyi bekliyorlardı. Geri dönüşlerle dik bir şekilde yukarı çıkan patikanın büyük bir kısmı açık kayalıktı. En önemli noktalar, bir taraftaki nehrin nefes kesici manzaralarıydı. Yılın bu zamanında hava beklenenden çok daha sıcaktı ve ilk iki saat içinde White Wolf Trailhead'e doğru geri dönen sadece bir grup yürüyüşçüyle karşılaştılar.

Küçük aile onlarla konuşmak için durdu. Baba endişeliydi çünkü bir önceki akşam izin almadan arabalarını yol kenarında bırakıp yürüyüşe çıkmışlardı. Arabalarının çekilmediğinden emin olmak için aceleyle patikanın başına geri dönüyorlardı. Viyana, oraya izinsiz park etmemesi gerektiğini bildiğinin açık olduğunu ve büyük olasılıkla arabanın gitmiş olduğunu belirtmedi.

Ayrıca başka yürüyüşçü görmediklerini de söylediler. Bu Viyana'yı şaşırttı. Yılın son zamanlarıydı ve çoğu insan şelalelerin en görkemli zamanlarında olmamasını beklerdi ama hava sıcaktı, manzara güzeldi ve patika popülerdi.

Sıcakta cayır cayır yanacak olan geri dönüşlere başlamadan önce bir yüzme çukuruna doğru yürümek için mola verdiler. Güneşin altında uzandıklarında Harlow dikkatini çekmek için Viyana'ya doğru küçük bir taş attı.

"Wallin hakkında ne yapacağımızı konuşmalıyız. Eğer Raine'in öğrendiği her şey doğruysa ve sen gerçekten Elliot Blom'un kızıysan, Wallin peşini bırakmayacaktır. Hele ki otelinin ve kumarhanesinin büyük bir kısmı sana miras kalacaksa."

Vienna, Wallin'i ya da Zale konusunda aptallık edip etmediğini düşünmeden dışarıda geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu. Bu basit açıklama karşısında üzölmek yerine, koşullar ne olursa olsun, hatta onlar için tehlike arz etse bile yanında duracak dostları olduğu için kendini çok mutlu hissetti.

"Blom ve Viyana'ya karşı tehditler savurduğunu kanıtlamanın bir yolu var mı?" Zehra sordu.

Shabina, "Rainier bir istiridye olmaya karar vermek yerine soruları yanıtlasaydı, öğrenebilirdik," dedi. "Konuşmamak gibi bir şeye bir kez karar verdi mi, onu değiştirmek için bir mucize gerekir."

"Peki ya Sam, Stella? O bilebilir mi?" Zehra sordu.

Stella rahatsız görünüyordu. "Geri döndüğümüzde ona soracağım, ama benimle bu konuda konuşamazsa, onu zorlamayacağım. Düğünden önce büyük bir kavga istemiyorum."

Vienna dik oturdu. "Hayır, bunu yapma. Bundan nefret ederim, Stella. Zale tekrar gelirse ve onun düğün partisinde olduğunu bilirim, ona kendim sorarım. Eğer hâlâ benimle konuşmayı reddederse, başka bir yol buluruz." Onun adını söylemek bile canını yakmıştı. Bu duygusal tepkiyi beklemiyordu.

Raine tekrar, "Gerçekten üzgünüm," diye mırıldandı. "Keşke Blom hakkındaki bilgiyi sakladıkları için o ikisine bu kadar kızmasaydım. Ayrıca Liam ve Wallin arasındaki bahse de. Çok sinirliyim. Bu konuyu ele alış biçimimde biraz daha dikkatli olabilirdim. Önce ikisine gidip onlarla konuşsaydım ..." Sözünü yarıda kesti.

"Sonuçta, Raine, asıl mesele sadece bilgi saklamakla kalmadılar, aynı zamanda Zale neden orada olduğu konusunda bana yalan söyledi," dedi Vienna. "Hayatım tehlikedeydi ve ben bilmiyordum."

"Çünkü o kadar kibirliler ki herkesi alt edebileceklerini düşünüyorlar, katilleri bile." Shabina'nın sesi endişeli olduğu kadar tiksiniş de değildi.

"Elliot Blom'a ulaşmaya ne dersin?" Stella bunu önerdi. "Bu gerçekten çok mu kötü olur, Vienna? Ondan bilgi isteyebilirsin."

"Eğer Zale ve Rainier'in Liam ve Wallin arasındaki bahis hakkında sahip oldukları bilgiyi paylaşımlarını bile istemediyse ve beni yem olarak kullanmak istediye, birdenbire bu kadar açık sözlü olacağını sanmıyorum. Her halükarda, sırf amacına ulaşmak için beni köpekbalıklarının önüne atmaya hazır olan bir adamla konuşmak istemiyorum. Bu her neyse. Kendi hayatını kurtarmak olabilir mi? Kumarhanedeki hisselerin ona miras kalmasını sağlamak mı? Kim bilir?"

Raine, "Büyük olasılıkla, ajanlarını kimin öldürdüğünü bulmak içindi," diye söze girdi.

Vienna içini çekti. "Açıkçası sebebinin ne olduğu umurumda değil; hayatımı tehlikeye atarak beni orada asmaya razı oldu. Neden otele yerleşmedi ve ajanlarının onu korumasını sağlamadı? Zale ve Rainier beni korumak için risk alırken o bir masanın arkasında güvendediydi. Ondan gelen herhangi bir bilgiye güvенеbileceğimi sanmıyorum."

Harlow, "Sanırım ikinizin arkadaş olmayacağınızı söylemek yanlış olmaz," dedi. "Ben de öyle duyuyorum."

"Sanırım beni doğru anlıyorsun," dedi Vienna.

Stella saatine baktı. "Yola çıksak iyi olacak. Sam'e bu patikayı dört günde yürüyeceğimizi söyledim. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Eğer beş gün sürerse, peşimize ordunun tüm birimlerini takar."

"Üzerinize takip cihazı mı yerleştirdi?" Raine yürüyüş giysilerini giyip eşyalarını toplarken sordu.

Stella kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır dedim. En fazla mini Garmin'imi kamp yaptığımız gece ona bir uyarı gönderecek şekilde ayarladım, böylece yerimizi öğrenebilecekti. O da isteksizdi. Ayrılmadan önce, kaybolma ihtimaline karşı Garmin'i her yarım saatte bir Zehra'nın telefonuna gönderecek şekilde ayarladım." Mini Garmin'ini havaya kaldırdı ve çantasının fermuarlı iç kapağına yerleştirdi. "Böylece GPS'i takip ederek bize geri dönebilir ya da biz onu bulabiliriz. Telefonuna bir uygulama yükledim."

Zehra çantasını omuzlayarak, "Ben kaybolmam," diye karşı çıktı. Harlow ona "Alışveriş merkezindeki bir otoparkta kaybolursun," dedi.

Zehra'nın kara kaşları birbirine çatıldı. "O otoparklar çok büyük. Neden o büyüklükte alışveriş merkezleri var ki? Kimse çıkış yolunu bulamıyor. Herkes geri dönüyor, sadece ben değil."

Stella, "Yosemite bir alışveriş merkezinin otoparkından daha büyük," diye belirtti. "Ve ben en iyi arkadaşımı kaybetmek istemiyorum."

Dar patika taşlıktı ve her yerde gevşek kayalar vardı. Tırmanmaya başladıklarında güneş bir yanlarındaki kayadan ve aşağıda çalkalanan sudan yansiyordu.

Zehra güldü. "Sanırım dönüp dolaşıp geliyorum. Geçen seferden sonra gece işeyecek bir yer bulmak için yalnız gitmemeyi öğrendim. Ve bu sefer bir düdüğüm var."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Vienna. "Asgari düzeyde bile olsa gerçekçi bir hayatta kalma teçhizatına ihtiyacın var."

Zehra gözlerini devirdi. "Bana hep bunu söylüyorsun. Bir su filtreleme sistemi taşıyorum. Eğer kaybolursam, hepiniz beni bulana kadar bir yerde oturmayı planlıyorum."

Vienna, hep birlikte yürüyüşe çıktıklarında bile hayatta kalma ekipmanlarına ihtiyacı olduğunu ona defalarca öğretmişti. Ayrılmayı planlamamış olması önemli değildi. Kimse kaybolmayı planlamamıştı ama bu her zaman oluyordu. Vienna ne zaman bir kurtarma operasyonu düzenlese ve eve bir ceset ya da cesetler getirse, arkadaşlarıyla gerekli hayatta kalma malzemeleri ve yılın zamanına göre ne yapılması gerektiği hakkında daha fazla konuşuyordu.

Zehra onu dinliyordu ve daha fazla teçhizat taşıyordu ama Viyana bazen bunu ona yaptırmak için dişlerini çekiormuş gibi hissediyordu. Vienna, Zehra'nın direncinin bir kısmının korkudan kaynaklandığını biliyordu. Kendi kendine asla ayrılmayacağını söylüyordu çünkü ormanda kaybolma ve yalnız kalma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Manzara muhteşemdi ve sıcak ne kadar rahatsız edici olursa olsun, muhteşem manzaraları görmek için buna değerdi. Vienna dik yamaçtan yukarı doğru yürürken uçurumun kenarlarına baktı ve hemen ayağını dengesiz bir kayaya bastı. Kaya ayağının altından yuvarlandı ve o da aşağı düştü. Bunu yaparken, bir dizi kızgın arı gibi görünen şey başının olduğu kayalık yüzüne çarptı ve granit parçalarını patlatarak onlara geri gönderdi. Parçalar paketleri, saçları ve deriyi keserken silah sesleri duyuldu.

Shabina çığlık attı. Raine onu ileri doğru itti. "Koş. Viraja doğru koş. Burada kolay hedefiz. Aynaları çıkarın ve ateş edenlere geri yansıtın, tepedeler."

Stella çömelerek elleri ve dizleri üzerinde tırmanmaya çalışan Vienna'ya yardım etti. Bir sonraki mermi üstlerindeki granite isabet etti ve kayalar üzerlerine doğru kaymaya başladı. Diğerleri yukarı doğru kaçarken, Raine Stella ve Vienna'ya yardım etmek için koştu.

Vienna'nın ayak bileği burkulmuştu, ama Raine ona yardım etmek için etrafından dolanırken, çömelip kalkmak için elinden geleni yaptı. Bir mermi Raine'i yakaladı ve onu Vienna'ya çarptı, böylece her ikisi de granit levhaya sertçe çarptı ve patikanın zeminine kaydı. Stella çantasını hemen yere bıraktı ve Vienna'ya kalkması için bağırdı.

Kulakları acı verecek kadar yüksek sesle çınlarken, Vienna hâlâ Stella'nın uzaktan kendisine seslenen sesini duyuyordu. Vienna vücudunu dönmeye zorladı ve kendini neredeyse Raine'in üstünde buldu. Raine'in yüzünde ve bacağında kan vardı. Raine hareket etmiyordu.

"Yaşıyor mu?" Bağırması olabilirdi. Kulakları pek iyi çalışmıyordu.

Stella Raine'in çantasını sürükleyerek çıkardı, böylece nefes alıp almadığını kontrol edebilmek için onu düz yatırabilirdi.

"Git buradan, Stella," dedi Vienna. "Eğer seni de vururlarsa, hiçbirimiz bundan kurtulamayız. Sen git, ben onu sana getirmeye çalışacağım. Onu taşıyabilirim." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Bileği kesinlikle burkulmuştu. Adrenalin ve ihtiyaç çok şeyi telafi ediyordu.

Stella bariz bir rahatlamayla, "Yaşıyor," dedi, Viyana Raine'in zayıf bedenini kollarına almak için uzanana kadar bekledi. Raine'in başı omzuna yaslanmıştı. Bacağını gören Vienna onun baygın olduğuna şükretti.

Onları tüfeğin görüş alanından çıkaracak viraja doğru topallayarak ilerledi. Elllerinde ayna tutan ve güneşi ateş edene geri yansıtan diğer kadınları görene kadar onu ateş etmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu anlayamamıştı.

"Durum ne kadar kötü?" Viyana Raine'i yere indirirken Harlow sordu. "Henüz bilmiyorum. Değerlendirme yapacak zamanım olmadı." Vienna elinden gelenin en iyisini yaptı.

cevabı yakalamak için. Ne bekliyordardı? Tetikçi Stella'yı, Raine'i ve onu öldürebilsin diye Raine'i açıkta bırakmasını mı?

"Bu yanlış oldu," dedi Harlow, çantasını yere fırlatıp yırtarak açtı. Raine'in başında pozisyon aldı ve bacağını Viyana'ya bıraktı.

Vienna bacağın kötü durumda olduğunu görebiliyordu. Kemik sadece temiz bir şekilde kırılmamıştı, ama belli ki kurşun öyle bir güçle parçalanmıştı ki

büyük hasar vermiş. Kurşunun hâlâ içeride olmasından endişe etmesine gerek yoktu. Çıkış yarası büyüktü. Kanı sildiğinde kemik parçalarını görebiliyordu ve kalbi duracak gibi oldu. Acilen bir ortopedi cerrahına ihtiyaçları vardı.

"Arama Kurtarma'yı aramalıyız," diye fısıldadı Harlow'a. "Bacağını kurtarmak için çok geç olmadan önce sadece birkaç saati var. Ve zaman konusunda cömert davranıyorum."

Harlow nefesinin altında küfretti. "Başındaki yara bir mermiden değil de granitten kaynaklanmış gibi görünüyor."

Vienna, Raine'in bacağını stabilize etmek için olabildiğince hızlı çalışmaya devam etti. "İki tetikçi var," dedi Shabina. "Biliyorum çünkü bir noktada neredeyse aynı anda ateşlendi. Buradan gitmeliyiz. Patikada da kalamayız. Ormana girmeli ve Raine için bir helikopterin inebileceği bir çayır bulmaya çalışmalıyız."

Vienna sakin kalmaya ve zihnini boşaltmak için derin nefes almaya çalıştı. Bunu çözmesi ve bir plan yapana kadar hareket etmemesi gerekiyordu. "Tepenin karşısındalar," diye hatırlattı sakince. "Biri tüfeğiyle orada kalsa bile, diğeri bize doğru yürümek zorunda. Büyük olasılıkla bunu deneyecekler. Bu virajı döndüğümüz anda açığa çıkacağız. Raine'in adamlarına, Sam'e ve Arama Kurtarma'ya bir uyarı göndereceğiz. Bir kere, hiçbir masum yürüyüşçünün bu işe bulaşmasını istemeyiz."

Vienna durumlarını değerlendirirken Raine'in bacağı üzerinde çalışmaya devam etti. Yapabileceği tek gerçek şey kanamayı en aza indirmeye çalışmak ve seyahat için stabilize etmektir. Hastaneye götürülmeden önce uyanırsa Raine'in canı daha önce hiç hissetmediği kadar yanacaktı.

"Olamaz. GPS'i getirmekle görevlendirilen bendim," dedi Stella, sesinde panik vardı. "Viyana'daki levhayı itmeye gittiğimde çantamı patikada düşürdüm. Raine'inki de orada ve en çok silah ve orduyu çağırmak için tüm o süslü şeyler onda."

"Şu anda bunun için endişelenme," dedi Vienna. "Eğer biri o patikadan yürümeye kalkarsa, onları durdurabiliriz."

"Neyle? Az önce Raine'in çantasının içinde silahla birlikte çıkıntıda olduğunu söyledim," diye meydan okudu Stella.

"Silahı olan tek kişi o değil," diye itiraf etti Vienna. "Şu anda, patikanın diğer tarafına kadar gitmedikleri sürece olabildiğince güvendeyiz. Bu onlar için kolay olmayacak. Yapmamız gereken ilk şey yardıma ihtiyacımız olduğunu duyurmak. Çantama gir Stella."

Acil durumlar için sakladığım küçük plastik bir çanta. Silahımın yanı sıra Garmin'in büyük versiyonu da orada. Diğer çantada daha fazla cepbane var. Her iki çantayı da istiyorum."

Sesini sessiz ve yatıştırıcı tuttu ama kesinlikle kararlıydı, hepsine kontrolün kendisinde olduğunu hissettirdi. Avı avcılara geri döndürmenin bir yolunu bulmalıydı. Bunu yapmazsa, kaç tane helikopter getirdiklerinin bir önemi kalmayacaktı. O zamana kadar Raine bacağını kaybedecekti. Onu helikopterin inebileceği bir çayıra taşıyamazlardı.

"Bir sedye yapın. Ceketlerinizi kullanın. Ateş edenin size gelebileceği açılara dikkat edin. Kolları geçirmek için birkaç direğe ihtiyacınız olacak." Ne kullanacakları hakkında hiçbir fikri yoktu, ama arkadaşları becerikli bir gruptu.

Stella ona Garmin'i uzatır uzatmaz, onu çalıştırdı ve yardım için sinyal gönderdi. Birkaç saniye içinde yardıma ihtiyacı olup olmadığını ya da cihazının yanlışlıkla tetiklenip tetiklenmediğini soran bir kısa mesaj geldi. Hemen cevap verdi: "Beyaz Kurt Yolu'nda bu konumda iki keskin nişancı aktif. Grubumuzun bir üyesinin durumu kötü. Raine'in neye ihtiyacı olduğunu yazdı ve patikanın her iki ucundan da gününbirlik yürüyüşçülerin temizlenmiş olması gerektiğini söyledi. Kampçılar varsa, mümkünse onları uzaklaştırmaya çalışın.

"Çantamın iç cebinde üzerinde bir numara olan küçük bir lamine kart var. O karta ihtiyacım var." Ellerindeki sargılarla bacağa baskı uygulamak Viyana için zordu. Harlow bir sağlık çantası getirmişti ama tam boy bir çanta değildi. Hafif seyahat ediyorlardı.

Stella kartı ona uzattı. Tekrar mesaj attı. Bu numarayı hemen aramanız gerekiyor. Açık hat cevap verdiğinde bu kodu girin. 4780981. Hata yapamazsın. Bu numaraları tuşladığınızdan emin olun. Bir kişi hattı açacak. Onlara kim olduğunuzu ve Vienna Mortenson'ın Raine O'Mallory için çağrı kodunu aktif hale getirdiğini söyleyeceksiniz. Raine vuruldu ve hayatı tehlikede. En az iki keskin nişancı tüfeği olan aktif nişancılar olduğunu ve kısıtlandığımızı söyleyin.

"Daha fazla gazlı beze ve yaraya baskı uygulamak için daha güçlü bir şeye ihtiyacım var," dedi yüksek sesle. Garmin'in diğer ucundaki adam ya da kadının, söylediği her şeyi ciddiye aldığını ummaktan başka çaresi yoktu.

Müfettiş. Bu doğru. Aktif tetikçiler. Pate'e giden yol. Geri dönüşler. Bir yaralı var. Askeri personel.

Doğru. Bu numarayı da ara. Onlara Sam'in numarasını verdi. Durumu bildirin. Helikopteri en yakın açık araziye indirmek mümkünse ateş edenleri temizlemenin bir yolunu bulacağım.

"Vienna, biri patikada ilerliyor. Geldiklerini duyabiliyorum," dedi Harlow.

"Burada Raine'le birlikte sana ihtiyacım var, Harlow," dedi Vienna kararlı bir şekilde. "Eğer bana bir şey olursa, sorumluluğu sen al. Stella, güncellemeleri senin yapman gerekecek. Onlara Sam'in numarasını gönderdim ve haber vermelerini söyledim."

Shabina ve Zahra'nın uzattığı ellerinden gazlı bez aldı. Her iki kadın da küçük tıbbi kitler hazırlamıştı. Raine'in yarasını daha sıkı sardı ve ona verdikleri bandı kullandı.

"Seyahat için bacağına sabitlemeyi bitirir bitirmez, onu buradan taşımak için bir şeyler hazırlayın."

Silahı ve cephaneyi aldı, cephaneyi yeleğe taktı ve elleri ve dizleri üzerinde, arka patikalarını görebileceği virajın en ucuna kadar ilerledi. Kayaya vuran botların sesini duyabiliyordu. Shabina kendini kayaya yasladı ve sonra iki parmağını havaya kaldırdı.

Vienna arkasındaki diğer kadınları işaret etti. "Onlara mümkün olduğunca çabuk ayrılmaya hazırlanmalarını söyle. Gerekirse sen ve Harlow Raine'i sırayla taşıyabilirsiniz."

Shabina başını salladı ve mümkün olduğunca sessizce geri çekildi. Vienna vücudunu gererek karnının üzerine uzandı. Yürüyüş botlarının parmaklarını yere geçirerek silahı hazır bir şekilde bekledi. Elleri tabancanın kabzasını kavradı, ona öğretildiği gibi silahı dengeledi, böylece çok az geri tepme oldu.

Küçük kayalar, patikada yürüyen biri tarafından yerinden oynatılmıştı. Fısıldaşan erkek sesleri, yüzünü havalandıran hafif esintiye karışıyordu. Vienna yavaş ve eşit nefesler aldı. Poligonda yüzlerce saat çalışmış, hedeflere ateş etmişti ama asla bir insana ateş etmemişti. O bir hemşireydi, hayatını başkalarını kurtarmaya adanmıştı ve yine de buradaydı, yerde yatıyordu, birini öldürmeye hazırды, bu onun için doğuştan iğrenç bir şeydi. Korkunç yanlışlık hissi kararlılığını azaltmadı.

Vuruldukları yerin aşağısındaki dönemeci dönerken bir adamla göz göze geldi. Orta yapılıydı, başında bir şapka ve yürüyüş kıyafetleri vardı. Ona tanıdık gelmişti. Onu daha önce gördüğünü biliyordu. Adamın dar kaya patikasında kendinden emin yürüyüşünü inceledi. Hareket edişindeki bir şey dikkatini çekmişti.

Başını çevirip görüş alanının hemen dışındaki birine baktı. Yine alçak sesle fısıldanan sözcükleri duydu ama ne söylendiğini tam olarak anlayamadı. İki adam hâlâ biraz uzaktaydı. Ama bu hareket, bu

Başını çevirmesi ve engebeli kayaların üzerinden kendinden emin bir şekilde akıyor gibi görünmesi hafızasını tetikledi.

Vienna onu daha önce gördüğünü biliyordu. Bir değil, iki kez. Arkadaşları tam da bu geziyi konuşurken kafeye gelmiş ve onların arkasına oturmuştu. Ayrıca kadınların tırmanmakta olduğu kayanın yanından geçip gitmişti. Yanında başka bir adam vardı ve kadın merhaba diye seslendiğinde ikisi de dostça davranmamıştı. Sadece cevap vermemekle kalmamışlar, ona doğru zar zor bakmışlardı. Verdikleri tepki, normalde dost canlısı olan bir topluluktaki tuhaf davranışa dikkat çeken küçük bir kırmızı bayrağı tetiklemişti.

İkinci adam görüş alanına girdi ve onu hemen Daniel Wallin'in oğlu Axel Wallin olarak tanıdı. Adamın sırt çantası yoktu ve tişörtünü koyulaştıran ter dökülüyordu. Ayrıca yüzünü gölgelemek için bir şapka takmıştı ama koyu renk güneş gözlükleriyle bile yüz hatlarını karıştırmak mümkün değildi.

Kalbi çarpmaya başladı ve ağzı kurudu. Bu gerçekten oluyordu. Bu adamlar onu öldürmeye gelmişti.

Axel, "Çok ateşlisin Larsen," diye yorum yaptı.

Larsen bu kez arkasına dönüp bakmadı. Geri dönüşü tamamlayıp Raine'in vurulduğu yere geldiler. Larsen yukarıya, kadınların kaybolduğu yere doğru uzun uzun baktı ve tam olarak o noktaya ulaşana kadar ilerledi.

Axel kocaman bir gülümsemeye boğuldu. "Evet, onu yakalamışsın. Öldürücü bir atış olmaması için çok fazla kan var. Bakın, çantalarını bırakıp tavşan gibi kaçtılar."

Larsen zemini dikkatle inceledi. "Sana kaç kere karar vermeden önce her şeye bakmanı söyledim? Bunun üzerinden milyonlarca kez geçtik Axel. Sana söylediğimde ateş etmek için beklemedin. Senin yerine onu öldüreceğimden çok korktun."

Axel omuz silkti. "Bu yüzden babama döndüğümüzde övünme hakkı istedim." Larsen ona bakmaya devam edince başını salladı. "Haklısın, o atışı yapmamalıydım. Artık bir önemi yok, onu yakaladın. Toparlanıp eve gidebiliriz."

Larsen başını salladı. "Hayır, işaretleri oku Axel. Onu görüş alanıma almıştım ve sonra başka bir kadın onun önüne çıktı. Bu onun kanı. Hâlâ yapmamız gerekenler var. Baban bunu açıkça belirtti. O ölene kadar eve gelme. Onu kızdırmak istemezsin."

Axel ön koluyla alnını sildi ve çenesini patikada duran iki çantaya doğru sallayarak hafifçe küfretti. "Küçük bir çocuk gibi koştular

Korkak srtkler bunlar." Stella'nın çantasına doğru yürüdü ve sanki onu uçurumun kenarından aŗaęı fırlatacakmıŗ gibi kaldırdı.

"Buna ihtiyaımız var. Beni hiç dinledin mi? Ondan kurtulmadan önce içine bak ve onun kim olduğunu ve Mortenson için ne ifade ettiğini gr. Dŗmanların hakkında her zaman ğrenebileceğin her Şeyi öğrenmek istiyorsun."

Vienna, Larsen'in sesindeki kızgınlığı ve giderek artan küçümsemeyi duyabiliyordu. Raine'in çantasını eline aldı ve sarsarak açtı.

"Bu saçmalık, Larsen ve sen de bunu biliyorsun," diye karŗılık verdi Axel, Raine'in çantasını tutup Larsen'in elinden çekerek aldı. İlk kez sanki yetkili olan Larsen değil de kendisiymiŗ gibi konuŗuyordu. "Burada olmamalıydım. Adamlarımı istediğim her Şeyi yapmaları ve ldrlmesi gerekenleri öldürmeleri için gönderiyorum. Bu sıcakta bir avuç mızımız küçük kızın peŗinden koŗmak için fazla değerliyim ve bunu sen de biliyorsun. Sevgili yaŗlı babam bana bir Şey kanıtlamak istiyor."

Larsen Stella'nın çantasına uzandı ve onu kendine doğru çekti. İini çekti ve patikadan yukarı, doğrudan Viyana'ya bakmak için döndü. Stella yere eęilmiŗti, gölgede kalmıŗtı ve kıpırdamadan duruyordu, ama yine de durakladı.

Ateŗ etmeden önce onlara seslenmeli miydi? Eğer yle yaparsa ve iki adamı da ldrmezse, kesinlikle kısıtılmıŗ olacaklardı. Raine'in pazarlık için zamanı yoktu. Shabina iki tüfeğin aynı anda ateŗ ettiğini duymuŗtu ama bu üçüncü bir adam olmadığı anlamına gelmiyordu. Adamları soğukkanlılıkla öldürmek istemiyordu. Bu nefsi müdafaa sayılır mıydı? Aklından milyonlarca soru geçiyordu. Tüm bu süre boyunca kalbi deli gibi çarptı ama silahı tutuŗu bir an bile gevŗemedi.

"Katıklarını sanmıyorum Axel," dedi Larsen yumuŗak bir sesle. "Bence küçük arkadaşları hâlâ hayatta olduğu için oradalar ve kalpleri kanıyor ve onu geride bırakmak istemiyorlar." Stella'nın çantasını omuzladı. "En yakın dönemece kadar geri yr, Axel. Sanırım Mortenson'da taŗak var ve bizden önce davranıyor."

Axel, Raine'in çantasını arkasındaki patikaya fırlattı ve yarı otomatik tabancasını çıkarıp Viyana'yı koruyan kayaya doğru kaldırarak mermi pŗkrtt. Axel geri adım atıp Raine'in çantasına takılıp tehlikeli bir Şekilde kenara doğru sendelediğinde, Raine tereddüt etmeden tetiğe bastı. Kurŗun onu kalbinin hemen solundan yakaladı. ığlık attı ve sendeleyerek geri çekildi, yüzünde Şok ve dehŗet ifadesi vardı. Bir ayağı boŗluęa doğru gitti.

Larsen, Axel'in dŗmesini engellemek için ona doğru bir hamle yaptı, tam o sırada Vienna tetiği ikinci kez çekerek hedefini Larsen'e çevirdi.

Larsen terkedilmiş onungirişim için Kaydet Wallin's Oğlum ve
Axel çığlık atarak, kayalardan sekerek aşağıdaki çalkantılı
nehre düştü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Larsen patikanın kaya tarafına doğru yuvarlandı, virajın güvenli kısmına doğru geri geri giderken bile korunmak için çantalarını etrafına sürükledi. Ateş karşılık vermedi. Vahşi bir ateş yoktu. Viyana bir hedef bulmaya çalışırken o sadece karnının üzerinde ilerlemeye devam etti. Raine'in çantasını patikanın üzerinde ileri geri sıyrarak tozu toprağı havaya savurdu ve bacaklarını savurarak virajın güvenliğine doğru ilerlerken taşları ve döküntüleri havaya savurdu.

Vienna acele etmedi, onun hareketine konsantre oldu ve sonra hızla makaslayan bacaklarına üç kurşun sıktı. Kurşunlardan birinin kayayı parçaladığını biliyordu ama diğerlerinden birinin ya da her ikisinin de isabet etmiş olma ihtimali çok yüksekti. Toz toprak yatıştığında, izlerin üzerinde kan lekeleri olduğu görüldü.

"Seni avlayacağım," diye seslendi Larsen. Sesinde öfke yoktu, sadece sessiz bir tehdit vardı. Bir söz. "Seni dünyanın öbür ucuna kadar avlayacağım. Seni bulamayacağım hiçbir yer yok. Peki ya küçük arkadaşların? Her birini öldüreceğim. Anne dediğin kadını? O öldü."

Vienna sessiz kaldı, bir sonraki adımda ne yapacağını veya söyleyeceğini görmek için bekledi. Hem Stella'nın hem de Raine'in paketleri ondaydı. Helikopterin Raine'i ya da annesini almaya gelmesini engellemek için onu orada bırakamazdı.

Hafifçe pozisyon değiştirdi ve adam ona ateş ederken anında başına kaya parçaları yağdı. Tonlarca cephanesi yoktu ve onu net bir şekilde vuramıyordu, bu yüzden tamamen geri çekildi ve aralarında yükselen kalın kaya duvarının diğer tarafına yaslandı. Kollarında ve bir yanağında granit parçalarından dolayı kan vardı.

"Wallin sana çok kızacak, değil mi?" diye sordu. Diğer kadınlara mümkün olduğunca büyük bir avantaj sağlaması gerekiyordu. Umarım Shabina onlara gitmelerini söylediğinde, tam olarak onun dediğini yapmışlardır. Şabina'nın

Yapabildiği anda kadınların peşinden gidecek ve sırt çantasındaki cephanenin geri kalanını alacaktı.

"Ben ölü bir adamım," diye kabul etti, sanki hava durumunu tartışan arkadaşarmış gibi dostane bir ses tonuyla. "Tek umudum hepinizi öldürmek ve onun yatışmasını ummak."

"Raine'in sırt çantasına bakman için sabırsızlanıyorum. İkisinden daha büyük." Onun ses tonuna uyuyordu. Aynı dostça. Sıcak bir öğleden sonra, altlarındaki nehri kızıla boyayan bir cesetle konuşan arkadaşlar. "Senin için önemliyse, vurduğun kişi o. Şimdi önemli olmayabilir ama çantasına bak ve kim olduğunu ve şu anda neye sahip olduğunu gördüğünde önemli olup olmadığını bana söyle."

Vienna yüzündeki küçük ter tanelerini sildi ve dinlemeye konsantre oldu. Nehir gök gürültüsü gibi ses çıkarsa da, sanki dünyaya bir adamı öldürdüğünü haykırıyormuş gibi, onu duymadan patikadan geri dönmesinin imkânı yoktu.

Larsen'in Raine'in sırt çantasını aradığını tahmin ettiği şeyin hışırtısını duydu. Sonra bir dizi alçak küfür savurdu. Birkaç dakika önce olduğu kadar kendinden memnun olmadığını bilmek biraz tatmin ediciydi.

"O da ne? Lanet olası bir hükümet ajanı mı? Bu küçük kilitli kutulardan birine dokunursam yüzümde patlayacakmış gibi hissediyorum."

"Muhtemelen. Raine böyledir. Ne olduğuna gelince, aslında bilmiyorum. Tek bildiğim onun için helikopterler gönderdikleri ve vurulduğu anda adamlarına ona bir şey olursa onlara iletmemi söylediği mesajı gönderdim. Gelecekler, Larsen. Ve seni dünyanın öbür ucuna kadar avlayacaklar. Beni ya da arkadaşlarımin her birini öldürsen de fark etmeyecek. Annemi alsanız da fark etmeyecek. Wallin'in senin elindeki en iyi güvenlik görevlisi olduğunu düşünmesi de fark etmeyecek, çünkü seni avlayacaklar ve ölene kadar asla durmayacaklar."

"Geleceğime dair pembe bir tablo çiziyorsun."

İçini kaplayan korkuya rağmen gülümsedi. Eğer adam sinirlenip taşkınlık yapsaydı bu kadar korkmazdı ama adam bu durumda çok sakindi. Bunun onun ne yaptığını bildiği anlamına geldiğinden korkuyordu. Daha önce çatışmaya girmişti. Arazide iyiydi. Onun bilmediği silahları biliyordu ve bunlara sahipti. Wallin onu Axel'le birlikte, nasıl hayatta kalınacağını öğretmesi için göndermişti.

"Üzgünüm ama siz de benimkine benzer bir tablo çizdiniz. Yaralarınızın ne kadar kötü olduğunu sorardım -ne de olsa ben bir hemşireyim- ama o kadar da kötü olmadığını hissediyorum.

Sahada giyinme konusunda kötüyüm."

"Bu benim ilk seferim değil," diye itiraf etti.

Kadın saatine baktı. Onu orada biraz daha tutabilirse, bu kadınlara Raine'i helikopterle buluşma noktasına götürmeleri için zaman kazandıracaktı. Arama Kurtarma aktif bir tetikçi varken gelme riskini almazdı ama Raine'in adamları alırdı. Ve Sam'in adamları da. Hiçbir şey Sam'i Stella'nın peşinden gelmekten alıkoyamazdı. *Hiçbir şey*. Ve eğer Larsen Stella'yı öldürmeyi başarırca, dünyanın öbür ucuna kadar onu avlayacak güçlü bir düşmanı daha olacaktı.

Onu öldürmeyi başarırca Zale'in Larsen'i avlayıp avlamayacağını düşündü. Olasılıkları düşündü. Evet. Larsen onu öldürecekti. En azından ihtimaller onun lehineydi.

"Evli misin, Larsen?"

"Hayır. Bir kere denedim. Devam ettirmek için gereken her şeye sahip değildim."

Vienna bunu dikkate aldı. Sesi yeterince samimi geliyordu. Ayrıca sesi biraz daha uzak geliyordu. Çok değil. Sadece biraz.

"Hiç birini gerçekten sevdin mi? Bir kadını yani. Elinde tutmak istediğin birini."

"Eğer bir kadını elimde tutmak isteseydim, onu elimde tutardım."

Ses tonunda, onu öldüreceğini söylerken kullandığı o kesin kararlılık vardı. Ses de bir mesafe uzaktaydı. Hareket halindeydi.

Bacaklarını yavaşça uzattı, yaralı ayak bileğini hareket ettirdi. Şişmişti ve yürüyüş botunun içine hapsolmuştu. Bunun, diğer kadınların peşinden giderken ona destek olacak kadar sağlamlık vereceğini umuyordu. Helikopteri getirdiklerinde onları en iyi şekilde koruyabileceğinden emin olmak istiyordu.

Sonsuz bir dikkatle ayağa kalktı. Bileği çok acı veriyordu, öyle ki bir an için eğildi ve kendini alıştırmak için derin nefes aldı. Raine'e yardım etmekten başka bir şey düşünemiyordu. Aklında başka hiçbir şeye yer yoktu. Bir kaya arkasından değil de önünden patıkaya yuvarlandı ve kalbi hızlandı. Bir kez daha iki elini yumruk yaparak bir düşmanın ortaya çıkma ihtimaline karşı hazırlandı. Bir yandan da Larsen'in arkasından gelme ihtimaline karşı dinlemeye odaklanmıştı. Fark etmediği üçüncü bir düşman daha mı vardı?

Bir kuş neşeli bir melodi söylüyordu. Vienna, değişen esintiyle kendisine doğru sürüklenen notaları neredeyse kaçırıyordu çünkü kalbi kulaklarında o kadar gürliyordu ki

neredeyse hiçbir şey duyamıyordu. Larsen'i bu kadar dikkatle dinlemek gürültüyü azaltmamış, aksine daha da artırmıştı. Kuş tekrar ötmeye başladı, patikada ölüm kalım mücadelesi verildiğini umursamadan.

"Hâlâ benimle misin, Mortenson?"

Yakın olmadığına karar verdi. Eğer arkasındaki patikadan sürünerek geliyor olsaydı, bunu bilirdi. Sesi çok uzaktaydı.

"Evet."

"Yıllarca onun parasını aldım. İş aldım, bitirdim, anlıyor musun? Bu bir iş." Adamın sesinde pişmanlık varsa bile kız bunu duymamıştı. Adam gerçekçiydi.

"Eminim Raine'in adamları beni anlayacaktır."

"Ölü bir adam olduğumu biliyorum. Axel'i kurtaramadığım zaman bu gerçeği kabul ettim. En azından sen öldüğünde işimi tamamladığımı bilmenin tatminini yaşayacağım. Söz verdiğimde bunu yerine getirmek benim için her zaman önemli olmuştur."

Kalbi göğsünde sert bir şekilde sıkıştı. Acı kalp krizi gibi hissettirdi. Ağzı kurudu ve avuçları nemlendi. Sesindeki titremeyi kontrol edebileceğini anlayana kadar birkaç kalp atışı bekledi.

"İşini bu kadar önemseydiğini duymak güzel, Larsen. Yaşasam da ölsem de, Raine ölse de, sen beni öldürmeyi başarsan da, ölene kadar bir an bile huzur bulamayacağını bilmenin mutluluğunu yaşayacağım."

Bu cümleyi kurduğu anda, bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti. Zale onun için gelecekti. Gelecekti ve onu ölü bulursa avlanmaktan asla vazgeçmeyecekti. Asla. Ona güvenip güvenemeyeceğini merak etmişti; şimdi ne kadar güvenilebileceğini anlıyordu. Ona karşı beslediği hislere karşılık verip vermemesinin pek bir önemi yoktu. Yine de gelecekti. Kendi kuralları vardı. Ona göre, her ne sebeple olursa olsun, kız ona aitti. Boşalacak ve asla durmayacaktı. Tatmin duygusu çok güçlüydü.

Larsen ayağa kalkıp topallayarak ondan uzaklaşırken patikadan yuvarlanan küçük taşların sesini duydu. Yüzü öne dönük, ayakları omuz genişliğinde açık, ön ayağı dirseklerinin altında, arka ayağının topuğu yere basacak şekilde durmaya devam etti. Daha da dengeli durabilmek için dizlerini hafifçe büktü. Tabancası bir kez bile tereddüt etmedi.

Kuş şarkı söylemeye devam etti, mutlu bir melodi. Bunu anlaması biraz zaman aldı; ötücü kuş aslında bir kuş değildi. Shabina hevesli bir kuş gözlemcisiydi ve neredeyse tüm kuş türlerini nasıl çağıracağını biliyordu.

civarı, erkek ya da kadın. Viyana'nın Shabina gibi nasıl şarkı söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama tavuk sesi çıkarabiliyordu. Bu fikir onu sırtıtmaya itti. Güzel ötücü kuşa çok kötü bir tavuk taklidiyle cevap verdi. Larsen'in onunla alay ettiğini düşünmesine izin verdi.

Shabina ve Zahra aceleyle ona doğru koşarken göründüler. İkisinin de sırt çantaları vardı ve Shabina ona doğru yaklaşırken kolunu ona doğru uzattı. Uydu telefonu avucunun içindeydi.

"Seninle konuşmak istiyorlar," diye açıkladı Shabina, özür diler gibi bir sesle.

Zehra endişeli görünüyordu ama son mermi şarjörünün bulunduğu küçük plastik kabı uzattı. Yeterli gibi görünmüyordu ama iş görecekti. Kaşlarını çatarak gönderilen son mesaja baktı.

Telefonu Viyana'ya götür. Açık bir emir. Mesaj büyük harflerle yazılmamış olmasına rağmen kızgın görünüyordu.

Ben Vienna. Fazla zamanım yok. Senin de yok. Larsen yardım edecek birini bulmadan önce helikopteri getirin. Ona baskı yapmaya çalışacağım. O çok tecrübeli.

Ufak bir gecikme oldu ve sonra mesaj cesur ve kararlı bir şekilde geri geldi. Helikopter yolda. Tahmini varış süresi beş dakika. Hastayı tahliye edecek. İkinci helikopter ilk helikopteri takip edecek. Hepiniz helikoptere binin. Herkes binsin.

Vienna metni inceledi. Sam? Zale? Rainier? Yoksa bu emrin arkasında üçü de mi vardı? Buna itaat edemezdi. Oradaki durumu ya da Larsen'in gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorlardı.

"Zahra, Stella bana mini Garmin'ini her on beş ya da yirmi dakikada bir Garmin'in yerini telefonuna gönderecek şekilde önceden programladığını söylememiş miydi? Böylece kaybolursan bizi telefonundan takip edebilirsin?"

Zehra başıyla onayladı ve çantasını yere bırakıp hemen yan fermuarlı cebinden telefonunu çıkardı. "Sen de bizimle gelmelisin, Vienna. Helikoptere bin."

"Gelemem. Herkesi öldürecek. Bana söylemişti. Bu bir yemindi. Axel Wallin düştüğü anda öleceğini biliyordu."

Dudağını ısırdı ve sonra tekrar mesaj attı. Gecikemem. Bir tetikçi öldü, son tetikçinin peşinden gitmeliyiz. İlk adı Larsen. Wallin'in yanında çalışıyor. Ne yaptığını biliyor. Ona baskı yapmalıyım yoksa helikopterin Raine'i almasını engeller.

Kar tanesi. Benim için. Helikoptere bin. Larsen'in peşinden gideceğiz. Onun hakkında bir dosyamız var ve yaralı bir pumayı takip etmek gibi olacak. Askeri eğitimi var. Çıkın oradan.

Helikopterin Raine'i tahliye etmesini engellemek için çok geç kalacaksın. Bekleyecek zamanı yok. Tartışmam. Ona bir kalp göndermeyi düşündü, ne anlatmaya çalıştığını anlayacağını umuyordu. Bu onunla son konuşması olabilirdi. Bunun yerine, herkesin görmesi için yazdı. Sevildiğini bil.

Bekle o zaman. Olduğun yerde kal. Ben sana geliyorum.

Tartışmanın faydası yoktu. Uydu telefonunu Zehra'ya uzattı. "Git tatlım, çabuk. Helikoptere binmek için harekete geç."

Zehra'nın kodunu biliyordu ve telefonda mini Garmin uygulamasını bulabilmesi için kodu etkinleştirdi. Eğer Larsen Stella'nın çantasındaki mini Garmin'i görmezden gelmiş ve orada bırakmışsa, Zehra'nın telefonundaki uygulamayı kullanarak onu takip edebilirdi. Tabancayı yeleğinin içine soktu ve mermi şarjörünü belindeki çantaya taktı. Tabancasında iki dolu şarjör ve kalan mermiler vardı. Her atışı sayması gerekecekti. Artık onu uyarmaya ya da korkutmaya çalışmayacaktı.

"Shabina, ne yapıyorsun? Zehra'yla git."

Shabina inatla başını salladı. "Ben de seninle geliyorum. Senin gibi kaya parçalayamayabilirim Viyana ama silah kullanabilirim. Hatta çok iyi silah kullanırım." Yeleğinin köşesini kaldırdı ve Viyana'ya kiraz ağacından kabzası olan küçük bir silah gösterdi. Bir sanat eseri, bir başyapıt gibi görünüyordu, deriyi zar zor delip geçecek basit bir ateşli silah değil. Shabina yeleğini yerine bıraktı ve dar patikayı işaret etti.

"Eğer ölmek istiyorsan gidelim, çünkü bu adam ormanda gerçekten çok iyi. Onu vurdum ve sadece kendi yarasını tedavi etmekle kalmadı, aynı zamanda beni, annemi ve hepinizi öldüreceğini söylerken çok sakindi."

"O burada senden daha iyi değil, Vienna. Burası senin arka bahçen. O her türlü uzman tarafından eğitilmiş olabilir ama sen bu araziye biliyorsun. Son birkaç yıldır kayıp kampçılar için arama çalışmaları düzenliyorsun. Paramı sana yatırıyorum."

Vienna ağırlığını ayak bileğinde denedi. Evet, şimdi birkaç dakika öncesine göre daha iyi hissetmeyecekti. Dönemece doğru birkaç deneme adımı attı ve sonra temkinli bir bakış attı. Adamın gittiğini biliyordu. Bunu hissetmişti. Gittiğini duymuştu. Virajı dönerken, önden gitti. Shabina'yla tartışacak zamanı yoktu, belki de bu onu sorumluluktan kurtarıyordu ve Shabina bir yetişkindi, tehlike hakkında kendi kararını verebilecek durumdaydı.

"O aptalca bahse girdiğin için sen bir kaçıksın ama ben yine de seni seviyorum." Sesinde bir rahatlama notası olduğunu biliyordu. Sadece rahatlama değil, mutluluk. İyi arkadaşları vardı. Shabina'yı yanında istememeliydi çünkü Larsen'in peşinden gitmek tehlikeliydi. Öte yandan, o

tek başına gitmek zorunda olmadığı için sevinçliydi. "Umarım o silahı gerçekten iyi kullanıyordursundur."

"Öyleyim." Shabina sesini alçak tuttu. "Kendimi savunmak ve ateş etmeyi öğrenmek için yüzlerce saatimi harcadım. Başıma gelenlerden sonra paranoyaklaşmak istemedim ama öyleyim."

Vienna omzunun üzerinden bakarak Shabina'nın kararlı ifadesini yakaladı. "Neden hepimizin köpeklerle izin veren bir Airbnb bulması konusunda ısrar etmedin?"

Ayaklarını temkinli bir şekilde yerleştirerek patikaya doğru geri döndü. Bir sonraki dönemde Zehra'nın telefonundaki uygulamayı kontrol edecek ve bir sonraki konum gönderme zamanını öğrenecekti. Eğer Larsen mini Garmin'i Stella'nın çantasının içinde tutarsa, ekranın konumun gönderildiğine dair bir uyarı ile aydınlandığını görmeyecek ve Garmin'i fırlatmayacaktı.

Shabina birkaç adım boyunca sessiz kaldı, Viyana'nın arkasından geliyordu, ama ani bir geri çekilmeye izin verecek kadar uzakta duruyordu. İki geri dönüş arasındaki patikanın ortasına yaklaşıyorlardı. Bu onları kayanın üzerinde çok açıkta bırakıyordu ve Viyana bir sonraki dönemece daha hızlı varabilmek için hızını artırdı.

"Sizlerle birlikteyken kendimi daha güvende hissediyorum," diye itiraf etti Shabina isteksizce. "Ve mümkün olduğunca normal olmaya çalışıyorum. Normal *hissetmek* istiyorum. Bunun olmasını bekleyip duruyorum. Belki hiçbir zaman olmayacak ama unutacağım anlar yaşayacağımı umuyorum."

Vienna bunun kolay kolay gerçekleşmeyeceğini biliyordu. "Bir danışmana gidiyorsun, değil mi?" Shabina'nın Knightly'de bir danışmanı olduğunu ne görmüş ne de duymuştu.

"Uzun zamandır biriyle görüşüyorum. Çoğunlukla onunla internet üzerinden konuşuyorum." Shabina'nın sesinde bir umutsuzluk notası var mıydı?

"Yaşadıklarını atlatmak zaman alır, belki de bir ömür boyu."

"Etkilenen sadece benim hayatım değildi, Vienna. Ailem asla eskisi gibi olmayacak, Rainier de öyle. Sanırım onun kariyerine mal oldum ve sevdiği kadına da mal olduğumu biliyorum."

Vienna bir kez daha durup arkadaşına baktı. Shabina'nın sesinde çok fazla suçluluk ve pişmanlık vardı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Birkaç yıl önce onu konuşurken duymuştum. Yaptıklarının ona sevdiği tek kadına mal olduğunu söyledi. Arkadaşı ona dünyada bir sürü kadın olduğunu söyledi ve o da hayır, ona göre değil dedi. Sadece bir kez sevmiş ve o da

ona karşı kaybetti. Bu yüzden sahada kaldığını biliyorum. Bir parçam onun ölmek istediğini düşünüyor. Bunun sorumlusu benim."

"Hayır, değilsin. Tıpkı seni kaçıranların olduğu gibi onun da seçimleri vardı. Seçeneği *olmayan* tek kişi sendin," diye fısıldadı Vienna kararlı bir şekilde. "Bu sorumluluğu üstlenemezsin." Ama kendisi kurtulup Raine kurtulamazsa ya da Raine bacağını kaybederse, her zaman suçluluk hissedeceğini biliyordu. Kendisi de aynı şeyleri hissedecekken Shabina'ya nasıl ahkâm kesebilirdi? İnsanın bir şeyi entelektüel olarak biliyor olması duygularının da aynı fikirde olduğu anlamına gelmiyordu.

Shabina ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. "Rainier kendini benden sorumlu hissediyor, sanki onun çocuğuyum gibi. Belki de hiç çocuğu olmayacağını düşündüğü içindir. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak için bu kadar çabalamamın bir nedeni de bu, böylece iyi olduğumu anlayacak ve beni sürekli kontrol etmek zorunda kalmayacak." Omuz silkti. "Beni kurtardığı on altı yaşındaki dehşete düşmüş çocuktan başka bir şekilde göreceğini sanmıyorum."

"Bu onun suçu Shabina, senin değil." Vienna hedeflerine doğru döndü ve Shabina'yı uyarmak için bir elini kaldırarak patikadaki kör viraja doğru temkinli bir şekilde yaklaşmaya başladı.

Shabina olduğu yerde donup kaldı ama tabancası kaya gibi sağlamdı. Vienna olabildiğince sessiz hareket etti, gevşek kayaları rahatsız etmemek için her ayağını dikkatlice yerleştirdi. Yarı yarıya vurulmayı beklerken, vücudunu devam etmeye zorladı, patikanın etrafından dolanarak çılgınca Larsen'in izlerini aradı. Kayaların üzerinde birkaç yerde kan vardı ama Larsen yoktu.

Sırt çantasını net bir hedef görmesini engellemek için kullanarak Larsen'in güvenli bir yere kaçtığı yerdeki sürüklenme izlerini inceledi. Patikanın bir tarafında küçük, sabit bir kan akıntısı vardı. İncelemek için çömeldi. Kurşun tam üstündeki kayaya isabet etmiş ve üzerine granit kıymıkları yağdırmıştı. Ateşlenen silahın sesi yüksek kayada yankılandı.

Shabina anında ateşe karşılık verdi; ilk mermi Larsen'in silahının namlusuna isabet ederken, diğer ikisi granitten sekerek yüzüne ve koluna kaya parçaları püskürttü. Shabina'nın koruma ateşi Viyana'ya elleri ve dizleri üzerinde kayalığın diğer tarafına güvenli bir şekilde tırmanmak için zaman kazandırdı. Kaya duvarının arkasına geçtiğinde kendini karnının üzerine attı, orada öylece uzandı, kaya izine sarıldı, kalbi yüksek sesle çarpıyordu.

Shabina kayanın arkasına geri adım attığında sessizlik oldu. Dikkatli davranmış, az sayıdaki cephanelerini korumak için sadece üç mermi kullanmıştı. Viyana'ya bir şey söylemedi, ama onun sırtına dokundu.

baldırını dostça nazikçe okşadı. Korkunun tadılabileceğini, safra birikip dışarı çıkmak isteyene kadar midede yuvarlanıp çalkalanabileceğini biliyordu. Vienna yavaşça doğruldu, kalbi hâlâ çarpıyordu.

"Senin gibi şanslı birini daha önce hiç görmemiştim, Vienna," dedi Larsen. "Şans meleği kartlarda seni nasıl desteklediyse burada da öyle destekliyor. Şimdiye kadar seni birkaç kez haklamış olmalıydım, ama sen öldürücü atışımın altından kayıp gidiyorsun."

"Beni paketlemek mi?" Vienna zoraki bir kahkaha attı. Belki de gülüyormuş gibi yaparsa durumdan gerçekten mizah çıkarabilirdi. Ama bundan şüpheliydi. Mizahtan ziyade histeriye daha yakın olabilirdi. "İnsan kurbanlarınıza böyle mi bakıyorsunuz? Yemek için avladığın bir hayvana yaptığın gibi mi?"

"Hayır, insanlara pek saygı duymam ama hayvanları severim. Hayvanları yemek için avlamam. Açlıktan ölmediğim ve son çare olmadığı sürece bir tanesini bile yemem."

Bu açıklaması beklenmedikti. Vienna ve Shabina birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

"Hangi arkadaşın böyle silah kullanabiliyor? Neredeyse kolumu koparıyordu. Raine'in tek vurulan olduğunu söylemiştin. Senatörün kızının böyle ateş etmeyi bildiğini hayal bile edemiyorum."

Vienna, Shabina'yı uyarmak için parmağını dudaklarına götürdü. "O balık tutuyor," diye mırıldandı. Larsen'in yanında kimin olduğunu bilmesini istemiyordu. Belki de sonunda Viyana'yı öldürmeyi başarırса diğerlerini serbest bırakacaktı.

Shabina anlayışla başını salladı. Tetikte kaldı, dikkati iz üzerindeydi.

"Rusya'dan gelen şu cüce olabilir."

Zehra onu duysaydı patlardı. O Rus değildi. Azerbaycanlıydı ama Özbekistan'da büyümüştü. Viyana cevap vermedi.

"Küçük güzel olan olabilir, babasının küçük sevgilisi, annesi Suudi Arabistanlı, gerçi hizmetçisine giyinmesine yardım etmesini emretmekten başka bir şey yaptığını hayal edemiyorum."

Shabina bir kaşını kaldırdı ve sonra ağzını kapattı, gözleri kahkahalarla dans ediyordu. Bu, Vienna'nın onun mizah anlayışını hatırlamasını sağladı. Eğer Shabina yaşadığı onca şeyden sonra bu feci durumdan bir eğlence çıkarabiliyorsa, Vienna da kesinlikle çıkarabilirdi.

"Yüzü kızaran gelin olabilirdi. Stella Harrison'ın birkaç gün içinde evleneceğini biliyoruz. Damada başsağlığı dilerim."

"Tavuklarını sayma, Larsen," dedi Vienna.

"Üçünden biri," diye devam etti Larsen, onun yorumunu görmezden gelerek. "Tabii daha önce vurulanın Raine olduğu konusunda yalan söylemediysen. Çantasını düşürmüş olması, hangi kadının vurulduğu konusunda doğruyu söylediğin anlamına gelmez."

Vienna onlardan biraz uzakta gelen seslere doğru gerindi. Bu sadece biraz daha uzun bir patıkaydı. Yine de adamın bir şey kopardığını duydu.

"Raine'in sırt çantasında bir tıbbi kit olmalı. İyi bir tane," dedi Vienna. "Kolun muhtemelen uyuşmuş ve şu anda onu çok etkili bir şekilde kullanamıyorsun . . ."

"Merak etme tatlım," diye tersledi, normal sakinliği bir anlığına kaybordu. "Sizin gibi amatörlerle karşı kendimi savunabilirim."

Larsen'in canı çok yanıyordu. Ona iki darbe indirmişti. Ölümcül değillerdi ve muhtemelen birkaç et yarısından fazlası değildi. Shabina'nın atışı silahı elinden koparmış ve büyük olasılıkla elini ve muhtemelen bileğini kırmıştı. Kolu uyuşmuş olmalıydı ve tıpkı Viyana'daki gibi, deriye saplanmış kaya parçaları sıcak ve kızgın arılar gibi sokmuş olmalıydı. Öldürücü bir atış yapmıyor olabilirlerdi ama onu parçalara ayırıyorlardı.

"Ben daha çok yarayı tedavi edebilmen konusunda endişeliydim. Ben bir hemşireyim, unuttun mu?"

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra güldü. Kahkahası gerçektir. Shabina ve Vienna gibi o da birdenbire durumdan mizah çıkarmıştı. "Ne önerecektin? Ateşkes ilan etmemizi ve böylece Yaralarım mı? Sanırım enfeksiyon kapmamı istemezsiniz."

"Sepsis ölmek için kötü bir yol, ama hayır, güvende olacağıma dair bana söz verseniz bile size güvenmezdim. Kendimi koruma güdüm var."

"Aferin sana," diye övdü Larsen. "Başka bir hayatta olsaydım, Vienna Mortenson, sanırım seni korumak için elimden geleni yapardım. Patronumun kimi öldüreceğime dair verdiği emirden memnun olmadığım nadirdir. Merak etme, tereddüt etmem. Eğer şansım varsa, onu kullanırım. Hiçbir zaman kanayan bir kalbim olmadı."

"Endişelenmedim, Larsen. Plana uymanı bekliyorum." Kadın saatine baktı. Orman ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü ama uzaktan helikopterlerin sesini duydu.

Larsen yemin etti. "Süvariler geliyor. Böyle aptalca bir hareket için gerçekten çok zeki olduğunuz halde neden beni takip etmekte ısrar ettiğinizi şimdi anlıyorum. I

Aslında cesaretine hayranım Mortenson. Yine de kendini bir hiç uğruna feda ediyorsun. Er ya da geç hepsini öldüreceğim."

"Böyle bir olasılık var," diye kabul etti Vienna. "Ama her zaman önce seni öldürebilirim."

Alaycı bir homurtu çıkardı. "Şansın olduğunu düşünerek kendini kandırma. Burası Vegas ya da kart oyunu değil. Bu bir şans oyunu değil. Bu tamamen deneyimle ilgili, bayan."

Adamın onlardan uzaklaştığını tekrar duyabiliyordu. Eğer ordu onu avlamak için bölgeye asker indirirse açık alana çıkmak zorunda kalacaktı. Helikopterler tepesinde uça bile, silahlarını kuşanan askerler onu görür görmez öldürebilirdi. Yeterli bir siper de yoktu. Tek gerçek şansı ormana gitmek ve gözden uzak kalmaktı.

Shabina'ya elini uzattı ve ayağa kalkması gerektiğini söyledi. Ayak bileği acıyla zonkluyordu ama üzerine ağırlığını verdiğinde bu acı acıya dönüştü. Ciğerlerine hava çekmeye zorladı ve en kötüsünü soluyarak uzaklaştırdı, işkence gibi gelen bu acının daha önce kötü olduğunu düşündüğü zonklamaya geri dönmesini diledi. Artık aradaki farkı bildiğine göre bu tür bir acıyı hoş karşılayabilirdi.

"Belki, Larsen. Kim bilir. Senin biraz tecrüben var ama burası benim arka bahçem." Adamın ona cevap vermekten kendini alamayacağını ve nerede olduğunu daha iyi anlayabileceğini umuyordu.

Adam bir alaycı homurtu daha çıkardı. "Kendini çok büyük görüyorsun."

Ses daha da uzaktan geliyordu. Zehra hemen telefonunu çıkarıp mini Garmin'in iletişim kurması için yüklenen uygulamayı açtı. Uygulama Larsen'in konumunu tam şurada, kendisinden birkaç metre ötedeki patikada gösteriyordu. Ona bir sonraki dönemece yaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Eğer hedefine varmadan önce onu yakalayamazsa ormanın içinde kaybolacaktı.

Shabina'ya mümkün olduğunca sessiz olmasını işaret etti ve bir kez daha Larsen'i takip etmeye başladı, ancak bu sefer Viyana acele etti. Hâlâ olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordu ama elinde silahıyla kıvrımlı patikaya doğru koşuyordu.

Virajın ortasına geldiği anda, ormana doğru koştuğunu bildiği Larsen'i görebilmek için olabildiğince uzağa adım attı. Parmağı tereddüt etmeden tetiğe bastı. Her kurşunu saymak zorundaydı, böylece sadece

yüksek otların arasına daldığında ve ağaçları örnek aldığında etrafındaki tüm alan.

Larsen ateşe karşılık vererek onu geri tepmenin sığınağına doğru itti. Artık onu görmüyordu ve tekrar üzerine gelene kadar bekleyebilirdi. Askerlerin çoktan araziye çıkmamış ve onu avlıyor olma ihtimalini göze almış olacaktı. Yapılacak en akıllıca hareket kaçmak olurdu ama işini halletme arzusunun onu helikopterlerden saklanabileceği ama yine de peşinden gelirse onu öldürebileceği ormanın hemen kenarında kalmasına neden olabileceğini hissediyordu.

Kalbi boğazında, onun nerede olduğuna dair herhangi bir işaret için bekledi. Esinti altında boncuk boncuk biriken teri havalandırdı. "Açık alana çıkarsak ve o hâlâ oradaysa kolay hedef oluruz, Shabina."

"Helikopterleri duydu. Nerede olduğunu kontrol etmek için tepesinde uçacaklarını biliyor olmalı. Buradan kaçacak kadar akıllı olduğunu düşünmüyor musun? Yolları kapatacaklar ve tüm sivilleri taşıyacaklar. Tarama yapmak için askerleri göndermeden önce bölgeyi terk etmek için fazla zamanı olmayacak. Raine yüzünden bunu yapacaklarını biliyorsun."

"Bence Yosemite'den çıkmak konusunda endişeli değil. Arazide yaşayabilir ve muhtemelen ormanda hayatta kalma konusunda gerçekten iyidir. Raine'in sırt çantası onda. Kendi çantasını getirmemiş olsa bile Raine hayatta kalma malzemeleri taşıyor."

Shabina saatine baktı. "Şimdiye kadar Raine'i almış ve hastaneye götürüyor olmalılar. Eğer seni dinledilerse, hazırda bekleyen bir ortopedi cerrahları vardır. Yapmak istediğin şeyi yaptın. Onu helikoptere bindirmeye çalışanlara ateş etme fırsatı bulmasını engellemek istedin. Burada bekleyebilir ve ordunun onu almasına izin verebiliriz."

Vienna, Shabina'nın dediklerini yapmaktan başka bir şey istemiyordu. "Hepinizi ve annemi öldüreceğini söyledi."

Öten bir kuşun sesi ikisinin de dönüp patıkaya bakmasına neden oldu. Shabina sanki başka bir ötücü kuş ilkine cevap veriyormuş gibi birkaç nota daha söyledi. "Bu Rainier. Bundan eminim." Yine de sabit bir duruş aldı ve kollarını omuzlarıyla aynı hizada uzattı, tabancası elindeydi.

"Shabina, arkamda kal," diye yalvardı Vienna. Shabina'nın etrafından dolaşmaya çalışırken daha yavaştı.

Shabina yol vermeyi reddetti. Olduğu yerde kaldı ve kuş tekrar öttüğünde ikinci kez cevap verdi.

Rainier ortaya çıktı ve sanki bir savaş alanına giriyormuş gibi görünüyordu. Her ikisinden de silah damlayan bir yelek ve kemer giymişti. Zale de onun arkasındaydı ve aynı tip teçhizat giymişti. İkisi de acımasız görünüyordu ve ikisi de bir adamı avlamak ve öldürmek için orada olmaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi görünmeye çalışmıyordu.

Silahını indirirken Rainier'in delici bakışları Shabina'nın üzerinde gezindi. "Yaralı mısın?" diye tıslayarak ona doğru yaklaştı. Uzun adımları bacağına bir tür uyuşturucu madde sıkıldığını gösteriyordu, böylece iyileşmeye vakit bulamadığı yarasını hissetmiyordu.

Vienna kendi ayak bileğine de aynı uyuşturucunun enjekte edilmiş olmasını diledi. Sonra Zale onu kollarının arasına aldı ve kısa bir süre için sertçe tuttuktan sonra yüzünü yukarı kaldırarak kaya parçalarının neden olduğu çizik ve yırtıkları inceledi.

"Nerenden yaralandın, Vienna?" Sesi sertti.

"Bileğim. Döndürdüm ama üzerinde yürüyebiliyorum." Bakışlarıyla onu yutmamaya ya da hissettiği ani güçsüzlüğe boyun eğmemeye çalıştı. Kendini güvende hissettiği kollarına geri atmak istedi.

"Siz ikiniz ne halt düşünüyordunuz?" Rainier talep etti. Sesi alçaktı ve bir kırbaç şaklaması gibiydi.

Shabina gözle görülür bir şekilde irkildi ama cevap verirken sesi sabitti. "Raine'in ameliyat olması gerektiğini ve bacağını kaybetmemesi için her bir dakikanın önemli olduğunu düşünüyorduk. Bu da Larsen üzerinde baskı kurmak anlamına geliyordu, böylece sağlık ekibini hedef alamayacaktı."

"Yerini tespit eder ve kaçmasına yetecek kadar ateş gücü sağladık." Rainier Shabina'yı hafifçe sarstı ve sonra parmaklarıyla bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne kadar kırıştığıma bir bakabilirsin. Bunu bana sen yapıyorsun."

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Burada olduğun için çok rahatladım ama Larsen'in peşinden gitmek zorunda kalacak olmandan nefret ediyorum. Yaptığın şey bu, değil mi?"

Vienna başını kaldırıp Zale'e baktı. "Birkaç yerinden yaralanmış. Shabina silahı elinden aldı. Onu taciz etmeyi başardık ama beni ve arkadaşlarımın her birini öldürmeye kararlı ve sonra annemi de öldüreceğini söyledi. Ciddiydi, Zale. Wallin'in oğlunun ölümü konusunda yatışmasının tek yolunun bu olduğunu ve o zaman bile işe yaramayabileceğini söyledi. Raine'in sürüsünü bulduğunda ve onun

Hükümet için önemli olduğundan, ne olursa olsun ölü bir adam olduğunu düşündü ve işini doğru bir şekilde bitirmek istedi."

Zale ona oturmasını işaret etti. "Bileğine bakmak istiyorum." "Herkes onun kaçmaya çalıştığını düşünecek." Vienna koltuğa oturdu. kayalık patika. "Botumu çıkarma. Bir daha asla giyemem ve buradan yürüyerek çıkmak zorundayım."

"Bana Larsen ile konuşmuşsun gibi geldi."

"Onu ne kadar uzun süre konuşturursam herkesin buraya gelmesi için o kadar zaman kazanmış olurum diye düşündüm," dedi Vienna. "Kaçmadı, Zale. Şu anda ormanda yatıyor ve benim açığa doğru bir adım atmamı bekliyor. Kaçmadığını biliyorum."

"Sana bunu gösteren bir şey var mı?" Rainier söyledi.

"Onunla ilgili içimde bir his var. Kendinden emin. Kendinden gerçekten emin." Zehra'nın telefonunu çıkardı. "Bak. Uygulamada onun yerini buldum. Mini Garmin, kaybolma ihtimaline karşı Zehra'nın telefonuna bir uyarı gönderiyor." Telefonu Zale'ye uzattı, o da aldı.

Zale cep telefonuna şöyle bir baktıktan sonra Rainier'e uzattı. "Çok zekice, Vienna," diye övdü Rainier. "Bu akıllıcaydı."

"Seni ve Shabina'yı buradan götürecek bir aracımız var," dedi Zale. "Eğer Larsen'in ormanın hemen kenarında beklediğini söylüyorsan, sana inanıyorum Kar Tanesi. Her türlü önlemi alacağız. Bizim işimiz bu."

Adamın elleri kızın bileğine nazikçe dokunuyordu ama kız yine de irkildi. Ayak bileği yürüyüş botunun üstünden şişmişti ve çorabının üstünü aşağı doğru sardığında derisi siyah ve maviydi.

"Hadi onları buradan çıkaralım," dedi Rainier. Shabina'ya kendisini patıkaya kadar takip etmesini işaret etti.

Zale, Rainier'e çantasını ve bir kayışla boynuna asılı tüfeği verdi ve Viyana'yı kaldırdı. Kollarını onun boynuna dolamaktan başka çaresi yoktu. "Beni çayıra kadar taşıyamazsın," diye fısıldadı.

Cevap vermedi ama Shabina'yı takip etti.

- - -

Cehennemden daha ^{sıcaktı} ve derisi kaşınıyor ve yanıyordu. Larsen gözlerinden akan teri koluyla sildi. Bu kadınların bu kadar zamanın geçmesine izin verecek kadar sabırlı olmalarına imkân yoktu. Oyalanıyorlardı

Bir sebepten dolayı onu tekrar görmek istiyordu. Sebep ne olursa olsun, bekleyip öğrenmeyecekti.

Otların ve yabani otların arasında alçakta kalarak karnı üzerinde süründü, el ve ayak parmaklarını kullanarak daha sık ağaçların arasına doğru ilerledi. Sadece bir üs kurmak için en iyi yeri bulması gerekiyordu. Yanında hayatta kalma malzemeleri vardı ve Raine'in çantasında kullanabileceği birkaç eşya bulunuyordu. İyi bir su filtreleme sistemi vardı. Sıcaklık düşene kadar ormanda kalabilir ve sonra Vienna Mortenson ve arkadaşlarının peşinden gidebilirdi.

Ağaçların arasına girdiğinde, orman zeminindeki izlerini silebileceği ve yükseğe çıkabileceği daha sık ağaçlara doğru koşmaya başladı. Çok az insan ağaçların tepesine bakmayı akıl ederdi. Tırmanırken ağırlığını taşıyabilecek kadar büyük dalları olan çok sağlam bir ağaç bulması gerekiyordu.

Ağacını bulduğunda, daha ağır olan gölgeliklere doğru ilerlemeye dikkat etti. Çantaları emniyete aldıktan sonra, kendine bir ghillie kıyafeti yapmak için aşağı indi. Aceleye getirilmiş bir işti ama işe yarayacak, onu bakmaya gelen herkesten gizlemeye yardımcı olacaktı. Ağaca geri döndüğünde silahlarını etrafına yerleştirdi, dallara sabitledi ve gerekirse ağaçtan çıkmak için birkaç yol buldu. Uyumak için gözlerini kapatmadan önce yaptığı son şey, çantasından en sevdiği tüfeğini çıkarmak oldu.

Zale üzerine uzandığı düz kayadan avını inceledi. Larsen ağacın tepesinde kendine küçük, rahat bir sığınak yapmıştı. Viyana ona üzerinde yer bulucu olan telefonu vermese bile, Zale'in Larsen'in geri çekilmeye karar vereceğinden şüpheleneceği ilk yerlerden biri o ağaç olurdu.

Rainier'e işaret etti. "İşte orada. Sanki buranın sahibiymiş gibi güzel güzel oturuyor."

"Bırak otursun. Yeterince yorulacaktır. Askerler taramayı yapacak. Onları buradan koruyabiliriz. Küçük ininden çıkmak için bir hamle yaparsa, ölür. Onu fark ederlerse, ölür. Biz gözden kayboluruz ve kimsenin haberi olmaz."

Orman, yavaşça hareket eden, zemini ve kayaları inceleyen askerlerle canlandı. İzlerin üzerinden geçiyorlardı. Patikada kanı buldular. Raine'in. Vienna'nın granit spreyinden. Larsen'in. Sonunda askerler Larsen'in ağacından uzaklaşmaya devam ettiler ve ormanın içinde gözden kayboldular. Larsen uzun süre kıpırdamadı, iyi eğitilmiş ve sabırlı olduğunu kanıtladı, ancak başka asker yaklaşmayınca ayağa kalktı ve

Suyunu içti ve bir enerji barı yedi, hepsi de onu gözlerine kestirdiklerinden habersizdi.

Geceyle birlikte sessizlik çöktü. Bir baykuş öttü. Yarasalar havalandı, uzakta akan suyun üzerindeki her böceği bulmak için dönüp durdular. Zale kayanın üzerinden kaydı ve daha yoğun olan ormanın içinde daireler çizerek Larsen'in ağacına yaklaştı. Sonunda aşağı inecek ve bacaklarını esnetecekti. Kendini beğenmiş yüz ifadesine bakılırsa kendinden emindi.

Larsen'in harekete geçmesi bir saat daha sürdü; dalları kullanarak ağaçtan aşağı iniyor, ağaç kabuğunu kazımamak ve kanıt bırakmamak için mümkün olduğunca gövdeden kaçınıyordu. Son birkaç metreyi atlayıp çömelerek indi. Taktik yeleği giymişti ve silahları yakındaydı.

Zale arkasındaki gölgeli karanlıktan çıktı. "Sen askersin, Larsen. Ordudan biri hayaletten söz ettiğinde bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Alçak sesle konuşuyordu, o kadar alçaktı ki Larsen önce bir ses duyduğundan emin olamadı ama sonra dondu kaldı. "Hayaletler asla konuşmaz. Sadece öldürür ve çekip giderler."

"Doğru, kişisel olmadığı sürece. Bu çok kişisel. Vienna benim. Onun peşinden gelmemeliydin."

Larsen nefesinin altında küfretti. "Neredeyse en başından beri çekip gitmem gerektiğini biliyordum. Wallin hiçbir şeyin peşini bırakacak bir adam değil. Bottaro ailesinin desteğine sahip. Parası ve gücüyle büyük bir ağırlığı var." Eli yan kılıfındaki tabancaya doğru gitti. Önündeki eldi bu, "hayaletin" göremediğinden emin olduğu el.

"Onu çoktan ölmüş bilin," dedi Zale usulca. Bu kez Larsen'in sadece birkaç santim arkasındaydı ve kulağına fısıldıyordu. "Çünkü o da ölecek."

Larsen sol böbreğindeki bıçağın ısırığını hissetti, bıçak içeri girdi, büküldü ve dışarı çıktı. Sonra bıçak boğazına dayandı ve inanılmaz keskinliğin derisini ve atardamarını kestiğini hissetti. Dizlerinin bağı çözüldü ve bacakları altından çıktı. Öne, yüzüstü orman zeminine düştü. Yapraklar, dallar ve toprak gözlerine ve burnuna doldu. Konuşmak için ağzını açtı. Ne söyleyeceğini hatırlamıyordu. Gördüğü son şey, karıncaların onun için geldiğiydi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Vienna, karanlıkta yatağının üstünde oturan kedisinin yumuşak beyaz tüylerini okşadı. Penses, Viyana'nın ilgisini onaylarcasına mırıldandı. İran kedisi her zaman evde bir numara olmayı talep etmişti ve Vienna ona hak ettiğini düşündüğü bağlılığı göstermediğinde, küçük burnunu küçümseyerek yukarı kaldırıyordu. Bazen misilleme olarak Viyana'ya sırtını döner ve onunla ilişki kurmayı reddederdi.

"Bileğim çok ağrıyor Penses," dedi kediye, küçük, yuvarlak uçlu kulaklarına masaj yaparak. "Stella'nın düğününde fazla dans edemeyeceğimden eminim."

Yüzüncü kez komodininin üzerindeki saate baktı. Zale ve Rainier için endişelenmemeye çalıştı ama Larsen'in hayatta kalma eğitimi aldığını bildiği için bu imkânsızdı. Büyük olasılıkla bu eğitimi ordudan almıştı.

"Ona söylemeliydim. Neden söylemediğimi bilmiyorum. Bana her şeyi itiraf etmemi tavsiye ederdim, değil mi Penses? Çünkü siz çok bilgesiniz."

Kedi başını eğdi ve yumuşak, geniş bakışlarıyla Viyana'ya sevgiyle baktı, mırılarak cevap verdi ve daha da yaklaştı.

"Larsen ormanda en az Zale kadar iyi olabilir," dedi yüksek sesle kediye. "Bunu bilemeyiz. Belki o da Rainier ve Zale gibi eğitilmiştir. Beni Shabina'yla birlikte bir helikoptere bindirmelerine izin vermek yerine kalmak için ısrar etmeliydim."

Kedi aniden bir itiraz miyavladı ve tam kapı aralığından bir ses gelirken onun üzerinden atladı. "Larsen sandığı kadar iyi değilmiş."

Vienna'nın kalbi yerinden fırladı ve sonra çarpmaya başladı. Zale kapı aralığında çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu ve hatırladığından çok daha iyi görünüyordu. Omuzları genişti ve sanki tüm kapı çerçevesini kaplamış gibi görünüyordu. Varlığıyla odayı doldurmanın bir yolunu bulmuştu. Hayatta olduğunu bilmek bile onu güçsüz hissettiriyordu.

"Senin için endişelendim, Zale."

"Özür dilerim, Kartanesi. Benim için korkmanı istemiyorum. Birinin peşinden gittiğimde ne yaptığımı biliyorum. Hayatının geri kalanını omzunun üzerinden bakarak geçirmeyeceksin. Bu pisliği temizleyeceğim."

Bu ona onun hakkında hissettikleri hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Onu sevdiğini ve onsuz olmaksızın yalnız yaşayıp onun kendisine dönmesini beklemeyi tercih edeceğini biliyordu. Ama onun duygularından emin değildi. Sadece işini mi yapıyordu? Onun bir kadını yatağa atmak için yalan söyleyeceğini hiç sanmıyordu. Buna gerek duymazdı -kesinlikle onu değil. Eninde sonunda onun tarafından baştan çıkarılacaktı ve bunu bilmesi gerekiyordu. Onunla kalıcı olarak birlikte olmak istediğini söylemesine gerek yoktu.

Odaya kadar geldi, bir spor çantasını köşeye fırlattı ve yatağının kenarına oturup eğilerek botlarını çıkardı. "Bize emir verildiğinde, Vienna, onları uygulamak zorundayız. Bu görev beni gerçekten çıkmak istediğime ikna etti. Çok zekisin ve sana mümkün olduğunca çok ipucu vermeye devam ettim, başımı belaya sokmaya çok yaklaştım ama bana o kadar güvenden ki seni yanıltıyor olabileceğim aklına gelmedi."

Boğazını tıkayan ani yumruyu yuttu. "Beni yanlış yönlendirmek mi?"

Başını hafifçe çevirdi, koyu kahverengi gözleri gözünü kırpmadan onun bakışlarıyla buluştu. Kalın siyah saçları alnına düşüyor ve ona daha evcilleşmemiş bir görünüm veriyordu. Normalde kısa kenarları ona çok bakımlı bir adam görüntüsü verirdi. Şimdi eğildiği ve tepesindeki uzun saçlar ortaya çıktığı için asi dalgaları görebiliyordu. Parmaklarını onun saçlarına gömdüğü pek çok gece geçirmişti ve anıları canlandı.

"Evet bebeğim, seni yanlış yönlendiriyorum. Rainier ve benim özellikle seni herhangi bir tehditten korumak için orada olduğumuzu söyleyemezdik. Elliot daha sonra öğrendiğinde baban olduğu ya da olası bir miras hakkında seninle konuşmamızı yasakladı. Neredeyse en başından beri Elliot ajanları öldürtenin Wallin olduğundan emindi ama sebebini bilmiyordu. Ve sonra turnuvaya davet edildiniz. Sonunda bahsin şartları ortaya çıktı ve her şey anlam kazandı. Elliot'a babasının otel ve kumarhanedeki hisseleri miras kalmıştı. Wallin onu dışarı çekebilirse, öldürülebilirdi. O zaman miras sana kalırdı. Eğer Elliot'tan önce ölürsen, her şey yoluna girer."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve onun botlarını ve çoraplarını çıkarmasını izlemeye devam etti. Odanın karşısına geçti ve botlarını spor çantasının yanına koydu.

yüzünü ona dönmeden önce çantasına baktı. Normalde ifadesiz olan yüz hatlarındaki gerginliği görebiliyordu.

"Sana karşı olabildiğince açık ve net olacağım, Vienna. Senden vazgeçmeye niyetim yok, bu yüzden bunu ilk ve son kez konuşacağız. Bu her şeyin sonu olacak. Söylediklerimde ciddiylim. Bana aşık olduğumu biliyorum. Bunu kesinlikle biliyorum, yoksa başka seçeneğin yokmuş gibi davranmazdım. Belli ki var."

Kız gözlerini kırpıştırarak ona baktı, biraz şaşırmıştı. "Bundan daha kolay olması gerektiğini düşünmüyor musun? Barikatlar kurmaya çalışmıyorum ve sana olan hislerimi inkâr etmiyorum, ama bir ilişkinin başlangıcında, daha kolay olması gerekmez mi?"

"Her neyse öyle," dedi Zale, tekrar yatağın kenarına oturarak. Avuç içi hafifçe kızın morarmış ve şişmiş ayak bileğinin üzerinde kaydı. "Zor, kolay, fark etmez, Vienna, çünkü birlikte olmamız gerekiyor. Larsen'in peşine düşerek beni çok korkuttun. Tüm geçmişi gözümün önündeydi ve görev yaptığı dönemde oldukça korkutucu biriydi. Onun peşinden gideceğini düşünmek hayatımdan on yıl ya da daha fazlasını alıp götürmeye yetti."

Gergin parmaklarıyla yorganı çekiştirdi. "Raine'in helikoptere bindirilebileceğinden emin olmam gerekiyordu. Bu da onun üzerinde baskı kurmak anlamına geliyordu, böylece bir ağaçta yatıp ona yardım etmeye çalışan herkesi vuramazdı."

"Seçiminiz için sizi takdir ettiğimi itiraf edeceğim, ama hoşuma gitmedi. Ve şu andan itibaren katillerin peşine düşmeyi bana bırakacağın konusunda benimle hemfikir olmanı istiyorum."

Kirpiklerinin altından onun sert yüz hatlarını inceledi. Ayın önünde sürüklenen birkaç bulut yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Larsen'in peşine düşmenin beni korkuttuğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Bunu bir kariyer olarak kabul edeceğimi sanmıyorum. Onu listemden çıkardım."

"Turnuvalarda kumar oynamak da riskli bir iş gibi görünüyor," diye ekledi.

"Online oynamayı tercih ediyorum. Resmimin her yere asılması rahatsız ediciydi."

Kaşları havaya kalktı. "Kar tanesi. Gerçekten mi? O turnuvada oynarken hoşuna gitmeyen tek şey insanların resmini görmesi miydi? Peki ya Wallin'in seni öldürülmen için kasıtlı olarak davet etmesine ne demeli? Bu da o turnuvalardan uzak durmak için bir neden olabilir."

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Blom'un kızı olduğum için başka birinin beni öldürmek isteyeceğini sanmıyorum ama Blom isteyebilir. Bunu öğrenebileceğim için pek heyecanlı görünmüyordu. Her halükarda, Wallin bana karşı oynamayı gerçekten istiyordu. Sanırım bir şekilde kazanırsa Liam Gram'a karşı kaybını telafi edeceğini düşünüyordu."

"Blom senin ölmeni istemiyor, Vienna. İdeal bir baba olmadığı için üzgünüm."

Omuz silkti. "Bunca yıl babasız yaşadım, Zale. Bazı insanların öz anne ve babalarını gerçekten bilmek istediklerini ve buna ihtiyaç duyduklarını biliyorum ama ben Mitzi ile harika bir çocukluk geçirdiğimi hissediyorum. O benim annem ve her zaman annem olarak kalacak. İhtiyacım olduğunda da babam oldu. Artık bazı insanların ebeveyn olmak için doğmadığını anlayacak yaştayım. Onun kendi hayatı var, benim de kendi hayatım. Beni mutlu etmesi için kimseye ihtiyacım yok. Ben mutluyum."

Koyu renk gözleri kızın yüzünde gezindi. "Hayatımda kimse yok ve uzun zamandır da yok, Sophia Vizzini beni yanına aldığından beri yok. Tuhaf bir ilişkimiz olabilir ama seni bulana kadar sahip olduğum tek şey oydu. Seni hayatımda istiyorum, Vienna. Yaşamak için sana ihtiyacım olmayabilir ama sonum Rainier gibi olur, acıma son verecek bir kurşunu beklerim."

Yarattığı görüntü karşısında kalbi sıkıştı. Zale'nin mevcut işinde sonsuza kadar kalıp ölümü beklemesi fikri ona çok ağır geliyordu. Öte yandan, sağlıksız bir ilişki için duygusal şantaja maruz kalmak da istemiyordu.

"Zale, hayatındaki seçimlerinden ve kendi mutluluğundan sadece sen sorumlu olabilirsin. Başka biri bunu senin için sağlayamaz."

Adamın karanlık gözleri kadının ruhunu delip geçecek gibiydi. "Seni sorumlu tutmuyorum, Vienna, her ne kadar kulağa öyle geldiğini görebilsem de. Senin için tek başıma geri dönüyordum. Buna inanmak zorunda değilsin ama bu doğru. Gece gündüz seni ve birlikte karşılaşacağımız sorunları düşündüm. Yol boyunca edindiğim düşmanlar yüzünden hayatının riske girebileceğini düşündüm. Kontratımın bitmesine daha bir yıl vardı. Tüm bunlara rağmen sana geri döneceğimi biliyordum çünkü uzak durmak mümkün değildi."

Sesindeki ve gözlerindeki samimiyet onu doğruyu söylediğine ikna etmişti. Artık ona yalan söylemesi için ne sebep vardı ki? Blom'u zaten biliyordu. Zale, kendisiyle seks yapmak isteyecek bir kadın bulma konusunda asla zorlanmayacaktı. Söylediği şeyler

Görevinin onu korumak olduğunu öğrendiğinden beri hissettiği korkunç kalp ağrısının bir kısmı.

"Sam aracılığıyla seni izlemeye devam ettim. Belki başka bir adam bulsaydın uzak dururdum ama büyük olasılıkla hemen gelirdim."

"Eğer bir görevdeysen bunu nasıl yapabildin?" Meydan okumaktan çok merak vardı.

Güçlü parmakları baldırına masaj yapmaya başladı. Çok fazla hareket ettirdiğinde bileği hâlâ acıyla zonklarken cennet gibi hissettiriyordu.

"Hepimizin bize borçlu olduğu iyilikler var. Ne kadar ihtiyacım olsa o kadarını çağırırdım. Bilmeni isterim ki seni çoktan bırakmıştım. Hayatımda olman gerektiğini biliyordum. Sadece seni oraya nasıl güvenli bir şekilde götüreceğimi bilmiyordum."

"Beni koruma görevini sana verdiğinde Blom'a bizden bahsettin mi?"

"Asıl görev oteldeki diğer ajanlarımıza destek olmaktı. Çeşitli pozisyonlara yerleştirilmiş üç ajanımız vardı. Wilder, Wallin'e atanan güvenlik ekibine girmeyi başardı ve üzerine hiç şüphe düşmedi. Otel personeline yerleştirilmiş iki ajanımız daha var, onlar kadar etkili değiller ama yedekler. Ajanlarımızı kimin öldürdüğünü bulmaya çalıştığımızı söylediğimde size doğruyu söylüyordum. Sadece size hikayenin tamamını anlatmadım."

Bu hatırlatma onu itiraf etmek istediğinden daha fazla üzdü. "Yalanlardan hoşlanmam, Zale. Seninle konuşmak için bile sana ulaşamayacağım yarım dünya uzakta olacaksan, sana dolaylı olarak güvenebilmeliyim. Herhangi bir konuda yalan söylemek güveni sarsar ve benim zaten çok fazla güven sorunum var."

"Bunun farkındayım," diye kabul etti. "Seninle Vegas'ta ne yaptığım hakkında her konuştuğumda bunu biliyordum. Yarı finale kaldığında ve her yerde senin resmin çıktığında Elliot bize bu görevi verdi. Bize Liam Gram, babası ve Daniel Wallin arasındaki bahisten bahsetti. Wallin'in senin Gram'ın torunu ve olası varisi olup olmadığını anlamaya çalıştığını inandığını söyledi. O noktada bize senin onun kızı olduğunu ve seni korumak istediğini itiraf etti. Ona seninle ilişkim olduğunu söylediğimde, ikimize de kim olduğu ya da seni korumamızı istediği konusunda gerçeği söylememizi kesinlikle yasakladı."

Sesinde bir öfke tonu vardı, konu işine geldiğinde onunla ilişkilendirmediği bir şeydi bu. Vienna onu yatıştırma isteğine karşı koydu. Onun söyleyeceklerini duymaya ihtiyacı vardı. Bu önemliydi ve her ikisi de

Eylemlerini açıklamak zorunda kalmaya alışık olmadıkları için kolayca saptırılabilirlerdi.

"Ona bilgi vermememin ve bunu senden saklamamın seninle olan ilişkiyi tehlikeye atabileceğini açıkladım. Çok kararlıydı ve bu kadar kolay bozulabiliyorsa aramızda çok güçlü bir bağ olmadığını söyledi. Hiç gerçek bir ilişki yaşamamış ve benim gibi ilişkiler konusunda geçmişi olmayan biri için bunun ne kadar zor olabileceği hakkında hiçbir fikri yok."

"Partnerler birbirlerine yalan söylemez, Zale," dedi. "Hayatım boyunca bana yalan söylendiği için, seçtiğim partnerin bana yalan söylemeyi tercih edeceğini düşünmek daha da tatsız."

"Yalan söylemek işimizin bir parçası. Yanıltmak ve yanlış yönlendirmek. Bu şekilde hayatta kalıyoruz, Vienna, bu yüzden Elliot önemli bir şey değilmiş gibi davrandı." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve korku dolu kara gözleriyle ona baktı. "Öyle olduğunu biliyordum. Seni kandırmak istemedim ama emir altındaydık ve ölüm kalım meselesi olmadığı sürece yapmaman gereken tek şey Elliot'ın emirlerine itaatsizlik etmektir."

"Yalan söylemek ilişkimizin bir parçası olamaz, Zale."

"Dışarı çıkarken işimle ilgili sana söyleyemeyeceğim şeyler olacak," dedi.

Vienna başını salladı. "Bunu kabul edebilirim. Sadece bana yalan söyleme. Bana söyleyebileceğin kadarını söyle ve başka bir şeyi ifşa etmene izin verilmediğini baştan söyle. Anlayışla karşılarım." Bir an sessiz kaldı ve alt dudağının kenarını ısırıldı. "İşiniz gereği hiç başka kadınlarla birlikte oldunuz mu?"

Adamın koyu renk gözleri kızın yüzüne kaydı. "Bir kadınla yatmak gibi mi? Ya da bir kadın partnerin olması gibi mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"Kadın partnerleriniz mi var?"

"Birkaç kadın ajan var. Hiçbiriyle ortaklık kurmadım. Rainier yaptı. Sanırım Rush da olabilir. Otelde hiç yoktu ama sanırım bir tane kullanabilirdik. Ama hayır Vienna, işimin bir parçası olarak kadınlarla yatmıyorum ve eğer Elliot benden bunu isterse sözleşmemi bozarım."

"Wallin'i ortaya çıkarmak için beni yem olarak mı kullanıyordu?" Zale'in gözlerine dikkatle baktı. Gözleri kısıldı ve kısa bir an için içindeki katilin ona doğru parladığını görebildi.

"Seni kasıtlı olarak yem olarak kullandığını düşünseydim, bu üstesinden gelemeyeceği bir sorun olurdu. Ben olsam seni güvenli bir yere saklar ve onun peşine düşerdim. Başından beri bunu biliyor olabilir."

onun kızıydın, ama seni o kadar aradığından emin değilim. Wallin'in senin peşinde olduğu ortaya çıktığında, sen çoktan o turnuvaya katılmıştın. Elliot, Wallin'in seni öldürmek için gerçek bir girişimde bulunacağını düşünmüyordu çünkü Liam'ın varislerinden biri olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlaması gerekiyordu."

"Yani gerçekten de emirlerini ajanları kimin öldürdüğünü bulmaktan beni korumaya mı çevirdi?"

"Evet ama ilk emir hâlâ geçerliydi. Sadece Rainier ve benim yüksek risk altında olduğumuzu düşünüyorduk, senin değil. Ta ki o adamlar güvenlik kılığında odana gelene kadar. İşte o zaman gerçekten tehlikede olduğunuzu anladık. Rainier ve ben seni oradan çıkarmak için Elliot'la konuştuk. Sonunda, turnuvanın sonuna kadar dayanmaya çalışmamızı söyledi. Kazanırsan Wallin'in seninle kâğıt oynayacağını biliyordu ve sen de kazandın."

Vienna başını salladı. "Kazandım ve Arama Kurtarma ekibimizin ve hastanemizin ihtiyacı olan büyük miktarda parayı da kazandım."

"Bütün bunların sonucu çok basit." Zale yatağın kenarından kayarak yakınına oturdu. "Seni seviyorum. Başka biriyle birlikte olmak istemiyorum. Birlikte yaşamayı öğrenmek kolay olmayacak ama aynı hatayı iki kez yapmam. Çocuk istiyorsan, yaparız. Kontratım bittiğinde çıkacağım. Bunlar sana söz verebileceğim şeyler. Ömrümüzün sonuna kadar seninle kalacağım ve seni mutlu etmek için çok çalışacağım. Senin de bana aynı sözü vermeni istiyorum, Vienna."

"Seni sevdiğimi biliyorum Zale," diye itiraf etti. "Ve sensiz yaşamak istemediğimi fark ettim. Eğer benim güven sorunlarıma katlanabiliyorsan, ki bunun üzerinde çok çalışacağıma söz veriyorum, ben de sana katlanabilirim. Çocuk istiyorum ve senin bu işin dışında kalmanı istiyorum. Bunu söyledikten sonra, eğer Knightly'de mutlu değilsen ve oraya geri dönmek istersen, kararını desteklemek için elimden geleni yapacağım."

Cebinden küçük bir mücevher kutusu çıkardı. "Bunun resmi olmasını istiyorum." Başparmağını iterek kapağı açtı ve prenses kesim mavi bir elmas ortaya çıktı. Küçük ve basitti, gösterişli bir şey değildi, ama tam da Vienna'nın kendisi için seçeceği şeydi. "Evlen benimle, Vienna. Her hata yaptığımda seni kaybetme endişesinden bıktım. Bir sürü hata yapacağım. Bana sadık kalacağını bilmem gerek. Senin hakkında bildiğim tek şey sarsılmaz sadakatin."

Önce yüzüğe, sonra da onun yüzüne baktı. Orada samimiyet vardı. Sevgi vardı. Onun gözlerinde için için yanan ateşi gördü. Başını salladı, kalbi neredeyse

Ona karşı hem korku hem de mutlak, ezici bir aşkla doluydu. "Seninle evleneceğim, Zale."

Yüzüğü kızın parmağına taktı ve sonra öptü. "Belki zorlu bir roller-coaster yolculuğuna çıkacağız ama başaracağız."

Ona inandı.

- - -

STELLA gelinliği içinde muhteşem görünüyordu. Kesinlikle muhteşem. Vienna ve Zahra, eşleriyle birlikte koridordan aşağı inmek üzere yerlerini almadan önce mükemmel olduğundan emin olmak için gelinliğin kuyruğuyla uğraştılar. Zale sağdıçtı. Zehra'ya eşlik ediyordu. Vienna, Harlow ile ortak olan Wilder'ı tanıdı. Viyana'ya eşlik edecek olan Rush adında bir adam vardı. Ondandır hoşlanmıştı. Çok sessiz biriydi ama Sam ve Zale'in sahip olduğu güç ve tehlike hissi onda da vardı. Vienna, Rainier'in Shabina'ya eşlik edeceğini sanıyordu ama o ortalıkta görünmüyordu. Onun yerine, kalın göğüslü, geniş omuzlu, gür siyah saçlı ve şaşırtıcı yeşil gözlü bir adam Shabina'ya eşlik ediyordu. Adı Zyair'di ama soyadının bu mu yoksa ilk adı mı olduğunu bilmiyordu.

Sam'in durduğu koridordan aşağı inmek için beklerken, babasının kadını Charlene Bartolomeo'nun önde oturduğunu, ancak Marco Rossi ve Luciano Vitale için ayrılan yan koltukların boş olduğunu fark etti. Annesi ve Ellen'in gelebileceklerini ve Sam koridorda ilerlerken Stella'yı görebilecekleri bir yere oturduklarını görünce sevindi. Knightly kasabasının çoğu oradaydı, aralarında her zaman pek de nazik olmayan bazı üyeler de vardı, ama o Stella'ydı, herkes oradaydı.

Arkasında bir hareketlilik oldu ve eskortu Rush onu hemen arkasına itti ve tertemiz takım elbisesinin bir yerinden yarı otomatik bir silah çıkardı. Rush'ın son derece korkutucu görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Geniş vücudunda hiç esneklik yoktu. Hem de hiç. Herhangi bir grubun içine kolayca karışabilecek olmasına rağmen, sağlam bir meşe ağacı gibi yapıydı. Keskin çenesindeki mavimsi siyah gölge ve masmavi gözleriyle yüzü dikkat çekiciydi.

Kalbi hızla çarpan Viyana etrafına bakındı. Takım elbiseli birkaç yabancıнын etrafı silahlı adamlar tarafından sarılmıştı. Yabancılar silahlarını çok dikkatli bir şekilde yere koydular. Marco Rossi ve Luciano Vitale yürüdüler.

Yabancıların etrafını saran adamların arasından güvenle geçti. Rainier de onlarla birlikteydi.

"Kim olduğumu bilmiyorsanız diye söylüyorum," diye başladı Rossi, "adım Marco Rossi ve oğlumun düğününü bölüyorsunuz." Cep telefonunu çıkardı. "Patronunuzla konuşmama izin verin."

Yeterince dostça konuşmuştu ama Vienna'nın omurgasından aşağı bir ürperti indi. Sonra Sam ve Zale Rossi'nin yanında durdular. Onların bu kadar açıkta olmasından hoşlanmamıştı. Bu iş kan gölüne dönerse, ilk vurulanlar onlar olacaktı. Sam'in vücudunu hafifçe babasının önünde konumlandığını da fark etti. Babasıyla arası açık olmasına ve ilişkilerini zar zor rayına oturtmalarına rağmen Sam ailesini koruyacak türden bir adamdı.

Rush eğilerek Vienna'nın kulağına fısıldadı. "Zale daha da geri adım atmanı istiyor. Bir sorun çıkacağını sanmıyorum, ama şuradaki çiçek bahçesinin yakınındaki gölgelere doğru kayman iyi bir fikir olabilir." Stella'nın bahçesini, kemerli geçidin koridora doğru yürümeye başladığı yeri gösterdi. Gerçekten de Viyana'ya fazla bir seçenek bırakmadı, adamların istediği pozisyona geri dönmek zorunda kalana kadar onu iri bedeniyle sıkıştırdı. Diğer adamların da aynı şeyi yaptığını, düğün görevlilerini tehlikeden uzak tutmak için manevra yaptıklarını fark etti.

"Eğer bir sorun çıkarsa, resepsiyon binasının sığınağına koşun. Açık hava mutfağı hiç yoktan iyidir," diye ekledi.

Vienna başını salladı ama dikkati telefonu kulağına dayamış olan Marco Rossi'deydi. "Fredrick. Ben Marco Rossi." Elini kaldırdı ve telefonun diğer ucundaki adama acele etmesini işaret etti. "Evet. Bu bir sürpriz. En büyük sürpriz, oğlumun düğünündeyim ve beklenmedik ziyaretçilerimiz var. Ben de bu yüzden arıyorum. Ziyaretçiler silahlarıyla geldiler ve oğlumu, gelinini ve tüm arkadaşlarını vurmaya niyetliler. Söylemeye gerek yok, bu konuda pek mutlu değilim. Adamlarım da pek mutlu değil. Bir şey mi kaçırdım? Ailen benimkine savaş mı ilan etti?"

Sesi birkaç saniye içinde dostane olmaktan çıkıp ölümcül bir hal almıştı. Vienna'nın kalbi çarpmaya başladı. İşler gerçekten kötüye gidebilirdi ve Zale ile Sam bu işin tam ortasındaydı.

"Düğün şu anda gerçekleşiyor Bottaro. Ziyaretçilerimiz olduğuna dair telefon geldiğinde koltuğumda oturmuş oğlumun evlendiğini görmeyi bekliyordum. Aldıkları emir tüm düğün ekibini öldürmek. Bu yeterince açık. Stella

Harrison oğlumun gelini. Düğün ekibinin her üyesi benim korumam altında. Küçük Raine'imizin şu anda hastanede yatıyor olması yeterince kötü ve bacağına kaybetme ihtimali de var. Bu arada, bu beni mutlu etmeyecek."

Daha fazla dinleme ve Marco Rossi'nin daha fazla el hareketi vardı. Etrafindakilerin anında itaat etmesine çok alışkın olduğu belliydi.

"Evet, Fredrick. Kafa karışıklığının nerede olduğunu anlıyorum. Sana bunu elimden geldiğince açık bir şekilde anlatayım. Eğer ailemden bir kişi daha -ki buna Vienna Mortenson da dâhildir- ailen tarafından tehdit edilir, yaralanır ya da Tanrı korusun öldürülürse, bunu savaş ilanı olarak kabul ederim. Raine'in peşinde adamlarınız varsa, korumalarını geçemezler. Yine de onları geri çağır. Eğer Daniel Wallin denen piç bu kadınlardan birine suikast düzenlerse, hem suikastı hem de onu iptal et. Onlardan herhangi birinin adının geçtiği bir sözleşme savaş ilanı sayılacaktır. Yeterince açık olabildim mi?"

Daha fazla konuşma. Bu kez Marco başını sallıyordu. "Evet. Teşekkür ederim." Şimdi sesi yeniden dostça çıkıyordu. "Vegas'a mutlaka gideceğim. Güzel bir yer. Adamlarını yönlendirebilmen için seni hoparlöre vereceğim. Umarım başlarının ne kadar büyük bir belada olduğunu ve bunun onlar için ne kadar kötü sonuçlanabileceğini anlamışlardır. Derhal Vegas'a dönmeleri gerektiğini anlamalarını sağla."

Telefonunun hoparlörünü açtı ve yabancıların duyması için uzattı. "Bu bir hataydı Andre. Başka ailelere dokunmayız. Özür dile ve evine dön."

Marco aramayı aniden kesti. "İşte burada beyler. Emirlerinizi aldınız. Mülkten defolup gidin. Bir daha görülürseniz, ceset torbasıyla eve dönersiniz." Şık, son derece cilalı İtalyan derisi ayakkabılarının topuklarının üzerinde dönerek düğün salonuna doğru ilerledi. Luciano Vitale onun hareketlerini yansıtarak vücudunu diğerlerinden korudu. Sam ve Zale, Marco'nun yanına doğru yürüdüler. "Rossi ailesinin reisi olmakla işinin bittiğini söylediğini sanıyordum," dedi Sam, sesi eğlenerek. "Hanımın için bir ev bile aldın."

Vienna sadece ses tonundan bile Sam'in babasının görevi bırakma açıklamasına hiç inanmadığını anlayabiliyordu.

"O kadar kolay değil," dedi Marco. "Hadi sizi evlendirelim."

Sam ve Zale tekrar yerlerini almak üzere koridordan aşağı indiler. Marco ve Luciano yerlerine oturdular, Marco Charlene'in elini tuttu. Rush kolunu Viyana'ya uzattı. Viyana elini onun kolunun kıvrımına koydu ama

yabancıların etraflarını saranlar tarafından araziden çıkarılışını izledi. Düğünü koruyan adamların Marco'nun olduğu kadar Elliot Blom'un da adamları olduğundan emindi.

Müzik başladı ve Harlow ile Wilder'ı takip etti. Bakışları Sam'in yanında duran Zale'e kaydı. Zale Vizzini ona aitti ve bir gün onunla evlenecekti. Gözleri onunkilerle buluştu ve gülümsedi. Sadece ona özel olan bu gülümseme bile içinde ona karşı büyük bir sevgi dalgası yaratmıştı. Belki onlarınki Stella ve Sam'inki gibi kolay bir ilişki olmayacaktı, ama benzersiz olacaktı ve yol boyunca öğreneceklerdi.

Zale elini kalbinin üzerine koydu. O da elini kendi elinin üzerine koydu ve Rush onu erkeklerin yanına bırakırken, o da arkadaşlarının yanında yerini almak üzere hareket etti.

- - -

"İYİ AKŞAMLAR, DANIEL," diye selamladı bir erkek sesi.

Daniel Wallin sandalyesinde döndü, bir eli otomatik olarak güvenliği çağırmak için panik düğmesine basmaya uzandı. Kimseyi göremedi. Gölgeler odanın içinde hareket etti ve kalbi kulaklarında gümbürdeyecek kadar hızlandı. Korkunç bir an boyunca başını sağa sola, ileri geri salladı ve bir şeyler duyup duymadığını merak etti. Sonunda gerçekten deliriyor muydu?

Oğlu ölmüştü. Axel. Onu gerçekten sevmiş olan tek insan. Neden onu Larsen'le birlikte göndermişti? Neden Axel'in sertleşmesi gerektiğini düşünmüştü? Çünkü Axel'in duyguları vardı ve bazen mantıklı davranmak yerine duygusal davranıyordu. Bunu onun içinden söküp atmak istemişti. Oysa Axel ölmüştü ve o da aklını kaçıyordu.

Masasına baktı. Üzerinde hiç duygusal fotoğraf yoktu. Ofisinin duvarlarında da oğlunun resimleri asılı değildi. Nasıl hissettiğini kimseye açıklamak istememişti. Herhangi bir şekilde savunmasız olmayı reddediyordu. Şimdi Axel, yıllardır Axel'e göz kulak olacağına güvendiği tek adam olan Larsen'le birlikte ölmüştü.

Yemin etti. "Merak etme," diye fısıldadı yüksek sesle. "O sürtüğü senin için yakalayacağım. Hepsini. Her biri ölecek. Kimse benden kaçamaz Axel, en azından Liam Gram'ın piç varisleri."

"Kendini çok fazla düşünüyorsun, Daniel." Ses yine yumuşak ve onunla alay edercesine geliyordu.

Parmağını panik düğmesine soktu, kendisiyle kimin konuştuğunu görmek için bir kez daha başını çılınca iki yana çevirdi. Panik düğmesi ofis kapısının kilitlerini açarak güvenlik ekibinin girişine izin verdi.

"Basmayın. Devre dışı bırakıldı," diye ikinci bir ses onu bilgilendirdi.

Daniel derin bir nefes aldı ve sandalyesine yerleşti. Delirmiyordu - henüz değil. Özel banyosu ve yatak odası olan devasa ofisinde yalnız değildi. Bazen, canı istediğinde, çeşitli görevlerde çalışan çok sayıda kadından birine yukarı gelip kendisini ağırlaması için sesleniyordu.

Yanında çalışan kadınlardan birkaçı, üst düzey konuklarını ya da hafta sonu için bir kadın arkadaş isteyen iş müşterilerini eğlendirmek için para alıyordu. Kadının ağzı sıkı olması gerekiyordu çünkü misafirlerinin çoğu ya da birçoğu evliydi ve eşlerinin bunu öğrenmesini istemiyorlardı.

Wallin elini yavaşça masasının altından çekti. Parmaklarını masanın kenarına, ama düğmeli takım elbise ceketine yakın bir yere koydu. Ofisine izinsiz giren bu adamlar diğer odalardan herhangi birinde olabilirdi. Çok az kişinin bildiği olağanüstü bir yeteneği vardı. Bu bilgiyi gönüllü olarak paylaştığı tek kişi oğlu Axel'di. Axel'in de benzer bir yeteneği vardı ama o kadar gelişmemişti. Eğer gerçekten başka bir kumarhane inşa edip işleteceklerse Daniel'in onun üzerinde daha çok çalışması gerekiyordu. Bu konuda Axel'e güvenmek zorunda kalacaktı.

Ortakları -Bottaro ailesindeki kuzenleri- otelin bu kadar kısa sürede bu kadar başarılı olmasının nedeninin bu olduğunu bilmiyorlardı. Daniel istediği her şeyi elde etmek için sesini kullanmıştı. Bina daha hızlı yükselecekti. Birinci sınıf malzemeler, kimsenin alamadığı teslimatlar. Daniel hepsini başarmıştı. Büyükbabası Angelo Bottaro, tüm yasadışı işleri kumarhaneden uzak tutmanın bilgeliğini hemen görmüştü. Daniel'in işleri yönetmesine hayranlık duymaya ve ona güvenmeye başlamıştı.

Angelo Bottaro ölmüştü ve şimdi işleri oğlu Fredrick yürütüyordu. Daniel sürekli her şeyi sorgulayan bir adama hesap vermekten nefret ediyordu. Fredrick, Angelo'nun yaptığı gibi ailelerini çamurdan çıkarmak ve topraklarına sahip çıkmak için savaşmamıştı.

Daniel, Fredrick'in Daniel'in babasını öldürttüğünü çok iyi biliyordu, her zamanki gibi sarhoşken Bottaroları Daniel'in Angelo'nun torunu olduğunu tüm dünyaya söylemekle tehdit etmişti. Angelo ve Daniel'dan sürekli para istiyordu. Onu öldüren Fredrick'ti.

cesedini her zaman yiyecek aradığı çöp bidonunun yanına bıraktı. Daniel, Fredrick'in babasını hor görmesinin ona da geçtiğinden emindi. Yine de Axel'in intikamını almak istediğinde Fredrick bunu başarmış, Vienna Mortenson ve Harrison'ın düğünündeki arkadaşlarını öldürmeleri için bir ekip göndermişti. Tüm kadınların ve umarım akrabalarının da öldürüleceğini bilmekten büyük bir memnuniyet duyuyordu.

"Ne istiyorsunuz? Eğer iş arıyorsanız, herkes gibi siz de başvurmalısınız. Larsen'in ölümünün siz erkekler için büyük bir boşluk ve fırsat bıraktığının farkındayım. Yaratıcılığınıza hayranım ama ..." Sesini bir oktav alçalttı ve çok az şey duymasına rağmen duyduğu seslerin akışına uymaya çalıştı. "Bu odaları derhal terk etmelisiniz."

Daniel bir tepki bekledi. Hiçbir tepki gelmedi. Kalbi hızlandı. Gerçekten de aklını kaçırmıyordu. Orada biri vardı.

"Korkmana gerek yok. Sana söyledim, yaratıcılığa hayranım. İnsan bu dünyada böyle ilerliyor. Güvenlik şirketine senin için iyi şeyler söyleyeceğim, bu konuda sana söz verebilirim."

"İş aramaya gelmedim Wallin," dedi ilk ses. "Peki ya sen?"

İkinci ses, "Onun çalışma tarzını sevmiyorum," diye cevap verdi.

Wallin başını iki yana eğdi. İkinci ses ona daha yakındı, belki de şimdi aynı odadaydı.

"Otelimi sevmiyor musun? Kumarhanemi? Neden sevmeyesin ki?" Sadece biraz daha konuşmalarını istiyordu, böylece onları kendi emirlerini yerine getirmeye zorlamak için ihtiyaç duyduğu ritmi tam olarak bulabilecekti. Bazen kendini biraz tanrı gibi hissediyordu. Axel'e kadınlardan paraya ve güce kadar istediği her şeyi elde edebileceğini söylemeye çalışmıştı. Sadece pratik yapması gerekiyordu.

"Oteliniz gayet iyi," dedi ilki. "Oğlunuzun annesi de dahil olmak üzere kadınları öldürüyor olmanız ikimizi de son derece rahatsız ediyor."

Daniel kaskatı kesildi. Bu adamlar Miriam'ın ölümünün bir kaza olmadığını nereden bilebilirlerdi ki? Kesin olarak bilen üç kişiden kurtulmayı başarmıştı.

"Oğlumun annesi bir araba kazasında öldü." Öfkelenmiş gibi yaptı. Axel'in kanayan yürekli annesinin hiçbir katkısı olmadan, sadece oğlu yanındayken hissettiği zafer onu sarmıştı. Belki de Axel'e bu kadar sert davranmasının, onun en kötü etkilerini ve karakter kusurlarını ortadan kaldırmaya çalışmasının nedeni oydu.

"Hayır, öldürmedi Wallin," diye tamamladı ilk ses. "Oğlunu kendin büyütebilmek için onu öldürttün."

Şimdi sesleri tanıyordu. Güvenlik ekibi ona Blom'un ajanı olduğundan şüphelendikleri adamların kasetlerini getirdiğinde bu sesleri birkaç kez duymuştu. Bir koruma ve Vienna Mortenson'ın yanındaki süiti tutan yaşlı bir adam.

Wallin'in özel dedektifleri Blom'un kızı olabileceğine inandıkları üç kadını ortaya çıkarmıştı. Diğer iki kadının Liam Gram'la herhangi bir şekilde akraba olduklarına dair hiçbir belirti yoktu. Viyana'da onun DNA'sı vardı. Onun kart oyunlarındaki gizemli yeteneğine sahipti. İsveç'te kökleri vardı. Bunu fotoğraflarında görmüştü. Ve o gözler. Kesin bir ipucuydu.

"Zale Vizzini ve onun yaşlı arkadaşı, gerçi Blom'un ajanları olduğunuzdan eminim."

"Adım Rainier," diye kendini tanıttı diğer ses.

İki adamın da isimlerini bilmesini umursamaması büyük olasılıkla iyiye işaret değildi. Ama o kadar da endişeli değildi. Sesi vardı ve her iki adamın da hayal edebileceğinden çok daha fazla parası vardı. Herkesin bir fiyatı vardı. O sadece kendininkini bulmalıydı. Eğer gerçekten şanslıysa, sesini kullanarak birbirlerini öldürmelerini sağlayabilirdi.

"İçeri nasıl girdin?" Ses tonunu dostça ve en ufak bir endişe duymadan tuttu ama cevabı bildiğinden emindi. Adamlar bir şekilde havalandırma sisteminden girmiş olmalıydılar ve aynı yoldan çıkacaklardı. Büyük sistem, oteldeki kilometrelerce uzunluktaki havalandırma delikleri ve bunlara yerleştirilmiş engeller nedeniyle göz ardı ettiği bir güvenlik endişesiydi.

"Buraya seninle vakit geçirmeye gelmedik," dedi Zale. "Elliot ya da Viyana'nın peşinden gitmemen gerektiğini bilmen gerekirdi. Çok zeki bir adam olman gerekirdi ama bu yaptığın aptalcaydı."

Wallin sandalyesinin arkasından gelen küçük sesleri duyabiliyor ama neler olduğunu göremiyordu. Ofisi ses geçirmezdi. Dünyadaki tüm bağırışlar güvenlik ekibini buraya getiremezdi. Kapı içeriden kilitliydi - kendisi kilitlemişti. Bir el göründü, ceketinin içine girdi ve silahıyla cep telefonunu çıkardı. Wallin elin bir erkeğe ait olduğunu ve ince bir eldiven giydiğini fark etti. Nedense bu eldiveni görmek içinde bulunduğu durumu daha da kötüleştirmişti.

"Anlaman gerek," diye başladı Wallin.

Göremediği biriyle konuşmaktan hoşlanmıyordu. Kasıtlı olarak sandalyesini masasına bakacak şekilde geri çevirdi. Bir adam masanın köşesine uzanmıştı.

Masasında. Daniel onu tanıyamadı ama çivi gibi sert görünüyordu. Yüzünde hiç merhamet yoktu ve gözlerinde bir katilin bakışları vardı. Delici bakışlarını Wallin'in üzerine dikerken kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazla param var, her hayalini gerçekleştirmeye yetecek kadar." Müzakereleri başlattı. Para her şeyi hallediyordu. Mesele sadece ne kadar parası olduğuydu. "İkinize de milyonlar ödeyebilirim. Benim için çalışan sizin gibi birkaç iyi adam işime yarar. Blom size ne öderse ödesin. Hiçbir şey. Parayı hemen şimdi hesaplarınıza aktarabilirim."

Bilgisayarını uyandırmak için klavyesine doğru bir hareket yaptı. Mesajlarına ulaşabilirse bir SOS gönderebilirdi.

Bir kol omzunun üzerinden uzandı ve aynı eldivenli eli kullanarak klavyeyi itti. Bu kez başının üzerinden bir şeyin düştüğünü ve boynuna dolandığını hissetti. İlmik sıkıca çekilince nefesi kesildi.

"Bekle. Bekle. Bekle. Beni dinlemek zorundasın." Sandalyesinden sıçradı ve onu geriye doğru devirdi. "Sana ödeme yapabilirim. Blom seni kullanıp atacak. Tüm bunların sonunda eline ne geçecek? Küçük bir emekli maaşı mı? Fiyatını sen belirleyebilirsin. Sana ne istersen öderim."

İlmik daha da sıkılarak havasını kesti. Yukarı baktığında, çok beğendiği kalın açık kirişlerden birinin üzerine asılmış bir ip görebiliyordu. Kirişler beyaz meşeydi ve mükemmel bir şekilde zımparalanıp yağlanmışlardı. Şimdi devasa kirişler uğursuz ve tekinsiz görünüyordu. Bu korkutucu anı hatırlamadan onlara bir daha asla bakamayacağını biliyordu. İpi yakaladı ve aşağı çekmeye çalıştı. İp, nefes almak için mücadele etmesine yetecek kadar gerilmişti. Bunun bir kısmının panik olduğunu kendi de kabul etti.

"Sandalyene çıkıp üzerindeki baskıyı biraz azaltmak isteyebilirsin. Ben olsam çok fazla hareket etmezdim çünkü sandalye yuvarlanıyor." Koruma, adı Zale'ydi, kesin bir ifadeyle konuşmuştu.

İlmiğin baskısı hiç azalmadı. Wallin çaresizlik içinde ofis sandalyesinin kollarına tutundu. Sabitlemek için sandalyenin arkasını masaya doğru iterek dikkatlice koltuğa çıktı. Kimse ona yardım etmedi. Sadece bir dizini sandalyeye koyup kendini yukarı çekmeye çalışmasını ilgisiz bir şekilde izlediler. Bu sırada ilmik daha da sıkılaştı ve havasını kesti.

"Deniyorum." Neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu. Sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkıyordu. İp canını yakıyordu. Derisine batıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bir anlaşma yapabiliriz."

"Ayağa kalkmazsan ilmik sıkılmaya devam edecek Wallin." Zale'in sesi amansızdı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Wallin kontrolü tekrar ele almaya çalışarak sordu. "Kim olduğumu bilmiyor musun? Ne kadar param olduğunu?" Bacakları korkunç bir şekilde titriyor ve kendini lastik gibi hissediyordu. Aslında on bin dolarlık takım elbisesini ıslatarak kendini utandıracağından korkuyordu.

İki adam sessiz kaldı, sadece soğuk ve acımasız gözleriyle onu izliyorlardı. İlmiğin kendi aklı varmış gibi görünüyordu, daha sıkı çekiyordu -Belki de hayal görüyordu. Ayakta durmak için kendini zorladı ve koltuğun üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durdu. Sandalye sallanıyordu ama masasına dayanıyordu. İlmik havasını daraltsa da daha da sıkıyı bırakmıştı.

"Viyana bana ait," dedi Zale yumuşak bir sesle. "Sadece öldürdüğün ajanlar için bile burada olabilirdim. Onlar benim arkadaşlarımdı. Rainier'in arkadaşları. Ama sonra bunun senin için yeterli olmadığına karar verdin. Açgözlülük yaptın ve Viyana'nın peşine düştün."

"Sen benim tek oğlum Axel'i öldürdün. Sen de Larsen'i öldürdün," diye karşılık verdi Wallin. Buna sadece bir iş anlaşması olarak bakması gerekiyordu. Sesini kullanmalıydı. Sesiyle herkesi ikna edebilirdi. Normalde onların ritmini yakalayabilir ve düşüncelerini değiştirerek istediğini yaptırabilirdi ama bu adamlar soğukkanlı tavırlarıyla onu şaşırtmışlardı.

"Aslında Axel'i Viyana öldürdü," diye açıkladı Zale. "Larsen'i ben öldürdüm. Senin emirlerini yerine getirme konusunda çok ısrarcıydı."

"Ödeşтик. Onun öldürölmesi emrini iptal edeceğim. Kuzenlerim Bottaro ailesini geri çağırabilirim. Bu işin peşini asla bırakmazlar ama onları caydırabilirim." Daniel akrabalarının isimlerini saydı. Kötü şöhretli bir aileyle akraba olduğunu çok az kişi biliyordu ama şimdi amansız düşmanları olacağını belirtmek için iyi bir zamandı.

Zale'in kara gözleri yüzünde gezindi. Tüm dünyaya Azrail gibi görünüyordu. "Caydırıldılar. Viyana, Sam Rossi'nin ailesinin bir parçası. New York'taki Rossi ailesini duymuş olmalısınız. Çok güçlüler ve bağlantıları çok iyi."

Daniel'in yüreği ağzına geldi. Bottaro ailesiyle olan bağlantısı her zaman son çaresi olmuş ve kendisini güvende tutacağını düşünmüştü.

Rainier onu bilgilendiren kişiydi. "Bottaro'nun adamları ortaya çıktığında Sam'in babası düğündeydi. Tam da böyle bir hamleyi bekliyorduk. Şahsen ben hepsini öldürmek istedim. Etraflarını sarmıştık ve

ama Marco Rossi'nin başka fikirleri vardı. Fredrick Bottaro'yu aradı ve biraz sohbet ettiler. Görünüşe göre Fredrick, Axel'in intikamını almaktan çok Rossi ailesiyle bir ateşkes istiyordu."

Bu Fredrick'e yakışırdı. Babasına hiç benzemiyordu. Ve Kuzey Işıkları'ndan akan onca paraya rağmen Axel'i ya da Daniel'ı hiç sevmemişti.

Tamam, iş tamamen kontrolden çıkmadan önce buna bir son vermeliydi. Gevşetmek için parmaklarının ucuyla ipi kavrarken sesini alçalttı ve bir adamın zihnine girip onu kendi emrine sokabileceğini bildiği hipnotik, büyüleyici tonları kullanmaya çalıştı.

"Beni serbest bırakmak ve sana teklif ettiğim işi kabul etmek istiyorsun. Para sana iyi geliyor."

Rainier başını salladı ve masasının kenarından kayd. "Viyana'nın bize bahsettiği şu sesiyle ilgili saçmalığı deniyor. Kafamın içine girmeye çalıştığını duyabiliyorum."

"Ben de öyle," dedi Zale. "İyi ki onu dinlemişiz. Sesinin bizi herhangi bir şekilde etkilemesini önlemek için kulak bozucu tıkaçlar takıyoruz. Yani, hayır, işlerinizi almıyoruz ve paranızı da istemiyoruz. Birbirimizi de vurmayacağız."

Rainier mekanik makarayı kullanarak ipi havaya kaldırıp Daniel Wallin'i sallanırken bırakırken ayağıyla sandalyeyi itti. Bacakları işe yaramaz bir şekilde tekmeliyor ve elleri, başının dönmesine ve siyah noktalar görmesine neden olacak şekilde gerilmiş olan ipi yırtıyordu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, mücadele etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Hukuk bürosu her şeyi açığa çıkardığında başına geleceğini bildiğin cinayet suçlamalarıyla yüzleşmektense intihar edecek kadar umutsuzluğa kapılman çok üzücü," dedi Zale.

Daniel onlara asla kendi canına kıymayacağını söylemeye çalıştı. Buna inanmıyordu.

Rainier, "Kumandayı senin eline bırakacağız Wallin, böylece biz gittiğimizde ipi indirebilirsin," dedi. Eldivenli elini uzatarak yukarı uzandı. "Elliot selamlarını yolladı."

Daniel kumandayı ondan almak için elinden geleni yaptı. Elinde hissetti ve ipi indirecek düğmeyi bulmaya çalıştı. Parmaklarını şeyin yüzeyinde her yerde gezdirdi ama gücü tükeniyordu ve

kumanda yere düştü. Sesi duydu ama göremedi. Ciğerleri hava almak için yanıyordu.

Meydan okumasını haykırmanın bir yolu yoktu. Bu doğru değildi. Böyle bir şey olamazdı. Ona değil. Bu olamazdı. Daniel Wallin değil. Kaç hayatı sona erdirmiş olursa olsun kimse onu yakalayamamıştı. Beyni artık çalışmayı reddetse bile bunu kabul etmeyecekti.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Aman Tanrım, Raine, kapıda bir askeri mahkûmun sahip olabileceğinden daha fazla muhafız var," diye selamladı Vienna. Sadece Raine'in bulunduğu geniş odaya baktı. "Oda arkadaşın yok ve kendi çiçekçi dükkânını açmana yetecek kadar çiçek ve bitki var."

Raine yatağın içinde solgun ve çok küçük görünüyordu. Yaralı bacağı boylu boyunca bloklarla sıkıştırılmıştı. Raine odadaki sandalyelere doğru el salladı. Gerçekten güzel, rahat deri sandalyelerdi.

Rush, Raine'in odasının köşesinde, çiçeklerin neredeyse gizlediği bir sandalyeye oturdu. Vienna ona neşeli bir el salladı, onu orada görünce biraz şaşırmıştı. "Rush. Seni tekrar görmek ne güzel. Raine'e düğünle ilgili tüm detayları anlattın mı?"

"Hayır, anlatmadı," dedi Raine, biraz sinirli bir sesle. "O konuşmaz. Sadece satranç tahtasını çıkarıp kuruyor. Sanırım bana ağrı kesici vermelerinden faydalıyor." Kocaman buketlerin arasından korumasına baktı.

Rush bir kaşını kaldırdı ama cevap vermedi.

"Bazen değişiklik yapıyor ve satranç yerine Go oynuyor. Ve bana dizüstü bilgisayarımı vermiyor." Raine'in kaşları birbirine yaklaştı.

"Rush, bu tam bir saygısızlık," dedi Vienna.

"Hemen şurada, Vienna," dedi Raine en tatlı ses tonuyla. Çiçek ve bitki ormanının içinden, sessiz ajanın çok yakınında, duvara dayalı duran evrak çantasını işaret etti. "Benim için alabilir misin?"

"Sorun değil." Vienna çantaya doğru iki adım attı ama Rush'ın eli ondan önce çantanın sapını yakaladı.

Başını iki yana salladı. "Doktor kesinlikle olmaz dedi. Aslında yakında ziyaretçilerini de azaltacak. Burada bitmek tükenmek bilmeyen bir erkek ziyaretçi geçidi var. Doktor dinlenmesini istiyor. Pek iyi görünmüyor.

o kelimenin ne anlama geldiğini biliyor. Ona bir sözlük verdim çünkü söylediklerinin yarısını anlamıyor gibi görünüyor."

Vienna, Raine'in hastane odasında dolaşan erkek ziyaretçilerin bitmek bilmeyen geçit törenine takılıp kalmıştı. "Kapısında silahlı korumaları var. Öylece içeri giremezsin. Kaç erkek var? Raine? Seni ziyaret eden bu adamlar kim? Nasıl oluyor da benim haberim olmuyor?"

Vienna dönüp Raine'i ziyaret etmek için kendisine eşlik eden Harlow, Shabina ve Zahra'ya baktı. "Raine'in seksi erkeklerden oluşan gizli zulasını bileniniz var mı?"

Rush, "Kimse *seksi* kelimesini kullanmadı," diye itiraz etti.

Raine yataktaki pozisyonunu değiştirdi ve inleme ile sızlanma arasında bir yerde, acı çeken bir hayvanı andıran kısık bir ses çıktı. Rush anında kalkıp onun yanına geldi.

"Benden yardım istemeden pozisyon değiştirmeye çalışmaman konusunda sana ne demiştim? Kahretsin kadın, çok inatçısın." Onu azarlarken bile Rush nazıkçe vücudunu daha rahat bir pozisyona getiriyor ve onu dik tutmak için etrafına çok sayıda yastık yerleştiriyordu. "Böyle daha mı iyi?"

Raine'in nefes alış veriş i düzensizleşmişti. Başını salladı, elleri hâlâ Rush'ın omuzlarını kavriyordu, başını öne eğmiş, acının üzerinden akıp gitmesine izin vermeye çalışıyordu.

Vienna, Rush'ın tepkisini gözle görülür bir şekilde görebiliyordu. Hemşireyi çağırmak için düğmeye bastı.

"Rush, hayır. Ben bunun üstesinden gelebilirim," diye itiraz etti Raine.

Rush cevap vermedi. Hemşire odaya o kadar hızlı girdi ki Viyana onun özel bir hemşire olabileceğini düşündü. Aceleyle yatağın yanına geldi ve talimatlar için Raine'e değil Rush'a baktı. Vienna hemen, Rush'ın da Rainier gibi gerçekten bir doktor olup olmadığını merak etti.

"Ağrı kesiciye ihtiyacı var. Alması gerektiği gibi almıyor. Onu düzenli bir zaman çizelgesine koymamız gerekebilir." Sesi sert ve otoriterdi.

"Rush, hayır. Ciddiyim. İlaçları alacağım."

"Ağrı bu noktaya gelmeden önce ilaçları alman gerekiyor Raine, ama sen çok inatçısın. Vücudun iyileşmeyecek. Bunu sana açıklamıştım. Doktorun da açıkladı." Birden gözlerini kısarak Viyana'ya döndü. "Sen bir hemşiresin ve Raine'in arkadaşısın. Onunla dalga mı geçiyorum?"

Vienna, Rush'ın son derece korkutucu olduğu gerçeğini görmezden gelerek Raine'in yatağının yanına gitti ve onu iterek Raine'e doğru eğildi. "Tatlım, Rush her ne kadar otoriter ve sinir bozucu görünse de bu konuda haklı. Bacağındaki yaralanma son derece ağırdı. Neredeyse kaybediyordun."

"Hâlâ kaybedebilirdi," diye araya girdi Rush.

Vienna onu tekmeleme dürtüsüne direndi. Omzunun üzerinden ona ters ters baktı ve sonra Raine'e döndü. Raine'in yüzünden bacağının ne kadar kötü olduğunun tamamen farkında olduğunu ve korktuğunu görebiliyordu. Belki onu tanımayan biri korkusunu göremezdi ama Viyana onu çok iyi tanıyordu. Nazik parmaklarıyla saçlarını geriye doğru düzelitti.

"Ağrını kontrol altında tutmalısın, tatlım. Zor biri olduğunu biliyorum ama bu durumda ilaçlarına devam etmen senin için gerçekten daha iyi olacak. Bunu yapman gerektiğinin farkında olduğunu biliyorum. Neden yapmıyorsun?" Çünkü asıl soru buydu. Raine'in durumun vahametini anlayıp anlamadığı değil. Anlamıştı.

Hemşire, Raine'in damarlarına morfin vermek için pompayı çoktan ayarlamıştı ve ilaç en kötü acıyı hafifletmeye başlamıştı. Vienna, Rush'ın kendisine uzattığı soğuk bezi aldı ve Raine'in alnına bastırarak boncuk boncuk terleri sildi.

"Düzgün düşünemiyorum," diye itiraf etti Raine. Sesi titriyordu ve bir an için bakışları Rush'a kaydı, sonra da sanki her an biri silahlarını ateşleyerek kapıdan içeri girecekmiş gibi kapıya doğru baktı. "Gerektiğinde kendimi savunamayacakmışım gibi hissediyorum."

Rush onun yanında donakaldı. Vienna onu durduramadan etrafından dolandı ve elini Raine'ninkinin üzerine koydu. "*Taku kairangi*, sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Benden mi korkuyorsun? İstersen Elliot'tan senin için başka bir muhafız görevlendirmesini isteyebilirim. O ilaçları almak zorundasın. Seni hayatım pahasına korurum Raine ve kalmayı tercih ederim ama benden korkuyorsan kenara çekilirim."

Vienna bakışlarını Raine'in yüzüne dikti. Normalde Raine'i okumak zor olabilirdi ama yüz ifadesini korumak onun için imkânsızdı. Başını salladı, renk boynundan yüzüne doğru ilerledi. Vienna onun hangi dili konuştuduğunu ya da Raine'e ne dediğini bilmiyordu ama belli ki o biliyordu. Ayrıca ona her ne dediyse kadifemsi bir ses tonu kullanmıştı.

"Sen değil, Rush." Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Sen sadece bana patronluk taslayan bir baş belasısın. Bir eşek arısı yuvasını karıştırdım ..." Tereddüt etti ve

Sonra da ekledi, "Ara sıra. Beni ölü görmekten rahatsız olmayacak pek çok insan var."

"Bunu benimle paylaşmadın," dedi Rush, sesi bir kez daha korkutucuydu.

"Böyle şeyleri kimseyle paylaşmam gerektiğini bilmiyordum. Bu çok kişisel bir şey."

Bu bilgi ağzından kaçtığı anda Raine sanki ulusal bir sırrı ifşa etmiş gibi parmaklarını ağzına bastırdı. Vienna'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Kişisel mi? Çok kişisel mi? Vienna, Raine'in yardım ettiği bir askeri gizli operasyonda arı kovanına çomak soktuğunu düşünebilirdi, kişisel bir şey yüzünden korktuğunu değil.

"Bunun Luciano Vitale ile bir ilgisi var mı?" Rush'ın sesi artık ölümcül çıkıyordu, sanki karşılaştığı anda odadan çıkıp Vitale'yi vuracakmış gibi. "O adam ne zaman ziyarete gelse gerginleşiyorsun."

Luciano Vitale Raine'i mi ziyaret etti? Vienna Harlow, Zahra ve Shabina'ya hızlıca bir bakış gönderdi. Vitale'nin Raine'i tanıdığından haberleri var mıydı? Vitale, Sam Rossi'nin babasının infazcısıydı. Ya da koruması. Ya da önemli bir şey. Gerçekten bilmiyordu, sadece kaba ve sert görünüyordu. Neden Raine'i ziyaret etsin ki?

Raine konuşmayınca Rush, "Konuş benimle, Raine," diye ısrar etti.

"Onu korkutmaya çalışmayı bırak," diye tersledi Vienna. "Hepinizin nesi var böyle? Elliot'ın kendisi için çalışmanız için hepinizin gitmesini zorunlu tuttuğu özel bir okulu mu var?" Öz babasından hâlâ haber alamamıştı. Almak da istemiyordu ve babası onunla iletişime geçmedikçe, onunla hiçbir şey yapmak istemediğinden daha da emin oluyordu.

Rush'ın yüz hatları ilk kez yumuşamış gibiydi. "Raine'in gözünü korkutmak imkânsız olurdu, değil mi, *e te paruhi*?"

Şimdi Rush'ın sesi yine o kadife fırçasına dönmüştü. Raine'le flört mü ediyordu? Sam'in arkadaşları her şekilde istediklerini elde edebilecek gibi göründükleri için korkutucuydular.

Raine küçük bir omuz silkti, kızarması geri geldi. Vienna bu dili ya da Rush'ın ona ne dediğini bilmiyordu ama Raine biliyordu.

"Benim ailem İrlandalı, Rush. Babam bazı karanlık işlere karıştı ve bu yüzden öldü. Onu kimin öldürmüş olabileceğini bulmak için etrafı kurcalamaya başladım. Ailemiz New York'tan Kaliforniya'ya taşınmıştı ve babam da işin dışındaydı. Ona dokunulmamalıydı."

Rush, bitki ve çiçek ormanının arkasındaki rahat yerine çekilmeden önce birkaç dakika onun yüzünü inceledi. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Arkadaşlığınızın tadını çıkarın. Erkek ziyaretçileriniz hakkında onları bilgilendirdiğinizden emin olun."

Vienna onun bu son cümleyi ortamı yumuşatmak için kasten söylediğini biliyordu. İşaretini aldı. "Evet, Raine. Sanırım hepimiz erkek ziyaretçileriniz hakkında bilgi edinmek isteriz."

Raine derin bir iç çekti. "Abartıyor."

Rush, "saçmalık" gibi şüpheli bir öksürük ile kurbağa vıraklaması arasında bir ses çıkardı. Raine güldü. İlk gerçek kahkahasıydı bu. Gözlerini devirdi.

"Briac beni ziyarete geldi. Onu hatırlarsın, Vienna. Rainier'i Vegas'ta tedavi eden doktor. Üç kez geldi ve her seferinde bana bir bitki getirdi."

"Koruması Gage de onunla birlikte mi geldi?" Vienna merakla sordu. "Evet."

Kapıya dayandı ve Rush'a ters ters baktı. Rush hiç aldırış etmedi.

Bu da Gage'in daha da aptalca davranmasına neden oldu. Zale seninle mi? İkinizin aranızı düzeltebileceğinizi umuyordum. Annen düğüne geldi mi? Sam'in babası beni görmeye geldi, yani orada olduğunu biliyorum."

Vienna kendini diğer kadınlarla birlikte gülerken buldu. Raine genelde sessiz biriydi ama hastane odasında Rush'tan başka konuşacak kimsesi ve bilgi alabileceği bir dizüstü bilgisayar olmadan oturmak onu çıldırtıyor olmalıydı.

"Zale'le işleri yoluna koyduk ve şu anda burada, odanın hemen dışında Rainier'le konuşuyor, o da geldi."

Rush ayağa kalktı. "Neden öyle söylemedin. Ben dışarı çıkayım ve siz kadınları yalnız bırakayım." Uzandı ve Raine'in evrak çantasını aldı. "İçinizden biri günaha girerse diye."

"Sakin onu bu odadan çıkarmaya cüret etme. O benim kişisel malım Rush," diye itiraz etti Raine.

Rush onu görmezden geldi ve dışarı çıktı.

Vienna bir kahkaha patlattı. "İkinizin gayet iyi anlaştığını görebiliyorum." "Kibirli bir herif ama en azından bir beyni var."

"Sana o yumuşak kadifemsi ses tonuyla bir şeyler söylerken hangi dilde konuşuyor, hani şu seni kızartan?" Vienna sordu.

"Benim yüzüm kızarmıyor," diye itiraz etti Raine.

"Yüzün kızarıyor," dedi bütün kadınlar aynı anda ve sonra güldüler.

Raine de katıldı. "Bazen beni kızartıyor ve nedenini bile bilmiyorum, sadece aniden heyecanlanabiliyor, özellikle de Maori dilinde konuşurken. Yüzde elli Maori'dir. Annesi Yeni Zelandalı, babası Maryland'li."

"Yani, Dr. Briac sizi görmeye geliyor. Luciano Vitale de. Başka kim var?" Zehra sordu. "Kıskanmaya başlıyorum."

Raine elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Kıskanma. İşten sadece bir iki arkadaşım iyi olup olmadığımı kontrol etmek için uğradı."

Harlow'un kaşları havaya kalktı. "Bir mi? Yoksa iki mi?" "Ya da daha fazla mı?" Zehra sordu.

Raine'in çilleri solgun teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu ama şimdi bir renk dalgası bir kez daha boynundan yüzüne doğru süzülüyordu. "Benimle alay etmeyi bırak. Sen de Rush kadar kötüsün. General beni görmeye geldi ve o gittikten sonra Rush acımasız davrandı. Generali zar zor kabul etti ve sanki adam yastığımı alıp beni boğmaya çalışacakmış gibi davranarak odadan çıkmadı."

Hepsi gülmeye başladı. Vienna zorlukla nefes alabiliyordu, o kadar çok gülüyordu ki. "Kıskanmış olmalı."

"Hayır, sanırım kendisi beni boğmayı hayal ediyor, bu yüzden kapıdan giren herkese bunu yüklüyor. Beni hayatta tutmak için görevlendirildi. *Kendisi* istediği için herkesin beni öldürmeye çalıştığını düşünüyorsa, bu onun sorunu."

Vienna sol elini kaldırdı ve salladı. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Buraya gel. Bir bakayım."

Raine kendini yataktan atacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden Vienna nişan yüzüğünü yakından görebilmek için aceleyle onun yanına gitti.

"Bunu kendisi seçti ve benim için mükemmel."

"Öyle. Seni çok iyi tanıyor." Raine yastıklara yaslandı, kaybolmuş görünüyordu. "Birinin beni gerçekten tanıması gibi bir şeye asla sahip olacağımı sanmıyorum. Erkeklerin kafasını karıştırıyorum." Arkadaşlarına gözlerine ulaşmayan bir gülümseme verdi. "Sanırım ben de kendimi şaşırtıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Harlow sordu.

Raine omuz silkti. "Ben bir çelişkiyim. Çoğu zeki insan boş zamanlarında oyun oynar. Yürüyüşe çıkmaz ve tırmanmazlar. Ben hevesli bir yürüyüşçü ve dağcıyım. Çoğu yürüyüşçü ve dağcının benim yaptığım türden bir işi yoktur. Ve hepsi de kız gibi değil." Mükemmel şekilde manikürlenmiş tırnaklarına baktı. "Onlar

dolaplarında bağımlısı oldukları küçük salıncak elbiseleriyle giymek için sabırsızlandıkları muhteşem botları yoktur. Gizli belgelerle uğraşmak yerine bir hediyeelik eşya dükkânı sahibi olmayı hayal etmezler."

"Raine, birini bulacaksın." Vienna'nın kalbi onun için acıyordu.

"Beni tüm yönlerimle tanıyan birini istiyorum. Sadece bir yanımlı değil. Ve çok sinirliyimdir. Bunu gerçekten kontrol altına almaya çalışıyorum ama doğru koşullar altında ne kadar acımasız olabildiğimi biliyorsun. Bu yardımcı olmuyor. Odadaki en zeki kişi olmamaya çalışıyorum ama erkekler üstünlük taslayıp beni aşağılamaya başladıklarında onlara hadlerini bildirmekten kendimi alamıyorum ve bu konuda hiç de ince davranmıyorum."

Vienna, Raine'in kalbinin bir kez kırıldığını biliyordu. Paramparça olmuştu ve etkileri uzun sürmüştü. Artık kendine güvenmiyordu. İlgisini çekmek için yarışan erkeklere de güvenmiyordu. Onları asla içeri almadı.

"Birini bulacaksın," diye tekrarlardı. "Hiç beklemediğin bir anda. Ben buldum. Ben onu itip kaktığım halde Zale ısrarcıydı." Eğer bir erkek Raine'i gerçekten istiyorsa, onun peşine düşmesi ve onu bir bowling topuyla devirmesi gerektiğini hissediyordu.

Raine ona gülümsedi. "Hepinizin beni görmeye gelmesine sevindim. Benim için başka ne haberleriniz var? Dizüstü bilgisayarımın hiçbir şeye bakamıyorum ve televizyonumun bağlantısını kestiler."

"Bu çok adice," dedi Shabina. "Seni izole etmenin amacı ne?" "Beynimin dinlenmesini istiyorlar. Ve meditasyon yapmayı öğrenmemi istiyorlar. yavaşla."

Küçük bir sessizlik oldu. "Beynin yavaşlıyor mu?" Vienna dikkatle sordu.

Raine dürüstçe "Hayır," diye yanıtladı.

"Bunu onlara açıkladın mı?" Vienna devam etti.

Raine omuz silkti. "Ne faydası var ki? Bana sürekli neyin yanlış olduğunu sorduğunda Rush'a anlattım. Bir şeylerin yanlış olduğunu bilmesinden nefret ediyordum. Kimse bilemez, ama kimse bilemezken o beni okuyabiliyor gibi görünüyor. Bu rahatsız edici."

"Rush ona beynini kapatamadığını söylediğinde ne dedi?"

Raine şakağını ovuşturdu. Bu küçük hareket Viyana'yı telaşlandırmıştı. Raine bunu sadece baş ağrılarından biri başladığında yapardı. "Anladığını söyledi çünkü aynı sorun onda da varmış. Bana annesinin eskiden beyninin kafasına göre çok büyük olduğunu ve kapatma düğmesi olmadığını söylediğini anlattı. Baş ağrıdığına annesinin kafa derisine masaj yaptığını söyledi,

Gerçi bu babasını kızdırır çünkü erkeklerin başı ağrımaz."

Kadınlar toplu bir bıkkınlık soluğu verdi. Harlow, "O boğanın uzun zaman önce yatağa atıldığını sanıyordum," dedi.

Shabina başını salladı. "Yaşıyor ve iyi durumda."

"Bu korkunç," dedi Zehra. "Kardeşimden çok yüksek standartlarda yaşaması ve hiçbir şeyden şikâyet etmemesi beklendiğini biliyorum. Benim durumumun kötü olduğunu sanıyordum ama o pek çok açıdan daha kötüymüş."

Zehra artık görmesine ya da iletişim kurmasına izin verilmeyen ailesi hakkında nadiren konuşuyordu. Vienna'nın kalbi onun için acıyordu. Mitzi ve Ellen'in tekrar hayatında olmasına her zamankinden daha fazla minnettardı. "Sana söylemeyi unuttum, annem ve Ellen selam söyledi ve yakında iyileşmeni umduklarını söylediler. Seni ziyarete geleceklerdi ama isimlerini ziyaretçi listesine yazdıramadılar. Bizimki listeye girebildiği için şanslıyız."

Raine kaşlarını çatarken altın kırmızısı kaşları neredeyse birbirine değecekti. "Ziyaretçi listem mi var? Ve oraya sadece belli sayıda ziyaretçi mi yazılabilir? Ciddi misiniz siz? Luciano Vitale gibi insanlar listeye girebiliyor ama annen ve Ellen giremiyor mu?" Sesi öfkeli geliyordu. "Beni kimin görüp kimin göremeyeceğine kim karar veriyor?"

Yorganı geriye attı ve yataktan fırlayacakmış gibi baktı. Vienna onu durdurmak için elini tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Buradan çıkmam gerek, Vienna. Delirmek üzereyim. Gerçekten deliriyorum. Burada bir dakika daha kalamam. Şimdi de bana kimi görebileceğimi mi söylüyorlar?"

Vienna kollarını Raine'e doladı ve ona sarıldı. Kendini zayıf hissediyordu. Çok küçüktü. Vücudu titriyordu ve sanki sessizce ağlıyormuş gibi sarsılıyordu. Diğer kadınlar yakınına toplanmış, onu teselli etmek için usulca mırıldanıyor, ellerini omuzlarına koyuyorlardı. Hafifçe bükülmesi bacağı için iyi değildi ve canını acıtıyor olmalıydı ama Vienna, Raine'in bacağını tam olarak belli bir pozisyonda tutması konusunda bir nasihatten çok teselliye ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Raine birkaç dakika sonra "Ben iyiyim," diye güvence verdi. Hıçkırdı ve utangaç bir ifadeyle geri çekildi. Yüzü kızarmış ve benek benek olmuştu. İki eli de kalçasına gitti. "Sanırım yapmamam gereken bir şey yaptım, Vienna." "Bırak sana yardım edeyim. Sen sadece düz otur. Anladığım kadarıyla kalkıp banyoya." Vienna bükülmüş kalçasını tekrar düz bir pozisyona getirdi.

Raine'in yüzünde anında bir rahatlama oldu. "Hayır, bu çok utanç verici. Rush'a haber vermeliyim. Hemşire için vızıldadım, ama o

doktor olduğu halde bana yardım etmesine izin vermemenin aptalca olduğunu söylüyor. Bu aptalca *değil*.

oluyor. Sanırım beni bir çocuk gibi görüyor."

Shabina bir kahkaha patlattı. "Rainier beni tam olarak böyle görüyor. Küçük bir çocuk gibi. Sakin olan o ve ben onun yanındayken panik atak geçirmeden duramıyorum. Eminim bunlara o sebep oluyor."

Raine de gülerek ona katıldı. "Burada da durum aynı. Rush kesinlikle panik atak geçirmeme neden oluyor. Bazen o kadar üstün oluyor ki, kontrol hep onda oluyor. Eminim ziyaretçi listemde kimin olacağına o karar veriyordur."

"İmkânı yok," diye itiraz etti Vienna. "Dr. Briac o listeden çok çabuk çıkar. Bence Luciano da öyle. O listeyi kontrol eden Rush değil."

"Pekâlâ, bana daha fazla haber ver."

"Daniel Wallin intihar etti," diye duyurdu Vienna. "Ofisinde yalnızdı ve kendini astı. Elliot ve beni öldürtmeye çalıştığının ortaya çıkmasından korkmuş olmalı."

Raine başını yavaşça salladı. "Kendini öldürmüş olamaz, Vienna. Elliot'ın adamları onu yakaladı."

"Kilitli bir ofiste yalnızdı," diye tekrarladı Vienna.

Raine, "Zale ve Rainier ya da Elliot'ın başka bir adamıydı," dedi. "Hayatının geri kalanını Zale'le geçireceksen, onun kim olduğunu bilsen iyi edersin."

"Daniel'ı gerçekten onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" Vienna, Rush'ın boşalttığı sandalyeye oturdu.

"Evet." Raine Shabina'ya baktı. "Rainier'in onunla birlikte olduğuna hiç şüphem yok. Seni öldürmeye çalıştı. Hepinizi öldürmekle tehdit etti. O da bunu yapabiliirdi. Daniel Wallin ne isterse yapabileceğine inanıyordu. Zale ya da Rainier'in böyle bir tehdidi hepinizin kafasında asılı bırakmasına imkan yoktu."

Vienna aklının bir köşesinde Zale'in Daniel'in ölümüyle bir ilgisi olabileceği ihtimalinden korkuyordu. Ona sormamıştı çünkü bilmek istediğinden emin değildi. Haberi nasıl karşıladığını görmek için Shabina'ya baktı. Shabina şaşırmış görünmüyordu, daha çok boyun eğmiş gibiydi.

Omuz silkti. "Rainier'le Daniel Wallin hakkında konuşmaya çalıştım ama her zamanki gibi beni dinlemedi. Sadece adamın başıma ödül koymasına izin vermeyeceğini söyledi." Sesinde bir parça umutsuzluk vardı. "Kariyerini mahvettim. Kadını kaybettil. Bence o hayatta kalmaya devam ediyor çünkü

ölmek istiyor. Sanırım eninde sonunda biri onu öldürecek ve bu da benim suçum olacak."

"Shabina." Raine'in sesi nazik ama ikna ediciydi. "Rainier yetişkin bir adam. Verdiği her karar kendisine ait. Onun seçimleri. O senin sorumluluğunda değil. Sizin adınıza yapmayı seçtiği şeyler de sizin sorumluluğunuzda değil. Ondan bu görevleri üstlenmesini istemezsiniz. Hatta onu durdurmaya çalışırsınız."

Shabina ellerine baktı. "Onun üzerinde hiçbir etkim yok."

"Demek istediğim de bu, Shabina," dedi Raine. "Rainier söylediğin hiçbir şeyi dikkate almazken sorumluluk alamazsın."

Viyana, Shabina'nın yüz ifadesine bir kez baktı ve ona sarılmak istedi. Shabina duygularını saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Raine'in söylediklerini mantıksal olarak anlayabilirdi ama bu duygularının ona farklı bir şey söylemediği anlamına gelmiyordu.

"Biliyor musun, Shabina? Çok iyi anlıyorum. Sanırım hepimiz anlıyoruz. Hepimizin sorunları var. Zavallı Zale hayatının geri kalanını bana güven vererek geçirecek. Henüz bunun farkında bile değil ama bunun için imza attı." Sesine neşe kattı. "Bu konuda suçluluk duyuyorum ve öz annem erkeklerin her zaman yalan söylediğini fısıldayan kişiydi. Öz babam, ki kendisi onun patronuydu ve büyük kariyeri için beni terk etti. Suçluluk hissetmemeliyim ama hissediyorum. Tıpkı sizin gibi. Eminim buradaki her kadın hissetmemesi gereken bir şey için suçluluk hissediyordur, çünkü bizim işimiz bu."

Hepsi ciddiyetle başını salladı. Zehra, "Ve bu konuda gerçekten de çok iyiyiz," dedi. "Örneğin yanımda kaçak mal getirdiğim gerçeğini ele alalım. Silahlı muhafızların yanından kaçırdım. Sadece onlara baktım ve kirpiklerimi kırptım. Sırt çantama ve cüzdanıma baktılar ama *gerçekten* bakmadılar."

Raine'in nefesi kesildi. Ellerini çırpı. "Zehra. Seni harika, şaşırtıcı, hayret verici kadın. Süper güçlerin var. Seni her şeyin ötesinde seviyorum. Bana ne getirdin?"

"Sadece en sevdiklerini." Zehra ayağa kalktı ve yatağa yaklaştı, odanın etrafına, duvarlara ve köşelere baktı. "Kameralar var mı? Seni gözetim altında mı tutuyorlar? Onları saklaman için küçük kilitli bir çanta getirdim. Böylece onları yatağının üzerinde tutabilirsin ve kimse onlara ulaşamaz."

Küçük, soluk nane yeşili kutunun kapağını çevirerek açtı. Üzerinde sadece uzun bir sayı dizisi bilindiği takdirde açılabilen bir kilit vardı.

doğru sırayla. Kutuda birkaç fındıklı çikolata ve Raine'in en sevdiği tuzlu karamel vardı.

Raine tuzlu karamellerden birini aldı ve hemen açtı. "Şu anda seni ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsin Zehra. Paylaştırdım ama hepsi biterdi ve onlara gerçekten ama gerçekten ihtiyacım var."

"Zehra onları ihtiyacın olduğunda alabilesin diye getirdi," dedi Vienna.

"Sadece onları Rush'tan saklamam gerekecek."

"O işi hallettik," diye güvence verdi Vienna. "Mektupları getirdik. Mektupları kutuya koyabilirsin, böylece seni kutuyu bir ya da iki kez açıp kapatırken görürse içinde özel mektuplar olduğunu düşünür."

"Bu mükemmel." Raine onlara gülümsedi. "Hepiniz en iyisisiniz."

Vienna arkadaş çevresine baktı. "Tüm kalbimle katılıyorum, Raine. Birlikte en iyisiyiz."

SÖZLÜKLER

TIRMANMA TERİMLERİ

Çapa: Bir tırmanma ipi için bir bağlantı noktası.

Kemer hattı: Bel hizasına yerleştirilen kemer.

beta: Bir tırmanış hakkında bilgi.

bouldering: Kayalarda v e y a nispeten küçük kaya yüzeylerinde halatsız veya emniyet kemersiz serbest tırmanış.

tebeşir: Bir tırmanıcının ellerini kuru tutmak için kullanılan

yumuşak kireç taşı. **tebeşir çantası:** Bir tırmanıcının

tebeşirini tutan küçük bir kese. **tırmanıcı:** Tırmanışa katılan

kişi. **tırmanış:** Kaya, kar, buz veya bunların karışımı üzerinde hareket.

Çarpışma pedi: Koruma ve güvenlik için kullanılan küçük bir köpük ped.

Bouldering matı olarak da adlandırılır.

Kıvrım: Parmak uçları yüzeyde düz dururken parmakların uçlarının üzerinde kavis yaparak küçük kenarları kavrama tekniği.

Crux: Bir tırmanışın en zor pozisyonu.

Downclimb: Aşağı tırmanış: Aşağı doğru tırmanarak inmek.

bayrak: Bir bacağın ağırlığı desteklemek yerine dengeyi korumak için bir pozisyonda tutulması.

topuk kancası: Denge veya kaldırma için topuğun arkasını kullanmak.

yüksek top: Uzun ve potansiyel olarak tehlikeli bir kaya problemi.

doğa yürüyüşü: Bir patika üzerinde vahşi doğada yapılan yürüyüş veya trek.

tutunmak: Tırmanma işlemi sırasında geçici olarak kavramak, tutmak, durmak veya başka bir şekilde stabilize etmek için bir yer.

sürahi: Kavramak veya başka bir şekilde tutmak için büyük, kolay tutulan bir yer olan sürahi tutuşunun kısaltması.

çıkıntı: Dikeyden öteye açılı bir kaya bölümü.

proje: Zaman içinde tekrar tekrar denenilen ancak başarıyla tamamlanamayan bir bouldering problemi.

İp tırmanışı: Tırmanış sırasında halat kullanımı.

Gözcü: Tırmanıcının altında duran ve olası bir düşüşün enerjisini emmeye hazır olan kişi.

VB: Yeni başlayan bouldering problemleri için V ölçeği.

V ölçeği: V0'dan (v-sıfır) başlayarak V17'ye kadar zorluk derecesini tanımlayan derecelendirme ölçeği.

POKER TERİMLERİ

all in: Mevcut elinize bahis oynamak için tüm fişlerinizi masanın ortasına itmek.

ante: Kartlar dağıtılmadan önce masadaki tüm oyuncular tarafından yapılması gereken zorunlu bahis.

bahis: Bir elin oynanması sırasında yapılan bahis.

büyük kör bahis: İki zorunlu kör bahisten büyük olanı. Bu, Texas Hold'em elindeki ilk tam bahistir.

kör bahisler: Oyuncuların yeni bir elde kartlar dağıtılmadan önce yaptıkları zorunlu bahisler. Bunlara kör bahis denir çünkü oyuncu kartları görmeden bahis oynar.

blöf: Başka bir oyuncudan daha zayıf bir ele sahip olduğunuzu bildiğinizde, pas geçmelerini sağlamak amacıyla oynamak ve bahis yapmak.

Yanık kart: Hileyi önlemek için dağıtımda çıkarılan kart.

bust (baskın): Bir oyuncunun tüm fişlerini kaybetmesi; tamamlanmamış bir el.

buy-in: Bir turnuvaya giriş ücreti veya bir oyuna katılmak için gereken minimum miktar.

call: Çağrı: Başka bir oyuncunun bahsini eşleştirmek veya yükseltmek.

Check: Kontrol: Bahis yapmamayı seçmek ve size bahis yoksa aksiyonu bir sonraki oyuncuya geçirmek.

çipler: Pokerde nakit parayı temsil etmek için kullanılan küçük diskler.

dağıtıcı: Kartları dağıtan kişi.

Çekmek: Desteden veya dağıtıcıdan bir kart almak.

flop: Masaya dağıtılan ilk üç ortak kart.

floş: Hepsini aynı renkten olan beş kartlı el.

pas geçmek: Bir eli elden çıkarmak ve katılımınızı ve potu kazanma yeteneğinizi sona erdirmek. Yatış olarak da adlandırılır.

dörtlü bir tür: Aynı sıradaki kartlardan dördü.

full house: Tam ev: Üçü aynı türden ve bir çiftten oluşan beş kartlı el.

el: Beş kart, oyuncunun cep (delik) kartları ve ortak kartlar.

delik kartları: Her oyuncunun kapalı olarak tuttuğu iki kart, cep kartları olarak da bilinir.

Oranlar: Çoğu durumda bir oranla temsil edilen belirli bir sonucun şansı.

Çift: Aynı dereceden iki kart.

pot: Masanın ortasında bulunan ve bahse girilmiş fişlerden oluşan yer.

itmek: Hepsine girmek. Hepsini yatırmak.

yükseltmek: Başka bir oyuncunun bahsine ek olarak daha fazla bahis yapmak.

nehir: Bir poker elinde dağıtılan son karttır ve ardından son bir bahis turu gelir. Nehir, flop ve turn'den sonra ortak kart tahtasına dağıtılan beşinci ve son karttır.

royal flush: Pokerde mümkün olan en iyi el, hepsi aynı renkten olmak üzere onludan asa kadar bir düz. "Royal" çünkü tüm açık kartları içerir.

Düz: Aynı renkten olmamakla birlikte sıralı beş kart.

Düz floş: Hepsi aynı renkten olan bir düz.

anlatmak: Bir oyuncunun davranışında veya tavrında, o oyuncunun elini değerlendirmesine ilişkin ipuçları veren tespit edilebilir bir değişiklik.

Üçü bir arada: Aynı dereceden üç kart.

top kicker: Belirli bir elde mümkün olan en iyi yan kart. Bir elin sıralamasına katkıda bulunmayan ancak en yüksek kartla beraberlikte kullanılabilen ve kazananı belirlemeye yardımcı olan bir kart.

Üst çift: Ortak kartlara ve bir oyuncunun elindekilere göre mümkün olan en iyi iki çift.

YAZAR HAKKINDA

Christine Feehan, Carpathian serisi, GhostWalker serisi, Leopar serisi, Torpedo Ink serisi ve Shadow Riders serisi de dahil olmak üzere birçok romanın 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır.

Penguin
Random House
PENGUEN YAYIN GRUBU

*Okuma listenizde
sırada ne var?*

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Simdi kaydolun.

140348893

İçindekiler

Christine Feehan'ın	
Başlıkları Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
İçindekiler İthaf	
Okuyucularım İçin	
Teşekkür Birinci	
Bölüm İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm	
Onbirinci Bölüm	
Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü Bölüm	
Onbeşinci Bölüm	
Onaltı Bölüm	
Onyedinci Bölüm	
Onsekizinci Bölüm	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Sözlükler	
Yazar Hakkında	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

